

အိန္ဒိယ

၁ ၂ ၃ ၄ ၅

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ❖ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
 - ❖ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
 - ❖ အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး
- ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

G mail - Kyaw Kyaw Swe 1965

BURMESE
CLASSIC
.com

အိမ်ရာ

မဂ္ဂဇင်းတိုက်

တိုက် (၉)၊ ၁၀၀-ပိတောက်လမ်းယုရန်ပလာက၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၆၂၃၀၊ ၀၉၅၁၆၆၆၀

ဥပဇာတ်ပါဒေဟံ

မဂ္ဂဇင်း

အတွဲ(၁၆) အမှတ်(၁၂) - ၂၀၁၃ခု၊ ဩဂုတ်လ

အစ်ကိုများနှင့် ကျော်ကျော်ဆွေ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် တည်ထောင်၍ မိုးဆင်းပန်းစာပေနှင့် T.T.K.GROUP

တို့က(၉) ၂၀၁၀ ပီတောက်လမ်း၊ ယုဇနပလာတာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လုံးကျွတ် ဖြန့်ချိပါသည်။ ဖုန်း - ၀၉-၄၇၂၀၀၇၆၀

အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်များ

အမျိုးသားစာပေဆုရစာရေးဆရာကြီးဦးဌေးမောင်

အမျိုးသားစာပေဆုရစာရေးဆရာကြီးဦးချစ်စံဝင်း

စာတည်းအဖွဲ့

ကိုကိုဆွေဆွေ

ရှင်ဆည်းသာ၊ ဇော်နင်းဆွေ

ခေါင်းစီးစာလုံး

ပန်းချီတင်ထွက်

အမှတ်တံဆိပ်

ပန်းချီတင်ရွှေချို

ပျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော်

ပြီးသူ(ဝသန်း)

ကိုနိုင်၊ ပန်းချီကောဆန်းချစ်ဦး(ပုသိမ်)

Graphic Design

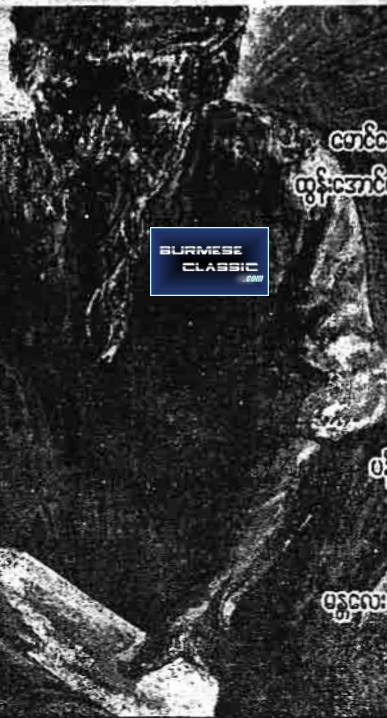
ချစ်ဆန်း(၅၂၀)

ပြီးသူ(ဝသန်း)

ကွန်ပျူတာစာပို့

မွေးမွေးနှင့်အဖွဲ့(အနာဂတ်ကဏ္ဍာ)

Dear Mary
Online Shopping and Retail

စာတည်းချုပ်
မောင်နင်းဆွေ

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ဦး B.Sc (Chem)

စာမျက်နှာဖွဲ့စည်းမှု

လွင်နင်းဆွေ၊ ဇော်နင်းဆွေ

ဖျံဖြူဝက်ဆန်းကြယ်ပန်းချီအဖွဲ့

မောင်မောင်ဆိုက်၊ ကျော်ဦး၊ ဖိုးအိလွန်း၊ ဖိုးဝေ၊ ဖိုးအောင်၊

ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ မောင်မောင်စိန်လတ်၊ ကောင်းရာဇာ၊

စောနိုင်ထူး၊ ချစ်ဆန်း(၅၂၀)၊ ပြုံးသူ(ဝသန်း)၊

ပန်းချီချစ်ဦး(ပုသိမ်)၊ ပန်းချီစက္ကူ

ဖြန့်ချိရေး

ရန်ကုန် - ကျော်သိန်းစာပေ၊ ဦးစီးစာပေ၊

ဇော်ဦးစာပေ၊ နေဝေစာပေ၊ ကိုလတ်စာပေ၊

ပန်းဂျက်ဝေစာပေ၊ မြတ်စာပေ၊ မြသော်စာပေ၊

အောင်ကျော်စာပေ၊ အမေအိမ်စာပေ၊

ဦးတင်စိုးစာပေ၊ သီတာနီလာစာပေ၊

ဝဋ္ဋလေး - နဂါးစာပေ၊ မော်လမြိုင် - ကျော်ကျော်စာပေ၊

တောင်ကြီး - ဝင်္ဂါနီစာပေ၊ ပီလူနာစာပေ၊

ပြည် - သုခစာပေ၊ ပဲခူး - သင်စာပေ၊

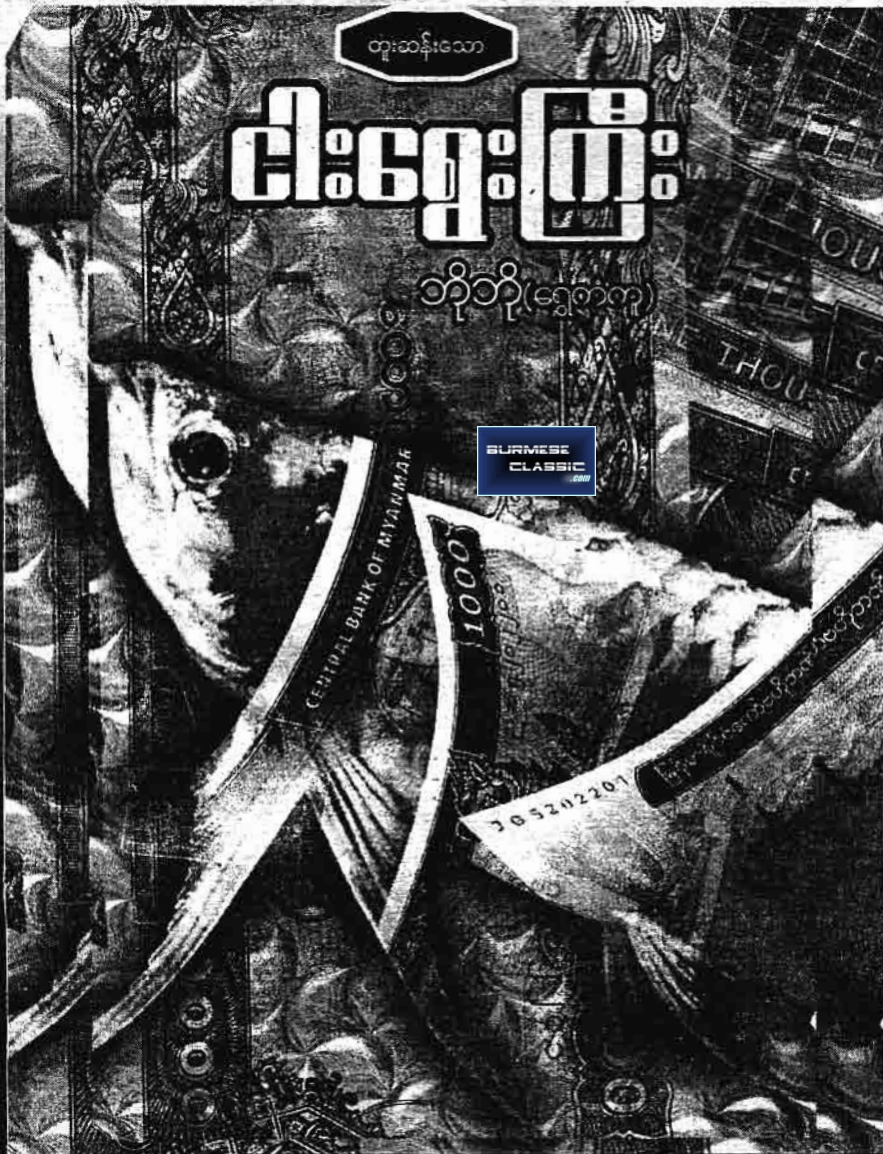
ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ကျော်ကျော်(၁)ဦးကျော်ကျော်ဆွေ(ဝ၄၀၆၂၂) ၁၉/၁၂၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးဝင်းဌေး(၃၀၃၉၆) ဝင်းထွန်းပုံနှိပ်တိုက်အမှတ် - ၃၇၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလှင် - ကိုအောင်ဝင်းလွင်၊ မျက်နှာပုံးဖလှင် - အီးဂဲ(လ်)၊ စောင်ရေ - ၁၀၀၀။ တန်ဖိုး - ၂၀၀၀။ စာအုပ်ချုပ် - ရုဇီး(တင်ထွန်း)၊ ၁၁၄ - လမ်း

Graphic Design & Layout - ပြုံးသူ(ဝသန်း)၊ ကိုနိုင်၊ ကိုချစ်ဦး(ပုသိမ်)၊ ကိုကျော်လှိုင်ဦး၊ နန်းဦးကန်ပုံ၊ ကော့ကုမ္ပဏီလီမိတက်၊ သာယာ

SPECIAL STORY

တစ်စည်းအဖွဲ့အကြိုက်ဆုံး

AUG 15

ဟာတိကာ

ကိုဩမ်း (ရက္ခဝေဒ)	၂၉ နှစ်တိုင်တိုင် သကျသကတီဝဇီတို၏ ကပိလဝတ်	၉	ဝေစည် (အူတို)	ထာရိုဝြာရလေ ထိုနေရာမှအပြန်	၅၇
ဝသုန်ဟိန်းထက်	ထတိနဲ့ဝယ် ကုတ္တိယရန်ဖွယ်	၁၇	မောင်လမင်း	စုဖွယ်ထာဝင်ထောင်း ဂါထာတော်	၆၂
ဆရာသစ်	ထူဝဌးဖြစ်ထော ကုသိုလ်ကံ	၂၁	သိုက်မင်းအောင်	အရှုဝေဝါ သံယောဇဉ်စားပြန်ကြီး	၆၆
သုရသီဟ	မိနိတိန်း သီလ နှင့် အရက်	၂၆	အောင်စည်ဟိန်း	ဝရ အံ့ဖွယ်ဆန်းကြယ်	၇၅
ဝင်ဝင်လှ (အင်းမိနိ)	ထာထနာဂြုဏ်ရာဝင် တဝေဓမ္မသိရှိရှင်ပွားတော်မြတ်ကြီး	၃၀	မကွေးလှမြင့်	ဝဌးဝတ်ရှုဝင်း အိုင်ပိစံရီနှင့် မြေပြာကန်ရွာ စားပြမှု	၈၀
ညီသင်ဦး (ဟန်အောင်)	ထွေ့ဝှယ်ထုတ ဘကြီးစံဝေပြာပြသော ဘုတ်ငှက်တို့အကြောင်း	၃၉	မိမိမိမိအေး	မှတ်စာတစ္ဆေ ဝေလေလေ	၈၅
ဆက်ခိုင်းလင်း (အူအေး)	ခြန်စာရိုးရာစားစရာ ပဲပုပ်	၄၃	ကျော်အေးရွှေ	ထုံးနှင်အေးရူး ကျွဲကုပေး	၈၉
ဝစ်တွေမင်းသီဟ	တစ်ထဝ်းလုံး... မိအေးနှစ်မိမဟုတ်	၄၆	တင့်ထူး (ဇေယျဝတီ)	ထတ်ပုံ တစ်သံတောအမှား	၉၅
ကဝိလမိုင်းယောဟန် (ဇီကုန်း)	ထိထောင်းစရာ အိမ်ထောင်ရေး	၄၉	ကျော်မြင့်အောင်	ခြတ်စာတုန်းခေါ် ခြတ်ဝုဏ်တော် ကိုယ်တွေ့ပရိတ်တော်	၁၀၂
နိုးနိုး (သန်လျင်)	ဥဝေဓမ္မဆိုထည်မှာ မှားတတ်သည့် သတိထား	၅၅			

မြန်မာ့စာပေ

မြန်မာ့စာပေအဖွဲ့-

တိုက် (၉) ၃၀၁ ၊ ယနေ့ပလာဇာ ၊ ပိတောက်လမ်းမော်လာတောင်ညွန့် ၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး
ဖုန်း - ၀၉-၅၁၃၆၂၃၀ ၊ ၀၉- ၅၁၇၂၁၅၀ ၊ ၀၉- ၅၀၃၆၆၀၂ ၊ ၀၉- ၄၃၂၀၀၇၆၀

SPECIAL STORY

ငခင်ညို

မင်းနုဝရတ်ညွန့်

BURMESE
CLASSIC
COM

တတည်းအဖွဲ့အကြံစစ်သုံး

မာတိကာ

စော်ပုည	ထာထွယ်ပိုင်ခွင့် မမြင်နိုင်သော အမှောင်ဝယ်	၁၁၄	မင်းနုဝရော်ညွန့်	နှလုံးထူထူရဲထောင့် ငစင်ညို	၁၈၃
သိဒ္ဓိနိုင်	တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဘိလူးမ သိမ်	၁၁၈	လှိုင်သွေး	နပ်နီဝါ ပဉ္စမမြောက်လပြည့်ည	၁၉၄
ရွှေပိုင်ကျော် (မြောက်ဦး)	ထုံရဲရဲစော ထူးဆန်းသော မိန်းမမျိုး	၁၂၅	အရှင်ဥက္ကဋ္ဌသာရ (ညောင်ဦး)	တိန့်ထန်ပင် ဓမ္မဝိဇ္ဇာ ပုံရိပ်လွှာများ	၂၁၃
လှအံ	ပြည်ဝထုတ အစားမတော်တစ်လူတ်	၁၃၃		ခြစ်ရင်ခွန် မင်းမြင့်နိုင် လက်နှိပ်စက်ရိုက်သည်ပိညာဉ်	၂၁၈
ညီလေးငယ် (လယ်တော်)	ရေနံကြာ ဆန်ပြုတ်သည်မရဲသား	၁၃၇		ကမ္ဘာတစ်ခုတည်း ခွဲ ချား ထဲ ခွ သောင်းစေဦး တရုတ်မြို့ကျူးကျော်ဝင်ရောက်မှု....	၂၂၄
နင်းမေရီမိုး (ယုဇနပလာဇာ)	ထူထားတိုင်းရဲကောင်း ဆွေမျိုး အရင်းကြီးများ	၁၄၄	ဘိုဘို (ရွှေကံကျ)	ထူးဆန်းစော ငါးရွေးကြီး	၂၃၆
ကြည်စစ်ထူး	တထည်ရှိတာနော် ဘုရားတစ်ပတ် ဘုန်းကြီးသုံးပတ်	၁၅၇	တိုးတိုး	ထွက်တစ်ခုထဲတစ်ခု ကံကောင်း	၂၅၄
မနောဠာ (ဇလွန်)	အထုတ်ထွင်းစေး အချက်သိတော့	၁၆၄	ဆရာဝင်းသာကိန္နယ်	စေတုတရထွတ်စေ ဥရုနေးသွား ထာဝရအန္တ...	၂၅၉
မိုးမြတ်မြင့်မောင်	ရဲစိတ်ညစ်တယ် လိပ်ပြာညစ် လှည့်စားမှု	၁၆၈	မောင်စာနု (စက်မှု)	ထမေးထုတ ဒီရေ	၂၇၁
သက်လှိုင်မျိုး (စက်မှုတက္ကသိုလ်)	ထမေးထားထမ အရှေ့ဘက်ဆီမှ ညှိနှိုင်းသော....	၁၇၂	မေမျိုး (ပျဉ်းမနား)	တာဝန်ထိုက်စိ မောတယ်လို့မပြောပါ	၂၇၅
ကျော်စော (ဟံသာဝတီ)	တစ္ဆေ စိတ်	၁၇၇			

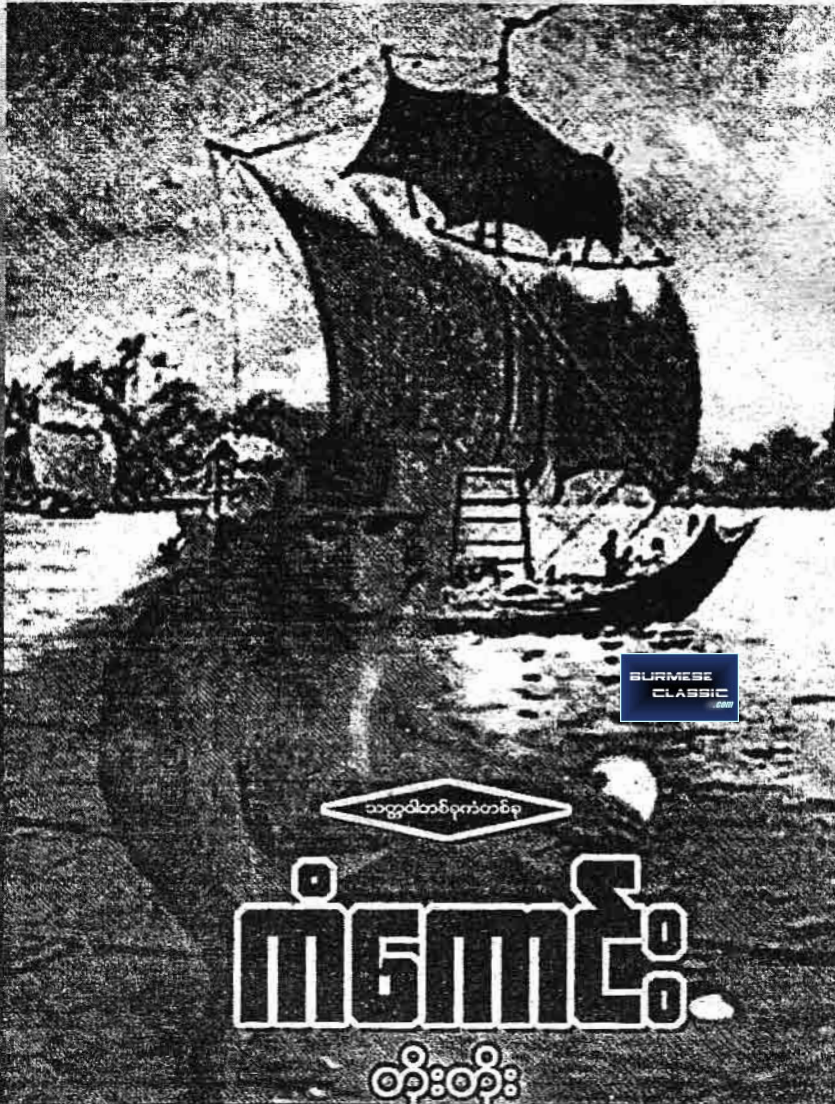

မြန်မာ့စာပေအသင်း

ပြန်ချုပ်ရေးနှင့်စာတည်းအဖွဲ့-

တိုက် (၉) ၃၀၁ ၊ ယုဇနပလာဇာ ဗိတောက်လမ်းမင်္ဂလာတောင်ညွန့် ၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး
ဖုန်း - ၀၉-၅၁၃၆၂၃၀ ၊ ၀၉- ၅၁၇၂၁၅၀ ၊ ၀၉- ၅၀၃၆၆၀၂ ၊ ၀၉- ၄၃၂၀၀၇၆၀

SPECIAL STORY

BURMESE
CLASSIC

သက္ကတိတင်ဂုဏ်တင်ဂု

ကံဏင်

ဝမ်းဝမ်း

စာစာဉ်းအဖွဲ့အကြိုစစ်ဆုံး

၆၆

၇၇

ဘုရားကုန်းစေတီမှ ဆရာမလေး ဒေါ်စန်းစန်းလွင်

BURMESE
CLASSIC

၀၉ ၇၃၀၆၂၂၃၉

နေ့စဉ် - နံနက် (၉:၀၀) နာရီမှ
ညနေ (၄:၀၀) နာရီထိ
(ဝါတွင်းဥပုသ်နေ့တိုင်းပိတ်သည်)

၅၁၊ ၂၃၁၊ ၁၃၂ ကားများပီး၍ ထန်းပင်ကုန်းမှတ်တိုင်ဆင်းပါ။
သိရှိမင်္ဂလာ (ဂျပန်လမ်း) ၊ မော်တော်ယာဉ်တပ်ဝင်းဟောင်း

၂၉ နှစ်တိုင်တိုင်

BURMESE
CLASSIC
2009

သကျသာကီဝင်တို့ ၏ ကပိလဝတ်

ကိုဌမ်း (ရက္ခပေဒ)

ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုး အများစုသည် ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဘုရားမဖြစ်ခင် သိဒ္ဓတ္ထအလောင်းမင်းသားဘဝ၌ စံပျော်ရာဌာနေ ကပိလဝတ်ပြည်ကို ကြားဖူးကြမည် သိရှိကြလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ စာရေးသူကလေးဘဝမှစ၍ မြန်မာ့အသံရေဒီယိုမှ ထုတ်လွှင့်သော ရွှေမန်းတင်မောင်၏ ဗုဒ္ဓဝင်ဇာတ်တော်များကိုနှစ်စဉ် ဝါတွင်းကာလသို့ရောက်တိုင်း နားထောင်ရသည်။ ထိုဇာတ်တော်များတွင် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ထီးနန်းစိုးစံရာ ကပိလဝတ်၊ သုပ္ပဗုဒ္ဓ (ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၏ ခမည်းတော်) ထီးနန်းစိုက်ရာ ဒေဝဒဟ နေပြည်တော် စသဖြင့် သိရှိပတ်သားခဲ့ရသည်။ သို့သော် ကပိလဝတ်ပြည်၏ ထူးခြားမှုများကို မသိရှိခဲ့ပါ။ ဗုဒ္ဓစာမေးခွန်းသမိုင်းကြောင်းကို သေချာစွာ လေ့လာမိရာမှ ကပိလဝတ် ပြည်သည် နယ်နယ်ရရမဟုတ်ပေ။ ထူးခြားမှုများရှိနေသည်ကို သတိထားမိတော့သည်။

ကပိလဝတ်ပြည်သည် ကားပျွေဒီပတင်ကျွန်းလုံးတွင် အမြင့်မြတ်ဆုံးသော အရပ်ဒေသဖြစ်ပေသည်။ ဤကပိ

လဝတ်ပြည်၌ မွေးဖွားလာသူတစ်ယောက်ကို အခြားသောပြည်မြို့များမှ အားခွန်ဗလသန်မာပြည့်စုံသောယောက်ျားတစ်ထောင်ရန်ပြုသော်လည်း မယှဉ်နိုင်ရ၏။ ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ မြွေအစရှိသော အန္တရာယ်ပြုနိုင်သည့် သတ္တဝါတို့သည် ထိုအရပ်ဒေသသို့ ရောက်လာပါလျှင် မည်သို့မျှ အန္တရာယ်မပြုနိုင်။ ဤဒေသ၌ ရှိသောသမင်း ဒရယ်၊ ယုဇယအစရှိသည့် ခွန်အားနည်းသတ္တဝါတို့သည် အခြားအရပ်မှ ရောက်လာကုန်သောဆင်၊ ကျား၊ ခြင်္သေ့ အစရှိသည့်ခွန်အားကြီး သတ္တဝါများကိုခြိမ်းခြောက်၍ ပြေးစေနိုင်၏။ ဤကဲ့သို့သော ထူးခြားမှုများနှင့်တကွ ဘုန်းကျက်သရေပြည့်စုံလှသည့် ကပိလဝတ်ပြည် ဖြစ်ပေသည်။

ကပိလဝတ်ပြည်ရှင် ဘုရင် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး သီရိမဟာမာယာဒေဝီ တို့မှ မီးရူးသန့်စင်ဖွား မြင်လာသော သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား(ဘုရားအလောင်းတော်) ၏ တန်ခိုးရှိန်စော်အာနုဘော်ကြောင့် ဤကပိလဝတ်ပြည်သည် ပို၍ပင် ဘုန်းကျက်သရေတိုးဝေလျှံခဲ့ ပေသည်။

ထို့ကြောင့်

*ဓမ္မ္မတစ်စခန်းမှာလ
အောင်မြေသာ အမှန်စစ်ပါတဲ့
ကပိလဝတ်ပြည်၊
*ဘုန်းကျက်သရေ လက်
လက်ဝေတယ်
ဘယ်မြို့ရှုထင်သာစစ်းပါ
တုယဉ်ပြိုင် မနိုင်ပါဘူး
မြင့်မြတ်လှလေး...။(ကိုငြိမ်း)
ဟညွန်းဆိုရလောက်ပေသည်။
ဤကဲ့သို့ ဘုန်းကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံသော ကပိလဝတ်ပြည် ပေါ်ပေါက်လာရခြင်းသည် ဗာရာဏသီပြည် “ဩက္ကာကရာဇ်” မင်းလက်ထက်မှအစပြုခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဗာရာဏသီပြည်တွင် ရှစ်သောင်းလေးထောင်သုံးယောက်သော မင်းဆက်တို့ အစဉ်အဆက်ထီးနန်းစိုးစံခဲ့ကြသည်။ ထိုရှစ်သောင်းလေးထောင်သုံးယောက်သော မင်းတို့တွင် အဆုံးစွန်သောမင်းမှာ “ဝိဇယမင်း” ဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် ထို“ဝိဇယမင်း” မှစ၍ ဝိဇယမင်း၏သား ဝိဇယသေနမင်း၊ ဝိဇယသေနမင်း၏သား ဓမ္မသေနမင်း၊ ဓမ္မသေနမင်း၏သား နဂသေန

မင်း

နာဂသေနမင်း၏သား သမတ်

မင်း (ကန္တဦးမဟာသမ္မတမင်းမ

ဟုတ်ပါ)

သမ္မတမင်း၏သား ဒီသမ္ဘာမင်း

ဒီသမ္ဘာမင်း၏သား ရေအမင်း

ရေအမင်း၏သား ကုသမင်း

ကုသမင်း၏သား မဟာကုသ

မင်း

မဟာကုသမင်း၏သား နဝရဋ္ဌ

မင်း

နဝရဋ္ဌမင်း၏သား ဒသရဋ္ဌမင်း

ဒသရဋ္ဌမင်း၏သား ရာမမင်း

ရာမမင်း၏သား ဝိဠာရဋ္ဌမင်း

ဝိဠာရဋ္ဌမင်း၏သား ဝိဠာရဋ္ဌမင်း

ဝိဠာရဋ္ဌမင်း၏သား အပ္ပရံသီ

မင်း

အပ္ပရံသီမင်း၏သား သုဇာတ

မင်း

သုဇာတမင်း၏သား “ဩက္ကာ

ကရာဇ်မင်း”

ဤတစ်ကျိပ်ခြောက်ပါးသော

မင်းတို့၏ အဆုံးစွန်သောမင်းသည်

“ဩက္ကာကရာဇ်မင်း” ဖြစ်သည်။ ထို

ဩက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးတွင် မိဖုရားငါး

ယောက်ရှိလေ၏။ (၁)ဟတ္ထမိဖုရား၊

(၂)ဝိတ္တာမိဖုရား၊ (၃)ဓန္ဒာမိဖုရား၊ (၄)ဝိ

သာခါမိဖုရား၊ (၅)ဇာလိနီမိဖုရား၊ ထိုမိဖု

ရား(၅)ယောက်တို့တွင် တစ်ယောက်စီ၌

ငါးရာငါးရာစီ အခြံအရံအလုပ်အကျွေး

ကျေးကျွန်များရှိပေသည်။ အကြီးဆုံးဖြစ်

သော ဟတ္ထမိဖုရားကြီးတွင် သားတော်

(၁)ဩက္ကာမုခ (၂)ကရကဏ္ဍ (၃)ဟတ္ထီ

နိက (၄)နိပုဏ္ဏဟူ၍ သားတော်(၄)ပါးရှိ

ပြီး သမီးတော် (၁)ပိယာ (၂)သုပိယာ

(၃)အာနန္ဒာ (၄)ဝိဇိတာ (၅)ဝိဇိတသေန

ဟူ၍သမီးတော်(၅)ပါး ရှိလေ၏။

ဤသားတော်၊ သမီးတော်(၉)ပါး

ဖွားမြင်တော်မူပြီးလျှင် ဟတ္ထမိဖုရားကြီး

မှာ အနိစ္စရောက်တော်မူ၏။ သြက္ကာက ရပ် မင်းကြီးလည်းမိဖုရားခေါင်အနိစ္စ ရောက်၍ မကြာမီပင် မိဖုရားခေါင်ကြီး ရာထူးကို ရှင်ဆင်းအင်္ဂါပြည့်စုံသော မင်းသမီးတစ်ပါးအား မြှောက်စားတော်မူ လေသည်။

အတန်ငယ်ကြာသော် ထိုမိဖု ရားတွင်သန္ဓေခက်က “ဇွဲ” မင်းသားကို ဖွားမြင်တော်မူသည်။ ဖွားမြင်၍ ငါးရက် မြောက်သောနေ့တွင် သားတော် “ဇွဲ” မင်းသားကို တန်ဆာဆင်လျက် မင်းကြီး အားပြလေသည်။ မင်းကြီးလည်းအလွန် ချစ်ခင်မြတ်နိုးတော်မူသည်ဖြစ်၍ မိဖုရား

အား ဆုတော်လာဘ် အများပေးတော်မူ ၏။ မိဖုရားသည် လောဘာရမ္မက်အား ကြီးသူဟုဆိုရပေမည်။ မင်းကြီးပေးသော ဆုတော်လာဘ်တော်များကို မယူပေ။ သြက္ကာကရပ်မင်းကြီးမှာ “ဤမိဖုရား သည် တော်လေစွတကား လောဘာ သက္ကာကို တွယ်တာမက်မောမှု မရှိလေ ပြီ” ဟုထင်မြင်သွားလေ၏။ မိဖုရားမှာ ဤသို့မဟုတ်ပေ။ ရှင်ထံနလုံးသားထဲ၌ အကြံတစ်ခုကို သိုဝှက်သိမ်းဆည်းထား ၏။ ဇွဲသတို့သားအရွယ်ရောက်လျှင် ထိုအကြံကို အကောင်အထည်ဖော်လေ တော့သည်။ မင်းကြီးအား ဇွဲသတို့သား

ကို အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ်သို့ တောင်းဆိုလေ သည်။

မင်းကြီးက ဟတ္ထမိဒုရားကြီးမှ မွေးလာသော သားတော်ကြီးများရှိနေ သည်မို့ ငြင်းဆန်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မိဖုရားကြီးသည် ညအိပ်ရာသဏ္ဌာဆောင် လယ်ခန်း၌ မိန်းမတို့၏အတတ်မာယာ ပရိယာယ်များသုံးကာ အကြိမ်ကြိမ် တောင်းဆိုလေသည်။ ကြာသော် မင်းကြီး လည်းတောင့်မခံနိုင်တော့ပေ။ မိဖုရား ဘက် ပါသွားခဲ့ရတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် သားတော်လေးပါးကို ခေါ်တော်မူ၍ “ငါ့သားတော်တို့ မင်းတို့ရှိလျက်နဲ့မိဖုရား

မည်သူ့သတိသားကို မင်းပြုပါစေဆို
မည်သူ့ကို အကြိမ်ကြိမ်တောင်းလေ
မည် ငါသည်လည်း မတတ်သာသည်
မည် ခွင့်ပြုလိုက်ရပေပြီ သားတော်တို့
မည်တို့ငါ့အပါးမှာသာနေရင် တစ်နေ့
မည်နည်း ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။ ဒါ
မည် မင်္ဂလာရှိသော ဆင်၊ မြင်းရထား
မည်သာထားရန်ပြီး ငါ့သားတော်တို့အလိုရှိ
မည် ဆင်၊ မြင်း၊ ရထားတို့ကိုယူပြီး
မည်ရပ်တစ်ပါးကို သွားကြလော့။ ငါမရှိမှ
မည်သော်မင်းပြုရန်ကြံ ဟုမိန့်တော်မူ၏။

သားတော်လေးပါးတို့သည်
လည်း ခမည်းတော်၏အမိန့်အာဏာကို
မလွန်ဆန်နိုင်သောကြောင့် မည်သို့မျှမ
တတ်သာတော့ဘဲ ခမည်းတော်အား မခွဲ
ချင်ဘဲခွဲရတော့မည်ဟု မျက်ရည်များယိုစီး
ကျလျက် ခမည်းတော်အားနှုတ်ဆက်
ကန်တော့ကြလေတော့သည်။ နမတော်
ငါးပါးတို့သည်လည်း မောင်တော်တို့မရှိ
လျှင် သူတို့လည်းမနေနိုင်။ မောင်တော်တို့
နောက်သာလိုက်ပါမည် အကြောင်း
လျှောက်တင်လေသည်။ မင်းကြီးလည်း

ခွင့်ပြုလိုက်ရပေ၏။
ဩက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးသည်
အမတ်ကြီး(၇)ယောက်နှင့်တကွပေးဖွယ်
ကမ်းဖွယ်တို့ကို ပေးတော်မူ၍ သားတော်
သမီးတော်တို့ကို လွှတ်လိုက်လေသည်။
ရိုးသားပြီးစေတနာကောင်းကြသည့် ထို
သားတော်သမီးတော်တို့ကို ချစ်ခင်မြတ်
နိုးကြသော ဗာရာဏသီပြည်သူပြည်သား
တို့မှာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ကြရတော့
သည်။ မင်းကြီး၏သားတော်သမီးတော်တို့
ကို ချစ်ခင်တွယ်တာကြသော ဗာရာဏ

သီ ပြည့်မြဲသားများသည် သားတော်
သမီးတော်တို့နှင့်အတူ ပထမရက်တစ်ယူ
ဇနာ၊ ဒုတိယရက်နှစ်ယူဇနာ၊ တတိယ
ရက်သုံးယူဇနာအထိ လိုက်ကြကုန်၏။

ထိုအချိန်တွင် မင်းသားတို့သည်
၎င်းတို့နှင့်ပါလာသော ရဲမက်ဗိုလ်ပါ လူ
အင်အားတို့ကို ထောက်ရှု၍ ပြည်ထောင်
ဖက်ချင်း မင်းတို့ကိုတိုက်ယူလျှင် နိုင်
လောက်ပေသည်ဟု ကြံမိသည်။ သို့သော်
မိမိတို့ကြောင့် အများသူကတို့ ဆင်းရဲကွ
ရောက်ကြရမည်ကို ဆင်ခြင်ဉာဏ်ဝင်

ရောက်ကာ၊ ဤဗျူဒီပါတစ်ခွင်သည်
ကျဉ်းကျဉ်းမျှမဟုတ်။ များစွာကျယ်ဝန်း
လှပေသည်။ လွတ်လပ်ရာ၌ ငါတို့သည်
ပြည်တည်ထောင်၍နေအံ့ဟု မြို့ရှာကြ
လေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကဝိလပုဏ္ဏား
သည် များစွာကြွယ်ဝချမ်းသာသော စည်း
စိမ်းအိုးအိမ် ဥစ္စာများရှိစွန့်၍ ယရာဝိသ
ကိုပစ်ပယ်ကာ ရသေ့ရဟန်းပြုပြီးလျှင်
ဟိမဝန္တာနိပါတ် ရေကန်အနီး “ကျွန်းတော”
၌ဣရောင်သင်္ခမ်းဆောက်၍ စံနေတော်

မူ၏။ ထိုကဝိလပုဏ္ဏားသည်ကား ဂေါတ
မဘုရားအလောင်းတော်ဖြစ်ပေသည်။
(ရာဇပင်ကြီး၌ “အင်ကြင်းတော” ဟူ၍
ဆိုလေသည်။

သုတ်သီလကျွန်အဋ္ဌကထာ၊ သုတ္တနိပါတ်
အဋ္ဌကထာ၊ မဟာဝင်ဋီကာတို့၌
“သာကဝနေ” ဟုဆိုသောကြောင့်
“ကျွန်းတော” ဟုမှတ်ယူရမည်ဖြစ်ပါ
သည်။) ထိုကဝိလရသေ့သည် “ဘူမိတ
လ” မည်သော မန္တရားကိုတတ်၍ ထို
မန္တရား၏အာနုဘော်ဖြင့် အထက်ကောင်း

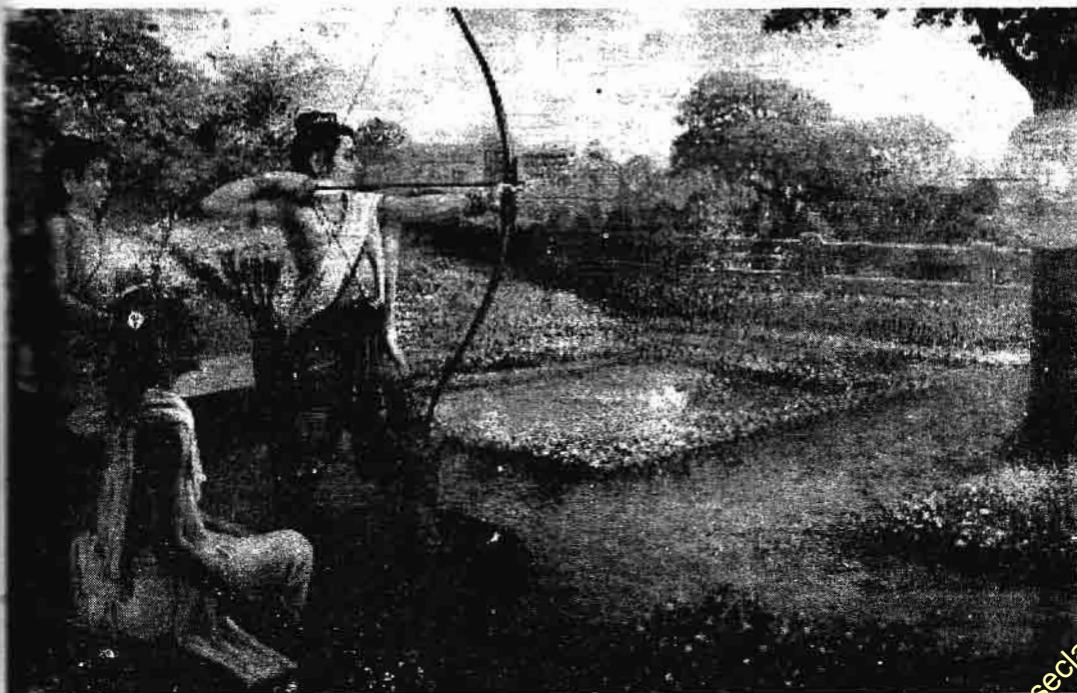

ကင်သို့ အတောင်ရှစ်ဆယ်၊ အောက်မြေ
ကြီးထဲသို့လည်း အတောင်ရှစ်ဆယ်တိုင်
အောင် အကျိုးအပြစ်ကိုသိမြင်နိုင်လေ
သည်။

ထိုကပိလရသေ့စံနေသော
ကျောင်းသင်္ခမ်းအရပ်၌ ပေါက်လေသော
မြက်၊ နွယ်၊ ချုံအပေါင်းတို့သည် လက်
ယာရစ်လည်လျက် အရှေ့မျက်နှာ အရပ်
သို့သာအဖျား အညွန့်တက်ကုန်၏။
ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ မြွေအစရှိကုန်သော
အန္တရာယ်အမျိုးမျိုး ပေးနိုင်သည်
တောတွင်းသတ္တဝါတို့သည် လည်း

ထိုအရပ်သို့ရောက်လျှင် မည်သို့
မျှအန္တရာယ်မပေးနိုင်တော့ပေ။ ထိုအရပ်
တွင်နေသောသမင်း၊ ဒရယ်၊ ယုန်ငယ်
စသော ခွန်အားနည်းသည့်သတ္တဝါတို့
သည်လည်း ခြင်္သေ့၊ ကျားအစရှိကုန်
သော ခွန်အားကြီးသည့်သတ္တဝါတို့ကို
ခြိမ်းခြောက်၍ ပြေးစေနိုင်၏။ ကပိလရ
သေ့ကား ထိုသို့သော မြေ၏ကျေးဇူးကို
မြင်၍ ဤမြေအရပ်ကား မြင့်မြတ်သော
အရပ်တည်းဟုသိလျှင် ထိုအရပ်၌
ကျောင်းသင်္ခမ်းဆောက်၍ နေတော်မူ၏။
ထိုသို့သောအခါ၌ တိုင်းပြည်မြို့

ရွာတည်ထောင်ရန်မြေနေ ရာရာ
နေသောမင်းသား တို့ရောက် လာ
သည်ကိုမြင်သော် အကြောင်း စုံကို
မေး၏။ မင်းသားတို့လည်း မှန်ရာ
လျှောက်၍ကပိလရသေ့အ ကြောင်းစုံကို
သိရသောအခါ စေတနာ ကောင်း၍
မြို့စင်ရိုးသားကြသော မင်းသား တို့ကို
သနားသည်ဖြစ်၍ ဤသို့မိန့်၏။
“ဤတည်ထောင်ရန် နေရာအေး
သရာဖွေနေကြသော မင်းသားတို့ ဤ
သင်္ခမ်းနေရာ၌တည်သောမြို့သည်
ဓမ္မဒီပံ၌ မြတ်သောမြို့ဖြစ်လတ္တံ့။

ဤမြို့နယ်မှာ သူတစ်ယောက်ကို အခြားသောအရပ်ဒေသမှ ယောက်ျား တစ်ရာတစ်ထောင်သော်လည်း မနှိပ် စက်နိုင်ရာ။ ဤအရပ်တွင်နေ သော သူတို့သည် ခွန်းစက္ကားသား တော်မှ စကြာဝတေးမင်း၏အာဏာစက် ကဲ့သို့ ကြီးမားသောအာဏာနှင့် ပြည်စုံ ပေလိမ့်မည်။ ဒိုမင်းသားတို့ ဟုမိန့်လေ သည်။

“ရှင်ရသေ့ ကျောင်း သခံမီး ကိုဖျက်၍ နန်းတော် တည်ရန် မသင့်ပါ” ဟုမင်းသား တို့က လျှောက် လေသော အခါ “ဒို . . . မင်းသားတို့၊ ငိုသခံမီးရာဟူ၍ မအောက် မေ့ကုန်လင့်၊ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော နေရာ သို့ပြောင်းရွှေ့ပြီး သခံမီးဆောက်ပါ။ နန်းတည်မြို့သည် အမှုကိစ္စကိုသာ ဆောင်ရွက်ကြကုန်လော့။ မြို့တည်ပြီး သော်ကပိလဝတ် အမည်ကိုသမုတ်ကြ လော့” ဟုမိန့်လေသည်။

မင်းသားတို့လည်း ကပိလဝတ် ရသေ့၏စကားကို ကောင်းစွာနာခံမုတ် သားပြီး နန်းမြို့တည်ရန်အမှုကို ဆောင် ရွက်ကြပြီးလျှင် ကပိလရသေ့၏နေရပ်ကို

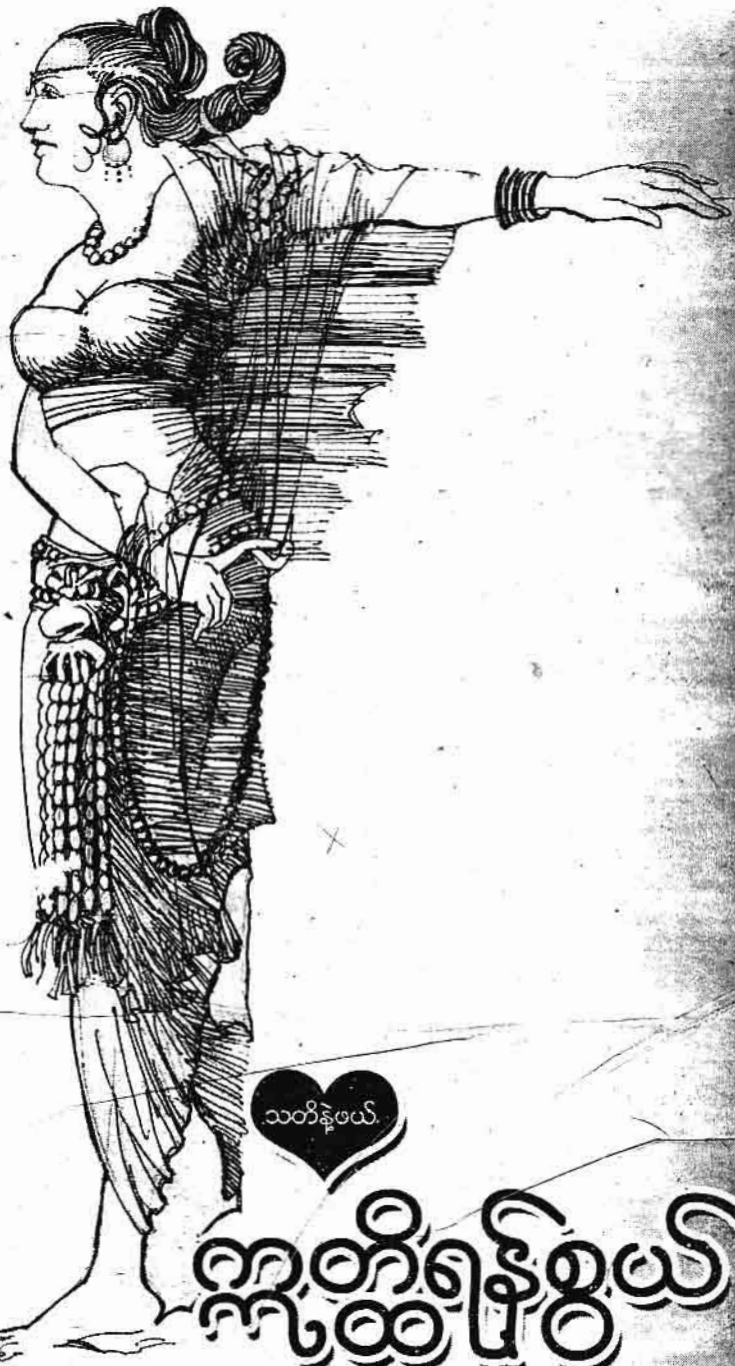
အစွဲပြု၍ ကပိလဝတ္ထု (ဝါ)ကပိလဝတ် ပြည်ဟု တွင်လေတော့သည်။

မင်းသားတို့နှင့်အတူပါလာ သော အမတ်ကြီး(ဂ)ယောက်တို့သည် အချင်းချင်းတိုင်ပင်ကြပြီး မင်းသားတို့နှင့် ညှိနှိုင်းစည်းဆောင်ကြလေသည်။ အမတ်ကြီး များက “မင်းသားတို့ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဖခင်နေရာထား၍ သင်မင်းသားတို့အား အိမ်ထောင်ချပေးရန် တာဝန်ရှိပေရာ၊ အကျွန်ုပ်တို့ဤကိစ္စတွင် ယခုကဲ့သို့ မြင်မိ စည်။ သင်မင်းသားတို့နှင့်အိန္ဒြိယတို့သော မင်းသမီးကိုမမြင်၊ သင်မင်းသားတို့၏ နှမတော်များနှင့်အိန္ဒြိယတို့သော မင်းသား ကိုလည်းမမြင်၊ အမျိုးအနွယ်မတူသော သူတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော သားသမီးတို့သည် မစင်ကြယ်ကုန်ရာ၊ အမျိုးအနွယ်ရော၊ ယုတ်ခြင်းသို့သာ ရောက်ရာ၏။ အမျိုးအနွယ်ကိုစောင့် သောအားဖြင့် မင်းသမီး(၅)ပါးတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သော ဝိယာမင်းသမီးကို မယ်တော်အရာထား၍ ကျွန်မင်းသမီး(၄) ပါးနှင့် မင်းသား(၄)ပါးဖက်ခြင်းမှာ သင့် ပေသည်ဟု အကြံပြုကြသည်။ မင်းသား တို့လည်း ထိုအကြံကိုသဘောတူ လက်

ခံကြလေသည်။
ထိုအကြောင်းကို ဗာရာဏသီရှိ သြက္ကာကရာဇ် မင်းကြီးကြားတော်မူလျှင် “သက္ကာဝတဘော ရာဇကုမာရာ” ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။ ဘော=ဒို . . . အချင်းတို့၊ ရာဇကု မာရာ=မင်းသားတို့၊ ကား၊ သက္ကာဝတ=အမျိုး၊ အနွယ် ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ တတ်နိုင် ပေစွ တကား ဟူ၍မိန့်တော်မူ သည်။ ထိုစကားကိုအစပြု၍ ကပိလဝတ် ပြည်၌ဖြစ်သော မင်းမျိုးတို့သည် သက္ကာ သကီဝင် ဟုတွင်ကုန်တော့သည်။

သက္ကာသကီဝင်တို့၏ ကပိလ ဝတ်ပြည်သည်ကား ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းတွင် အမြင့်မြတ်ဆုံးသည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဘုရားမဖြစ်ခင် သိဒ္ဓတ္ထအလောင်းမင်းသာဘာဝဋ္ဌ (၂၉)နှစ် တိုင်တိုင် စံပျော်ရာဌာနေ ကပိလဝတ် ပြည် အကြောင်းကိုဗဟုသုတ ဖြစ်ဖွယ် အလိုငှာ တင်ပြလိုက်ရပေသည်။

ကျမ်းကိုး
- မှန်နန်းမဟာရာဇဝင်တော်ကြီး
- သုတ်သီလက္ခန္ဓာ အဋ္ဌကထာ
- မဟာပင်ဒီကာ

အထိရန်စွယ်
ဝတ္ထုနိဟိန်းထက်

“မိန်းမဖျက်တော့ ပြည်ပျက်
သည်” ဟူသော ဆိုရိုးစကားအတိုင်း
မိန်းမမာယာဝဲဂယက်ထဲ သက်ဆင်း၍
ဘဝပျက်နှစ်မွှန်းရာဌာနများ မရေမတွက်နိုင်။
လူလောကသားများ မဆိုထားနှင့်သံသရာ
မှလွတ်ရန် ကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြကုန်
သော သံယာဇာတများပင်လျှင် ဣတ္ထိယ
ဟူသော မိန်းမတို့၏မာယာဝဲဂံပါသို့
သက်ဆင်းရတာတွေလည်း ဒုနဲ့ဒေး။

အနစ်နစ်အလလ စောင့်ထိန်း

ခဲ့သော သီလကိုလည်း ဖျက်နိုင်၏။
အနစ်နစ်အလလ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့
သော စရဏစွမ်းကိုလည်း ဖျက်နိုင်၏။
ကောင်းကင်ပျံရသော ဈာန်လျှောရသည်
မှလည်း ဤမိန်းမရန်ကြောင့်ပင်။ ပြဒါး
ရှင်လုံးငုံ ဝိဇ္ဇာခိုရ်လည်း ဣတ္ထိယအလှ
သက်ဆင်းကြတော့ သိဒ္ဓိတွေပျောက်မြေ
သို့ရောက်ခဲ့ရတာလည်း အားလုံးအသိ။

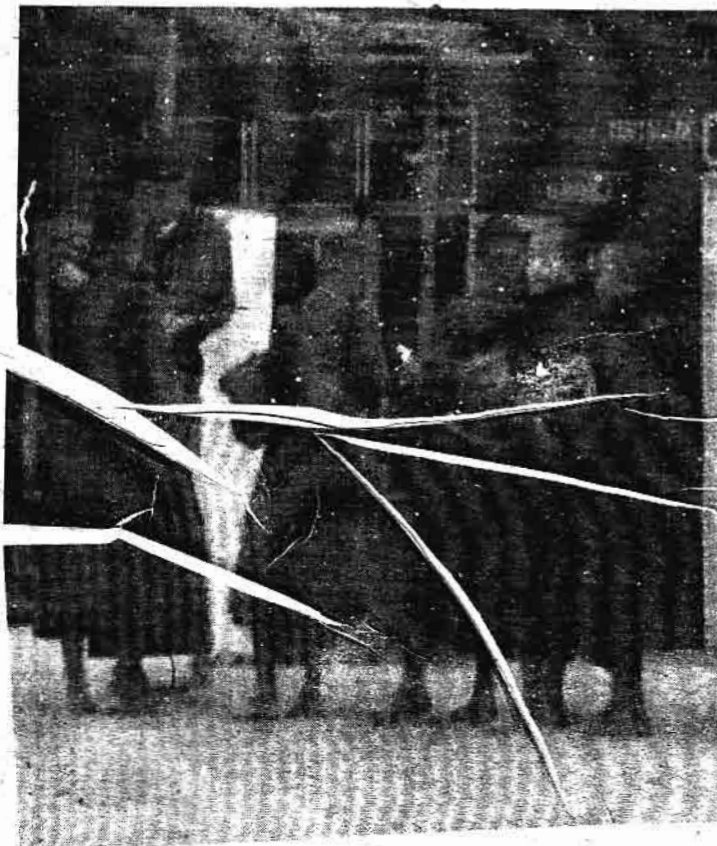
ဤအကြောင်းအရာတို့ကို
မြတ်စွာဘုရားရှင်တော်မြတ်သည် ကရ

ဏာတရားကြီးများစွာဖြင့် ရဟန်းတို့အား
ဟောကြားသွန်သင် ဆုံးမခဲ့ဖူးပါသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်သည်
ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်အခါ
ကဖြစ်ပါသည်။ သာဝတ္ထိပြည်တွင်
လှပသော မိန်းမပျိုအား မိခင်ဖြစ်သူက
သာကီဝင်ရဟန်း တစ်ပါးပါးနှင့်ထိမ်းမြား
ပေးရန်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ မင်းသား
ရဟန်းတစ်ပါးပါးကို ဖြားယောင်း၍လူ
ထွက်စေပြီး သမီးနှင့်ပေးစားရန် အကြံ
ယုတ်ဖြင့် ဆွမ်းခံရဟန်းတို့ကို စောင့်ကြည့်
အကဲခတ်နေ၏။

ဤတွင် ဣန္ဒြေဖြင့်မကြွဘဲ မိမိ
ကိုယ်ကို လိုအပ်သည်ထက် သလျက်
လှလှပပကြွလာသော ရဟန်းပျိုတစ်ဦး
ကိုမြင်လေလျှင် “ငါတို့၏ပစ်မှတ်ပေ
တည်း” ဟုသတ်မှတ်၍ ရဟန်းပျိုကို
အိမ်ပင့်၍ ယာဂ၊ ခဲဖွယ်၊ ဘောဇဉ်တို့ဖြင့်
ကောင်းစွာလုပ်ကျွေး၍ နေ့စဉ်ဆွမ်းခံကြွ
ပါရန် လျှောက်ထားလေတော့သည်။

ရဟန်းပျိုလည်း ရသာတဏှာ
၌တပ်မက်ပြီး နေ့စဉ် ထိုအိမ်သို့ကြွလေ
ရာ မိန်းမပျိုနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာခဲ့ပါ
သည်။ “တွေဖန်များတော့ပြီ” ချဲ့သည်

အတိုင်း သမုဒယကြီးသည်ကောင်းစွာရစ်
ပတ်လျက် အပူမီးစတင်ပါတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် ထိုရဟန်း ဆွမ်းခံ
ကြွနိက်တွင် မိခင်ဖြစ်သူက အောက်ပါ
အတိုင်း ညည်းတွားလေသည်။

“ငါတို့မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံ
ကြွယ်ဝသော်ငြား အုပ်စိုးစီစဉ်နိုင်မည့်
သားသမီးတို့မရှိပါတကား” ဟုဆိုရာ ထို
စကားကြောင့် ရဟန်းပျိုလည်းရင်ထဲ၌
လှိုင်းခတ်သွားလေတော့သည်။ ထို
နေ့မှစ၍ သမီးဖြစ်သူကလည်း တစ်
စထက်တစ်စ တိုး၍ဖြားယောင်းသွေး
ဆောင် လေရာ မကြာမီပင် ရဟန်းပျိုက
သမီး ပျိုအား။

“ငါသည် သာသနာတော်၌ မ
ပျော်ပိုက်နိုင်တော့ပါ။ ကျောင်းကိုပြန်၍
သပိတ်၊ သင်္ကန်းတို့အပ်၍ လူထွက်
တော့မည်။ အဝတ်ပုဆိုးတို့ လာပို့လှည့်
ပါ” ဟုမှာထား၍ ကျောင်းသို့ပြန်ကြွလေ
သည်။

ကျောင်းရောက်လျှင် ဥပဇ္ဈယ်
ဆရာက အကြောင်းစုံသိသော် ရဟန်းပျို
အား မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံ ခေါ်ဆောင်၍
အကြောင်းစုံလျှောက်ထားရာ မြတ်စွာ

ဘုရားရှင် က

“ချစ်သား၊ ဤဖြစ်ရပ်သည်
ယခုမှမဟုတ်၊ ရှေးအခါကပင်ဤမိန်းမပျို
သည် သင့်အား ကြီးစွာဖျက်စီး၍
မြတ်သောအကျင့်ကို ပျက်စေခဲ့ဖူးပြီ” ဟု
မိန့်တော်မူကာ အတိတ်ဇာတ်ကိုဆောင်
၍ ဟောတော်မူပါသည်။

ထိုရဟန်းပျို၏အတိတ်ဇာတ်
က ဤသို့တည်း။

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဇာတ်
မင်းစိုးစံစဉ်က ဘုရားအလောင်းတော်
သည် ကာသီတိုင်းဝယ် ချမ်းသာကြွယ်ဝ
သော ပုဏ္ဏားပျိုဖြစ်၍ အိမ်ထောင်ပြုကာ
နေထိုင်၏။ သားတစ်ယောက်ရသော်
ဇနီးမယားသေဆုံး၍ သေခြင်းတရားကို
ဆင်ခြင်မိကာ သားကိုခေါ်၍ သားအဖနှစ်
ယောက်သည် ဟိမဝန္တာတွင်ရသေ့ဘဝ
ဖြင့် အားထုတ်ကြလေရာ မကြာမီပင်
ဈာန်အဘိညာဏ်တို့ရ၏။

ထိုအချိန်ကာလတွင် ကျေး
လက်ရွာသို့ လူဆိုးစားပြတို့က ဝင်ရောက်
လုယက်နှိပ်စက်ကြလေရာ မိန်းမပျိုတစ်
ဦးသည် ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးလွှားရောင်
ပန်းရင်း ထိုရသေ့ကျောင်းသင်္ကန်းသို့

ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။

ဖခင်ရသေ့ကြီးတော၌ သစ်သီး
ရှာသွားခိုက်တွင် မိန်းမပျိုသည်ရသေ့ငယ်
ကို ကာမဂုဏ်ဖြင့် ဖြားယောင်းသွေး
ဆောင်၍ သီလကိုဖျက်စီးပါတော့သည်။
ရသေ့ငယ်အားလည်း တော၌မနေဘဲ ရွာ
သို့လိုက်ခဲ့ရန်ခေါ်လေရာ ရသေ့ငယ်က
ဖခင်ရသေ့ကြီးပြန်လာမှ ခွင့်ပန်ကာနှစ်
ယောက်သား အတူသွားကြမည်ဟု
ပြော၏။

သို့သော် ဖခင်ရသေ့ကြီး
ပြန်လာလျှင်မိမိအား ရိုက်ပုတ်မောင်း
ထုတ်မည်ကို သိသောမိန်းမပျိုက

“အကျွန်ုပ်အရင်သွားနှင့်မည်။
အရှင်က အကျွန်ုပ်ထားခဲ့သော အမှတ်
အသားများကို ကြည့်၍လိုက်ခဲ့ပါ” ဟု
အမှာထား၍ ကျောင်းမှထွက်သွားလေ၏။
ရသေ့ငယ်လည်း ပြုစုနေကျကိစ္စများကို
ပင် မပြုနိုင်ဘဲ ခေါင်မြီခြံကာ အိပ်စက်
နေတော့၏။ ရသေ့ကြီးတောအရပ်မှ ပြန်
လာလျှင် ခြေရာကိုတွေ့၍ မိန်းမခြေရာ
မှန်း အတတ်သိကာ

“ငါ့သားသည် မုချသီလပျက်
ကာ ကာမဂုဏ်၌ နစ်နွမ်းပြီ” ဟုဆင်ခြင်

ဒီကာ သားငယ်ထံချဉ်းကပ်လျက် ထင်း
လည်းမခွဲ ရေလည်းမခပ် ပီးလည်းမဖွေး
နှင့် ဘယ်သို့ဖြစ်နေသနည်းဟု မေးရာ
ရသေ့ငယ်က။

“အို ဖခင်၊ ဖခင်ကို အကျွန်ုပ်
ခွင့်ပန်ကြားလိုပါသည်။ အကျွန်ုပ်သည်
တော၌ မနေလိုတော့ပါ။ ဆင်းရဲလှ၏။
လူတို့နေရာ မြို့ရွာသို့သွားလိုပါသည်။
မြို့ရွာတွင် နေထိုင်တတ်ရန်အကျင့်ကို
သင်ကြားဆုံးမတော်မူပါ” ဟုတောင်းပန်
လေ၏။

ဖခင်ရသေ့ကြီးက

“ချစ်သား၊ တောအရပ်ကိုစွန့်၍
မြို့ရွာတွင်နေလိုက ရွာသူတို့အကျင့်ကို
နုတ်သားလော့။ ချစ်သားသင်သည်
အဆိပ်ကို မမှီဝဲလင့်၊ ချောက်ကမ်းပါး
ပြတ်ကိုရှောင်ကြဉ်ပါ။ ညွှန်ပျောင်းသို့မ
ဝင်သင့်။ အဆိပ်ထန်မြွေအနီး မသွား
လင့်” ဟုဆုံးမထားရာ သားရသေ့က
အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းလင်းပြန်လျှောက်ထား
သဖြင့် ဖခင်ရသေ့က ထပ်ဆင့်ရှင်းပြပြန်
၏။

“ချစ်သားနာရဒ၊ အဆိပ်ကိုမမှီ
ဝဲလင့်ဟူသည်ကား သေရည်သေရက်ကို

ရှောင်ကြဉ်ပါလော့။ ခရဲကျစေသော
သေရက်ကို ရှောင်ကြဉ်ရန် ဘုရားအစရှိ
သော သူတော်ကောင်းတို့ မိန့်မှာကြကုန်
၏။ ထိုသေရည်သေရက်ကို ရှောင်ကြဉ်ပါ
လော့။

ချစ်သားနာရဒ ချောက်ကမ်းပါး

ပြတ်ဟူသည်ကား ဣတ္ထိယနွယ်မိန်းမ
တို့က မေ့လျော့သူကို ပြေးယောင်းတတ်
၏။ သဲ၊ ဝါတို့ကိုလေသည် ယူဆောင်သ
ကဲ့သို့ စိတ်ကိုစွဲဆောင်တတ်၏။ ဖျက်စီး
တတ်၏။ ထိုမိန်းမတို့ကို ချောက်ကမ်းပါး
ပြတ်ဟုသိ၍ ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။

ချစ်သားနာရဒ၊ မင်းအစိုးရတို့ထံ

မသွားလင့်၊ မခစားလင့်၊ မရင်းနှီးသင့်၊
ထိုမင်းတို့ကို အဆိပ်ထန်မြွေဟုသိအပ်၍
ကင်းရှင်းစွာနေထိုင်သင့်၏။

ချစ်သားနာရဒ၊ ဆွမ်းခံချိန်ဝယ်

အပြစ်မရှိဟုသိအပ်သော အိမ်၌သာဆွမ်း
ခံရာ၏။ စားသောက်ရာတွင်လည်း နှိုင်း
နှိုင်းဆဆ စားသောက်ရာ၏။ မိန်းမတို့၏
အဆင်းအင်္ကျီ၌ စိတ်မညွတ်လေနှင့်။
ပျော်ပါးသူတော်ရာ ပွဲလမ်းသဘင်တို့နှင့်
လည်း မအပ်စပ်ကောင်း” ဟု ဟောကြား
သတိပေးရာ ရသေ့ငယ်လည်း အသိဝင်

၍ ခြံနိုးမသွားတော့ပါဟု ဝန်ခံ၏။ ရသေ့
ကြီးသည် သားရသေ့အား သမာဓိတည်
ရာ ကသိုလ်စရိတ်ကို ပြာရွှံ့ကမ္မဋ္ဌာန်း
ဘာဝနာကို အားထုတ်စေရာ မကြာမီပင်
စွန့်အပ်ဉာဏ်ရလေသည်။

ထိုရသေ့နှစ်ပါး သေလွန်သော်

သမထစုရန် အဟုန်ကြောင့် ဗြဟ္မာ
ပြည်သို့လားကြရလေတော့သည်။

သုံးလောကထွင်ထား ရှင်တော်

မြတ်ဘုရားသည် ဤဇာတ်ကိုအတိတ်
ဆောင်၍ ဟောကြားပြီးသကာလ ဇာတ်
ပေါင်းသော်ပြေးယောင်းသော သတို့သမီး
သည် ယခုမိန်းမပျို၊ အသင်ရသေ့ငယ်
ကား အတိတ်ဇာတ်မှ ငြီးငွေ့သောရဟန်း
ပျို၊ ဖခင်ရသေ့ကြီးက ငါဘုရားပင်ဖြစ်ချေ
၏ဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းလေတော့သတည်း။

ထိုကြောင့်လည်း အမျိုးကောင်း

သား ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့သည်
ဣတ္ထိယ၏ မာယာကွန်ယက်ဝဲဂယက်
ကို ကောင်းစွာရှောင်ကြဉ်နိုင်ရန် သိလ၊
သမာဓိတို့ကို မယုတ်လျှော့အောင် အသိ
ကိုသတိကပ်၍ နေထိုင်ကျင့်ကြံသင့်လှ
ပေသတည်း။

ဝသုန်ဟိန္ဒူသက်

MD
ကုသိုလ်ကံ

ဆရာသစ်

MD Sales Environment Appliances MFG. CO., Ltd.

ကျွန်တော်က မဟာလက်ဖက်
ရည်ဆိုင်တွင်ထိုင်ရင်း အိုးဘိုဓမ္မာရုံမှာ
ကထိန်ပဒေသာပင်ကြီး လှည့်သည်ကို
ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
စိုးဝင်းက မဟာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့
ဝင်၍လာလေသည်။ သူသည်ကျွန်တော့်
ကိုတွေ့သည်နှင့်...

“ဘာတွေ စိတ်ဝင်စားနေတာ
လဲ ဆရာရဲ့” ဟုမေး၏။

“အိုးဘိုဓမ္မာရုံက ကထိန်ပဒေ
သာပင်တွေ ကြည့် နေတာပါဗျာ။
ရေကျော်က သဒ္ဓါတရားထက်သန်တဲ့
အလှူရှင်တွေများတယ်လို့။ ကထိန်ဖြစ်
ဖြစ် ဝါဆိုသင်္ကန်းဖြစ်ဖြစ် တတ်လဲတတ်
နိုင်ကြသလို လှူလဲလှူကြတယ်ဗျ”

စိုးဝင်းက ကျွန်တော့်ဝိုင်းမှာဝင်
ထိုင်သည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်တွေ့လျှင်
ဘာသာရေးနှင့် အတွေးအခေါ် တစ်ခုကို
ဆွေးနွေး ပြောဆိုတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။
လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို စိုးဝင်းကထပ်
မှာသည်။ ပြီးနောက်...

“အေးဗျာ... ခုချက်ချင်းလှူလို့
ခုချက်ချင်း ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်တော့

မဆိုဘူး” ဟုဆိုလေသည်။

စိုးဝင်း၏စကားမှာ အလှူဒါနနှင့်
ပတ်သတ်၍ ကြည်ကြည်လင်လင် နားမ
လည်သေးသော သဘောဖြစ်သည်။

“ခုအလှူပေးရင် ဘယ်တော့မှ
ချမ်းသာတယ်ထင်လို့လဲ စိုးဝင်းရ”

“အကျိုးပေးချိန်တန်လို့နောက်မှ ချမ်း
သာတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တာ
မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အကျိုးပေးချိန်
ဆိုတာ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် လှူဖွယ်ပစ္စည်း
နဲ့ သဒ္ဓါစေတနာသာ ပြည့်စုံမယ်ဆိုရင်
လက်ငင်းအကျိုးပေးတယ်လို့ ဘုရား
ဟောရှိတယ်။ အဲဒါမင်းမယုံဘူးလား”

“ကျွန်တော်လဲ ဗုဒ္ဓဘာသာပဲ။
မယုံဘဲတော့ ဘယ်ရှိမလဲဗျာ။ ခုချက်ချင်း
လှူလိုက်တယ်။ ခုချက်ချင်းချမ်းသာတယ်
ဆိုတာ သာဓကရှိလို့လား”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ စိုးဝင်းရ”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားကြားဖူးတဲ့
သာဓက ပြောပါဦးဗျာ”

ကထိန်က ဆိုင်းသံဗုံသံများဖြင့်

ရေကျော်လင်းမကြီးဖက်သို့ ထွက်သွားပြီး
ဖြစ်၍ ဆိုင်းသံဗုံသံကဝေးသွားသည်။
စကားပြော၍ ကောင်းလာပြီဖြစ်၍
ကျွန်တော်က

“ဓမ္မပဒမှာ “ဘတ္တဘတိက
သူဌေး” ဟာအလှူရုံအကျိုးကိုချက်ချင်း
“ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနိယက” အဖြစ်ခံစားရပုံကို
ရေးသားထားတယ်”

“အခုလျှောက် အခုအကျိုး ခံစား
ရတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို သူ့အကြောင်းပြောပါဦး
ဗျာ”

ဗာရာဏသီပြည်တွင် “ဂန္ဓက
မာရ” အမည်ရှိသော သူဌေးသားတစ်ဦး
၏။ ထိုသူဌေးသားသည် သူ၏ဖခင်
သေဆုံးကွယ်လွန်သည်နှင့် သူဌေးအရ
သို့ရောက်လေသည်။ “ဂန္ဓသူဌေး” ဟု
အမည်တွင်၏။

အမွေခံစားရသော ဂန္ဓသူဌေး
မှာ...

“အင်း... ဒိဋ္ဌစွာပစ္စည်းတွေဟာ

ငါ့အဖေ အကုန်သုံးမသွားလို့ ငါရတာပဲ။
ဒီတော့...ငါမသေခင် အကုန်သုံးသွား
မယ်” ဟုစိတ်ကူးကာ သူ၏အိမ်တွင်
ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ စိစဉ်လေသည်။

တစ်သိန်းတန်သော ဖန်ရေချိုး
အိမ်၊ တစ်သိန်းတန်သော ရွှေခွက်နှင့်
တစ်သိန်းတန်သော ထမင်းဟင်းတို့ကို
ချက်ပြုတ်စားကာ ဗာရာဏသီမြို့တွင်
သူ၏ထမင်းစားသောက်မှု ခမ်းနားထည်
ဝါပုံကိုသိရန် မောင်းကြေးနှင်းခတ်၍
ကြည့်ရှုမိကြေညာလေသည်။ သူ၏ထမင်း
စားပွဲကို လပြည့်နေ့တွင် အကုန်ကြီးကျယ်
ခမ်းနားစွာကျင်းပလေသည်။

တစ်ခုသော ‘လပြည့်နေ့တွင်
ကား ကျေးလက်မှ လူငယ်တစ်ဦးသည်
လာရောက်ကြည့်ရှုရင်း တစ်သိန်းတန်
ရွှေခွက်ထဲမှ ထမင်းတစ်လုပ်စားလိုစိတ်
ဖြစ်ပေါ်လာကာ မိတ်ဆွေမြို့သားအား..
“ဂန္ဓသူဌေး”အား တောင်းပန် ပြော
ဆိုနိုင်လေ၏။ သူ၏သူငယ်ချင်း ကျေး
တောသားမှာ ရွှေခွက်ထဲမှ ထမင်းကို
မစားရလျှင်သေမည်ဖြစ်၍ အသဏ်
ကယ်ပါဟု “ဂန္ဓသူဌေး” ကိုပြောရာ

သုံးနှစ်ကျွန်ုပ်ပါ က ထိုရွှေခွက်မှထမင်းကို စားရမည်ပြော ရာ ဆန္ဒပြင်းထန်သော ကျေးတောသား က

သုံးနှစ်ကျွန်ုပ်ပါမည်ဟု ကတိပြု သည်။
ဂန္ဓသူဌေးအိမ်တွင် သူဌေးခိုင်း သမျှ အမှုကိစ္စများကို ကျေးတောသား သည် မလစ်ဟင်းရအောင် ဝီရိယဖြင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် အိမ်မှလုပ်ငန်း အဝဝ ကိုမနားမနေ လုပ်ဆောင်ပေးသော သူဌေး အိမ်မှ ကျေးတောသားလေးမှာ နေ့ရက်ပေါင်းများစွာ လွန်ပြောက်လာကာ သုံးနှစ်ပြည့် သောရက်သို့ ရောက် ရှိလာလေသည်။

ထိုအခါ “ဂန္ဓသူဌေး” သည် ကတိအတိုင်းပင် ဖန်ရေးခိုးအိမ်၌ရေးခိုး၍ မင်္ဂလာရှိသော စားပွဲဖြင့်ရွှေခွက်ထဲမှ ထမင်းကို စားသောက်ရန် ပြင်ဆင်ခွင့်ရ လေသည်။ ထိုအခါ ဂန္ဓမာဒနတောင်မှ “သမာပတ်မှထလာသော” ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တစ်ပါးသည် ဆင်ခြင်တော်မူရာ “ဘတ္တဘတိက” ၏သဒ္ဓါကောင်းမှုကို မြင်တော်မူ၍ တစ်သိန်းတန်သော ရွှေ

ခွက်ထဲမှ ထမင်းကိုအလှူခံရန် ကြံ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

သဒ္ဓါတရားရှိသော ကျေးတော သား “ဘတ္တဘတိက” သည် “ငါကား ယခင်ဘဝက ကုသိုလ်စေတနာနည်း သောကြောင့် ဤထမင်းကိုစားရရန် သုံးနှစ်ကျွန်ုပ်ခံခဲ့ရသည်။ ယခု ဤထမင်း တစ်နပ်ကိုလှူ၍ သံသရာဘဝ၌ အကျိုး များအောင် အားထုတ်တော့အံ့” ဟုစိတ် ကူးမိလျက် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို သုံးနှစ်ကျွန်ုပ် ရသော ထမင်းကိုဆွမ်းအဖြစ် လှူဒါန်း လေသည်။

ရွှေခွက်ထဲမှ ထမင်းကိုအလှူ ခံတော်မူသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏သပိတ်ထဲ သို့ ယက်ထည့်၍လှူရာ တစ်ဝက်ခန့်ရှိ လျှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်က သပိတ် ကိုပိတ်တော်မူ၏။ ဘတ္တဘတိကသည် လက်အုပ်ချီ၍...

“အရှင်ဘုရား...ဤဆွမ်းသည် တစ်ယောက်စာသာ ပြင်ထားခြင်းဖြစ် သည်။ အကုန်လှူခွင့်ပြုတော်မူပါ” ဟု ဆိုလျက် အကြွင်းမဲ့စေတနာဖြင့် ရွှေခွက် ထဲမှထမင်းကို အကုန်လှူလေသည်။ လှူ

ပြီးနောက် “အရှင်ဘုရား...တပည့်တော် သည် သုံးနှစ်ကျွန်ုပ်ခံ၍ရသော ဤဆွမ်းကို လှူရသောကြောင့် ဖြစ်လေရာဘဝတွင် ချမ်းသာသုခရရှိပြီး အရှင်မြတ်သိရမြင်ရ သော မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရားကိုလည်း ရရပါလိုအံ့ဘုရား” ဟုဆုတောင်းလေ၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်က လည်း “ဒကာတော်လိုသောဆုနှင့်ပြည့် စေ” ဟုမိန့်ကြား၍ တန်ခိုးတော်ဖြင့် ပရိသတ်များမြင်သာအောင် ဂန္ဓမာဒန တောင်သို့ ကောင်းကင်မှဈာန်ဖြင့်ကြွတော် မူသည်။

အရှင်မြတ် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဂန္ဓမာဒနတောင်ရှိ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါငါးရာတို့ အား တန်ခိုးတော်ဖြင့် အလှူခံ၍ရသော ဆွမ်းကိုမျှဝေရာ အရှင်မြတ်များအားလုံး ဆွမ်းကိုကြလေသည်။ ဗာရာဏသီပြည် မှ ဘတ္တဘတိက၏ ကျွန်ခံ၍ရသော ထမင်းတစ်နပ်ကိုလာ၍ ကြည့်သော ပရိသတ်များလည်း တခဲနက် သာခုခေါ် ကြလေသည်။

ထိုအသံများကြောင့် ဂန္ဓသူဌေး သည် အကြောင်းစုံကိုသိသောအခါတွင်

အသပြတစ်ထောင်ပေ၍ ဘတ္တဘတ်က
၏ အလှူအဖို့ကိုအမှုဝေစေလေသည်။
ဘတ္တဘတ်ကကလည်း အမှုဝေသည်။
ဘတ္တဘတ်က၏ကောင်းမှုကို နှစ်လိုတ၍
“ဂန္ဓသုဌေး”က သု၏စည်းစိမ်ကို၊ တစ်
ဝက်ခွဲကာ ချက်ချင်းပေးလေသည်။

ကကုဒတာထား “ဘတ္တဘတ်
ကသည် ကားသု၏အလှူ၊ ဒါန
သည်ချက်ချင်း ထက်ဝင်း အကျိုး
ပေးသည်ကို ကြုံရလေတော့၏။

စိုးဝင်းကကျွန်တော်ပြောပြ
သည့် “ဘတ္တဘတ်က” အကြောင်းကို
နားထောင်၍...

“ဒါဆိုအလှူရယ်။ အလှူခံ
ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်။ အလှူရှင်ရဲ့ စေတနာရယ်။
အလှူပစ္စည်းရယ် စင်ကြယ်လို့ အကျိုး
ပေးတာလို့ ဆိုရမှာပေါ့နော်” ဟုပြော
သည်။ ကျွန်တော်ကစိဋ္ဌိဓမ္မ ဝေဒနိယ
အလှူ၏ အကျိုးပေးပုံကို သူ့ကိုရှင်းပြရ
၏။

“အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ဟာ “ဝတ္ထုသမ္ပ

ဒါ”လို့ခေါ်တဲ့ နိရောဓသမာပတ်ကို
ဝင်စားနိုင်တဲ့ “အနာဂါမ် ရဟန္တာ” မိုး
အနည်းဆုံး ဖြစ်ရမယ်။ ပြီးတော့ “ပစ္စယ
သမ္ပဒါ” အလှူပစ္စည်း ကတရားသဖြင့်
ရတဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ရမယ်။
“စေတနာသမ္ပဒါ” စေတနာသုံး
တန်ကလည်း ဉာဏ် နှင့်ယုဂ်ပြီးရှင်လန်း
ဝမ်းမြောက် ပြတ်သားရမယ်။
“ဂုဏ်တရိရေကသမ္ပဒါ” အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်
ကလည်း သမာပတ်ကထာခါစ ဖြစ်ရ
မယ်။ ဒါမှ ချက်ချင်းအကျိုးပေးတဲ့ အလှူ
မိုးဖြစ်ပြီး လှူပြီးတာနဲ့ ချမ်းသာသုရတာ
ပဲ”

စိုးဝင်းက ကျွန်တော်ပြောသော
စကားကို နားထောင်၍ စီးကရက်တစ်
လိပ်ကို မီးညှိဖွာရိုက်လိုက်လေသည်။

“အင်း...ခင်ဗျားပြောတာက
“အလှူရှင်တိုင်း” နားလည်သင့်တဲ့ပစ္စည်း
ပဲ။ အဓိကတော့ “သမ္မာအာဇီဝ” ဆိုတဲ့
တရားသဖြင့် အသက်မွေးမှုက စတာပေါ့
နော်”

“ဒါပေါ့ လိမ်ရတဲ့ပစ္စည်း။ ခိုးရ
တဲ့ပစ္စည်း လှူလို့ကတော့ ချက်ချင်း

အကျိုးမပေးဘူးဆိုတာ ထင်ရှားတာပေါ့။
နောင် အကျိုးပေးဖို့တောင် အတော်ခက်
တယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။ “သမ္မာဝါစာ”
“သမ္မာကမန္တ” “သမ္မာအာဇီဝ” ကို
ဒါကြောင့် “သီလရဲတရားကိုယ်” လို့
ခေါ်တာပေါ့”

စိုးဝင်းသည် သုသီချင်သော
ကိစ္စတစ်ခု သိထိုက်ရသောကြောင့်
“ဒီနေ့ မဟာထက်စက်ရည်ဆိုင်မှာ
ထိုင်ရတာ အကျိုးရှိသွားပြီဗျာ” ဟု
မှတ်ချက်ချစွာ ကြားရပါတော့၏။

စာရာသစ်

ဆီပျံ အရက်

သုရသီဟ

သင်္ဂဏ ဆရာတော်ကြီးသည်

မန္တလေးနေပြည်တော်တွင် သာမက
အောက်အရပ် ရန်ကုန်မြို့သို့ခရီးထွက်
တော်မူလျက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သူတော်စင်
တို့အား တရားဟောကြားတော်မူစဉ်က
ဖြစ်သည်။ သင်္ဂဏ ဆရာတော်ကြီးသည်
ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ဗဟုသုတအမျိုးမျိုးဆည်း
ပူး လေ့လာသည့်အလျောက် လောက
သဘာဝ လူသဘာဝကိုလည်း သိနား
လည်တော်မူလေသည်။

ထိုခေတ်အခါက အောက်
အရပ်ဒေသမှာ အင်္ဂလိပ်များသိမ်းပိုက်
ထားသည် ကိုလိုနီခေတ်အခါဖြစ်၍
မြန်မာလူမျိုးတို့သည်လည်း အမျိုးမျိုးသော
အပျော်အပါးများဖြင့် ပျက်ပြားလော်လီ
လျက် ရှိလေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ
လူမျိုးတို့မှာအဖော်မင်တတ်သည်။

စိတ်သဘောကောင်းသည်။
ထို့ကြောင့် မည်သည့်လူမျိုးဖြင့်မဆို ရင်နှီး
ကျွမ်းဝင်ကာသဘောမနော ကောင်းမွန်
စွာ ဆက်ဆံလေ့ရှိသည်။ မကောင်းမှုပြု
သော သူများနှင့်တွေ့သောအခါလည်း
မကောင်းသည့်လူများဖြင့် ရောကာ
တသောသော နေတတ်လေသည်။

တော်ရုံလည်းစိတ်မညစ်တတ်ကြ။

ဘဝလောကဓံကို ဖြစ်သလိုခံ
ကာ ပျော်ပျော်သာနေတတ်သူတို့များ
သည်ဟု ဆိုရမည်။ မာန်မာနမကြီး၊ မိမိ
အပေါ်ကို လွှမ်းမိုးအနိုင်ကျင့်သူကိုပင်
တိုက်ထုတ်ရကောင်းမွန်းမသိ နာကျဉ်းရ
ကောင်းမွန်းမသိ အင်္ဂလိပ်ခေတ်တစ်
လျှောက် မြို့ပိုင်နယ်ပိုင်ရာဝေတ်အုပ်တို့
ကို ဘုရားထူးလျက် ပြားဝပ်ရိသေ့ခဲကြ
သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဇဉာတတ်သူကလည်း နည်း
ပါးပြီး မြန်မာ့ရေးဟောင်းပညာထက်
ခေတ်သစ်လိပ်ကို အားပေးသော အိန္ဒိယ
လူမျိုး၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများက ရာထူး
ကောင်းနေရာယူကြပြီး မြန်မာလူမျိုးများ
မှာ သူကြီးအိမ်ဆယ်ခေါင်းနေရာမျိုးကိုပင်
အဟုတ်ထင်ကာ နေကြသူများလည်း
မနည်းပေ။

ကိုယ်လူမျိုး ကိုယ်ပြန်နိုင်စက်
၍ အင်္ဂလိပ်ကျွန်ခံနေကြသူများလည်း
ရှိရာ ထိုခေတ်ကမြန်မာ့ကျေးလက်တွင်
အတတ်ပညာရှာဖွေရကောင်းမွန်းမသိ။
အကျွန်ုပ်တို့လ တည်ဆောက်ရကောင်းမွန်း
မသိသော လူငယ်လူရွယ်များ များပြားခဲ့

သည်ဟုပင် ဆိုနိုင်ပေသည်။

သင်္ဂဏ ဆရာတော်ကြီးမှာ
ဥက္ကံ၊ ဟင်္သာတစသည့်မြို့များသို့ တရား
ဟောတော်မူပြီးသည့်နောက် ပုသိမ်မြို့သို့
ရောက်ရှိလေသည်။ ထိုအခါ ပုသိမ်မြို့မှ
ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံး
ကာ လာရောက်ဖူးမြော်သော ဒကာ၊
ဒကာမများအား တရားရေအေး တိုက်
ကျွေးလျက် ရှိလေသည်။

သင်္ဂဏ ဆရာတော်ကြီးမှာ
မြတ်ထိုဉာဏ်ကောင်းလှသဖြင့် ဘာသာ
တရား ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွား၍ တရားရရှိ
အောင် စကားဥပမာအမျိုးမျိုးဖြင့် ဟော
ပြောသကဲ့သို့ပင်။ စိုက်သောလူငယ်လူ
ရွယ်များကိုလည်း အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်း၍
မနစ်သက်ဖွယ် စကားမပြောကြားဘဲ နှစ်
သက်ဖွယ်စကားဖြင့် ဆုံးမပြောကြား
တတ်ပေသည်။

ပုသိမ်မြို့ရှိ ထိုကျောင်းတွင်
သတင်းသုံးနေစဉ် လူငယ်ကာလသား
များသည် ခေတ်အခါအလျောက် မူးယစ်
သောက်စားပြီးနောက် သင်္ဂဏဆရာတော်
ကြီး သီတင်းသုံးသည့်ကျောင်းနားသို့
ရောက်ရှိလာလေသည်။

ငါးပါးသီလ မလိုသောကြောင့်

အရက်သေစာသောက်စားမှုယစ်ခဲ့
ဖြစ်သည်။ အရက်မနေသော ထိုသူတို့
သီလပေးလိုက်ပါက “ဟိရိသတ္တပ္ပ”
သည်းဟူသော သီလဖြစ်ဖို့နီးစွာ
သောကြောင့် တရားပင်မရှိ။ သီလမ
သည်ရှိသူတို့ကို သီလယူရန် သီလပေး
လိုက်ပါက မူလသီလမယူမီကထက်ပင်
၌ အပြစ်ကြီးလေးစရာ အကြောင်းရှိပေ
တော့မည်။

ထိုအမှုများမှာ ပြုလည်းမပြုသင့်၊
ပြုသင့်သောအများကို ပြုပြီး နောက်မှား
သည်ကာလမှ သီလပေး၍လည်း
စောင့်တော့ပေ။

ဆရာတော်ကြီးမှာ အရက်
ယစ်နေသူတို့အား သီလမပေးရန်ဆုံး
ဖြတ်ပြီးနောက် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင့်
ဆုံးပြောဆို၍ ထွက်ခွာမည်ဖြစ်လိမ့်
လော့တော့၏။

ဆရာတော်ကြီးက အောက်ပါ
အတိုင်း စတင်မိန့်ကြား၏။

“ဧကာလေးတို့”

“ဘုရား”

“တပည့်ဧကာလေးများက

ကောင်းတဲ့အကြောင်းနဲ့ သီလတောင်းတဲ့
ကိစ္စမှာ ခန့်ခွင့်တော့ပနာပြုထိုက်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ဆရာတော်ကြီးက မင်းတို့ကို
စကားဥပမာပြောပြမယ်”

“တင်ပိုတုရား”

“မင်းတို့က လူ့စွာလူ့လောကမှာ
နေကြသူတွေဆိုတော့ လူပြောပြောလေ့
ရှိတဲ့ စကားနားလည်သားဖြစ်ကြမှာပေါ့။

“တင်ပိုတုရား”

“ဒီလောကမှာ လောင်းတမ်း
ကစားတဲ့သူတွေက လောင်းကြေသဘော
ကျတို့ လောင်းကစားဖို့ အတည်ပြုကြ
တာကို “စိန်” လို့ပြောကြတာ ကြား
ဖူးကြသလား”

“ကြားဖူးပါတယ် ဘုရား”

“အေး ဒီလိုပဲ လောင်းကြေကို
သဘောမကျ မကစားလိုတုနဲ့ရင်တော့
“စိန်တိမ်း” လို့ပြောတာရော နားလည်ကြ
တယ်မို့လား”

“မှန်လှပါ လောင်းကစားရင်

“စိန်” သဘောမတူလို့ လောင်းကြေမ
ကြိုက်ရင် “စိန်တိမ်း” လို့ပြောလေ့ရှိကြ
တာ မှန်ပါတယ်ဘုရား”

အရက်မယစ်နေသော ကာလ

သားများသည်လည်း လောင်းကစား
လောကသုံးစကားလုံးကို ဆရာတော်က
နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် နားလည်၍ပြောပြ
သည်ကို သဘောကျ၍ ထောက် ခံကြ
လေသည်။

“အေး ငါလဲ ဒီလိုပဲဆိုပါတော့။

လောင်းတမ်းကစားသလို မင်းတို့ကငါးပါး
သီလ ပဉ္စဂိုလိမစပါနဲ့လို့ ပြောကြတယ်
ဟုတ်လား။

“မှန်ပါတယ် ဘုရား”

“လောင်းကစားရင် သဘောမ
တူသလို ငါလဲငါးပါးသီလပဉ္စဂိုကိုပေးဖို့
သဘောမတူတဲ့အတွက် အခုခီတမ်းကြိမ်
တော့တို့ “စိန်တမ်း” လုပ်ကြဦးဖို့ကွာ”
ဟု သင်္ကဏဆရာတော်ကြီးက မိန့်ကြား
သောအခါ အရက်မယစ်နေသော
ကာလထားများမှာ ဆရာတော်ကိုအလွန်
အခြွေချွေကော ကျောင်းပေါ်ကစစ်၍
ရယ်မော ပြောဆိုကာပြန်လွှာလေတော့
၏။

သုရသီဟ

သာသနာပြုကြရာဝယ်

ထူးခြားအံ့ဖွယ် ဆည်တော်မြင် စေတီတော် အတွင်းမှ

တဝဂ္ဂဓမ္မသိဒ္ဓိရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး
ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)

တဝဂ္ဂဓမ္မသိဒ္ဓိ ရုပ်ပွားတော်
 မြတ်ကြီးနှင့် ဆည်တော်မြင်စေတီတော်
 တည်ရှိသောနေရာမှာ မုံရွာခရိုင်၊ မုံ
 ရွာမြို့နယ်၊ သာစည်ရွာ၏ အရှေ့ပိုင်းတွင်
 တည်ရှိသည်။ သာစည်ချောင်း၏ မြောက်
 တံတိုင်းတွင် ပုလဲတောင်နှင့် တောင်
 တံတိုင်းတွင် ရွှံ့ဟောင်ဟူ၍ တောင်များ
 တည်ရှိသည်။ ရွှံ့ဟောင်ပေါ်တွင် စေတီ
 တော်နှင့် တဝဂ္ဂဘုရားတည်ရှိသည်။ မုံ
 ရွာကျောက်ကွက်လမ်းမကြီး၏ ဘယ်ဘက်
 တွင် မုံရွာမြို့နယ်၊ သာစည်ရွာ
 ဆည်တော်မြင် ကျောင်းတိုက်ဟု လမ်း
 နံပါတ် ၁၀၇ ဘုတ်လေးကို တွေ့ရသည်။
 မုံကြီးမှာ ဘုရားအထိ ကောင်းမွန်
 ဖောက်လုပ်ထားသည်။ လမ်းတွင်
 ကန်စုရွာ၊ ပျံကျရွာ၊ အင်တိုင်းရွာ
 သို့မဟုတ်ခဲပြီး တောင်ပေါ်လမ်းပြေးလေး
 ဆိုင်ကယ်၊ ကား၊ လူသွားလမ်းများ
 သွားရောက်နိုင်သည်။ တောင်ပေါ်သို့
 ရောက်လျှင် အဝေးမှ ဖူးတွေ့ရသော
 ဆည်တော်မြင်ဘုရားကြီး၏ မြောက်
 တံတိုင်း သာစည်ဆည်တော်ကြီးနှင့် သာ
 စည်ဘုရားများအား ကြည့်နားဖွယ် ဖူး

မြော်ရသည်။ ကန်ဘောင်အထက်တွင်
 ဆည်တော်မြင်စေတီတော်နှင့် မျက်နှာ
 ခြင်ဆိုင် မှ နဂါးသုံးကောင်နှင့် မြတ်စွာ
 ဘုရား ရုပ်တုတော်ကို ဖူးမြော်ရသည်။
 ဆည်တော်မြင်စေတီတော်အား ရွှေ
 သင်္ကန်းကပ်လှူနေကြသည်ကို တွေ့ရ
 သည်။ ဘုရားကြီးမြောက်ဘက် စောင်း
 တန်းကိုလည်း ပြုပြင်နေကြသည်။ သာ
 စည်ရွာရှိ ပုလဲတောင်ပေါ်မှ ထုံးဖြူဖြူ
 ရှေးဟောင်းစေတီတော်များကို တွေ့ရ
 သည်။

သာစည်ရွာကြီးသည် ရှေး
 ဟောင်းရွာကြီးဖြစ်၍ တဝဂ္ဂဘုရားတည်
 ရှိရာနေရာနှင့် ဆက်စပ်နေသောကြောင့်
 သာစည်ရွာကြီး၏ သမိုင်းကို အနည်းငယ်
 သိရှိသမျှ ရေးသားရပါသည်။

သာစည်ကျေးရွာကြီးအား ရှေး
 ခေတ်ကပင် နာမည်ကြီး လူသိများသော
 ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်သည်။ ပုဂံခေတ်မှစ
 ၍ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော ရှေး
 ဟောင်းစေတီပုထိုး အမြောက်အမြား
 တည်ရှိသည်။ ယခုတိုင် သာသနိက
 အဆောက်အဦများဖြစ်သော စေတီပုထိုး
 ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများအပြင် လူနေ

အဆောက်အဦများလည်း ရှိကြသည်။
 သာစည်ရွာ၏ အရှေ့ပိုင်းသည် ကန်မြေ
 မြင့်မြစ်၍ ၎င်းတောင်ကုန်းသည် ပုလဲ
 တောင်ကုန်း ဖြစ်သည်။ ရွှံ့မြင်တင်စေတီ
 ဆုတောင်းပြည့်စေတီ၊ မဟာကာရုဏာမုနိ
 စေတီ၊ လောကချမ်းသာစေတီ၊ အောင်
 သိဒ္ဓိစေတီ၊ အောင်စေတီအစရှိသော
 စေတီပေါင်းများစွာရှိသည်။ ထိုအချိန်က
 တောင်ပိုင်း ရွှံ့ဟောင်ကုန်းပေါ်တွင်
 လျောင်းတော်မူ နေပူခံဘုရား စသည့်
 ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များနှင့် ဩပျက်နေသော
 ရှေးဟောင်းစေတီများရှိသည့်နေရာ ဖြစ်ခဲ့
 သည်။ (၁၉၉၄-၁၉၉၅) ခု၊ ဘဏ္ဍာရေး
 နှစ်အတွင်း သာစည်ဆည် တည်ဆောက်
 ညှိ မြေနေရာကို ကြည့်ရှုတိုင်းတာကြ
 ရာ ဆည်ရေလပ် ဧရိယာနှင့် မလွတ်ကင်း
 သော ရှေးဟောင်းစေတီများနှင့် ယိုးပွင်း
 ပျက်စီးနေသော စေတီဟောင်းပေါင်း ၂၂
 ဆူ ရှိနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ထို
 ရှေးဟောင်းစေတီပျက် ၂၂ ဆူမှ ရရှိ
 သော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ၊ ဓာတ်
 တော်၊ မွေတော်များ၊ ကျောက်သံပတ္တ
 မြားစသည်တို့နှင့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ
 ကို စုပေါင်း၍ ဓာတ်ပေါင်းစု စေတီတစ်

ဆု တည်ထားကိုးကွယ်ရန် စီမံခဲ့ကြသည်။

ရွှေတောင်ကုန်းပေါ်တွင် ထီးတော်လည်မရှိ ယိုယွင်းပျက်စီးနေသော ဉာဏ်တော် ၃၅ ပေခန့်ရှိ စေတီတစ်ဆူ ရှိပါသည်။ ထိုစေတီ၏ မူလဘွဲ့တော်ကို မသိရှိသော်လည်း ဒေသခေါ် ဘုရားနီ ဘုရားဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုစေတီ၏ မြောက်ဘက်မျက်နှာတွင် ဥမင်လိုဏ်နှင့် စင်္ကြံမုခ်ပေါ်မှ အတွင်းသို့ ဝင်သွား

လျှင် စေတီအတွင်းရှိ ဉာဏ်တော်အမြင့် ၅ ပေခန့်ရှိသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် တစ်ဆူ ရှိခဲ့သည်။

၎င်းမှတ်ပြုပါ ဘုရားနီအား ခြံ၍ ငုံ၍ ဉာဏ်တော်အမြင့် ၁၀၈ ပေ၊ အောက်ခြေအချင်း ၁၀၈ ပေရှိမည့် ရန်ကုန်မြို့ ရွှေတိဂုံဘုရားမူတူ စေတီကြီး ဖြစ်သဖြင့် မူလဘုရားနီစေတီ၏ မုခ်ပေါက်စင်္ကြံ ဥမင်လိုဏ်တို့ကို ဝမ်းစာဖြင့် သိပ်ရန်လိုအပ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ မူလ

မုခ်ပေါက်စင်္ကြံနှင့် အတွင်းလိုဏ်ဂူအား ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲကြီးများဖြင့် ဖြည့်သိပ်ပိတ်ဆို့ပေးကြရပါသည်။

အသစ်တည်မည့် စေတီတော်ကြီးကို (၂၉.၁.၁၉၉၅) ရက်နေ့တွင် စတင်ပန္နက်ချ တည်ဆောက်ခဲ့ပါသည်။ နာယကဆရာတော်ကြီး (၃)ပါး၊ သြဝါးစရိယ ဆရာတော်ကြီး (၆)ပါး၊ ထိုစဉ်က တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၊ ကျေးရွာလူသားပြည်သူ အများအပြား ပါဝင်ခဲ့ရာ

တဝဂ္ဂဘုရားရုပ်ပွားတော်မြတ်အား စတင်တူးဖော်နေရာ

နာယကဆရာတော်ကြီးလည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။ စေတီတော်ကြီးကို ကျွမ်းကျင်စွာ ဆောက်လုပ်တတ်ကြသော လုပ်သား (၃)သောင်းကျော်နှင့် ကုသိုလ်အလှူရှင် (၅)သောင်းကျော် တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ (၅) လန်အကြာ (၁၅-၆-၁၉၉၅) တွင် ထီးတော်အသစ်တင်၍ အနေကဇာ တင်ပွဲကြီးအား ဆည်တော်မြင်စေတီတော်ဟု ဘွဲ့တော်သမုတ်ခဲ့ကြသည်။

စေတီအနီးတွင် ဆည်တော်မြင်ကျောင်းဟူ၍ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းကိုလည်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းကြသည်။ စေတီတော်ကြီး တည်ဆောက်ပြီးစီးပြီး (၁)လခန့်အကြာတွင် မူလစေတီတော်ကြီးအတွင်းရှိ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူရှိပြီး အထဲတွင် မွန်းကျပ်နေကြောင်း အသက်ရှူ၍ မဝကြောင်းဖြင့် စေတီတော်ကြီး တည်ဆောက်စဉ်က ပါဝင်ခဲ့သည့်

နာယကဆရာတော်ကြီး (၁)ပါးဖြစ်သည့် ဗောဓိတစ်ထောင် ဆရာတော်ကြီးအား အိပ်မက်ပေးခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဗောဓိတစ်ထောင် ဆရာတော်ကြီးက အချင်း (၄)လက်မခန့်ရှိသော ကွန်ကျူပိုက်တစ်လုံးကို စေတီတော်၏ တတိယ ပစ္စယံမှ အောက်သို့ ဖောက်ထည့်သွင်းပေးခဲ့သည်။ အဆိုပါ ကွန်ကျူပိုက်ကို ယခုအခါ ရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ ဦးခေါင်းအထက်နားတွင်

တဝဂ္ဂအတွင်း စတင်တွေ့ရှိသောပုံတော်

တွေမြင်နိုင်ပါသည်။ ထိုကွန်ကရစ်ပုံစံမှ
လေဝင်လေထွက်ကောင်းစွာ ရရှိ၍
အသက်ရှူပြီဟု ယူဆခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က ဆည်တော်မြင်
ကျောင်းဟောင်းအတွင်း၌ သီတင်းသုံး
တော်မူနေသော ယခု သက်တော် (၄၂)
နှစ် ဝါတော် (၂၁) ဝါရှိသော ဦးည
အမည်ရှိ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် သီ
တင်းသုံးခဲ့သည်။ ယခင် ကျောင်းဟောင်း
တွင် ပထမ သီတင်းသုံးခဲ့သော ဆရာ
တော်မှာ (၂) နှစ်သာ နေနိုင်ခဲ့ပြီး ဇာတိယ
ဆရာတော်မှာ (၁) နှစ်သာ သီတင်းသုံး

ခဲ့ကြသည်။ တတိယဆရာတော် ဦးည
ဏမှာ (၆) လသာ နေထိုင်စဉ်ကာလ
၎င်း ကျောင်းဟောင်းလေးရှိရာသို့ ညနေ
အချိန်တွင် အမျိုးသမီး (၃) ယောက်
ရောက်ရှိလာသည်။ အသက် (၄၀) (၅၀)
လောက် ရှိကြမည်ဖြစ်သည်။ အရှင်ဘုရား
တပည့်တော်မတို့ ရေသောက်ချင်လို့ဟု
လျှောက်ထားရာ သောက်ကြပါ။ ရပါ
တယ်ဟု ဆရာတော်ကပြော၍ အမှတ်
တမဲ့ နေရာမှ ထိုအမျိုးသမီး (၃)ယောက်
က အရှင်ဘုရား သောက်တဲ့ရေကို
သောက်ချင်ပါတယ်ဟု ထပ်ပြောရာ

အမျိုးသမီး (၃) ယောက်အား ပြန်လည်
ကြည့်လိုက်ရာ ငယ်ရွယ်သူ အသွင်
သဏ္ဌာန်ဖြင့် ရွှေများစွာ ဝတ်ဆင်၍ တွေ့
လိုက်ရသည်။ ဦးစင်းလည်း ကျောင်းမှ
ဆင်း၍ ဦးသိန်းအောင်၊ ဦးစင်းတို့ ဒကာ
များရှိရာသို့ သွားရောက် ပြောပြခဲ့သည်။
ညအချိန်တွင် အိပ်မက်မက်၍ စေတီ
အတွင်းရှိ ရုပ်ပွားတော်ကြီးသည် အသက်
ဝဝရှည် ရနိုင်ပြီဟု ယူဆခဲ့ကြသော်လည်း
စေတီအတွင်းရှိ ရုပ်ပွားတော်ကြီး
အသက်ရှုမရ၍ စေတီတော်ကြီး၏ မုခ်
ပေါက်ကို ဖွင့်ပေးရန် အိပ်မက်ပေးလေ

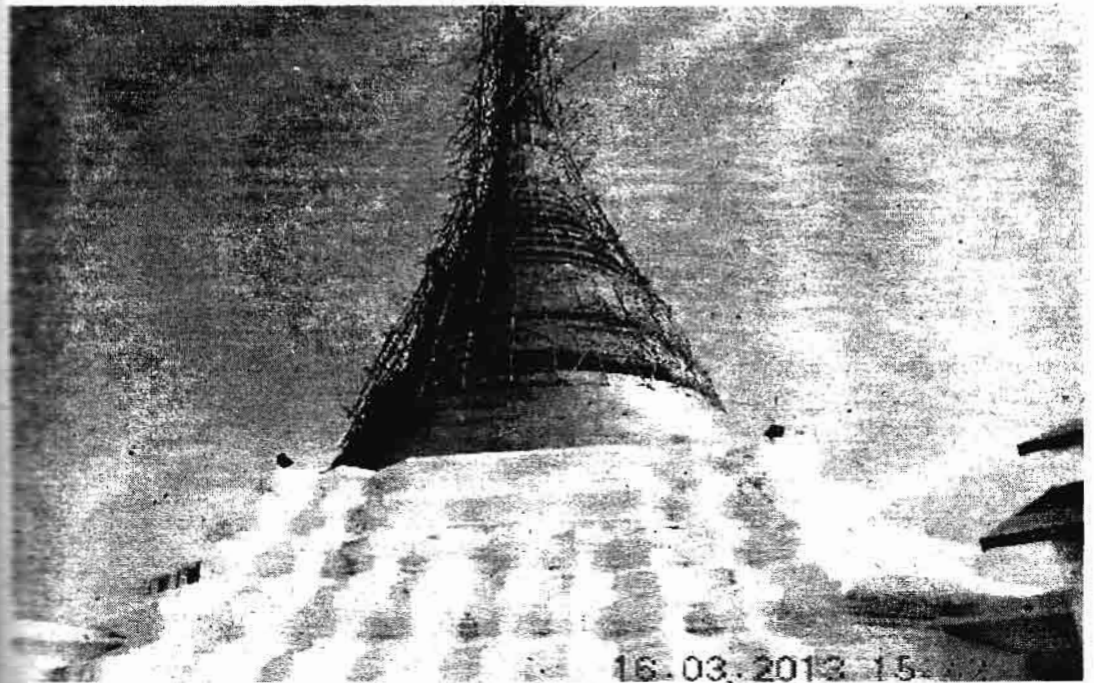
ဆည်တော်မြင်စေတီ နှင့် တဝဂ္ဂဗ္ဗေသိဒ္ဓိ ရုပ်ပွားတော်အား စောင့်ရှောက်ကြသောသိုက်နန်း ရှင်ညီမ(၃)ယောက်

သည်။

ဆရာတော်ဦးညာဏက ဗောဓိတစ်ထောင်
တစ်ထောင် ဆရာတော်ကြီးအား မိမိ
အိပ်မက်ကို သွားရောက်လျှောက်ထား
ရာ ဗောဓိတစ်ထောင် ဆရာတော်ကြီးက
ဧတီတော်ကြီး၏ မြောက်ဘက်မျက်နှာ
အတွင်းရှိ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီး ထင်ရှား
ပေါ်လွင်လာစေရန် လိုဏ်ပေါက်တစ်ခုကို
မိမိ ဦးဆောင်၍ ဖောက်ထွင်းပေးရမည်
ဟု ဆရာတော်က မိန့်ခဲ့သည်။ ဆရာ

တော်ဦးညာဏမှာ ဗောဓိတစ်ထောင်
ဆရာတော် အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း
လိုဏ်မုဒ်အား ဖောက်ရန်စီစဉ်ခဲ့သည်။
ထိုအချိန်က ဗောဓိတစ်ထောင် ဆရာ
တော်ကြီးမှာ ခတ္တက္ကန့်တောင်ရွာတွင်
ရပ်တော်မူ ရုပ်ပွားတော်ကြီးတစ်ဆူ
တည်ဆောက်နေဆဲ ကာလဖြစ်၍ လိုဏ်
ပေါက်ဖွင့်ရန် ကြံကြံနေခဲ့သည်။ ဗောဓိ
တစ်ထောင်ဆရာတော်၏ တာဝန်ပေး
ချက်အရ ဧတီတော်အတွင်း မူလ ရုပ်

ပွားတော်ရှေ့တွင် ဆည်တော်မြင်ဧတီ
တည်ဆောက်စဉ်က ကုသိုလ်ရှင် ဗုဒ္ဓိလင်
ကြီးတစ်ဦး၏ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်တစ်ဆူ
လည်း ရှိနေပြန်ရာ ထိုရုပ်ပွားဆင်းတု
တော်ကိုလည်း နေရာရွှေ့ပြောင်းရန် လို
အပ်နေသေးသည်။ ၎င်းဆင်းတုတော်ကြီး
အား ယခုအခါ အရှောက်တွင် မြောက်
ဘက်မုဒ်မှ ရွှေ့ပြောင်း ထား၍
အရှောက်တွင် ဆင်းတုတော် (၂)ဆူ
ထားရှိသည်။

16.03.2013 15

ဆည်တော်မြင်ဧတီ

(၁၆.၁၂.၂၀၀၈) ရက်နေ့တွင် မုံရွာမြို့နှင့် သာစည်ကျေးရွာရှိ ဆရာတော်ကြီးများအား ပင့်ဖိတ်၍ ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ကြသည်။ ဆရာတော် ဦးညာဏလည်း ပါရှိသည်။ ထိုအချိန် ဘုရားဖူးလာသူများထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ငိုကာရီကာဖြစ်ကာ သာသနာ (၂၇) ပွဲကို (၄၇) ရက်တိတိ ပေး ရမည်။ ဒီနေရာမှာ ညီမ (၃) ယောက် သာသနာပြုနေကြောင်း ဒီဘုရားကြီးရဲ့

ပစ္စည်းဌာနမှ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းများဖြစ်ပြီး ဒီအနီးအနားမှာ နေတယ် စသဖြင့် ဝင်ရောက်ပြောသဖြင့် ပွဲ (၂၇) ပွဲကို (၄၇) ရက်တိတိ ပွဲပေးခဲ့ကြသည်။ (၁၇.၁၂.၂၀၀၈) ရက်နေ့တွင် ဦးညာဏနှင့် ကျွန်းကျင်သော ပညာရှင်များဖြင့် လိုဏ်ဂူကို စတင်ဖွင့်လှစ်ကြသည်။ ထိုအချိန် ဗောဓိတစ်ထောင် ဆရာတော်လည်း ကြွရောက်လေသည်။ ၎င်းနေ့တွင် ဆရာတော်ဦးညာဏ၏ နဖူးပေါ်တွင် အနီရောင်

စမပေါ်ခဲ့သည်။ ဗောဓိတစ်ထောင်ဆရာတော်က ကိုယ်တော်နဲ့ ဒီဘုရားကြီးက ပတ် သက်တယ်၊ အောင်မြင်မယ်ဟု မိန့်တော် မူခဲ့သည်။ ဆရာတော် ဦးညာဏမှာလည်း နဖူးပေါ်တွင် စမပေါ်သည့်အချိန်တွင် အတွင်းသို့ တူးဖော် ရာလမ်းကြောင်းကို ကောင်းစွာမြင်တွေ့ရသည်။ (၂၄.၁၂.၂၀၀၈) ရက်နေ့တွင် မူလ ရုပ်ပွားတော် တည်ရှိသော လိုဏ်ဂူကို စတင်တွေ့ရှိ

ဆည်တော်မြင်ကျောင်းဆရာတော် ဦးညာဏ

သည်။ ယထာဗျာဏ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်
 ကြေးများကြားတွင် ကျပ်ညှပ် စံပယ်နေ
 ဆော်မှုသော မူလ ရုပ်ပွားတော်ကြီး
 နက်နက်တော်ကို ဖူးတွေ့ကြရပါသည်။
 ဘီအချိန်တွင် ကျားတွင်းဆရာတော် ဝင်
 ဆောက်ဖူးမျှော်နေစဉ် ထိုရုပ်ပွားတော်ကြီး
 ထိထိရမှု ရွဲလုံးကြီးခန့်ရှိ မီးလုံးငယ်များ
 မြို့ဝေပြာသွားသည်ကို ဆည်တော်မြင်
 ကောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးဉာဏနှင့်
 သာစည်ရွာ၊ အင်တိုင်းရွာ၊ ထန်းပင်လှ
 အစရှိသော ရွာသူ၊ ရွာသားများနှင့် ထို

စဉ်က ယာခင်းများတွင် ပဲစဉ်နှင့် ခုတ်နေ
 ကြသော ရွာသူ၊ ရွာသားများ ဖူးတွေ့လိုက်
 ကြသည်။ ရောင်ခြည်တော် လွှတ်သည်
 ဟု ပြောဆိုကြသည်။ တစ်ဖန် (၁၆-
 ၇-၂၀၀၉)ရက်နေ့ ညနေ (၆)နာရီ (၃၀)
 မိနစ် အချိန်တွင်လည်း ဆက်လက်၍
 ယင်းသို့ ရောင်ခြည်တော် လွှတ်သည်ကို
 ဆောက်လုပ်ရေးတပ်မှ လုပ်အားပေး
 ကုသိုလ်ယူနေကြသော စစ်သည်များ
 လည်း ဖူးတွေ့ကြရသည်ဟု ဆိုပါသည်။
 ဆွတ်လက်၍ စေတီတော်၏

မြောက်ဘက်ပိုင်းကို ဖွင့်ဖော်၍ ကျောက်
 တုံးကြီးများ၊ ကျောက်ခဲကြီးများကို ဖယ်
 ရှားလိုက်ကြရာ မူလစေတီတော်အတွင်း
 ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မှာ တစ်ဆူလုံးပေါ်လာပါ
 သည်။ နဖူးစည်းတွင် ကျောက်ရောင်စုံ
 တို့ဖြင့် မွှမ်းမံခြယ်လှယ်၍ ရွှေရေဘောင်
 ကွပ်ထားသည် ရုပ်ပွားတော်၏ ရင်ပြင်
 တော်တွင် တွဲချထားသော သင်္ကန်းတော်
 အတွန်းအခွေများသည် ကျောက်ရောင်စုံ
 တို့ဖြင့် စီချယ်၍ အနားသတ်ပေးထားပါ
 သည်။ ရုပ်ပွားတော်မှာ ဘူမိဗသသမုဒြာ

တဝဂ္ဂ အတွင်းအဆင့်ဆင့် တူးဖော်ထားသော ရုပ်ပွားတော်

ပုံတော် ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲ အင်္ဂလန် ဝိတိုရိယနှင့် အယ်လဗတ်ပြ တိုက်တွင် ထိန်းသိမ်းထားသော ဗုဒ္ဓရုပ် ပွားတော်နှင့် ယခု ဖူးတွေ့ရသည့် ရုပ်ပွား တော်မှာ ပုံသဏ္ဌာန်အားဖြင့် တူညီသည် ကိုတွေ့ရသည်။ ထို ရုပ်ပွားမျိုးသည် ခရစ် နှစ် (၁၈) ရာစုအကျော် (၁၉) ရာစု အစ ပိုင်းက ထုလုပ်ကိုးကွယ်သော လက်ရာ မျိုးဖြစ်သည်။

ထူးခြားမှုမှာ ဆည်တော်မြင် ကျောင်းဆရာတော် ဦးဉာဏ၏ နမူတော် မှ ထွက်ပေါ်လာသော စမအနီရောင်မှာ ဘုရားကြီးကို စတင်တွေ့ရှိသည့်နေ့ ရောင်ခြည်တော် ကွန့်မြူးသည့်နေ့တွင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ဆရာတော် ဦးဉာဏ မိန့်ကြား ချက်အရ ဤဘုရားကြီးကို စောင့်ရှောက် ကြသော သိုက်နန်းရှင် အစ်မတော် (၃) ယောက်နှင့် ဆရာတော်တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် ညီမ (၃) ယောက်မှာ ရှမ်းအမျိုးနွယ်များ ဖြစ်ပြီး အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်၍ ဘုရား၏ ဌာပနာ၊ ဘဏ္ဍာများကို ထိန်းသိမ်းသူများ ဖြစ်ပြီး ပုဂံ၊ ညောင်ဦးမှတစ်ဆင့် အလုံ၊ သာစည်ရွာ စသည့်နေရာများမှ လာ

ရောက်၍ ဘုရားကြီးအား စောင့်ရှောက် ရန် ရောက်ရှိကြကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ ဆရာတော်ဦးဉာဏ အား မကြာခဏ ဘုရားကြီးနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်း အရာများကိုလည်း အိပ်မက်ပေးသည်။ ဤဘုရားကြီးသို့ ပုဂ္ဂိုလ် (၅)ဦး လာလိမ့် မည်ဟု အိပ်မက်ထဲတွင် ပြောသဖြင့် (၁) ဆရာတော်၊ (၂) ကျားတွင်းဆရာတော်၊ (၃) ရွှေတိဆရာတော်၊ (၄) ဝိဇ္ဇာမ၊ (၅) ဘိုးတော်အောင်မင်းဇော်တို့ ရောက်ရှိခဲ့ သည့်ဟု သိရသည်။ တစ်နေ့လျှင် ဆရာ တော်မှာ နံနက် (၅)နာရီတွင် တစ်ကြိမ် နေ့လယ် (၁၀)နာရီတွင် တစ်ကြိမ် သိုက် နန်းသို့ အမြဲသွားရောက်ရသည်။ သုံးမျိုး သောစကားကို အမြဲကြားရသည်။ ဆရာ တော်တစ်ဦးတည်းသာလျှင် ၎င်းစကား ကို နားလည်သည်။ စကားမှာ လူတွေ ကို ကူညီပါ။ မစပါ။ စောင့်ရှောက်ပါဟု ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ပြောက်ဘက်လိုဏ် မှန်အတွင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီးမှာ ကြည်ညိုဖွယ်၊ စိတ်နှလုံး အေးချမ်းရာဖြစ် ပြီး လိုဏ်မှန်အတွင်းသို့ စောင်းတန်နပ် သာန်မှတစ်ဆင့် လှေကားအဆင့်လေး

ဖြင့် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆင်း၍ ဘုရား ကြီးအား ဖူးမြော်ကြရသည်။ မည်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်မှ အမွှေးနံ့သာ၊ အမွှေးတိုင်များ လှူဒါန်းထားခြင်းမရှိဘဲ လိုဏ်မှန်တစ်ခုလုံး မွှေးကြိုင်နေပါသည်။ မူလ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ အဆင့်ဆင့် တူးဖော်ထားသော ဓာတ်ပုံကြီးများကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် တွေ့ရှိရသည်။ ရုပ်ပွား တော်ကြီး စံပယ်တော်မူရာ လိုဏ်ဂူကို မပြီမပျက်နိုင်ရန် ကျောက်တိုင်များဖြင့် တောင့်ကန်ထားပါသည်။ ရုပ်ပွားတော် ကြီးအား မည်သူမဆို တက်ရောက်၍ ရွှေသင်္ကန်းများကို ကိုယ်တိုင်ကပ်ခွင့်ပေး ထားသည်။ ၎င်း ရုပ်ပွားတော်ကြီးအား တဝှေ့ မွေ့သိဒ္ဓိရုပ်ပွားတော်ဟု ကမ္မည်း ကင်ပွန်းတပ်ထားပြီး အများပြည်သူတို့ လာရောက်ဖူးမြော်နိုင်ရန် မေတ္တာတရား ဖြင့် နှိုးဆော်လိုက်ရပါသည်။

အင်တိုင်းရွာမှ မနွဲ့နွဲ့ဌေး၊ မအေး အေးမြင့်၊ မဌေးဌေးမြင့်နှင့် မသင်းသင်း မိသားစုအားလုံးနှင့် ညီမလေးများအားကျေးဇူး အထူး တင်ရှိပါသည်။

ခင်ခင်လှ (အင်းမိန်)

ကျေးဇူးတင်သတ

ဆဋ္ဌိးဝံဝဠာပြီဆော
ဘုတ်ငှက်တို့အကြောင်း
ဦးဘော်ဦး (မန်အော့ဖ်)

မိုးရာသီကာလ၌ “ပု...ပု...
ပု” ဟု အော်မြည်တတ်သော ငှက်
များကို “ဘုတ်ငှက်” ဟု ခေါ်သည်။
ကျွန်တော်သည် ဘုတ်ငှက်တို့၏
အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း ဟိုး...လွန်
ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၃၀) ခန့် အချိန်
လောက်က အတိတ်ပုံရိပ်များသို့ ပြန်
ပြောင်းရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

အနောက်တောင်ထောင့်
အရပ်မှ တိုက်ခတ်သော မုတ်သုန်လေ
နှင့်အတူ တိမ်မည်းညိုတို့သည် အတုံး
လိုက်၊ အခဲလိုက် တရိပ်ရိပ်တက်လာ
ပြီးလျှင် ကောင်းကင်တခွင်လုံး တိမ်
မည်းညိုတို့ဖြင့် မည်းမှောင်နေလေတော့
သည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် လင်းလက်
လိုက်သော လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်များကို
နေရာအနှံ့ တွေ့မြင်ရသည်။ တစ်ဆက်
တည်းမှာပင် မိုးခြိမ်းသံများက တဂျိမ်း
ဂျိမ်း မြည်ဟည်းလာလေသည်။ ကျွန်
တော်သည် ပျင်းပျင်းရှိလာသဖြင့် ဘကြီး
စံဝ၏အိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။
ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားအချိန်တွင်
ဘကြီးစံဝတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပုစ်

ပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ရေခွေး
ကြမ်းသောက်နေသည်ကို တွေ့ရ သည်။

ကျွန်တော်ကို မြင်သည်နှင့်..
“သာဟေ့...ငါတူ။ ရေခွေးနဲ့
ကြံသကာရုံတယ်သောက်လှည့်”
ဟုခေါ်လေ၏

ဘကြီးစံဝမှာ အသက် (၆၀)
အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝသူ
လည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည်
ဘကြီးစံဝ၏အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး
ရေခွေးကြမ်းသောက်လိုက်သည်။

“အခုလို မိုးဦးကျရာသီမှာ
ရေခွေးကြမ်းများများ သောက်ပေးရတယ်
ကွယ်။ ဒါမှလည်း ရာသီဥတုအပြောင်း
အလဲကြောင့် ဖြစ်တတ်တဲ့ ဝမ်းလျှော၊
ဝမ်းပျက်စတဲ့ ဝမ်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာ
တွေကို မဖြစ်နိုင်အောင် ကြိုတင်ကာ
ကွယ်ရာလည်း ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ဘကြီးစံဝက စကားဆုံးသွား
သည်နှင့် ရေခွေးပန်းကန်ကို ကောက်
ကိုင်ပြီး သောက်လေ၏။ ကျွန်တော်..

“အရင်တစ်ခါတုန်းက ဘကြီး
ပြောပြဖူးတဲ့ ဘုတ်ငှက်တွေရဲ့အကြောင်း

ကို ထပ်ပြီးပြောပြပါလား ဘကြီး။ ကျွန်
တော် ထပ်ပြီးနားထောင်ချင်လို့ပါ”

ကျွန်တော်က ထိုသို့တောင်းဆို
လိုက်ရာ ဘကြီးစံဝက ကျွန်တော်
မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်
ပြီး အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေတော့
သည်။

“ဘုတ်ငှက်တွေကို နွေရာသီ
နှင့် ဆောင်းရာသီတွေမှာ မတွေ့ရဘူး။
မိုးတွင်းကာလတွေမှာသာ သူတို့ကို
တွေ့ရတယ်။ နောက်ပြီး ဘုတ်ငှက်
တွေဟာ လူသူအရောက်နည်းတဲ့
တောတောင်တွေမှာ မပျော်ကြဘူး။ လူ
တွေနဲ့ နီးစပ်တဲ့ ချုံပုတ်၊ ခင်တန်းတွေမှာ
သာ အများဆုံး တွေ့ရတတ်တယ်။
အရောင်အသွေးက ညိုပုတ်ပုတ်အရောင်
ရှိပြီး ပိုးကောင်ပိုးမွှားတွေကို ရှာဖွေ စား
သောက်တတ်ကြတယ်။ နောက်ပြီး
ဘုတ်ငှက်တွေရဲ့ ခြေထောက်(ခြေဖျား
ပိုင်း)ကို ဖြတ်ယူပြီး အခြောက်ခံထား
ရတယ်။ အဲဒီခြေထောက်ကို ငှက်ဖျား
ရောဂါရှိတဲ့ ကလေးသူငယ်တွေရဲ့ လည်
ပင်းမှာ ဆွဲပေးထားလိုက်ရင် ငှက်ဖျား
ရောဂါ သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်တယ်”

ဘကြီးစံဝမှာ စကားကို ရှည်
ထူးစွာ ပြောဆိုလိုက်ရသဖြင့် ခေတ္တ
ချပ်နားအမောဖြေနေလိုက်၏။ ယင်း
ဆက် ရေခွေကြမ်းပန်းကန်ကို ကောက်
ဆိုင်လိုက်ပြီး တစ်ဝိုက် မော့သောက်၏။
ကျွန်တော်က...

“ဒါဆို ဘုတ်ငှက်တွေနဲ့ ခြေ
ဆောက်က ဆေးဖက်ဝင်တယ်ပေါ့နော်
ဘကြီး”

“ဆေးဖက်ဝင်ရုံတင် မကဘူး
မိဘုရား၊ ဘုတ်ငှက်တွေမှာ နောက် ထူး
ခြေဆောက်တွေ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက
ဘာလဲဆိုတော့ သူတို့တွေကို အဆိပ်

ပြင်းတဲ့ မြွေဆိုးတွေက ကိုက်လိုက်ပြီ
ဆိုတာကို သိလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်း မြွေ
ဆိပ်ကို ပြေပျောက်စေနိုင်တဲ့ ဆေးပင်
များဆီသို့ ရှာဖွေပုံသန်သွားပြီး အဲဒီဆေး
ပင်ရဲ့ အရွက်တွေကို သူတို့ရဲ့နှုတ်သီး
တွေနဲ့ ထိုးဆိတ်စားသောက်တတ်ကြ
တယ်။

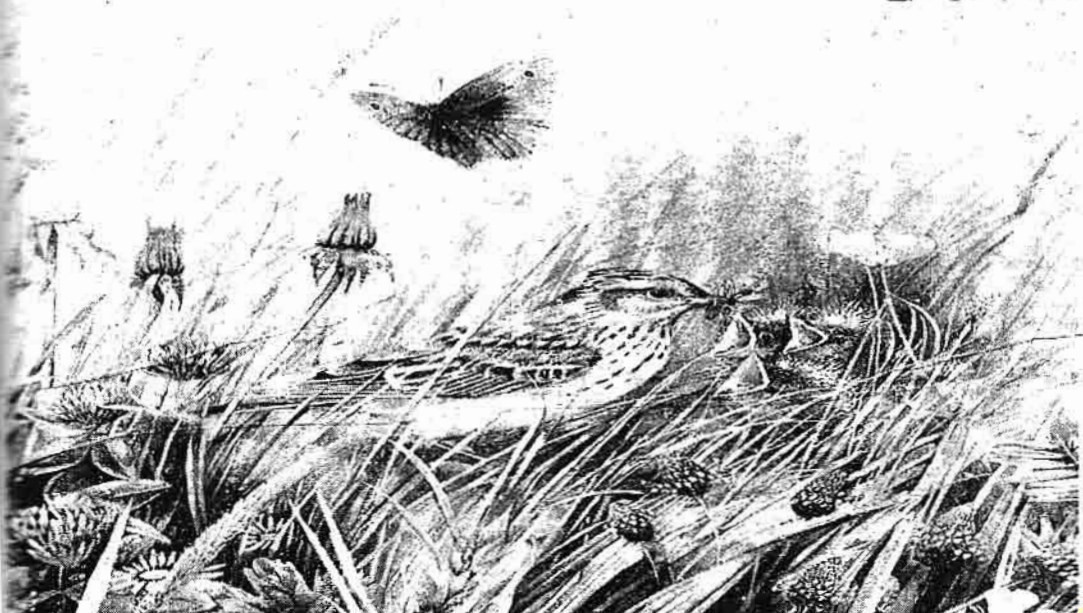
ခဏအကြာမှာ သူတို့တစ်
ကိုယ်လုံး ပျံ့နေတဲ့ မြွေဆိပ်တွေဟာ
ချက်ချင်းသက်သာ ပျောက်ကင်းသွား
တော့တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုတ်ငှက်တွေ
ထိုးဆိတ် စားသောက်နေတဲ့အပင်ကို
မြွေဆိပ်ချဆေးပင်လို့ သိထားကြတာပေါ့။

ကဲ...ဒီလောက်ဆိုရင် ငါတို့
လည်း ဘုတ်ငှက်တွေရဲ့အကြောင်းကို
သိသင့်သလောက် သိရပြီဆိုတော့
ကျေနပ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ဘကြီး
လည်း အလုပ်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်လည်း
ပြန်လိုက်ဦးမယ် ဘကြီး”

ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း
ဘကြီးစံဝအား နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး အိမ်
သို့ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့်
ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

သုတ တိုးပွားနိုင်ကြပါစေ။
ညိုသစ်ဦး(မာန်အောင်)

စာ ဖတ် သူ တွေ ယျှော် လေ ပို့

မြန်မာရိုးရာစားဝတ်

မမမ

ဆက်ခိုင်းလင်း(မန္တလေး)

ပဲပုပ်ကို မြန်မာပြည်တွင်သာ
မက တစ်ကမ္ဘာလုံးအနှံ့ သိသည်။ စား
သုံးကြသည်။ လူမျိုးအသီးသီးသည်
ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်၊ ကိုယ့်ဘာသာဖြင့်
ခေါ်ဝေါ်စားသုံးကြသည်။ တစ်နိုင်ငံနှင့်
တစ်နိုင်ငံမတူ။ ကိုယ့်မူဖြင့် ကိုယ် စား
သုံးချက်ပြုတ်နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အသုံး
ပြုကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံရှိ ရှမ်းလူမျိုးတို့
သည် ပဲပုပ်ကို တမြတ်တနိုးဖြင့် စား
သုံးကြသည်။ ပဲပုပ်ကို အလွန်နှစ်သက်
သောလူမျိုးဟု အမည်တွင်သည်။ ပဲပုပ်
မပါလျှင် မပြီး။ ပဲပုပ်ကို အမျိုးမျိုးချက်
ပြုတ်စားသုံးကြသည်။ ပဲပုပ်ကို အစိုဖြင့်
တစ်မျိုး၊ အခြောက်လှန်း၍တစ်မျိုး၊ ကြော်
စား၊ ပြုတ်စားသည်သာမက ပဲပုပ်စေ့
လှော်များကို သရေစာအဖြစ် စားသောက်
ကြသည်။

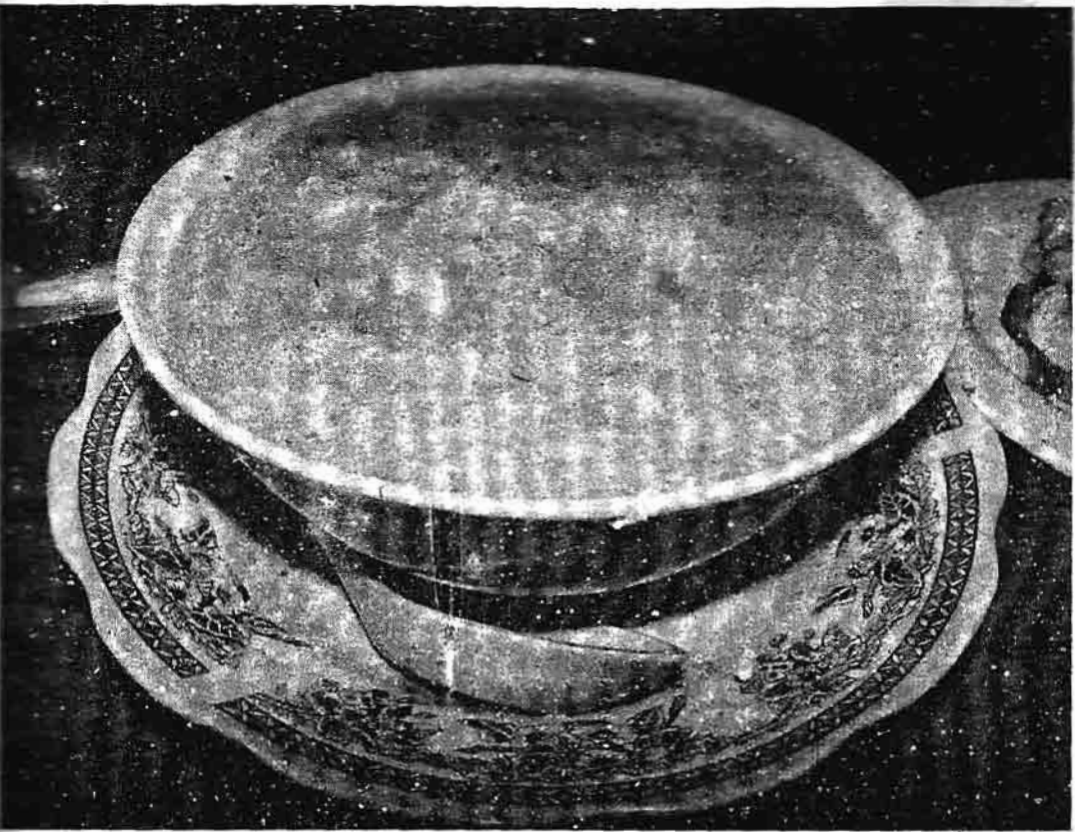
ပဲပုပ်ကို ပဲငပိအဖြစ်သော်
လည်းကောင်း၊ ပဲငပြာရည်အဖြစ်သို့
လည်းကောင်း အချို့ အငန်း အစပ် ပြု
လုပ်စားသောက်ကြသည်။ ထမင်းစား
သည့်အခါတွင်သာမက မုန့်ပဲသရေစာ
ဖြစ်သော ခြံရှည်ထဲတွင်လည်း ပဲပုပ်ကို

ထည့်စားကြသည်။ သားငါးများတွင်လည်း
ထည့်၍ ရောချက်စားသုံးသည်။ ပဲပုပ်
ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ပဲငပိကို စား
သောက်ဆိုင်များတွင် ကြက်ပဲငပိချက်၊
ငါးပဲငပိချက်ဟူ၍ အလွန်နာမည်ကြီး
သည်။ ရှမ်းလူမျိုးများသည်သာမက
တရုတ်လူမျိုးတို့သည်လည်း ပဲပုပ်ဖြင့်
ပြုလုပ်သော ပဲငပိကို ကြိုက်နှစ်သက်
ကြသည်။ မုန့်ညင်းရွက်၊ မုန့်လာပွင့်တို့
ကိုလည်း ပဲငပိဖြင့် ရေလဲသုံးချက်စား
ကြသည်။

ပဲပုပ်စတင်ဖြစ်ရာဌာနသည်
တရုတ်ပြည်ဖြစ်၏။ တရုတ်ရှေးစာပေ
များ၌ ၎င်းကို “ဆိုရာ” သို့မဟုတ်
“ဆိုဂျာ” ဟု ရေးသားထား၏။ ထိုအပင်
သည်လွန်ခဲ့သောနှစ် ခြောက်ထောင်
မတိုင်မီက တရုတ်ပြည် ရှန်နန် အမည်ရှိ
သော ဘုရင်သည် နှစ်စဉ်ကြီး ကျယ်
သော ပွဲလမ်းသဘင်ကို ကျင်းပကာ
ပဲပုပ်ကို စိုက်ပျိုးစေ၏။ ထိုအချိန်က
တရုတ်ပြည်တွင် ပဲပုပ်သည် ပဓာန
အစားအစာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

တရုတ်၊ ဂျပန်၊ မန်ချူးရီးယား၊
ကိုရီးယားပြည် စသည်တို့၌ ပဲနီရည်ကို

အသုံးပြုစားသောက်ကြ၏။ ပဲနီသည်
မြန်မာနိုင်ငံတွင် သောက်သုံးကြသော
နွားနို့၊ ဆိတ်နို့၊ ကျွဲနို့တို့၌ တွေ့ရသော
ဓာတ်များရှိသည့်နည်းတူ လူတို့အား
အကျိုးပြုနိုင်သည့် ပရိတင်းဓာတ်များ ပါ
ဝင်သည်။ ပဲပုပ်စေ့သည် စားတော်ပဲစေ့
ကဲ့သို့ လုံး၍ပြားကာ ကြက်ဥသဏ္ဌာန်
ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ပိပြားလျက်ရှိသည်။
ပဲပုပ်အနက်၊ ပဲပုပ်အစိမ်း၊ ပဲပုပ်အဝါ
ဟူ၍ရှိသည့်အနက် ပဲပုပ်အဝါသည် ဂုဏ်
သတ္တိပို၍ကောင်းမွန်သည်။ တရုတ်၊
ကိုရီးယား၊ မွန်ဂိုလီးယား၊ မန်ချူးရီးယား၊
ဂျပန်နိုင်ငံတို့တွင် အလွန်ရှေးကျသော
အချိန်ကတည်းကပင် ပဲပုပ်ထွက်ရှိသည်။
အင်္ဂလန်တွင် ပဲပုပ်ကို နမူနာယူ၍ ဓာတ်
ခွဲကြည့်ရာ လူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွက်
အကျိုးပြုစေသည့် ဓာတ်များကို တွေ့ရှိ
ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ အမေရိက၊
အာဖရိက၊ ရုရှား၊ ဂျာမနီ၊ အင်္ဂလန်၊
အိန္ဒိယ စသည်ဖြင့် တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင်
ပဲပုပ်ကိုစိုက်ပျိုးသုံး စွဲစားသောက်
နေခြင်းဖြစ်သည်။ ပဲပုပ်သည် မတ်ပဲထက်
ကောင်း၏။ နိုက်ထရိုဂျင်ဓာတ်နှင့် ဗီ
ဓာတ်သည် ပဲပုပ်တွင် များစွာပါသည်။

ပုပ္ပံတွင် ပရိတင်းဓာတ်လေးဆယ်
 နှစ်နှစ်နန်း ဆားဓာတ် ၄၀ ရာခိုင်နှုန်း။
 ဓာတ်ဟိုက်ဒရိုဂျင် ၂၄.၆ ရာခိုင်နှုန်း။
 အောက်ဆီဂျင် ၁၈.၈ ရာခိုင်နှုန်း။
 ဆိုဒီယမ်ဖော့စဖိတ်နှင့် အခြား
 ဓာတ်ဆား လေးရာခိုင်နှုန်း ပါဝင်
 ပုပ္ပံတွင် ဖော့စဖိတ်ဓာတ်နှင့်
 ဓာတ်ဟိုက်ဒရိုဂျင် ပါဝင်သည့်အတွက်
 ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြော၌ ဖြစ်

တတ်သော ဟစ်တီးရီးယားဟုခေါ်သော
 သတိမေ့ရောဂါတို့ကို ပျောက်ကင်းစေ၏။
 ထို့ အပြင် အဆုတ်နှင့်ပတ်သက်သော
 ရောဂါများကိုလည်း သက်သာစေ၏။
 ပုပ္ပံသည် ခန္ဓာကိုယ်ရှိ အချဉ်
 ဓာတ်ကို နည်းပါးစေ၏။ အချဉ်ဓာတ်
 ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သော ရောဂါများကို
 ကာကွယ်ပေး၏။ ပုပ္ပံစေ့ဆီတွင်လည်း
 ဗီတာမင်အေနှင့် သတ္တိကို တိုးပွားစေ

သော ဓာတ်တို့ ပါဝင်သည်။ ဤကဲ့သို့
 အာဟာရဓာတ်ပြည့်ဝသော ပုပ္ပံကို
 နိမ့်သောမန်ဟင်းချက်စားသုံးခြင်းသာမက
 ဆေးဖက်ဝင်ဓာတ်စာအဖြစ် သုံးစွဲ စား
 သောက်နိုင်သည်ကို ဖော်ပြလိုက်ရပါ
 သည်။

ဆက်ခိုင်းလင်း

တစ်ဘဝလုံး...

မေ့ရုံသာမေ့ကြို

ဝစ်တွေမင်းသိဟ

ပန်းလေးတွေနဲ့ ပန်းပျိုးသူတွေ
တစ်တစ်ခုများ ရကြလေမလား။ ရင်မှ
သိ စေတနာနှင့် ပြောပြချင်တယ်။
တစ်ကြည့်ကြပါ ဒီလိုလေး။

နွေမှာ ပန်းပိတောက်၊ မိုးမှာ
ပန်းပိတောက်၊ ဆောင်းမှာ ပန်းခွာညိုတဲ့။
နွေရယ်၊ မိုးရယ်၊ ဆောင်းရယ်
တို့ ဥတုသုံးမျိုးထဲမှာ ပွင့်ကြတဲ့ ပန်း
အများကြီးရှိကြပေမယ့် ဒီပန်းသုံး
မျိုးတော့ အဲဒီရာသီခွင်ရောက်တော့
ပွင့်လန်းကြပြီး အမြတ်တနိုးထားကြ
ပန်းလေးတွေဖြစ်လို့ ဖော်ပြရတယ်။

နွေမှာ ပန်းပိတောက် . . .
တောက်ပန်းပွင့်ချိန်မှာ လူတွေ အလှ
ယက်နဲ့ ခူးယူ ပန်ဆင်ကြတယ်။
ရောင်တောက်ပအောင် တစ်ပင်လုံး
တစ်ကြတုံးအတွက် ပန်းရွှေပိတောက်
တို့ ရွှေနဲ့တင်စား ခေါ်ဝေါ်ကြပါ
တယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ရွှေနဲ့တင်စား
ခေါ်ကြပါစေ သူ့မှာ ကြွေချိန်နဲ့ပေါ့။
ချိန်ရောက်လို့ မြေခနဲတဲ့ ပိတောက်
လေးတွေကိုတော့ ဘယ်သူကမှ
ရွှေပိတောက်လို့ မခေါ်ကြတော့ပါ

ဒါပေမဲ့ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထား

တတ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ
တော့ ခြောက်ကပ်ပြီး ကြေးရောင်လို
ဖြစ်နေပေမယ့် ရွှေလိုပဲ တန်ဖိုးထားစွာ
သူ သိမ်းထားဆဲပါ။

မိုးမှာ ပန်းပိတောက်၊ ဇီဝိပန်းပွင့်
ချိန်မှာလည်း လူတွေ အလှယက်နဲ့
ဝယ်ယူပန်ဆင်ကြတယ်။ ပုလဲငွေရောင်
လို လင်းလက်ဖြူစင်နေတဲ့ အေးမြသော
ရနံ့တွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဇီဝိပန်းလေးတွေ
ကိုတော့ မြတ်ပန်းဇီဝိပုလဲလုံးသွင်ဆို
ပြီး ပုလဲရတနာနဲ့ တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြပါ
တယ်။ ဘာပဲလောက်ပဲ အဖိုးထိုက်တဲ့
ပုလဲရတနာနဲ့ တင်စားခေါ်ဝေါ်သော်လည်း
သူ့မှာလည်း ကြွေချိန်နဲ့ပေါ့။ သူ့ကြွေချိန်
ရောက်လို့ မြေခနဲတဲ့ ဘယ်သူက
မှ မြတ်ပန်းဇီဝိပုလဲလုံးသွင်လို့ မခေါ်
ကြတော့ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထား
တတ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ
တော့ ခြောက်ကပ်ပြီး သွပ်ရောင်လို
ဖြစ်နေပေမယ့် ပုလဲရတနာလိုပဲ တန်ဖိုး
ထားစွာ သူ သိမ်းထားဆဲပါ။

ဆောင်းမှာ ပန်းခွာညို၊ ခွာညို
ချိန်မှာလည်း လူတွေဟာ တယူ
တယူနဲ့ သာယာစွာ ခူးဆွတ်ကြရင်း

အလေးထားပန်ဆင်ကြပါတယ်။ “မြ”
ရတနာလို လူတွေအပေါ် ညှို့ပျံ့ဖမ်းစား
နိုင်စွမ်းရှိပြီး တစ်ပင်လုံး ဝေသာစွာ ပွင့်
လန်းကြလို့ မြင်သူတိုင်း အဝေးမှပင် ငေး
ကြည့်ရလောက်အောင် ဆွဲဆောင်အား
ကောင်းတဲ့ ခွာညိုပန်းလေးတွေကိုတော့
ပန်းမြတ်ရတနာ မြခွာညိုလို့ တင်စား
ခေါ်ဝေါ်ကြပါတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ
ပန်းမြတ်ရတနာ မြခွာညိုလို့ တင်စားပြီး
ခေါ်ကြသော်လည်း သူ ကြွေချိန်ရောက်
လို့ မြေခနဲတဲ့ ခွာညိုပန်းပွင့်လေးတွေ
ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ ငေးကြည့်နေ
မှာ မဟုတ်သလို မြရတာလို့ ညှို့ပျံ့
ဖမ်းစားဆွဲဆောင်အားလည်း ရှိတော့မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထား
တတ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ
တော့ ခြောက်ကပ်ပြီး မွဲပြာရောင်
တောက်နေတဲ့ ခွာညိုပန်းပွင့်လေးတွေ
ကို မြရတနာလိုပဲ တန်ဖိုးထားစွာ သူ
သိမ်းထားဆဲပါ။

ခွာညို၊ ခွာညိုချိန်မှာ လူတွေ
တတ်ကြပေမယ့် ပွင့်လန်းလာတဲ့အချိန်
မှာတော့ အားလုံးလိုချင်၊ ရချင်ကြတာ

ပါ။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်လိုချင်ကြပါစေ။ တကယ်တန်ဖိုးထားတတ်သူရဲ့ လက်ထဲမှာမှ တန်ဖိုးရှိတာပါ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ကြွေချိန်မရောက်ခင်မှာ ရနံ့တွေ ဝအောင်ရှူပြီး အခြွေခံလိုက်ရတဲ့ ပန်းလေးဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ နမောရပေါ့။ အခြွေခံလိုက်ရပေမယ့် ကြွေလွင့်သွားတဲ့ ပွင့်ဖတ်လေးတွေကို တယုတယနဲ့ သိမ်းထားတတ်တဲ့သူမျိုးနဲ့ တွေ့ခဲ့ရင်တော့ ကောင်းသား။ အဲလိုမှ မဟုတ်ဘဲ အခြွေခံပွင့်ဖတ်ကိုတောင် အလွတ်မပေးဘဲ တက်နင်းပြီး ဖြတ်လျှောက်သွားကြတဲ့သူမျိုးဆိုရင်တော့ “မိအေး နှစ်ခါနာ” ဆိုသလိုမျိုးပေါ့။ နှစ်ခါနာ မဟုတ်ဘဲ တစ်ဘဝလုံး နာသွားခဲ့ရင်တော့... “ဪ... ကျွတ်ကျွတ်” ဆိုပြီး စုတ်သပ်ပေးရုံကလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်။

မခူးခင်ကတည်းက ညွတ်ချင်နေတဲ့ ပန်းပျိုးဆိုရင်တော့ ဘယ်သူက ခြိမ်းထားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပေါင်ပေါ်... အဲဒါနဲ့... မှားလို့” ပန်းလေးတွေ ပင်ယံနိမ့်မှာ မပွင့်ကြနဲ့ပေါ့လို့။ ပင်ယံမြင့်လေ နူးရ

ခက်လေ၊ တန်ဖိုးရှိလေပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာပြည်ရဲ့ ပန်းလေးတွေ ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ အန္တရာယ်ရှိရှိနဲ့ ဂုဏ်တင့်တယ်နိုင်အောင် ပန်းပျိုးသူတွေကလည်း ဈေးကြီးပေးတိုင်း ထိုးမရောင်းဘဲ တကယ်တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးဆိုရင်တော့ ဈေးနည်းပါစေ ပေးလိုက်ပေါ့။ ကြွေချိန်မရောက်ဘဲ မကြွေရလေအောင်၊ နောက်ပြီး ဘုရားနားကျောင်းနားလည်း ရောက်မလေအောင် ကြီးကြပ်ပြီး စီမံစေချင်တာ ရင်ထဲက စေတာနာပါ။ မယုံရင် ဥပမာတစ်ခု ပြောပြပါမယ်။ ဈေးထဲက ဝယ်လာခဲ့တဲ့ နှင်းဆီပန်းချင်းတော့ အတူတူ။ အဲဒီအပင် အဲဒီပန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ နေရာအလိုက် အသုံးပြုမှုအလိုက် ကွဲပြားသွားသလို တန်ဖိုးလည်း ကွာသွားတတ်ပါတယ်။

ဘုရားသွားလှူလိုက်တော့ ဘုရားပန်း၊ မင်္ဂလာပန်းကြဲ ပန်းထိုးလိုက်တော့ မင်္ဂလာပန်း၊ လှူကြီးအိမ်သွားပေးလိုက်တော့ လှူကြီးကတော်ပန်တဲ့ပန်း။ နတ်ကတော်ဆီ သွားပေးလိုက်တော့ နတ်ကန္တာပန်း၊ အသုဘအခမ်းအနားမှာ သွားဆင်လိုက်တော့ လွှမ်းသူပန်းတဲ့။

ဟိုနေရာ၊ ဒီနေရာ၊ ဟိုလူပေး၊ ဒီလူပေး လိုက်တော့လည်း ဟိုပန်း၊ ဒီပန်း၊ ဟိုလူပန်း၊ ဒီလူပန်းတွေ ဖြစ်သွားရော မဟုတ်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေ ပြုပြီးထောင်ပေးလိုက်တဲ့ တို့မြန်မာပန်းလေးတွေကိုတော့ တခြားနား၊ တခြားနေရာမှာ မမြင်စေရဘဲ ဘုရားနား၊ ကျောင်းနားရောက်တဲ့ ဘုရားပန်းပဲ ဖြစ်စေချင်တာ ရင်ထဲက တကယ့်စစ်မှန်သော စေတာနာတွေပါ။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာပြည်ရဲ့ ပန်းလေးတွေနဲ့ ပန်းပျိုးသူတွေ စဉ်းစားကြပေါ့။ ငရဲမှာ ဆင်တဲ့ ငရဲပန်းဖြစ်ချင်တာလား၊ နတ်ပြည်မှာဆင်တဲ့ ကနတ်ပန်း ဖြစ်ချင်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ တရားရေအေးဟက်ဖြန့်ပြီး မြတ်သော နိဗ္ဗာန်ဝင်နိုင်တဲ့ မြတ်သော ဘုရား နား၊ ကျောင်းနား ရောက်တဲ့ ဘုရားပန်းပဲ ဖြစ်ချင်တာလားဆိုတာ။

စစ်တွေ မင်းသီဟ

သိကောင်းစရာ

အိမ်ထောင်ရေး

ကလေးစားစရာ (ငါးရာ)

မိမိတို့အတွက်
အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ပြု ဘုရားတည်
ဆေးမင်ရည် စုတ်ထိုး
ဤသုံးမျိုး ချက်မပိုင်ရင်
နောင်ပြင်ရန် ခက်

ဟူသော

ရှေးပညာရှိဆုံးမစကားသည် မြန်မာစာပေ
၌ ထင်ရှားသော ဆုံးမစကားဖြစ်သည်။
မိဘတိုင်းသည် မိမိ၏သားသမီးများကို
အိမ်ထောင်ပြုရာ၌ ဆင်စီးပြီး မြင်းရံ
စေလိုသည်။ ဆင်နင်း၍ မြင်းကန်မှ
မမြစ်စေ၍ အထက်ပါစာပိုဒ်ဖြင့် အိမ်
ထောင်ရေးအတွက် ဆုံးမလေ့ရှိသည်။

ဆုံးမသူ မိဘနှင့် နာခံသူ သား
သမီးတို့ကြား (၅၂၀) မေတ္တာနှင့် (၁၅၀၀)
အချစ်မေတ္တာလွန်ဆွဲသောအခါ ဆုံးမသူ
မိဘနှင့် နာခံသူသားသမီးတို့ သဘော
ထား ကွဲလွဲကာ မိဘမသိအောင် ခိုးရာ
သို့လိုက်သွားသောအခါ မိဘတို့မှာ သား
သမီးကို မစွန့်လို၍ အားကိုးရှာသော
ဆရာသမားများထံ မိမိတို့လိုရာ ဆန္ဒပြု
လုပ်ပေးရန် တောင်းဆိုပြီး ချဉ်းကပ်ကြ

သည်။ ဆရာသမားများက တောင်းဆို
သူ၏ ဉာဏ်ပုဏ်ခေတ္တတောင်း၍ ပြု
လုပ်ကြသည်။ အချိန်တန်တော့လည်း
ပုဏ်ခေတ္တ အဆုံးခံ၍ ဖြစ်မြဲ ဖြစ်မြဲက
အထင်နဲ့လွဲစွာ သမီးနဲ့ သမက် အိမ်ပေါ်
သို့ တက်လာကြတော့သည်။

တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်၏ထံသို့ ဂုဏ်
သရေရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရုပ်ချောလှပ
သော မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး ရောက်လာ
၍ ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဗျို...တောင်ပေါ်စကော
ကရင် ဗေဒင်ဆရာရှိလား”

ကျွန်ုပ်ကား ကဝါလမိုင်းယော
ဟန်တောင်ပေါ် စကောကရင်ဖြစ်၍ လူ
တိုင်းက တောင်ပေါ်စကောကရင်ဟူသော
နာမအမည်ခေါ်သဖြင့် ရောက်လာသူ
တိုင်း ခေါ်သော ကျွန်ုပ်၏ နာမည်ခေါ်
သံကို နှစ်ခြိုက်နေပေသည်။ ခေါ်နေသော
ဧည့်သည်များကို ကျွန်ုပ်မှ...

“အေး...ရှိတယ်။ လာမှာလား
လာခဲ”

ဧည့်သည်များသည် ကျွန်ုပ်၏
တဲအိမ်လေးကိုကြည့်၍ အထင်မသေဘဲ
လွန်စွာအားကိုးမှုပြု၍ အိမ်ပေါ်ကိုတက်

ကာ ထိုင်သည်နှင့်အမျှ အမျိုးသမီးကြီး
...

“ကဲ...ဆရာရေ တောင်ပေါ်
နည်းနဲ့ ကျွန်မသမီးကို ခေါ်ပေးစမ်းပါ။
ဆရာနာမည်ကြားတည်းက လာချင်နေ
တာ။ အိမ်က သားနဲ့ယောက်ျား မကြိုက်
လို့ သူတို့လစ်မှ ခိုးလာရတာ”

ကျွန်ုပ် ဂုဏ်သရေရှိအမျိုးသမီး
၏ အင်္ဂါရပ်ကိုကြည့်သောအခါ အရာရှိ
ကတော်တစ်ယောက်ဖြစ်မည်။ သို့နှင့်ပါ
လာသော အမျိုးသမီးငယ်ကား
ရုပ်ချောဥစ္စပေါ်ပြီး ဘွဲ့ရပညာ တတ်
ဖြစ်မည်ကို ဆုံး ဖြတ်၍...

“ကဲ...အစ်မကြီး... အစ်မ
ကြီးသမီးကို ဘယ်ပညာရပ်နဲ့ ကျွန်တော်
ပြုလုပ်ပေးရမှာလဲ”

ကျွန်ုပ်၏အဖေကို အမျိုးသမီး
ငယ်မှ သွက်လက်စွာဖြင့်...

“ဆရာရယ်...ဆရာက တောင်
ပေါ်ကရင်ဆိုတော့ တောင်ပေါ်ပညာ၊
ကရင်ပညာကို ပြောတာပါ”

ကျွန်ုပ် အမျိုးသမီးငယ်၏
စကားကို ကြားမှ နားရှင်းသွားသဖြင့် ဤ
အမျိုးသမီးများသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဘောင်

သားများကို ကရင်ပညာ ရှမ်းပညာ
 ဆက်သည်။ လုပ်တိုင်းဖြစ်သည်ဟူ၍
 ဆုတောင်းကြောင်း သိလိုက်သည်။
 အမှန်မှာ ကျွန်ုပ် သူတို့ထင်သလို
 ဆက်နေ လျှင် နှစ်ပတ်အိပ်လေးနှင့်
 နေရပါ။ ရွှေငွေတွေ ပေါ်၍ ကားစီး
 နေရမည်။ ကျွန်ုပ်အား အဘိုးမှ ကရင်
 ပြည်နယ် ဖာပွန် မြို့ အရောက်
 သံလွင်ကမ်းခြေ၊ ခိုကြာ ခိုရွာ ဒါးကွင်း
 ဒေသ ဖွေးလှတောင်၌ ထားခဲ့၍
 တောင်ပေါ်သူနှင့် အိမ်ထောင် ကျပြီး
 (သားနှစ်ယောက်၊ သမီးတစ် ယောက်
 မွေးဖွားပြီးနောက် သာယာဝတီခရိုင်
 ဒီကန်းမြို့ အမှတ် (၁) ရပ်ကွက်၊ အေးမြ
 ရွှေပြည်မြို့သစ် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်၌
 နေခဲ့သည်။ ဇနီး၊ သားသမီးတို့သည်
 ကရင်နာမည်များ ဖြစ်၍ ကရင်ရပ်တွေ
 ပေါက်နေသော်လည်း ကျွန်ုပ်က ပုဏ္ဏား
 ရုပ်သာပေါက်နေသည်။ ကရင် မဟုတ်

ကျွန်ုပ်သည် အမျိုးသမီးကြီးကို
 ပြောဘဲ အမျိုးသမီးငယ်အား...
 “သမီး ဘွဲ့ရပြီလား”
 အမျိုးသမီးငယ်မှ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ မြန်မာစာနဲ့ ဘွဲ့ရခဲ့
 ပါတယ်”
 ကျွန်ုပ်က...
 “သမီးလောင်ရှိတုန်း၊ လတ္တီ
 တွန်း၊ လော်ကရစ်သစ်တွေ သိလား”
 အမျိုးသမီးငယ်မှ...
 “ဟုတ်ကဲ့။ သင်ဖူးပါတယ်။
 တက္ကသိုလ်မှာ”
 ကျွန်ုပ်က...
 “ကဲ...သမီး နားထောင်။
 ဆရာက...
 ၁။ ကမ္မဝဏ္ဏနာ နက္ခတ္တကျမ်း
 ၂။ ဗြဟ္မသုန္ဒြီ နက္ခတ္တကျမ်း
 ၃။ ဓူဠနိဒ္ဒေသ နက္ခတ္တကျမ်း
 ၄။ ဇောတိကတ္တ နက္ခတ္တကျမ်း
 ၅။ မေတ္တာမောက္ခနိ နက္ခတ္တကျမ်း
 ၆။ ပေါတ္တရသာဒိ နက္ခတ္တကျမ်း
 ၇။ ဘိုးတော်ဘုရား ရွှေမင်ရေး
 ပုရပိန်ဖြူကျမ်း
 ၈။ မိုးလယ်လှုံပတ် နက္ခတ္တကျမ်း
 ၉။ မြင်းခိုလက်တွင် နက္ခတ္တကျမ်း
 ၁၀။ ရာဇမတ္တဏ်သစ် နက္ခတ္တကျမ်း
 ၁၁။ ရာဇမတ္တနိယဟောင်း နက္ခတ္တ
 ကျမ်း

၁၂။ ရှင်နေမိန္ဒရတာရာစာ နက္ခတ္တ
 ကျမ်း
 ၁၃။ လမာသင်္ဂြိုဟ နက္ခတ္တကျမ်း
 ၁၄။ လောကာပညတ္တိ နက္ခတ္တကျမ်း
 ၁၅။ သရဒွေး နက္ခတ္တကျမ်း
 ၁၆။ သရဒွေးငိုကာ နက္ခတ္တကျမ်း
 ၁၇။ သိယံဗောဓ နက္ခတ္တကျမ်း
 ၁၈။ အဘိဓာန် နက္ခတ္တကျမ်း
 ၁၉။ အဘိဓာန်ငိုကာ နက္ခတ္တကျမ်း
 ၂၀။ အမရကောသ နက္ခတ္တကျမ်း
 ၂၁။ အကာသျှတ္တ နက္ခတ္တကျမ်း
 ၂၂။ ဗြဟ္မဂိတ္တိလင်္ကာ နက္ခတ္တကျမ်း
 အဲဒီကျမ်းတွေရဲ့ အဆိုအမိန့်နဲ့
 နက္ခတ္တပညာတွေ ဟောတဲ့ဆရာပါ။
 သမီးတို့ထင်သလို ရှမ်းဖျာလိပ်၊
 ကရင်ကြက်ရိုး၊ ချင်းကြိမ်လိပ်၊ ပလောင်
 သားပိုက်ပညာတွေနဲ့ ပြုလုပ်တဲ့ဆရာ
 မဟုတ်ပါဘူး”
 ကျွန်ုပ် စကားဆုံးသည်နှင့်
 အမျိုးသမီးကြီးမှ လက်ထဲရှိ ငွေထုပ်
 ထောင်တန်အထပ်လိုက်ထုတ်၍...
 “ဆရာ...ဆရာပြောတဲ့ ကရင်
 ကြက်ရိုးပညာနဲ့ ပြုလုပ်စမ်းပါ။ ဆရာ ကို
 ဒီငွေတွေအကုန်ကန်တော့မယ်။ ကျွန်ုပ်

သမီးယူသွားတဲ့ယောက်ျားကို သဘော
မကျလို့ပါ။ အသေတော့မလုပ်ပါဘူး”

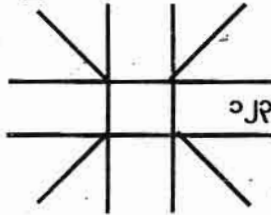
ကျွန်ုပ် အမျိုးသမီးကြီးကြည် ၍
ကျွန်ုပ် တောင်ပေါ်သို့တွေ့ ရိုးတာထက်၊
ဒီကမြေပြန့်သူတွေမို့ အမှန်သိ
တော့သည်။ ကျွန်ုပ်က သူ့ကို လိမ်မ
ယူလိုပါ။ ကျွန်ုပ်တို့က ရိုးသား ဖြူစင်
သူတွေဖြစ်၍ အမျိုးသမီးငယ် ဘက်
လှည့်၍...

“က...သမီး...သမီးရဲမေး
လိုသူရဲ့ သက္ကရာဇ်၊ မွေးချိန်၊ မွေးဖွားရာ
ဇာတိပြော”

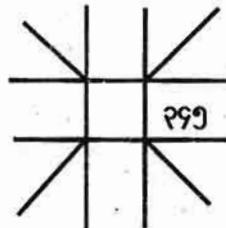
ကျွန်ုပ် အမျိုးသမီး၏ပေးသော
သက္ကရာဇ်၊ မွေးချိန်၊ မွေးဖွားရာဇာတိကို
ကမ္ဘာသုံးစနစ်ဖြင့် မြို့ရွာလောင်ဂျီတွင်း၊
လတ္တီတွင်း၊ လောကရစ်သစ်ဖြင့် လက်
ကောက်ခြင်း၊ ဘုတ္တိဖြတ်ခြင်းများကို
သံဒိဋ္ဌနှင့် တွက်ချက်သောအခါ ဟော

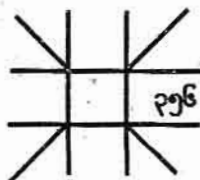
မိန်းမတို့တာတာ၌
မည်သည့် ရာသီမဆို တစ်ရာ
သိတည်း။

တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ၊ အင်္ဂါပူး
လျှင်၊ ပန်းနံသာလိမ်းကျ၍ ချစ်လင်နှင့်
ပျော်ရွှင်စွာနေရမည်။

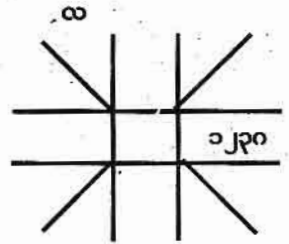

အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသတေး
ပူးခဲ့လျှင် အသက်ရွယ်သူနှင့် ပေါင်းရ
မည်။

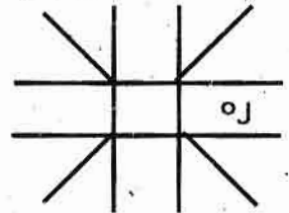

အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာ
ပူးခဲ့လျှင် အဘိုးအိုကြီးနှင့် ပေါင်းရမည်။

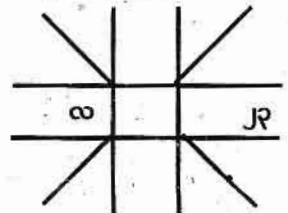
ရွှေလူခိုး အဘိုးကြီး အဖတ်တင်မည်။

မူလ၏ (၇)တန်၌ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ၊
အင်္ဂါ၊ ရာဟု ပူးလျှင် လူထက် မက
နတ်တမျှ ချောပါစေ။ ယောက်ျား မရ
အပျိုကြီးတူတာ။

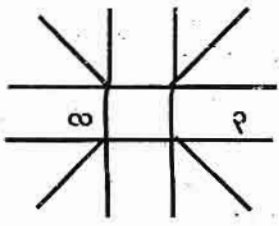

မူလလက်၏ (၇)တန်၌ စနေ၊
တနင်္လာပူးလျှင် လင်ကို မရိုသေတတ်၊
မိုက်တိမိုက်ကန်းနေမည်။

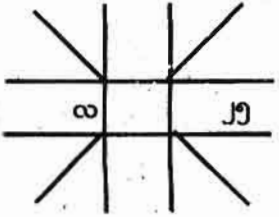

မူလလက်၏ (၇) တန်၌ ငြိ
ရာထူး စည်းစိမ်ကို မထောက်လှ နီးစပ်

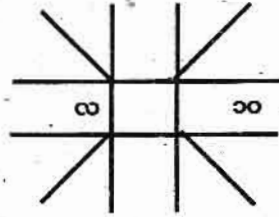
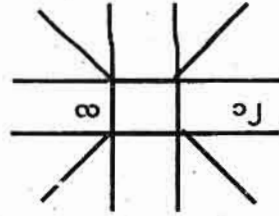
စာ ယောက်ျားနှင့်ယူမည်။

မူလလင်၏ (၇) တန်၌ အင်္ဂါ
အိပ်လုံးတည်းရှိမှ မုဆိုးမလာတာမှတ်။

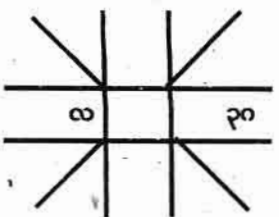

မူလလင်၏ (၇) တန်၌
အနုလံ၊ ကြာသပတေးပူးမှ လင်အတိ
အထူးမရှိဘဲ ကလေးရမည်။

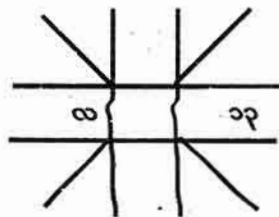

မူလလင်၏ (၇) တန်၌

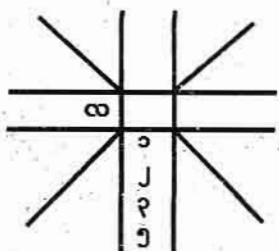
တနင်္ဂနွေနှင့် တနင်္လာပူးသည် ဇာတာ
နှင့် တနင်္ဂနွေ စနေ ပူးသည်နှင့် ရှိခဲ့
သော် ယောက်ျားများနှင့် ကာမရွှင်မြူး၍
အထူးဟော့ရမ်းတတ်သည်။

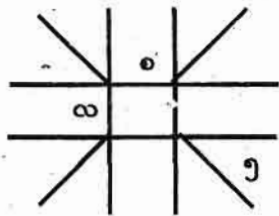
မူလလင်၏ (၇) တန်၌ အင်္ဂါ၊
ရာဟု ပူးမှ မဟာများ၍ မိန်းမတို့ ကုန်
မရှိ၊ တွေ့ရာဇာယောက်ျားနှင့် ဖောက်ပြန်
ကြသည်။

မူလလင်၏ (၇) တန်၌ တနင်္ဂ
နွေ အင်္ဂါပူးမှ မာနကြီး၍ စိတ်နေမြင့်
မည်။ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်မည်။ အတင်း
ပြောမည်။

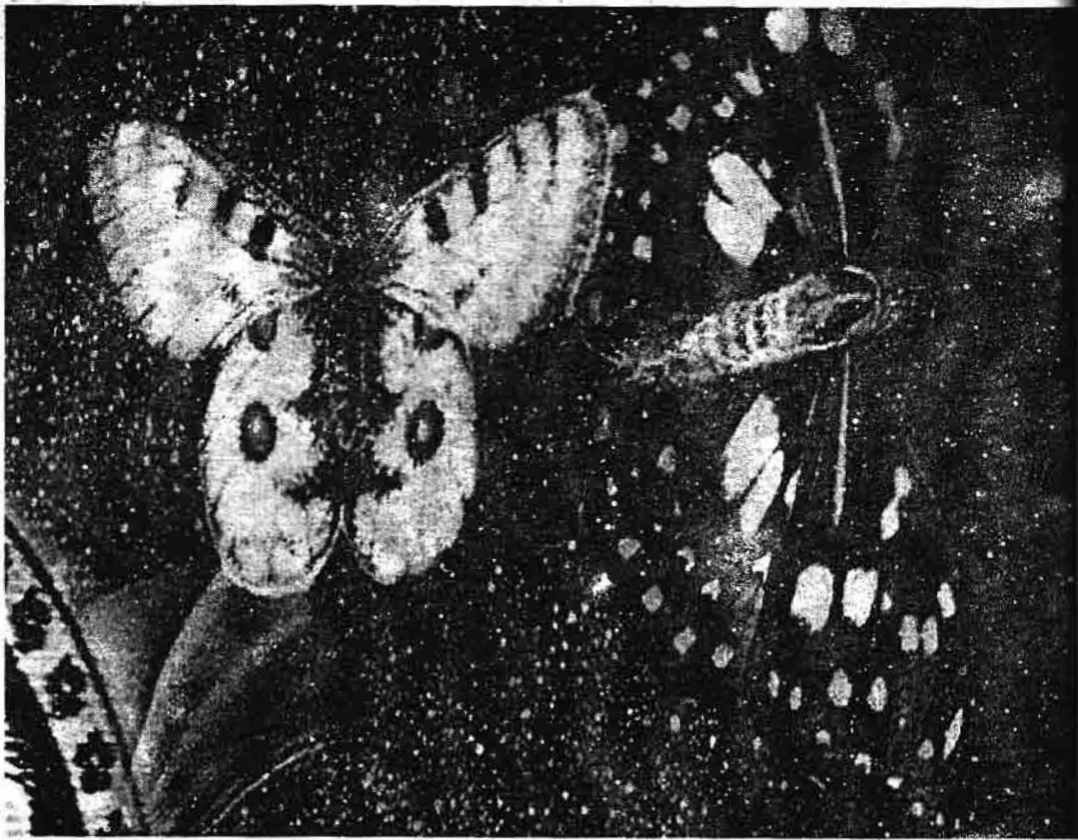
မူလလင်၏ (၄) တန်၌
တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ ကြာသပ
တေး၊ စနေ အစဉ်ရှိလျှင် တန်ခိုးကြာ
ကြီးမည်။ စည်းစိမ်ပေါမည်။ လိုရာ ပြု
စံသည်။ မင်းကတော်ဇာတာဖြစ်၏။

မူလလင်၏ (၅) တန်၌ ကြာ
သပတေး၊ (၁၀) တန်၌ စနေ ရပ်တည်
လျှင် ဘုန်းတန်ခိုးကြီး၍ ဉာဏ်ပညာ
ပြည့်စုံပြီး၊ ကုန်စွဲစောင့်စည်း၍ အကျင့်
သီလ သိက္ခာ စောင့်ထိန်းမှု လုံခြုံစွာ
စောင့်ထိန်းသော မိန်းမဖြစ်မည်။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် ထိုအမျိုး
သမီးငယ်ကို ဗေဒနက္ခတ္တအကြောင်း
ပြောပြဟောပြသောအခါ အမျိုးသမီး
ငယ်မှ...

“ဆရာ ကျွန်မ ဆရာမညာကို
လေးစားပါတယ်။ အစ်ကိုနဲ့ ဖေဖေလည်း
ပြောပြမယ်။ ဗေဒင်ပညာဟာ လူတစ်
ဦးရဲ့ဘဝနဲ့ ဆန္ဒကို ကံကြမ္မာက၊ စိုးမိုး
တာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ယုံကြည်သွား
ပြီ။”

အမျိုးသမီးကြီးနှင့်ပါလာသော
အမျိုးသမီးငယ်သည် သမီးဖြစ်ပြီး နောက်
က လိုက်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်၏ပညာ
ကြောင့် ဦးဆောင်၍ အသိချင်းဖလှယ်
ကာ ပြန်၍သွားတော့သည်။
ယုံကြည်လွယ်သောသူ လောက

ကြီးသောသူနှင့် ဘယ်အရပ်မှလာသော
သူ၊ ဘယ်လိုသောလူဟူ၍ မသိက
အလိမ်ခံရမည်။

ကဝိလဒိုင်းယောဟန်(နက္ခတ္တ)

ဥပဒေဆိုသည်မှာ

မှားတတ်သည့်သတိထား

နိုးနိုး (သန့်လျှင်)

ညတစ်ည ဖြစ်သည်။

ဦးကျော်ခေါင် တစ်ယောက်
တီဗွီကြည့်နေစဉ် အိပ်ခန်း အတွင်းမှ
လှုပ်လှုပ်ရွှရွ မည်းမည်း သဏ္ဌာန်တစ်ခု
ကို မြင်ရသည်။

ဦးကျော်ခေါင်ကား တစ်ကိုယ်
တည်း နေသော လူပျိုကြီး ဖြစ်သည်။
အရက်သေစာအနည်ငယ် သောက်စား
တတ်၏။ ထိုညက တီဗွီ ကြည့်ရင်း
ယမကာ ဖိုဝဲလျက်ရှိ၏။

ပင်ကိုက စိတ်ထက်သဖြင့်
မည်သူနှင့်မျှ မတည့်သောကြောင့်
သူ့အိမ်တွင် အိမ် ဖော်ဟူ၍မပြု။ သို့သော်
လွန်ခဲ့သည့် ရက်ပိုင်းက ခိုင်းစေရန်
မိတ်ဆွေတစ်ဦး အဆက်အသွယ်နှင့်

ကောင်လေးတစ် ယောက် သူ့အိမ်တွင်
ရောက်နေသည်။

ထိုကောင်လေးက အကြံသမား
ဖြစ်၏။ ဦးကျော်ခေါင် တစ်ယောက်တည်း
နေသည်ကိုသိပြီး ဦးကျော်ခေါင် ပစ္စည်း
များကို အလစ်သုတ်ပြီးယူရန် အကြံနှင့်
ဤအိမ်သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

ဦးကျော်ခေါင် မူးနုနှင့် အိပ်ခန်း
တွင်းသို့ သွားကြည့်တော့ ထိုကောင်
လေး ဦးကျော်ခေါင်၏မိဘအမွေအနှစ်
လက်ဝတ်ရတနာများကို ခိုးယူနေသည်
ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ထက်သော ဦး
ကျော်ခေါင် မူးကလည်းမူးနေသဖြင့် မိမိ
မှာရှိနေသော သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်၏။
ထို ကောင်လေး သေ၏။

မိမိပစ္စည်းကို ခိုးယူသဖြင့်
ကောင်လေးအား ဦးကျော်ခေါင် သေနတ်
နှင့် ပစ်ခွင့်ရှိပါသလား။

မိမိပစ္စည်း ကာကွယ်ရာမှ
လူတစ်ယောက်ကို သေဆုံးစေလော့
အောင် ပြုလုပ်ရန်မလို။ မိမိကို သေ
လောက်အောင်ပြုမှုသော အကြောင်းရှိ
သော် လည်းကောင်း၊ မိမိကို နာကျင်
ရန် ဘေးရှိမှသော် လည်းကောင်း ဤ
အကြောင်းနှစ်ခုအနက် တစ်ခုရှိမှ ပစ်
ပေမည်။

အဖိုးတန် လက်ဝတ်ရတနာ
များ ခိုးယူနေသော ကောင်လေးမှာ ဦး
ကျော်ခေါင်ကို သေစေရန်သော် လည်း
ကောင်း၊ အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရစေရန်
သော် လည်းကောင်း ပြုမှုရန် လက္ခဏာ
မရှိချေ။

သို့ပါလျက် ဦးကျော်ခေါင်သည်
မိမိ လုပ်ပိုင်ခွင့်၊ အခွင့်အရေးကို တောင်
ကျော်၍ ဖြစ်သည့်အတွက် အပြစ်ဒဏ်
မကင်း။ သို့သော်...

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်မှု
ဖြင့်ဥပဒေဘောင်မှ လွတ်ထွက်သွား
လေပြီ။

Rights of Private Defence.

နိုးနိုး (သန်လျင်)

ထိုနေရာမှာပြန်

ဝေဝည်(ရွှေဘို)

အိမ်ထောင်တစ်ခု၊ မိသားစုတစ်ခုမှ အိမ်ရှင်မများသည် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးနှင့် တူပါသည်ဟု စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ကြွယ်ကြွယ်က ပြောဖူးပါသည်။ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးသည် တိုင်းပြည်နှင့် ပတ်သက်သည့်အရာရာသော ကိစ္စတိုင်းကို ပါဝင်ပတ်သက်ရသကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ရှင်မများသည်လည်း မီးဖိုချောင်မှ လိုအပ်သော ငပိ၊ ဆားများကအစ အိမ်သာရေထည့်ရာ အလယ်၊ သားရေးသမီးရေး၊ လူမှုစီးပွားပါ မကျန်ပါရသည်ဟု ပြောပါသည်။ သို့ဆိုလျှင် အိမ်သောင်ရှင်မကြီး ဖြစ်သော ကျွန်မ၏ မေမေသည်ပင်လျှင် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးနှင့်တူနေသလား။ ကျွန်မအထင်တော့ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးထက် အလုပ်များသော တခြားဝန်ကြီးများရှိပါက ထိုထိုဝန်ကြီးနှင့်များ ပိုပြီးတူနေသလား။ ထိုထိုဝန်ကြီးကဲ့သို့ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေသလားလို့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ကျွန်မမေမေသည် တစ်လောကလုံးရှိ အလုပ်မှန်သမျှ သူ့အလုပ်ဟု ယူဆထားဟန်တူပါသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ မီးဖိုချောင်ကိစ္စကအစ၊

သားရေးသမီးရေး၊ ရပ်ရေရွာရေးအလယ် စီးပွားရေး အဆင့်(တကယ်တော့ ကျောင်းဆရာ၊ဆရာမများသာဖြစ်လို့ လောက်ငအောင် စိတ် သုံးစွဲရခြင်းပါ။ ဒါကလည်း ဦးဆောင်အလွန်စားပါသည်။) အားလုံးအားလုံး အမေ့ကိစ္စပါ။

တစ်ခါက ရေအိမ်သာများအတွက် မိလ္လာကားများ ခေါ်ထားသဖြင့် ရောက်လာလေရာ ကျွန်မတို့ဖေဖေက “ဟဲ့...ကလေးတွေ မင်းတို့အဖေခေါ်ထားတဲ့ကား ရောက်လာပြီ။ မေမေ သွားခေါ်လိုက်ကြ” ဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့ဖေဖေက အသက်ကိုပင်လျှင် ငှားရူရလျှင် ရှူပါလိမ့်မည်။ ညှပ်သည်လာလျှင်လည်း ဘာအကြောင်းမှ မမေးသေးဘဲ...

“မမြင်ရေ...ညှပ်သည်” ဟု အသံထွက်ခေါ်လိုက်တာနှင့် သူ့တာဝန်ကျေပြီပေါ့။ ထို့ထက်ဆိုးသည်က ညှပ်သည်လာလျှင် လက်ညှိုးထိုးပြီးပြတာကလည်း ရှိပါသေးသည်။

အိမ်ဦးနတ်က အစစ အရာရာကို အိမ်ရှင်မကြီးအား အာဏာကုန်

လွှဲအပ်ထားတာကြောင့် ကျွန်မတို့မေမေသည် ကျောင်းမှာလည်း မေမေ၊ အိမ်မှာလည်း မေမေ၊ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် မေမေပါ။

တစ်ခါသော် ဖေဖေအား အရည်မှ ဖေဖေသူငယ်ချင်းမိခင်၏နာရေးကို သွားရန် မေမေက စေလွှတ်လိုက်ပါသည်။ ဘာမျှဆင်ခြေဆင်လက် မပေးဘဲ ထွက်သွားသော ဖေဖေကို ကျွန်မတို့က အံ့ဖွယ်သုတဖြစ်ရပါသည်။ မျက်စိလျင်သော မေမေကတော့ သူ့အိမ်ဦးနတ် ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်နေ လေရာ အသုဘအိမ်က ကျွန်မတို့အိမ်၏ တောင်ဘက် လေးငါးအိမ်ကျော်မှာ ရှိနေခြင်းကို ဖေဖေက မြောက်တည့် တည့်သို့ သွားသည်ကို မေမေက မြင် လိုက်ပါသည်။ ထိုမျှမက မိသားစု လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲဝင်သွားတာကိုပါ မေမေက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ပါ သေး၏။

ဖေဖေက ညကြီးနာရီမှာ ပြန်ရောက်လာပါ၏။ နာရေး အိမ်မှာ ဘယ်သူ တွေ့နဲ့ တွေ့ခဲ့သေးလဲရှင် ဟု မေမေက မေးတော့ “ဟ...အသုဘရှင်

တွေ့ခဲ့တာပေါ့တဲ့။ အဲလိုမျိုးပါရင်။

နောက်တစ်ခါမှာတော့ အလှူ

အလှူသွားမည့် အိမ်နီးချင်းက

သွားနိုင်ပြီပဲ အလှူဖိတ်စာကိုလည်း သူ

သွားနေကျမဟုတ်လို့ ဖတ်မထားတာ

ကြောင့်...

“အေးလေ . . . အေးပျူက

ဘာကြောင့်တိုက် ထင်ပါရဲ့”

ဆိုပြီး သွားပါလေ၏။ ဟိုမှာ

သူတို့ သိသူမရှိသလို၊ သူက သိသူ

ထည်း မတွေ့ရ။ အလှူကို ကူငွေထည့်

ပြီး ထမင်းစားခေါ်တာတောင် မစားဘဲ

ခြံခံလေမှ အလှူဒကာနဲ့ အလှူအမ

တို့ တွေ့လေသော်လည်း သူ မသိလေ

သူများ ဖြစ်နေပါ၏။ အေးလေ။

သူ့ခွဲပြီးတာ က သိုလ်ပဲလို့

သူ့ဆပြီးပြန်လာလေမှ အိမ်နီးချင်း နှင့်

တွေ့လေသော် သူ သွားရမည့်အလှူက

ချန်အောင် မင်္ဂလာကျောင်း တိုက်မှာ

ဆိုပါလား။ ကဲဗျာ... ကျွန်တော် ကတော့

သူ့ခွဲတာပါပဲ ဟု ပြောပါလေ၏။

ဆိုသတင်းကို ပြန်လည်ကြားသိရ သော

မေမေကတတ်နိုင်သမျှ အလှူ မင်္ဂလာ

သွားစေတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့မေမေ

သည်ပင် ကိစ္စများပြင် ပေါ်ပေါက်လျှင်

စိစဉ်တတ်ပေ တို့မေမေ ဖြစ်နေပါတော့

သည်။

သာရေးလည်း မသွားချင်၊ နာ

ရေးလည်း မသွားချင်သော ဖေဖေ

ကြောင့် မေမေမှာ ပွဲတိုင်းကျော်ကြီး

နာမည်ကျော်ကြီးဖြစ်ရတော့သည်။

ထိုပွဲတိုင်းကျော် မေမေက

အလှူမင်္ဂလာ၊ အသုဘများမှ ပြန်

ရောက်လွေလျှင် သားသမီးများအား

ပြန်လည် ပြောပြရင်း ပညာပေးလေ့ ရှိ

၏။ အထူးသဖြင့် အသုဘများမှ ပြန်

လာတိုင်း ထူးထူးဆန်းဆန်းလေးတွေ

ကြားရတတ်၏။ အသုဘမှအပြန်

လို့မရေးဘဲ ထိုနေရာမှအပြန် လို့ပဲ

ရေးပါရစေ။

တစ်ခါက အသုဘအိမ်မှအပြန်

တွင် အိမ်သားတွေက အပူမီးတွေတယ်

ဆိုပြီး ခေါင်းမပြီး အဝတ်အစားမလဲနဲ့

ကွယ်။ ကြည့်ရတာ အဆင်မပြေလိုက်

တာ။ တို့များ သေရင်တော့ အဲလိုမလုပ်

ကြနဲ့။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားထား

ထမင်းဟင်းလည်း ဝအောင်စား ရေချိုး

ခေါင်းပြီး သနပ်ခါး-ရေကျဲလေး လိမ်း

ပြီး ညှပ်ခံကြ။ ဘယ်နှယ် အသုဘဖြစ်

ရတဲ့အထဲ အားလုံးက စပါယ်ရှယ်

ညစ်ပတ်နေတာ မဟုတ်သေးပါဘူးနော်

တဲ့။

တစ်ချိန်က တောမှ အမေ

အအိမ်ကွဲဆုံလို့ မေမေသွားရပါသည်။

ပြန်ရောက်လျှင် ဒီအသုဘကတော့ ထူး

တယ်ဟေ့။ ပရိသတ်တွေ စုံတော့ သူ

သမီး မိဂျမ်းက ပြောပြောပြီး ဝိုလိုက်တာ

လေ အသုဘချခါနီး မောင်နှမတွေ ထ

ပြီး သတ်ပွဲမဖြစ်အောင် မနည်းတိုင်းတား

ကြရတယ်။ ဝိုပုံက...

“အို... အမေရဲ့ အမေရဲ့ အမေ

ကလေ ရွာတောင်က(လယ်)ကိုကြေး-

ပေါင်နှင့်တော့။ သိမ်ကုန်းရိုးက အဖိုးနဲ့

ဝယ်ရတာတော့။ တောင်ထတန်း (ထန်း

ပင်တန်း)က မိဂျမ်းဖို့တဲ့လေ လို့ ပေးခဲ့

တဲ့ အမေရဲ့ တဲ့။

ဪ... အဲဒီမဂျမ်းက ရွာ

တောင်က အမေ့လယ်ကို သူ အပေါင်

ခံထားတာပါတဲ့။ သိမ်ကုန်းရိုးလယ်က

အဖိုးနဲ့ဝယ်ထားတာပါတဲ့။ ရွာတောင်က

ထန်းတောကြီးကလည်း မိဂျမ်းဖို့ဆိုပြီး

ပေးခဲ့တာပါတဲ့ ရှင်။

တစ်ခါကလည်း မေမေ တူတစ်ယောက်ရဲ့ သုံးနှစ် အရွယ် သားလေး သေလို့ အမေ တောပြန်ပြီး အသုဘ မေးသွားရ တယ်ပေါ့။ ကလေးက တွတ်တီးတွတ် တာလည်း အလွန် ပြောတယ်။ ခုထိလည်း သူ့အမေ့ကို စို့နေတုန်းဆိုပဲ။ အဲဒါ ပရိသတ်တွေ စုံစုံလင်လင်နဲ့ အသုဘ ချီးပြင်နေလေမှ သူ့အဖေက သားလေး နားသွားပြီး...

“ငါ့သားလေးရေ...သားလေးရဲ့ ငင်းအမေ့ကို ဘယ်သူစို့ပါတော့မလဲ ကွယ်...ဟဲ့...ဟဲ့” နဲ့ ငိုလိုက်ဆို လာကို။ ပရိသတ်တွေ အထူးသဖြင့် (ယောက်ျားတွေက) ပြုံးစိစိလုပ်ကြလို့ အမေက သူတူကို ဆွဲဆိတ်လိုက်ရ သတဲ့။

မေမေမှာ တူမတစ်ယောက်ရဲ့

ယောက်ျားသေလို့ သွားရပြန်ပါသည်။ အမေတူ၏ယောက်ျားမှာ တစ်ခါက တောသူဌေးသားဖြစ်သည်။ အလုပ်ကို လက်ကြောမတင်။ အရက်သောက်၊ ဖဲ ရိုက်၊ ကြက်တိုက်၊ မူးလာရင် မိန်းမ ရန်လုပ်၊ ယောက္ခမတွေ ရန်လုပ်နှင့် ဆိုတော့ ဒီကောင် သေတာ ခင်မြင့်မြင့် (မေမေတူမ)တော့ ဝင့်ကျွတ်တာပဲလို့ ဆွေမျိုးတွေက မှတ်ချက်ချနေကြသတဲ့။ မေမေလည်း အသုဘအိမ်ရောက်သွား ရော အဲဒီမြင့်မြင့်...

“ဒေါ်လေးရေ...ကျွန်မတော့ အခုမှ ဝင့်ကျွတ်ကာပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်စားရတာခြင်း အဟူတူ အဆူအဆဲ အရိုက်မခံရတော့ဘူးပေါ့တော်” လို့ လာ ပြောနေလို့ မေမေက...

“ဟဲ့...ဟဲ့...သူများကြားပါ မယ်အေ။ တိတ်တိတ်နေပါ” လို့ ပြော နေတုန်း သူ့ယောက်ျားရဲ့ အစ်မနဲ့ညီမ

တွေ ဝင်လာတာမြင်တော့...

“ဒေါ်လေး ထိုင်ဦးနော်။ သူ့ အစ်မ၊ နမတွေ လာနေပြီ။ ကျုပ် သွား ငိုလိုက်ဦးမလဲ” ဆိုပြီး...

“အမလေး... ကိုအောင် ကြည်ရဲ့...ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့... တော့ အစ်မကြီးတွေ၊ ညီမတွေ လာနေကြပြီ တော့။ အစ်မကြီးကို နှုတ်ဆက်ပါဦး ညီမလေးကို နှုတ်ဆက်ပါဦးတော့... ဟော့...ဟော့” လို့ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ငို လိုက်သတဲ့။ မေမေကတော့ “ဟင်း... သရုပ်ဆောင်ကောင်းလိုက်ပုံကတော့ အေ” လို့ ပြော၏။

နောက်အသုဘကတော့ အိမ် နီးချင်း အိမ်ထောင်ဦးစီး သေတာပါ။ ထုံးစံအတိုင်း မေမေပဲ သွားတာပေါ့ လေ။ အလောင်းနားကပ်ပြီး ငိုလိုက်၊

ရင်ဘတ်ကို ထုလိုက်၊ ငိုလိုက်၊ အသံဘာ
ချချနီးမှာ...

“မလုပ်ကြပါနဲ့... ကျွန်မ
ယောက်ျားကို ကျွန်မ မခွဲနိုင်ပါဘူး။
အမလေး... အစ်ကိုရဲ့ ကျွန်မကို ချစ်
ထူထောင်ခဲ့ဖူး၊ အခု ဘယ်သွားမလို့တုန်း။
ကျွန်မ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးတော့။ မသွားပါနဲ့
နော်” ဆိုပြီး တက်သွားလို့ မနည်း
ဆန့်ကျင်ရဆို၏။ ဒါကိုမြင်တဲ့ အမျိုးသား

တစ်ယောက်က (မေမေကတော့ နာမည်
ပြောပါတယ်)

“ဒီမိန်းမ... ကဲလိုက်တာဗျာ။
မကြာခင် နောက်လင်ယူမယ့်ဟာမ လို့
ဆိုသတဲ့။
အဲလိုပဲလေ။ အသံဘာဆိုတဲ့
ထိုနေရာကအပြန်မှာ ကြားနေရတာတွေ
နိဂုံးချုပ်ပါတော့မည်။ လင်သေလို့ တက်
သွားအောင် ငိုတဲ့ ထိုမိန်းမသည်...

“ဒီမိန်းမ ကဲလိုက်တာ။ နောက်
လင် မြန်မြန်ရမှာပဲ” လို့ မှတ်ချက်ပေး
တဲ့သူ (ထိုယောက်ျားနှင့်)နှင့် သူ
ယောက်ျား လလည်ဆွမ်းသွတ်ပြီးမှာ
ညားကြပါသတဲ့။
မေမေ ထိုနေရာတွေကို သွား
နေရဆဲဖြစ်တော့ ကြားနေရဦးမှာပါပဲ။
အဲ... သံဝေဂမဟုတ်လေပဲ ဘာဝေဂ
လို့ ခေါ်ရပါမလဲ။

သင့်ရင်သွေးအတွက် အမှန်ကန်ဆုံးသော နာမည်လှလှ ရစေဖို့...

ကွန်ပျူစာအုပ်

မှာ အပ်နံမှ စိတ်ချရတယ်

◆ ဖုန်းသာ ဆက်လိုက်ပါ။ သင့်ရင်သွေးအတွက် ထူးချွန်ထက်မြက် ကံကောင်းတိုးတက်စေမည့်
နာမည်လှလှများ နှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန်၊ တြိစက္ကဏတာများကို ကွန်ပျူတာဖြင့်
တွက်ပေးပြီး အိမ်အရောက် ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L ဖြင့် ပို့ပေးသည်)။

အမှတ်-၄၆(၅)လွှာ၊ နံသာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊

ဖုန်း - ၀၉ ၅၁၇ ၄၂၂၆ ၁၀၁ ၂၂၈၆၆၅

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ကောင်း

ဘုရားအနေတရုတ် ဂါထာတော်

ဟောင်းလမ်း

ကျွန်ုပ်တို့သည် တည်ထားပြီး
သော ဂူလိုဏ်ဘုရားစေတီပုထိုး၌
တော်တင်၍ ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ဘုရား
အနောက်တင်ရပါသည်။ ထိုဘုရား
စေတီကို သိဒ္ဓိတင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေးခေတ် ပုဂံပြည်ကြီး၌
ဘုရားသာသနာတော် ပြန့်ပွား
တော်တင်မီက ဘုရားစေတီ ပုထိုးများ
တည်သံဃ်သံဃက ကျောက်စီ ပတ္တမြား
တော်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက် ဆီး
ဆက်များ တပ်ဆင် ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

အုတ်အင်္ဂါတေဖြင့် ပြီးသော
အုတ်ထီးတော်များကိုသာ ဆက်ဆက်
ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်
ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်
ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်
ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်

ကျွန်ုပ်တို့နေအိမ်တွင် ကိုးကွယ်
ကြရန် နိဗ္ဗာန်ကုန်သည်များထံမှ ထုဆစ်
ပြီးသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို ဝယ်ယူ
ထားပြီးလျှင်ပြီးချင်း ဘုရားအနောက်တ
တင်ကြရပါသည်။ ဤဘုရားအနောက်တ
တင် ဂါထာတော်သည် ထိုသို့ ဘုရား
အနောက်တတင်ပွဲတွင် ရွတ်ဖတ်
သရဇ္ဈာယ်နိုင်ပါသည်။

ရဟန်းသံဃာတော် တို့မှာကား
အစဉ်သဖြင့်ဘုရားရှင်၏ နှုတ် ကပတ်
တော်များ ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်
လျက်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် သူတော်စင်များ
ဖြစ်၍ ဤဂါထာ တော်များကို အချိန်မ
ရွေးရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်နိုင်သူများ
ဖြစ်ပါသည်။

ရှေးခေတ်က ဘုရားကိုးဆူပွဲ
ပြုလုပ်ပေးသော ဆရာကြီးများက ဘုရား
အနောက်တတင်ပွဲကိုလည်း ပြုလုပ်ပေး
ကြပါသည်။ ယနေ့ခေတ်တွင် ဘုရား
ကိုဆူတင်ပွဲ ပြုလုပ်ပေးသော ဆရာများ
မရှိသလောက် ရှားပါးသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း...
ကျွန်ုပ်တို့သည် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်များ ဖြစ်လေရကား သာသနာ
တော်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေရ
မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

အနောက်တတိ သံသာရုံ၊
သန္တာဝိသံ အနိဗ္ဗိသံ။
ဂဟကာရံ ဂဝေသန္တော
ဒုက္ခံ တတိပုနပုနံ။
ပဟကာရက ခီဌောသိ
ပုနဂေဟံ နကာသဟိ၊
သဗ္ဗာတေ ဟသုကာ အဂ္ဂိ။

ဂဟကူဉ် ဝိသင်္ခိတံ။
ဝိသင်္ခါရဂတံ ဝတ္ထု၊
တဏှာနံယေမဇ္ဈဂါ။
ဂဟကာရက - ခန္ဓာအိမ်ကြီး
ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တည်ဆောက်၍
လာရသောသူကား တဏှာယောက်ျား
လက်သမားမင်တည်း။

ပုနပုနံ - အဖန်တလဲလဲဖြင့်
ဇာတိပဋိသန္ဓေနေရခြင်းသည် ယသွာ
အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြောင့် ဒုက္ခာဆင်းရဲလှ
ပေသည်။ တသွာ ထိုသို့သောအကြောင်း
တရားကြောင့် ဂဟကာရံ ဂဟေသန္တော
ခန္ဓာအိမ်ကြီးကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ
တည်ဆောက်၍လာသော တဏှာ
ယောက်ျား ထိုလက်သမားကို ရှာဖွေနေ
သော အဟံ ငါသည် အနိဗ္ဗဿံ အဝိဇ္ဇေ
န္တော သင့်အား သိမြင်နိုင်စွမ်းသော ဉာဏ်
မဇ္ဈိဝ်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်တွယ်၍ မရ
သောကြောင့်သာလျှင် အနောက်တ တိ
သံသာရုံ ဘဝများစွာ ဖြတ်ကျော်၍ လာ
ခဲ့သော သံသရာတည်းဟူသော ကာလ
ပတ်လုံး (ဝါ) လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ
တစ်သိန်းကာလပတ်လုံး ခန္ဓာဝိသံ
သံသရီ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ရချေပြီ
တကား။ ဤသို့ ဤပုံ မရပ်မနား ပြော

လွှားခဲရချေပြီတကား။

ဂဟကာရက ခန္ဓာအိမ်ကြီးကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တည်ဆောက်၍ လာသောသူကား တဏှာယောက်ျား လက်သမားပင်တည်း။

တံ့ သင်သည် ဒိဌော ငှက်အပ် သေချာပွဲတွေ့ဒိဌ ငါမြင်သောသူသည် အသိဖြစ်၏။ ငါ...တစ်နည်းကား တံ့ သင့်အား ဒိဌော ယခုအခါ အသေအချာ ပွဲတွေ့ဒိဌ ငါ မြင်ရပြီ။ ငါ သိရပြီ။ သင်သည် နုနု တစ်ဖန် ဂေဟအတ္တဘော တည်းဟူသော ခန္ဓာအိမ်ကြီးကို နကာ ဟသိ မပြုရကော့လတ္တံ့။ တေ သင်၏ သဗ္ဗာအလုံးစုံသော ဟသုကာ ကိလေ သာပင် ဖြစ်တော့သတည်း ဟူသော အခြင်းအရာအသွယ်သွယ်ကို အဂ္ဂါ ဖျက်ဆီးကုန်ပြီ။

တေသင်၏ ဂဟကူဠ ခန္ဓာအိမ် ကြီး၏ အဝိဇ္ဇာဟူသော အထွတ်အထိပ် သို့လည်း ဝိသင်္ခတံ ချွတ်ခွာ၍ ဖျက်ဆီး ကြကုန်ပြီ။ မေ-ငါ၏ စိတ္တံ စိတ်သည် ဝိသင်္ခါရာတံ မြတ်နိဗ္ဗာန်ရွှေ့ပြည်တော် သို့ အာရုံပြုသောအားဖြင့် ရောက်လေ ပြီတကား။ တဏှာနံ တဏှာအစစ် တစ်ရာရှပ်တို့၏အယ် ကုန်ရာကုန်ကြောင်း

အကောင်းဆုံး 'ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မဇ္ဈိဂါ - ငါရချေပြီ တကား။

ဤဘုရားအနေကဇာတင် ဂါထာတော်သည် ထူးခြားသော ဂါထာတော် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဂေါတမမြတ်စွာ ဘုရားသည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက် လျှင် ရောက်ချင်း ဤဂါထာတော်ကို ရွတ်ဆိုကျူး ရင့်ခဲ့ ပါသည်။

ထို့ကြောင့်...

ဤဘုရားအနေကဇာတင် ဂါထာတော်သည် ထူးခြားသော ဂါထာ တော်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဖော်ပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားအနေကဇာတင် အခမ်း အနားများတွင် ရဟန်းသံဃာတော်များ က မေးခြားဘုရားအမွှန်းများနှင့်အတူ ရွတ်ဆိုကြပါသည်။ ယောဂီဆရာများ လည်း ရွတ်ဆိုကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤဘုရား အနေကဇာတင်ဂါထာတော်ကို နေ့စဉ် ရွတ်ဆိုနိုင်ပါသလားဟု မေးကြသူ

ပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိပါသည်။ မရှင်းသောကြောင့် ရှင်းလင်းအောင် မေးသည်မှာ မင်္ဂလာ တစ်ပါးဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်ဂါထာတော်မဆို အထက် တွင် ဖော်ပြခဲ့သလို အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကိုတော့ အထူးအလေးပေး၍ ဖွဲ့ ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဂါထာတော် တို့ကားမြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော် များကို ချီးကျူးခြင်းဖြင့် ဆိုင်ရာ သိရှိတင်ထား သည်ဖြစ်၍ နေ့စဉ် ရွတ်ဆိုနိုင်ပါသည်။ အချိန်ရတိုင်း အာရုံခံမိတိုင်း ရွတ်ဆိုနိုင် ပါသည်။

ဤဘုရားအနေကဇာတင် ဂါထာတော်ကိုလည်း ယောဂီအပေါင်း တို့သည် နေ့စဉ် ရွတ်ဆိုနိုင်ပါသည်။ အခါမလပ် ရွတ်ဆိုခြင်းဖြင့် စကြဝဠာ၌ အစွမ်းသတ္တိထူးများ ကပ်လာ နိုင်ပါ သည်။

ထိုအခါ မိမိပြုလုပ်ဆောင်ရွက် ဆဲ လုပ်ငန်းများ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် မြင်လာမည် ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးဘဝ ဘဝ က မိမိပြုဖူးသော ကောင်းမှုကုသိုလ်များ သည်လည်း လမ်းပွင့်ကာ ဤဘဝ၌ အကျိုးကျေးဇူး ခံစားလာနိုင်ပါကြောင်း ရေးသားဖော်ပြ လိုက်ရပါသည်။

မောင်လမင်း

စာ ဖတ် သူ တွေ ပျော် ဝေ ဝံ့

ဟုတ်...
စာများများဖတ်မှ
ကံတိုးတက်မယ်
တဲ့ကွ...

ကယ်ဆရာက
ပြောတာတုံး...

စာအုပ်အသုံးခိုင်းက
ကောင်းမလေးက...
ပြောချက်တာပါ...

K2 Htoo ၂၀၁၃

သံယောဇဉ်ဟားပြုပြင်ကြီး
သိုက်မင်းဘောင်

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရှိ နွယ်ခွေဟု
ခေါ်ရာ၌ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုရွာ၌ အသက် ၇၀ ကျော်
ဖြစ်သော ဦးဘိုးတက်ဟု ခေါ်တွင်
သည့် အဘိုးကြီးတစ်ဦးရှိလေသည်။
နွယ်ခွေရွာ၌ ဦးဘိုးတက်ကို ချမ်းသာ
ကြွယ်ဝ ပြည့်စုံသူတစ်ဦးဟု အာလုံးက
သတ်မှတ်ထားကြသည်။

ထိုဦးဘိုးတက်ကို ဂွကျကျ
အဘိုးကြီးဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။

ဦးဘိုးတက်သည် အသက် ၇၀
ကျော်လာသည့်တိုင် ဘုရား၊ ကျောင်း
သန်သွားခြင်းမရှိ။ သီလဆောက်တည်
ခြင်းလည်း မပြုပေ။ ဘာသာရေးနှင့်
သွန်စွာကင်းဝေးလှသူ ဖြစ်၏။ သူ၏
အိမ်တွင် သမီးနှစ်ယောက်ရှိ၏။ အကြီး
အမည်မှာ စိန်စိန်ဆင့်ဖြစ်၏။ အလွန်
မိမိကြောင်၍ နေရာတကာ ဆရာ
ထုပ်လွန်းသူ ဖြစ်သည်။ အငယ်မ၏
အမည်မှာ စိန်စိန်တင့်ဖြစ်သည်။ စိန်စိန်
တင့်မှာ လူအများနှင့်လိုက်လျောညီ
ထွေစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်သူ ဖြစ်
၏။

ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ရွာလုံး
က စိန်စိန်ဆင့်ဆိုလျှင် ဝေးဝေးမှရှောင်

ကြပြီး စိန်စိန်တင့်နှင့်ဆိုလျှင် အဆင်
ပြေကြသည်။ စိန်စိန်ဆင့်မှာ အသား
မည်း၍ ရုပ်ဆိုးသည်။ စိန်စိန်တင့်မှာ
အသားအရေ ဖြူဝင်းဝင်းဝါ၍ ရုပ်ရည်
လှပတင့်တယ်သူဖြစ်သည်။ ညီအစ်မ
နှစ်ဦးစလုံး အိမ်ထောင်မကျသေးသော
အပျိုကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

အငယ်မ စိန်စိန်တင့်သည်
ဘာသာတရား ရှိလေးစားသူဖြစ်၏။
လပြည့် လကွယ်နေ့များ၌ ရွာဦးကျောင်း
သို့သွား၍ ဥပုသ်စောင့်လေ့ရှိသည်။ အိမ်
၌ သောကီတော်ရေလဲ ဆွမ်းတော်တင်၊
ပန်းလှူလေ့ရှိသည်။

ဦးဘိုးတက်က အပြစ်ပြောစရာ
မရှိ ကြံဖန်ပြောလေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ ဦး
ဘိုးတက် အမြဲပြောလေ့ရှိသော စကား
မှာ...

“ဟေ့...ဘုရားကျောင်းဆောင်
မှာ ဆွမ်းတော်တင်တယ်ဆိုတာ ကြွက်
အစာကျွေးသလို ဖြစ်တာပေါ့ကွ။ ပန်း
လှူတော့ အမှိုက်ရှုပ်တာပေါ့”

ဦးဘိုးတက်သည် ကိုယ်တိုင်
လည်း ကောင်းမှုကုသိုလ် အလုပ် ဘာ
မျှ မလုပ်။ သူတစ်ပါးလုပ်သည်ကိုလည်း
သဘောမကျတတ်ပေ။ စိန်စိန်တင့်မှာ

ဖခင်ကြီး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စရိုက်
ကို သဘောမကျသော်လည်း သည်းခံ
၍ နေနိုင်သူ ဖြစ်ပေသည်။

ဦးဘိုးတက်အနေဖြင့် သူ
အသက် ၇၀ ကျော်ပြီ။ အချိန်မရွေး
သေဆုံးနိုင်သည်ဟူသော အချက်ကိုမူ
နားလည်လက်ခံထားသည်။ အိမ်ထောင်
ရက်သား မကျသေးသော သမီး နှစ်
ဦးအတွက် စိတ်မချနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပေ
သည်။ အထူးသဖြင့် အချိုးမပြေဖြစ်
သော အကြီးမစိန်စိန်ဆင့်အတွက် ပို၍
စိုးရိမ်နေမိပေသည်။

တစ်ရွာလုံးကလည်း အကြီးမ
စိန်စိန်ဆင့်ကို သဘောမကျတွေ့ကြပေ။
အငယ်မ စိန်စိန်တင့်ကိုသာလျှင် ချစ်
ခင်ကြသည်။

သို့နှင့်ပင်
ရွာသို့ စပါးပွဲစားထွန်းအောင်
ရောက်လာသည်။

ထွန်းအောင်မှာ လူငယ်တစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ ရွာထဲမှ လူငယ်များနှင့်
အဆင်ပြေသည်။ ညနေခိုလျှင် ရွာ ထိပ်
ထန်းတော၌ ထွန်းအောင်နှင့် လူငယ်များ
ရောက်နေပေပြီ။ ကုန်ကျ ငွေအားလုံးကို
ထွန်းအောင်က ရှင်းပေး သည်။

ထွန်းအောင်က လက်ဖွာသူ ဖြစ်၍
သူ၏ဘေး၌ လူအုံနေသည်မှာ မဆန်း
လှပေ။

ထွန်းအောင်က စိန်စိန်တင့်ကို
သဘောကျသည်။ စိန်စိန်တင့်နှင့် နီးစပ်
ရန် ကြိုးစားသည်။ အပျိုကြီးမမ စိန်စိန်
ဆင့်က ညီမဖြစ်သူ စိန်စိန်တင့်ကို ပွဲစား
ထွန်းအောင်နှင့် သဘောတူသည်။ ဖူးစာ
ကံအကြောင်းပါလာ၍လားမသိ။ ထွန်း
အောင်နှင့် စိန်စိန်တင့်တို့နှစ်ယောက်
ချစ်ကြိုက်သွားကြသည်။

ထိုအကြောင်းကို ဦးဘိုးတက်

သိသွားလေသည်။ ဦးဘိုးဘက်က ထွန်း
အောင်အကြောင်း ဂမနာက စုံစမ်းပါ
တော့သည်။

စုံစမ်းပြီးလျှင် သဘောမတူဟု
ဆုံးဖြတ်ချက်ချလေသည်။

ထွန်းအောင်သည် အသောက်
အစားရှိပြီး လောင်းကစားလည်း မကင်း
သူဖြစ်သည် ဟု အကြောင်းပြသည်။

ထွန်းအောင်ကလည်း ထွန်းအောင်ပင်။

အရက်ဝိုင်း ထန်းရည်ဝိုင်းဘိုင်း
၌ ထိပ်ဆုံးမှ ရောက်နှင့်သူဖြစ်သည်။

ဖဲဝိုင်း ကြက်ဝိုင်းဆိုလျှင်လည်း

ထွန်းအောင်မပါလျှင် ပွဲမဖြစ်၊ ပွဲမစည်။
နောက်ဆုံး၌ ထွန်းအောင်သည်
စိန်စိန်တင့်ကို ခိုးပြေးလေသည်။

ဤနည်းဖြင့် ထွန်းအောင်နှင့်
စိန်စိန်တင့်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ကြသည့်
အဆင့်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

နောက်တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင်
စိန်စိန်တင့်မှ သားယောက်ျားလေးတစ်
ဦး မွေးဖွားသည်။ အဘိုးကြီး ဦးဘိုး
တက်မှာ မြေးဦးယောက်ျားလေးဖြစ်၍
ဆွေဆွေခန့်မျှ ဂမ်းသာနေသည်။ ထို
တစ်ဦးတည်းသော မြေးအပေါ်၌ပင်

ဦးဘိုးတက် အချစ်ပုံထားသည်။

နောက်ထပ် ခြောက်လမျှ

အကြာ၌ ဦးဘိုးတက်၏နေအိမ်၌ အလှူ

သည်သည်။ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်ခြင်းဖြစ်၏။

ဦးဘိုးတက်၏ အလှူ

သုတ်။ ထွန်းအောင်နှင့် စိန်စိန်တင့်

ဦးဘိုးတက်၏ အလှူ

သုတ်နှင့် အလုပ်အဆင်ပြေ၍ အလှူ

သုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

အလှူလုပ်ရန်အတွက် ထွန်း

အောင်က ဦးဘိုးတက်နှင့် တိုင်ပင်

သည်။

ဦးဘိုးတက်ကား လူကြီးအရာ

ပြောကပ်သူဖြစ်၏။

အလှူလုပ်ရန်ကိစ္စအတွက်

ဦးဘိုးတက်က အကြီးအကျယ် ကန့်

သွတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဘိုးတက်

၏ထွန်းအောင်တို့ အချေအတင် အငြင်း

မပြုကြရလေသည်။

ထိုအလှူပွဲ၌ပင် ဦးဘိုးတက်က

အိမ်ထောင်လူကြီးများကို သက်သေအရာ

အဖြစ် အမွေခွဲဝေခြင်းပြုသည်။ ထိုအခါ

မှပင် အလှူသို့လာကြသူများ ဦးဘိုး

တက် ပိုင်ဆိုင်သော လယ်မြေများ ထန်း

တောများနှင့် ငွေကြေးပစ္စည်းများစာရင်း

ကို အတိအကျသိကြရတော့သည်။

ဦးဘိုးတက်က လယ်မြေနှင့်

ထန်းတောများကို စိန်စိန်ဆင့်နှင့် စိန်စိန်

တင့်တို့ ညီအစ်မနှစ်ဦးအား အညီအမျှ

ခွဲဝေပေးသည်။ အတွင်းပစ္စည်းနှင့် ဘဏ်

တွင် အပ်ထားသော ငွေများကိုလည်း

ထပ်မံခွဲဝေသည်။ လက်ရှိနေထိုင်သော

ခြံပိုင်းနှင့် အိမ်ကြီးကိုမူ သူ၏တစ်ဦး

တည်းသောမြေးဖြစ်သူ မောင်အောင်ကို

ပေးလိုက်လေသည်။

အလွန်လောဘကြီးသော စိန်

စိန်ဆင့်သည် ထိုသို့ခွဲဝေခြင်းအတွက်

စောဒကတက်ခြင်း ကန့်ကွက်ခြင်း မရှိ

ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ၏

တစ်ဦးတည်းသော တူဖြစ်သူ မောင်

အောင်ကို ငုံထားမတတ် ချစ်သော

ကြောင့်ပင်။

အမွေခွဲသော ညနေပိုင်းမှာပင်

ဦးဘိုးတက် ရေခိုးမှားပြီး လေဖြတ်၍

ဆုံးပါးသည်။ ဦးဘိုးတက် ဆုံးသော်လည်း

ညီအစ်မနှစ်ဦး တစ်အိမ်တည်းတွင်ပင်

ဆက်၍နေထိုင်ကြသည်။

နောက်တစ်နှစ်

စပါးပေါ်ချိန်၊ ပဲပေါ်ချိန်။

တစ်ရွာလုံး ငွေစ ရှင်နေသော

အချိန်။

ရွာနောက်ဘက် မြေကွက်လပ်

၌ ကြေးကြီး ကြက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းဖြစ်သည်

ရွာခံကြက်သမားများနှင့် အခြားရွာများမှ

ကြက်သမားများ ကြက်များ စုရုံးရောက်

ရှိနေကြ၏။

ကြေးကြီးကြက်ပိုင်းဆိုသည် နှင့်

ထွန်းအောင်နှင့် သူ၏တပည့်နှစ်ဦး ရှေ့

ဆုံးမှ ရောက်၍နေပေသည်။ မကြာခင်

မှာပင် ထိုကြက်ပိုင်း၌ စကားများ၍ ရန်

ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ဖက်ရွာမှ လူမိုက်

အောင်ဘု၏လက်ချက်ဖြင့် ထွန်းအောင်

ဓားထိုးခံရပြီး နေရာတွင်ပင် ပွဲချင်းပြီး

ဆုံးသည်။

ထိုအခါမှပင် နာစေးပြီး နေ

မကောင်း၍ အိမ်ပြင်သို့ မထွက်နိုင်သော

သူကြီးမင်း ဦးတာနော နှစ်လုံးပြုကြောင်း၍

ထွက်လာလေတော့သည်။

အပျိုကြီး စိန်စိန်ဆင့်သည်

ဝိုးဟပ်၊ ကြွက်၊ ဖားပြုတ်တို့ကို အလွန်

ကြောက်သည်။ ကြွက်ပေါက်စ နီတာရဲ

လေးများနှင့် ဝိုးဟပ်များကို မြင်သည်နှင့်

ငယ်သံပါအောင် အော်လေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း၌ စိန်
စိန်ဆင့်သည် အိမ်ရှေ့တံခါးခွက်များကို
ဖွင့်သည်။ တံခါးခွက်တစ်ခုကြားမှ ခုန်
ထွက်လာသော ဖားပြုပ်ကြီးတစ်ကောင်
ကို မြင်တွေ့ရလိုက်မိသည်နှင့် ငယ်သံ
ပါအောင် အော်လေတော့သည်။

စိန်စိန်ဆင့်၏အော်ဟစ်သံမှာ
တစ်အိမ်လုံးသို့ ကျယ်လောင်စူးရှစွာ
လွင့်ပျံ့သွားသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...လုပ်ကြပါဦး။
ဘယ်ကအကောင်ကြီးလဲ မသိဘူး။ အား
သွားစမ်း... သွားစမ်း။ အမလေး...ဟဲ့

လုပ်ကြစမ်းပါဦး။ သွား...သွား...ရှုး
ရှုး...ဟဲ့...လာကြစမ်းပါဦး။ လုပ်ကြ
စမ်းပါဦး။”

စိန်စိန်တင့်နှင့် မောင်အောင်
တို့သားအဖ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိ
လာကြသည်။

“မမကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”
မောင်အောင်ကလည်း စိန်စိန်
ဆင့်ကို ဗိုတွယ်၍...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ကြီး”
စိန်စိန်ဆင့်က ခြေဆောင်၍
အော်လိုက်သည်။

“ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။
ဖားပြုပ်အကောင် အကြီး...ကြီး။ ဘယ်
ကနေ ဘယ်လိုရောက်လာသလဲ မသိ
ဘူး။ ငါဖြင့် ရွံလိုက်တာ၊ ကြောက်
လိုက်တာ။ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ကြစမ်း
ပါဟာ”

စိန်စိန်ဆင့်မှာ မျက်စိပျက်
မျက်နှာပျက် ဖြစ်၍နေသည်။

သူမရှေ့ရှိ ဖားပြုပ်ကြီးမှာ
သာမန်ဖားပြုပ်များထက် ထူးခြားကြီးမား
လွန်းလှ၏။ မောင်အောင်က နောက်ဖေး
မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ပြေးဝင်သွားပြီး

မင်းများ ထည့်ထားသော အစာခွက်
တစ်ခွက်နှင့် ရေခွက်တစ်ခွက် ယူလာ
သည်။ ထိုဖူးပြန်ကြီးရှေ့ အစာခွက်
နှင့် ရေခွက်ကို ချထားပြီး ကျွေးသည်။

“စား...စား...ဖူးပြန်ကြီး”
ဟုပြောလိုက်သည်။

ဖူးပြန်ကြီးက ထမင်းများကို
ပြီး ရေသောက်သည်။ ထို့နောက်
ခွက်နောက်ဘက်သို့ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ
ဝင်သွားသည်။

မောင်အောင်က ဝမ်းသာပီတိ
ဖြင့်...

“အမေ...သူ စားတယ်...
တယ်။ သနားပါတယ်နော်။ ဒီဖူးပြန်
ကို သားတို့အိမ်ပေါ်မှာပဲ မွေးထား
မိနော်”

စိန်စိန်တင့်က ခေါင်းကုပ်လိုက်
...

“ငါ့သားသဘောပဲ”
စိန်စိန်ဆင့်မှာ မျက်နှာတစ်ခု

နှံ့လျက်...

“မွေးကြ...မွေးကြ။ ငါ့ကို

သေအောင် သတ်ကြမယ့်ဟာ

ငါက ဖူးပြန်ဆို ရွံလွန်း။

ထွန်းလို့ နေရာတောင် နေရာ

မရှိဘူး။ ဒင်းတို့က မွေးထားမလို့တဲ့။
လုပ်ကြ...လုပ်ကြ။ ငါ မြန်မြန်သေမှ
အေးမှာ”

စိန်စိန်ဆင့် ဒေါသဖြင့် အော်
ပြီး ခြေဆောင့်နင်းလျက် အောက်ထပ်
သို့ ဆင်းသွားသည်။ မောင်အောင်က
သူ့ကြီးဒေါ် စိန်စိန်ဆင့်နောက်မှ အပြေး
လိုက်ပါသွားပြီး ကြီးဒေါ်ဖြစ်သူကို ချော
သည်။ မောင်အောင် ချောလျှင် စိန်စိန်
ဆင့် ဘာမှမပြောနိုင်၊ သည်တူကို အချစ်
ဆုံးဖြစ်၍ ပျော့ရစ်မြဲဖြစ်သည်။

ဤနည်းဖြင့် ဖူးပြန်ကြီးသည်
အိမ်ပေါ်သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာ
ခဲ့လေသည်။

xxx

မောင်အောင်မှာ ဖူးပြန်ကြီး
ကို အလွန်ချစ်သည်။

စိန်စိန်ဆင့်ကမူ လုံးဝ ကြည့်
မရ။ နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်
သည်နှင့် အစာပန်းကန်နှင့် ရေခွက်ယူ
၍ ဖူးပြန်ကြီးကို သွား၍ကျွေးရသည်
မှာ မောင်အောင်၏ နေ့စဉ်အလုပ်ပင်
ဖြစ်၏။ စိန်စိန်ဆင့်ကမူ ပြောမရမှန်း သိ
၍ သူ့တူကို လုံးဝမပြောတော့ပေ။

မောင်အောင်က အစာခွက်ကို
ကြမ်းပြင်နှင့်ခေါက်၍...

“ဖူးပြန်ကြီးရေ...ဖူးပြန်
ကြီးရေ...လာ...လာ”

ဟုခေါ်လိုက်လျှင် တံခါးရွက်
နောက်ကွယ်၌ ပုန်းနေလေ့ရှိသော ဖူး
ပြန်ကြီး ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် ထွက်လာ
သည်။ မောင်အောင် ကျွေးသောထမင်း
နှင့် ရေကို စားသောက်ပြီးလျှင် ဖူးပြန်
ကြီး သူ့နေရာသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။
မောင်အောင် ခေါ်လိုက်သည်နှင့် ဖူး
ပြန်ကြီးထွက်လာပြန် ဖြစ်သည်။ မောင်
အောင်၏ မိခင် စိန်စိန်တင့်ပင်လျှင်
ဖူးပြန်ကြီးကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမိသည်။

ဦးဘိုးတက်ဆုံး၍ ခြောက်လ
အကြာ တစ်ခုသောည၌ ညီအစ်မနှစ်ဦး
စလုံး အိပ်မက်တစ်ခုကို တူညီစွာ မက်
မိကြသည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ ဝတ်ဖြူ
စင်ကြယ်နှင့် လူတစ်ဦးက လက်ညှိုး
ငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ပြောသွားသည်။

“ဟဲ့...နင်တို့အိမ်မှာရောက်
နေတဲ့ ဖူးပြန်ကြီးဟာ နင်တို့ရဲ့ အဖေ
ဟဲ့။ နင်တို့အဖေဝင်စားတာ။ ကောင်း
ကောင်း ဂရုစိုက်ကြ...နားလည်ရဲ့လား”

နံနက် မိုးသောက်၍ အိပ်ရာမှ

နိုးသည်နှင့် စိန်စိန်ဆင့် သူညီမ စိန်စိန်
တင့်၏အခန်းသို့ ပြေးသွားသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“ညီမလေး...ညီမလေး”

စိန်စိန်တင့် အခန်းတံခါး ထဲ
ဖွင့်ပေးသည်။ စိန်စိန်တင့် မျက်ရည်အရွှေ
သားနှင့်ဖြစ်နေသည်ကို စိန်စိန်ဆင့်
တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမကြီး”

စိန်စိန်ဆင့်က စိန်စိန်တင့်၏
လက်ကို အသာဆွဲယူလျက် ညီအစ်မ
နှစ်ဦး ခုတင်ပေါ်တွင် အတူထိုင်လိုက်
သည်။

“ညက...မမကြီး အိပ်မက်
ဆန်းတစ်ခု မက်တယ်”

စိန်စိန်တင့်က ပါးစပ်အဟောင်း
သားဖြင့်...

“ဟင်...ညီမလေးလည်း မက်
တယ်”

စိန်စိန်ဆင့်က...

“မမကြီး အရင်ပြောမယ်။
အိပ်မက်ထဲမှာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ လူ
တစ်ယောက်က လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်
ထိုးပြီး နင်တို့အိမ်မှာရောက်နေတဲ့ ဟား
ပြုပ်ကြီးဟာ နင်တို့အဖေ ဝင်စားတာ။

ကောင်းကောင်းကုန်ကြသို့ ပြောသွား
တယ်”

စိန်စိန်တင့်က တစ်ချက်ရှိုက်
လိုက်ပြီး...

“ညီမလေးလည်း အဲဒီအတိုင်း
ပဲ မက်တယ် မမကြီး”

စိန်စိန်ဆင့်မှာ ဟားပြုပ်ကြီး
သည် သူတို့၏ ဖခင်ကြီးဝင်စားသည်
ဟူသော အိပ်မက်စကားကို မယုံတစ်
ဝက် ယုံတစ်ဝက် ဖြစ်နေမိသည်။ ထို
အကြောင်းကို ရွာထဲမှ လူများ သိမည်
ကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။

ဤအကြောင်းသာ ရွာထဲသို့
ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ပါမူ လွန်စွာ ရှက်စရာကောင်း
ပေလိမ့်မည်။ ဤကိစ္စကို မည်သို့မျှ လူ
သိခံ၍ မဖြစ်။

စိန်စိန်ဆင့်က...

“ရှု...ဒီမှာ ညီမလေး။ ဒီ
အိပ်မက်အကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမူ မပြော
မိပါစေနဲ့။ ရွာထဲက သိသွားကြရင် ရှက်
စရာကောင်းနေလိမ့်မယ်။ တတ်နိုင်သမျှ
ဖုံးထား...ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီး”

“ငါ့သားလေး...မောင်အောင်
ကော ဘယ်မှာလဲ”

“သားက ဟားပြုပ်ကြီးကို သိ
ချစ်တယ်။ သံယောဇဉ်လည်း အတော်
ကြီးတယ်။ မနက်အစောကြီးကတည်း
က ဟားပြုပ်ကြီးကို အစာနဲ့ ရေသွား
ကျွေးနေပြီ”

“အင်း”

စိန်စိန်ဆင့်မှာ လေးပင်စွာ
သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“ကဲ...လာ...ညီမလေး

ဟားပြုပ်ကြီးကို သွားကြည့်ရအောင်ကွယ်
စိန်စိန်တင့်မှာ ထိုင်ရာမှ ထ
၍ စိန်စိန်ဆင့်၏နောက်မှ လိုက်ပါလာ
ခဲ့ရသည်။

ဟားပြုပ်ကြီးရှိရာ တံခါးရွက်
ရာသို့ အပြေးသွားကြသည်။ မောင်
အောင်က ဟားပြုပ်ကြီးကို အစာနှင့်
ကျွေးနေသည်။ ဟားပြုပ်ကြီးက အစာစား
၍ ရေသောက်သည်။

စိန်စိန်ဆင့်နှင့် စိန်စိန်တင့်တို့
ညီအစ်မနှစ်ဦး ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်၍
ရင်ထဲ၌ ဆို့တက်လှမတတ် ကြေညံ့
ခံစားလိုက်ကြရသည်။

ဟားပြုပ်ကြီးက ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲ
ဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

စိန်စိန်ဆင့် အသံကုန်အောင်

ခြင်း မပြုတော့ပေ။

ဟားပြပ်ကြီးက စိန်စိန်ဆင့်ထံ
သို့ ဦးတည်၍သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်အောင်က သူ့ဒေါ်ကြီး
အပြစ်ဆိုလျှင် အလွန်ကြောက်တတ်
ကြောင်း သိထား၍ အစာခွက်ကို ကြမ်း
ဖြင့်ဆီတွင် အသာခေါက်၍...

“ဟားပြပ်ကြီးရေ...လာ...”

ဟု ခေါ်သည်။
စိန်စိန်ဆင့်က...

“ရပါတယ် သားရယ်။ သူ နေ
ဆံ့သလို နေပါစေကွယ်”

မောင်အောင်မှာ တအံ့တဩ
စိန်စိန်ဆင့်ကို ပြန်၍မော့ကြည့်
နိုင်မိသည်။

ဟားပြပ်ကြီးက စိန်စိန်ဆင့်၏
ခြေဖမ်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။ ထို့
နောက် စိန်စိန်ဆင့်၏ ခြေဖမ်းပေါ်၌
အောက်ကို မှောက်ပြီး ဝပ်စင်း၍နေလိုက်
သည်။

ဦးဘိုးတက်သည် သမီးနှစ်ဦး
သည်အနက် အကြီးမစိန်စိန်ဆင့်ကို
နှုတ်ချစ်ကြောင်း ညီအစ်မနှစ်ဦးလုံး သိ
ပေသည်။

ငြိမ်၍ဝပ်နေသော ဟားပြပ်ကြီး

ကို ငုံ့ကြည့်၍ စိန်စိန်ဆင့်၏မျက်လုံး
အိမ်မှ မျက်ရည်စက်များ ပိုးပိုးပေါက်
ပေါက် ကျဆင်းလာလေတော့သည်။
စိန်စိန်ဆင့်သည် ခူးတုပ်၍
ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“အဖေရယ်...ဖြစ်မှ ဖြစ်ရ
လေ အဖေရယ်”

ဟားပြပ်ဆိုလျှင် အလွန်
ကြောက်ရွံ့ ရွံ့ရှာတတ်သော စိန်စိန်ဆင့်
သည် ဟားပြပ်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ယုယစွာပွေ့ပိုက်ယူလိုက်ပြီး ဆိုနှင့်ကြေ
ကွဲသံဖြင့်...

“အဖေရယ်...အဖေမုန်း မသိ
လို့ မောင်းထုတ်မိတာ၊ အော်ငေါက်မိ
တာပါ။ သမီးခိုက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အဖေ
ရယ်”

ညီအစ်မနှစ်ဦးစလုံး မျက်ရည်
မဆည်နိုင်ကြ။ တသိမ့်သိမ့်ဖြင့် ရှိုက်ငင်
ပိုကြွေးနေမိကြလေသည်။

မောင်အောင်မှာ မည်သို့မျှ
နားမလည်နိုင်ဘဲ သူ၏ကြီးဒေါ်ဖြစ်သူ
စိန်စိန်ဆင့်ကို တစ်လှည့်၊ မိခင်ဖြစ်သူ
စိန်စိန်တင့်ကို တစ်လှည့် မော့ကြည့်၍
တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိလေတော့သည်။

စိန်စိန်ဆင့်က မျက်ရည်များ

တတွေတွေကျဆင်းရင်းမှ...

“သားလေး...မောင်မောင်”

ဒီဟားပြပ်ကြီးဟာ သားရဲဥှိုဘိုး ဝင်စား
တဲ့ ဟားပြပ်ကြီးကွယ်။ သား သေသေချာ
ချာ ဂရုစိုက်နော်”

“ဟင်...ဟုတ်လား။ သား
သူ့ကို အမြဲဂရုစိုက်ပါတယ်”

စိန်စိန်ဆင့်က ဟားပြပ်ကြီးကို
ထားခဲ့၍ သူမ၏အခန်းဘက်သို့ ပြေး
သွားသည်။ ပြန်လာသောအခါ သူမ
၏လက်ထဲ၌ နီညိုရောင် ကတ္တီပါစ
တစ်စပါလာသည်။ စိန်စိန် ဆင့်က
ထို ကတ္တီပါစကို သေချာစွာ
ဖြန့်ခင်းလိုက်ပြီး ဟားပြပ်ကြီးကို ပွေ့ယူ
၍ တင်ထားလိုက်သည်။

xxx

စိန်စိန်ဆင့်နှင့် စိန်စိန်တင့်တို့
ညီအစ်မနှစ်ဦး ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်
ပင်ကြသည်။ သူတို့၏ဖခင်ကြီး ဝင်စား
သည်ဟူသော ဟားပြပ်ကြီးအတွက်
ရည်စူး၍ အလှူတစ်ခု ပြုလုပ်ရန် တိုင်
ပင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ရွာဦး
ကျောင်းသို့ ညီအစ်မနှစ်ဦး သွားရောက်

ကြပြီး အကြောင်းစုံလျှောက်ထားခြင်း
ပြုကြသည်။

ဆရာတော်က ခေါင်းတညိတ်
ညိတ် ပြုလုပ်ပြီး...

“အင်း...တော်တော်ဆန်းကြယ်
တဲ့ကိစ္စပေပဲ။ ဒကာကြီး ဘိုးတက်က
ဘာသာရေးနဲ့အတော်ကင်းဝေးတဲ့လူပဲ။
အေး...အေး...ကောင်းတယ်...
ကောင်းတယ်။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့
ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုတာ အကောင်းဆုံး
ပဲကွယ်”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ စိန်
စိန်ဆင့်၊ စိန်စိန်တင့်တို့ အိမ်၌ အလှူ
ပြုလုပ်သည်။ ဆရာတော်နှင့် သံဃာ
တော် ငါးပါး ကြွရောက်လာကြသည်။

တရားနာချိန်တွင် စိန်စိန်ဆင့်
နှင့် စိန်စိန်တင့်တို့က သူတို့၏ ဘေး၌
ဖားပြပ်ကြီးကို သေချာကျနစွာ ထား၍
တရားနာစေသည်။

ထို့နောက် ဖခင်ကြီးဖြစ်သူ
အတွက် ရည်စူး၍ အမျှအတန်းပေးဝေ
ကြသည်။ တရားနာရန် ရောက်ရှိလာကြ
သူများ ဖားပြပ်ကြီးကိုကြည့်၍ နား
မလည်နိုင်ဘဲ တအံ့တဩဖြစ်ကြရ
သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်း။

အလင်းရောင် ထွက်ပြူစ ပြု
လာသည်နှင့် မောင်အောင်နှင့် စိန်စိန်
တင့်တို့ သားအမိ အိပ်ရာမှထ၍ ဖား
ပြပ်ကြီးရှိရာသို့ အပြေးအလွှားသွား
ရောက်ကြသည်။

မောင်အောင်၏လက်ထဲ၌
အစာခွက်နှင့် ရေခွက်။

သူတို့၏နောက်မှ စိန်စိန်ဆင့်ပါ
လိုက်ပါလာသည်။

ခါတိုင်း ဖားပြပ်ကြီးရှိရာ တံခါး
ရွက်နောက်ကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟင်”

မောင်အောင် မျက်စိ မျက်နှာ
ပျက်၍ သွား၏။

မောင်အောင်က တအံ့တဩ
လေသံဖြင့်...

“ဟင်...ဖားပြပ်ကြီး ဘယ်
ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူး။ မရှိတော့ဘူး”

မောင်အောင်သည် အစာခွက်
ကို ကြမ်းပြင်၌ အသာခေါက်၍...

“ဖားပြပ်ကြီးရေ...ဖားပြပ်ကြီး
ရေ...လာ...လာ...လာ”

ဟု အဆက်မပြတ်ခေါ်နေလေ
သည်။

သို့သော်...

ဖားပြပ်ကြီးက ပေါ်ထွက်လာ
ခြင်း မရှိပါချေ။

စိန်စိန်ဆင့်က မျက်ရည်များ
တတွေတွေ ကျဆင်းရင်းမှ...

“အဖေရေ...အဖေအတွက်
ရည်စူးပြီး သမီးတို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု
ပြုပြီး အဖေအတွက် အမျှအတန်း ပေး
ဝေပါတယ်။ အဖေ ရောက်ရာဘုံဘဝ
ကနေပြီးတော့ သာဓုခေါ်ပါ အဖေရေ။
အမျှ...အမျှ...အမျှ...ယူပါ”

“သာဓု...သာဓု...သာဓု”

သာဓုခေါ်လိုက်ပြီးမှ စိန်စိန်ဆင့်
၏ ရင်ထဲ၌ ကြည်လင်အေးချမ်း၍ သွား
သည်ဟု မှတ်ထင်ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုနေ့ ထိုရက်မှစ၍...

“သံယောဇဉ်ဖားပြပ်ကြီး” ကို မတွေ့မြင်
ကြတော့ပေ။

သိုက်မင်းအောင်

ပရ
အံ့ပယ်ဆန်းကြယ်

အောင်လွင်လွင်

၂၀၀၃ ခုနှစ်က ဦးနေဝင်းသွေး
ကြောပျက်၍ သေဆုံးသွားသူ ကျွန်တော်
၏မိတ်ဆွေ ဒုရဲအုပ်ဆွေနိုင် (ငြိမ်း)တွင်
ဇနီးအိမ်ယဉ်တင်နှင့် M.Sc ပြီးသွားသော
အိမ်ထောင်သည် သမီးတစ်ယောက်နှင့်
သမီးပျိုတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့သည်။

ကိုဆွေနိုင် လက်ထက်က
အဆောင်များငှားရမ်းခနှင့် မိသားစု စား
ဝတ်နေရေး ဖြေရှင်းကြရသည်။

ကိုဆွေနိုင် ရှိစဉ်တုန်းကလိုပင်
ကျွန်တော်တို့ ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြဆဲပင်။

ကျွန်တော့် ဆေးဆိုင်နှင့် ကို
ဆွေနိုင်အိမ်က မျက်စောင်းထိုး အနေ
အထားဖြစ်၍ သူတို့ကလည်း ကျန်းမာ
ရေးနှင့်ပတ်သက်လျှင် ကျွန်တော့်ထံ
အကူအညီတောင်းတတ်သလို စာရေးဝါ
သနာပါသော ကျွန်တော်၏ စာမူများကို
စာတိုက်သို့ပို့ရန် M.Sc တက်နေသော
အငယ်မကို အကူအညီတောင်းခံသည်
များလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။

အခုလို ဆောင်းရာသီ၏ အေး
မြသောရာသီကြောင့် ညနေ မှောင်စပြီး
ဖျံ့ချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ အရောင်းသမား
များ အရောင်းကွဲချိန်မှ တစ်အိမ်နှင့်တစ်

အိမ် မိသားစုလိုက် လမ်းပေါ်သို့ ပြုတ္တက်
လာပြီး စကားပိုင်းများ ဖြစ်လေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့ ကျွန်တော်က ဆိုင်ပေါ်
တွင် အပြင်အားပြုသည့် ရာသီဥတုအခြေ
အနေကြောင့် လမ်းပေါ်သို့ မဆင်းဘဲ
ကုလားတိုင်ပေါ်တွင် ကုပ်ကုပ်လေး တိုင်
နေစဉ်။ မယဉ်တင်နှင့် သမီးနှစ်ယောက်
အိမ်ရှေ့မှ အာလူး ကြက်သွန်၊ ငရုပ်သီးနှံ
ရောင်သူ အညာသူလေးနှင့် စိတ်ပါဝင်
စားစွာ စကားပြောနေသည်ကို ကျွန်တော်
ငေးကြည့်နေမိ၏။

မယဉ်တင်က...
“ဆရာလာလေ။ ဆိုင်ပေါ်မှာ
ဘယ်သူမှ မလာဘဲ ကုပ်နေမယ့်အစား
ကျွန်မတို့ဆီ လာနားထောင်ပါလား”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

ကျွန်တော်က ထသွားရမှာ
ပျင်းနေမိသော်လည်း ဘက်ထရီမီးက
မလင်းတလင်းမို့ အမှောင်ထုအတွင်းမှ
ခြင်ပန်းများက ကျွန်တော့် ခြေထောက်
ကိုသဲကြီးမဲကြီး ကိုက်ခဲနေ၍ စိတ်မပါ
တပါးဖြင့် ဆိုင်ပေါ်မှ သွားလိုက်မိ၏။

ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့
မယဉ်တင်က ပြောသည်။ တတ်လမ်းမှာ

ပရလောကတတ်လမ်းမှန်း ကျွန်တော်
တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ရသည်။ အခု
ကျွန်တော် သဘောပေါက်သည်။

မယဉ်တင်က သူ၏ ပရလောက
ဖြစ်ရပ်ဆန်းအား ကျွန်တော့်ကို နားထောင်
စေချင်၍ ခေါ်မှန်း အနီးရောက်သွား
သိရ၏။

မယဉ်တင်တို့ သားအမိသုံး
ယောက်စလုံးမှာ ရုပ်ရည်အနည်းငယ် ကို
ပြားပေမယ့် တူညီသောအချက်က စကား
ပြော မြန်ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ
မယဉ်တင်အပြောကို နားနှင့်လိုက်မသိကြ
ရ၍ ပြန်ပြောရန် တောင်းဆိုရ၏။

မယဉ်တင်ကလည်း နဂိုတည်း
ကပင် ကျွန်တော့်လို စာလေးပေထေး
ရေးနေသူကို ပိုပြီးပြောပြရန် အာသီသွေး
ပုံရ၏။ မယဉ်တင်က...

“ဆရာ နာနာဘာဝဆိုတာ
သလားဟင်”

ဟု ကျွန်တော့်ကို မေးရာ-

ကျွန်တော်က ရုတ်တရက်
အဖြေမပေးသေးဘဲ ဘယ်လိုဖြေရ
မသိဖြစ်သွားပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း ခုဉ်း

ခင်း...

“ကျွန်တော့် အမြင်တော့ နာနာ
ဘာဝ၊ ပရလောကသားတွေကို ယုံတဲ့
သူတွေရှိသလို မယုံတဲ့သူတွေလည်း ရှိ
တယ်။ ယုံတဲ့ သူတွေကျတော့ သူ
အကြောင်းနဲ့ ရှိသလို မယုံတဲ့ သူတွေ
ဘာလည်း သူအကြောင်းနဲ့သူ ရှိမယ်ထင်
တယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် တစ္ဆေ
တွေနဲ့ တိုက်ရိုက်မတွေ့ဘူးပေမယ့်
ကျွန်တော့်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံ
ဖူးပါတယ်ဆိုတဲ့ သူတွေကို အကျိုး
အကြောင်းနဲ့ ညီနေရင် သူတို့ကို ညာနေ
တယ်။ ပြီးနေတယ်လို့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး။
အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့က တစ်ဦး
တစ်ယောက်ရဲ့ တွေ့ကြုံခံစားနေတာတွေ
ကို ကိုယ်စား တင်ပြရေးသားပေးရသူဆို
တော့ ရှိတာ။ မရှိတာကို ဆုံးဖြတ်ပေးဖို့
ထက် တွေ့ကြုံသူရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို
တင်ပြပေးဖို့ပဲ ရှိပါတယ်”

ဟု တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ရှင်း
ပြရသည်။

မယဉ်တင့်က...

“ထားပါတော့ ဆရာ။ ကျွန်မတို့
ကိုယ်တွေ့ မကြုံတွေ့ခဲ့ရပေမယ့် ဆန်း

ကြယ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဆရာကို ပြော
ပြချင်တယ်”

“ပြောစမ်းပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော်
က ဒါမျိုးဆို သိပ်စိတ်ဝင်စားတာ”

ဟု တောင်းဆိုလိုက်ရာ...

မယဉ်တင့်က...

“ဒီလိုဆရာရဲ့ ကိုဆွေနိုင်က
ပထမ ဗိုလ်တစ်ထောင်ရဲစခန်းမှာ တာ
ဝန်ကျရာကနေ ၁၉၉၀ ခုနှစ်မှာ ရခိုင်
ပြည်နယ် မောင်းတောမြို့မှာ (ပရရ-၂)
လုံထိန်း (၂)ကို ပြောင်းရတော့ အခု
အကြီးမတောင် ၁၄၊ ၁၅ နှစ်ပဲ ရှိသေး
တယ်။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့လည်း
အဲဒီမြို့နဲ့(၄)မိုင်လောက်ရှိတဲ့ စခန်းမှာ
နေရတာပါ။ အဲဒီနားမှာ ဘာသာလူမျိုး
တွေ အများစုနေကြတော့ ကျွန်မတို့မှာ
ရောက်စက နေရထိုင်ရတာ အတော်
စိတ်အားငယ်တာပေါ့။

ကျွန်မ ကြားစိတာက ဒီအရပ်
မှာ ပရလောကသားတွေ သရဲတစ္ဆေတွေ
တော်တော်ပေါတယ်လို့ ပြောတယ်။
အဲဒါနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပုံပြင်လိုလို တကယ်
လိုလို ဇာတ်လမ်းတွေကလည်း အများ

ကြီးဆိုတော့ ကြက်သီးထချင်ရောပဲ။

ကျွန်မတို့ကို ပေးထားတဲ့ ရဲ

အရာရှိခန်းနှစ်ခန်းမှာ တစ်ခန်းက ရောမ
လဲပင်ကြီးနဲ့ တည့်တည့်ကျနေတယ်။
အဲဒီလဲပင်ကြီးမှာနေတဲ့ နာနာ
ဘာဝတွေက သူ့အပင်နား ကပ်လာ
သူတွေကိုဝင်ပူး နှောင့်ယှက်တတ်
ကြတယ်။

ကျွန်မကိုယ်တွေ့က တစ်နေ့မှာ
ကျွန်မလည်း တံခါးဖွင့်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှာ
ခေတ္တ လဲလျောင်းနေတုန်း တစ်ကိုယ်လုံး
ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထလာပြီး ငို
ချင်သလို ရယ်ချင်သလိုဖြစ်လာလို့ မဖြစ်
ချေဘူးဆိုပြီး ခုတင်ပေါ်က ထပြေးရတယ်။

အဲဒီမှာ အရင်အရင်ကလည်း
ဒီလိုဖြစ်စဉ်တွေ ရှိဖူးလို့ မကြာခဏ
သံဃာတော်တွေပင့်ပြီး ပရိတ်ရွတ်ပေးနေ
ပေမယ့်။ နာနာဘာဝတွေက ဘာသာ
ခြားတွေဆိုတော့ ကျွတ်လွတ်မယ့်ပုံ
မပေါ်ဘူးပေါ့။

အထူးဆန်းဆုံးဖြစ်ရပ်က မောင်း
တောမြို့ဈေးအနီးမှာရှိတဲ့ ဆေးရုံအသစ်
မှာ ဖြစ်တာ။ (အခုတော့ အဲဒီ ဆေးရုံ
ဟာ နေရာရွှေ့သွားပြီ)

မောင်တောမြို့မှာက အရင်
အရင် ခေတ်မီဆေးခန်းနဲ့ ဆရာဝန်ဆိုတာ
မရှိဘူး။ ဒီလိုပဲ ရိုးရာဆေးဝါး ဆေးဗြေကို
တွေနဲ့ ကုသခဲ့ကြတာ။ အခု ဆေးရုံသစ်
မှာ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေ၊ ခေတ်မီ
ဆေးဝါးတွေနဲ့ ကုသပေးတော့။ အားလုံး
က ဆေးရုံကို အားကိုးလိုက်ကြတယ်။

အဲဒီမှာတင် ထူးဆန်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်
တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့
ပုံမှန်ဆရာဝန်နဲ့ စမ်းသပ်၊ စစ်ဆေးပြ
ကလေးရော၊ မိခင်ပါ ကျွန်းမာရေးကောင်း
နေတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိခင်လောင်းတစ်
ဦးဟာ တစ်နေ့မှာ ဆေးရုံကို လာပြသ
တဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာဝန်က
တခြား တာဝန်ထမ်းဆောင်နေလို့ ကိုယ်
ဝန်ဆောင်မိခင်ကို မစမ်းသပ်နိုင်တဲ့
အတွက် တာဝန်ကျဆရာမတစ်ယောက်
က လိုအပ်တဲ့ စမ်းသပ်မှုတွေ လုပ်ပေး
တယ်။

အဲဒီဆရာမဟာ ခုန ကိုယ်ဝန်
ဆောင်အမျိုးသမီးရဲ့ ဗိုက်ကို စမ်းသပ်
သလိုပိုနဲ့ ဗိုက်ကိုလှက်ညှိုးနဲ့ ပိုင်းပါလေ
ရောတဲ့။ ဆရာမရဲ့ အပြုအမူတွေဟာ

ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ ထူးဆန်းနေတဲ့အတွက်
လူနာက ဆရာမမျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်ပြီး သေချာမှတ်သားသတဲ့။

အဲဒီလို ဗိုက်ကို လက်ညှိုးနဲ့
အပိုင်းခံရပြီးကာတည်းက ကိုယ်ဝန်ဆောင်
မိန်းမဟာ နေလို့မကောင်းတော့ဘူး။
အစားပျက်၊ အသောက်ပျက်၊ အိပ်မက်ဖြစ်
ပြီး တပိန်ပိန် တလိန်လိန်ဖြစ်လာတာနဲ့
ဆေးရုံက ဆရာဝန်ဆီ ပြန်ပြတဲ့အခါ
ဆရာဝန်က အရမ်း အံ့အားသင့်သွား
တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်ကမှ
အစီအစဉ်အနေ အလွန်ကောင်းခဲ့တဲ့ ကိုယ်
ဝန်ဆောင် မိန်းကလေးဟာ ရုတ်တရက်
အခြေအနေဆိုးတွေနဲ့ တွေ့ကြုံနေရပြီ။
သန္ဓေသာအဲ့ အခြေအနေကလည်း ဖိုရိုမ်
ရတဲ့အတွက် ဆရာဝန်က လွန်ခဲ့တဲ့
အပတ်က ဒီမိန်းကလေးကို သူ မစမ်း
သပ်လိုက်ရတဲ့အတွက် ဘယ်ဆရာမ
စမ်းပေးလိုက်သလဲလို့ လူနာကို မေး
တော့...

လူနာမိန်းကလေးက ဒီဆေးရုံ
က ဆရာမတစ်ယောက်က သူ့ကို
စမ်းသပ်ပေးပြီး ထူးဆန်းတာက သူမရဲ့
ဗိုက်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ပိုင်းဖြတ်သွားတာ

ကို မှတ်မိကြောင်း ဆရာဝန်ကို ရှင်း
တော့...

ဆရာဝန်က အံ့သြနေတယ်
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလို ထူးဆန်းတဲ့
အပြုအမူမျိုး ဒီဆေးရုံမှာရှိတဲ့။ ဘယ်
ဆရာမမှ ပြုမူမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်
တဲ့အတွက် ဖြစ်တယ်။

ဒါနဲ့ ဆရာဝန်က ဆေးရုံမှာ
တဲ့ ဆရာမတွေကို လူနာရဲ့ရှေ့မှာ တန်
ဖီစေပါတယ်။

အဲဒီသြစရာကောင်းတာက
လူနာရဲ့ဗိုက်ကို လက်နဲ့ပိုင်းပြသွားတဲ့
ဆရာမဟာ ဒီတန်းစီထားတဲ့ ဆရာမတွေ
ထဲမှာ ပါမလာခဲ့ဘူးဟဲ့။ ဆေးရုံမှာရှိတဲ့
ဆရာမ စာရင်းနဲ့လည်း မကိုက်ပဲ။

ဒါဆိုရင် လူနာရဲ့ဗိုက်ကို လက်
နဲ့ပိုင်းသွားတဲ့ ဆရာမ ဘယ်ရောက်သွား
လဲ။ သေချာတာကတော့ ပျောက်နေတဲ့
ဆရာမဟာ ဆရာမ ဟန်ဆောင်ပြီး
ဆေးရုံထဲ ဝင်လာတာတော့ သေချာ
တယ်။ ဒီဆရာမက ဘယ်ကလာပြီး ဘာ
ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လူနာကို ထူးဆန်းတဲ့
အပြုအမူတွေ လုပ်သွားပြီး ဘယ်ကို
ပျောက်သွားသလဲဆိုတာကို ဘယ်သူမှ

ပြန်ပါ။

အဲဒီအဖြေကို မရခင်မှာဘဲ

ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးရဲ့ သန္ဓေ

ဟာ သေဆုံးသွားပါတယ်။ ဒါ

လူကြီးရဲ့အသက်ကို ဆရာဝန်၊

မတွေ့က ကြိုးစားပြီး ကယ်တင်ပေ

အောင်မြင်ပါဘူး။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်

ဟာ အခြေအနေ ဆိုသလို

ဆိုလားပြီး နောက်ဆုံး သေဆုံးသွားရ
တယ်။

ဒီ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းကလေး

ဟာ အကောင်းပကတိကြီးကနေ ရုတ်

တရက် သေဆုံးသွားရတဲ့အဖြစ်ကို သိပ္ပံ

နည်းကျစွာနှင့် အဖြေဘယ်လိုရှာရာ

မတွေ့ပါဘူး။

အဓိက လက်သည်က မိန်းက

လေးကို လက်နှိပ်ပြီးဖြတ်သွားတဲ့ ကိုယ်

ပျောက်ဆရာမရဲ့ လက်ချက်ဆိုတာ ထင်

ရှားလာတယ်။

အပြင်ဘက်မှာ ပြောဆိုနေတဲ့

စကားသံတွေက ဒီဆေးရုံသစ်ဆောက်တဲ့

မြေဟာ မြေကြမ်းတယ်ဆိုလာတဲ့။

အောင်စည်ဟိန်း

G mail - Kyaw Kyaw Swe 1965

အိမ်ထောင်ရေး

မဂ္ဂဇင်းတိုက်

တိုက် (၉)၊ ၂၀၁၁-ပိတောက်လမ်းယုရန်ပလာစာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း-၀၉၄၃၂၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၂၅၀၊ ၀၉၅၁၃၆၂၂၀၊ ၀၉၅၀၃၆၆၀၂

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီ
(၄) နှစ်ခန့်လောက်က ဖြစ်သည်။
အချိန်မှာ နံနက် (၈) နာရီခန့်ဖြစ်၏။
မြေပြာကန်ကျေးရွာသူကြီး ဦးတလုပ်
သည် ဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးတဖားဖားနှင့်
အကွေးဖြူ ဆုံရပ်၊ ဂါတ်တံဝန်းလဲသို့
ဆုတ်ကလူလိုက်လာသလို ကဘိုက်
သိုက်ဝင်လာ၏။

ကိုလိုနီခေတ် ပုလိပ်ဂါတ်သည်
အကွေးဖြူမြောက်ပိုင်းဆုံရပ်ကွက်ထိပ်၌
နီသည်။ နီညိုရောင်နှစ်ထပ်အုတ်တိုက်
အဆောက်အဦးဖြစ်ပြီး အုတ်ကျွပ်များ
အထားကာ အထက်ထပ်တွင် အချုပ်
ခန့်ချိ၏။ အောက်ထပ်မှာ ဌာနအုပ်နှင့်
စာရေးစာရင်းရေးတို့ခန့်ဖြစ်သည်။ အထက်
ထပ်အချုပ်ခန့်အား အကြပ်တစ်ယောက်
နှင့် ပုလိပ်သားသုံးယောက် စောင့်သည်။
အောက်ထပ်ရုံးတွင် ဌာနအုပ်၊ ဂါတ်
စာရေးနှင့် အထွေထွေတာဝန်ယူရသော
ပုလိပ်နှစ်ယောက်ရှိ၏။

ထိုစဉ်က ဌာနအုပ်မှာ အိုင်ပီ
ခေါ် ဆိုသူ ဖြစ်၏။ အင်းစိန် စီ၊ အိုင်၊ ဒီ
အောက်ဌာနတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်
သဖြင့် ရာဇဝတ်မှုခင်းများ ဖော်ထုတ်

ရာတွင် အလွန်ထက်မြက်၍ အတွေး
အခေါ် အယူအဆကောင်းလှပြီး သူ
ထောက်လှမ်းစုံစပ်ရသော မှုခင်းမှန်သမျှ
ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်က များ၏။ အိုင်ပီ စံရီ
သည် ယောက်ျားပီသသော အရပ်
အမောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ရှိပြီး
အသားညိုညို၊ မျက်ခုံးထူထူ၊ မေးရိုး
ကားကား၊ စူးရှသောမျက်လုံးများကြောင့်
တရားခံအစစ်အမှန်များက ရင်ဆိုင်
မကြည့်ရဲလောက်အောင် Willpower
ကောင်းသူဖြစ်ပြီး ဖြစ်သည်။ ဂါတ်
စာရေး ဦးမြဖေသည်လည်း လုပ်သက်
နှင့် ဝါအရ ရင့်ကျက်ပြီး ပုလိပ်လုပ်ငန်း
များကို အကွက်စေ့စေ့ ကျွမ်းကျင်စွာ
ဆောင်ရွက်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပေ၏။
မြေပြာကန်သူကြီး ဦးတလုပ် ရုံးခန်းထဲ
ကတိုက်ကရိုက် ဝင်လာပုံကိုကြည့်ပြီး
ဂါတ်စာရေး ဦးမြဖေက...

“ကဲ...ခင်ဗျားတို့ရွာမှာ ညက
ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီထင်
တယ်”

“မှန်လိုက်လေ စာရေးကြီးရယ်။
ညက ဓားပြဝတ်တိုက်သွားတယ်”

“ဘယ်နှအိမ်ပါသွားသလဲ”

“တစ်အိမ်တည်း ရွေးတိုက်
သွားတာဗျာ။ ဒါနဲ့ ဌာနအုပ်မင်းကော ရှိ
လား”

“ရှိပါတယ်။ ခဏနေ လာပါ
လိမ့်မယ်”

မကြာမီ အိုင်ပီစံရီ ဂါတ်တံ
အတွင်း ဝင်ရောက်လာကာ သူ၏
အလုပ်စားပွဲဆီသို့ တန်းဝင်သွားသည်။
ဂါတ်စာရေးကြီးသည် လက်မှတ်ထိုးရန်
ဖိုင်များဖွဲ့လျက် အိုင်ပီစံရီနောက်သို့
ဝင်လိုက်သွားပြီး မြေပြာကန်သူကြီး
ဦးတလုပ်လာသည့်ကိစ္စကို ဦးစွာသတင်း
ပို့လိုက်၏။ အိုင်ပီစံရီသည် လက်မှတ်
ထိုးစရာရှိသည်များကို ထိုး၍ ဂါတ်
အတွင်း ဆောင်ရွက်ဖွယ်ရှိသည်များကို
ဂါတ်စာရေးကြီးအား မှာကြားလျက် ရှိ
၏။ ထို့နောက် ဦးတလုပ်အား ခေါ်တွေ့
ပြီး...

“ဓားပြမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ ဂါတ်
စာရေးကြီးပြောလို့ အကြမ်းသဘော
တော့ သိထားပါပြီ။ အသေးစိတ်ဖြစ်စဉ်
ကို ပြောပါဦး သူကြီး”

“အဖြစ်က ဒီလိုပါ။ မနေ့ည

(၁၁) နာရီလောက်မှာ ရွာတောင်ဘက်

တံခါးဆီက လုပ်သေနတ်သံ နှစ်ချက်
ကြားရပြီး စားပြလေးငါးယောက် ဆဲဆို
ဝင်လာတာ ကြားရတယ်။ ရွာလယ်က
ဦးဘိုးခြံ၊ ဒေါ်ငွေမြတို့အိမ်ဆီကို တန်း
သွားပြီး အိမ်တံခါးတွေကို ဓားတွေ၊
ပုဆိန်တွေနဲ့ ထနေတဲ့အသံတွေ ကြား
နေရတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း ကြောက်လို့
အပြင်မထွက်ရဲဘူး။ အသေးစိတ်တော့
ဌာနအုပ်မင်းတို့ ရွာရောက်ရင် သိရမှာ
ပါ။”

အိုင်ပီစီရီသည် မြေပြာကန်
သူကြီး ဦးတလုပ်၏စကားအသွားအလာ
များကို နားထောင်ရင်း နဖူးကြောများ
တင်းမာလာပြီး ဂါတ်စာရေးအား လှမ်း
ခေါ်လိုက်၏။

“စာရေးကြီး...ကျုပ်တို့ မြေ
ပြာကန်ရွာကို သွားမယ်။ ဆားပုလင်း
ဘခဲနဲ့ ပုလိပ်သားသုံးယောက်
Equipmentအပြည့်အစုံနဲ့ အဆင်သင့်
လုပ်ထားပါ။”

မိနစ် (၂၀) ခန့်အကြာတွင်
အသားမည်းမည်း အရပ်ပုပု တုတ်တုတ်
ခိုင်ခိုင်နှင့် ဆာသင်အဆင့်ရှိသော
ဆာပုလင်းဘခဲဆိုသူ ဝင်လာပြီး အိုင်ပီ

အား ပြောင်းခနဲ စတုရိုက်ကာ...

“အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ
အိုင်ပီ”

“ကဲ...သူကြီး ကျုပ်တို့ သွား
ရအောင်”

“ဟုဆိုကာ အိုင်ပီစီရီသည်
သူကြီးဦးတလုပ်နှင့်အတူ အခန်းထဲမှ
ထွက်ခဲ့ကြ၏။ အိုင်ပီစီရီနှင့်အဖွဲ့ မကွေး
ရေနံချောင်းမြေးခွဲသည် လိုင်းကားနှင့်
လိုက်ခဲ့ကြပြီး ဒေါင်းနေရွာတွင် ဆင်းကြ
သည်။ ထို့နောက် ဒေါင်းနေချောင်း
အတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ (၂) မိုင်
ခန့် လျှောက်ခဲ့ရာ မြေပြာကန်ရွာသို့
နံနက် (၁၁) နာရီခန့်တွင် ရောက်ကြ
သည်။

မြေပြာကန်ရွာသည် အိမ်ခြေ
(၁၅၀) ခန့်ရှိပြီး ဒေါင်းနေချောင်းဘေး၌
ရှိ၏။ ရွာရိပ်ဝန်းကျင်၌ ထနောင်း တမာ၊
မန်ကျည်း၊ လက်ပံပင်များ ဝေဆာလျက်
သာယာစွာမောကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှ
၏။ မြေပြာကန်ရွာသည် ကုန်းမော့မော့
ကလေးပေါ်၌ရှိပြီး ဒေါင်းနေချောင်း သဲ
ပြင်ကြီး၏ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်
ပုံသဏ္ဌာန်အား မြူရိပ်တို့အကြားတွင်

မြင်တွေ့ရ၏။ အိုင်ပီစီရီတို့အဖွဲ့ အရိပ်
ကောင်းလှသော မနံကျည်းပင်ရိပ်
အောက်၌ ခေတ္တအမောဖြေရင်း...

“စားပြတိုက်ခံရတဲ့ ဦးဘိုးခြံ
အိမ်ကို တန်းသွားမယ် သူကြီး”

ခဏအကြာတွင် အိုင်ပီစီရီတို့
ရွာထဲဝင်ခဲ့ကြ၏။ ရွာထိပ်မှ ဆွဲဆွဲငင်ငင်
အူလိုက်သော ခွေးတစ်ကောင်၏အသံ
ကို ကြားရသည်။ ဦးဘိုးခြံသည် မြေပြာ
ကန်ရွာ၌ ယာမြေများစွာ ပိုင်ဆိုင်သော
လူချမ်းသာတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး အိမ်မှာ ပျဉ်
ထောင်သွပ်မိုး၊ ဆင်ဝင်အိမ်ဖြစ်သည်။
အိမ်သားအားလုံး မျက်နှာမသာမယာ
ဖြစ်လျက် မှိုင်းတွေနေကြ၏။ အိမ်
အနီးတွင် ဓားပြများအသုံးပြုခဲ့သည့် မီး
လောင်ထားသော မီးကွင်းအချို့နှင့် အသုံး
မပြုရသေးသော ရေနံဆွတ်ပြီး မီးကွင်း
များ၊ မီးကွင်းတိုင်များ၊ ပုဆိန်ပေါက်ရာ
ဓားရာများရှိသော အိမ်တံခါးရွက်နှစ်ချပ်
တို့ကို တွေ့ရှိရ၍ သိမ်းဆည်းသည်။
အိမ်သားများကို စစ်မေးသည့်အခါ ဓားပြ
များ လာသည်ကို သိသည်နှင့် ဒေါ်ငွေ
မြလွှဲ၍ အိမ်သားအားလုံး လွတ်မြောက်
သွားကြောင်း ပြော၏။ ဒေါ်ငွေမြအား

အိပ်စက်ရာ စစ်မေးသောအခါ...

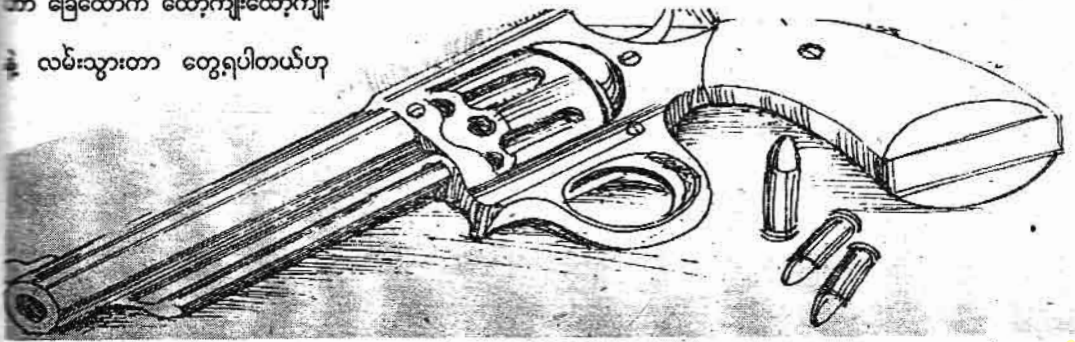
“ကျွန်မ ဒူးနာသွားလို့ မပြေး
 သော အဖမ်းခံရတယ်။ ဓားပြတစ်
 သက် ကျွန်မဆံပင်ကို ဆွဲလိမ်ပြီး
 ဆံကို နှိပ်ထားတယ်။ အဲဒီဓားပြ
 သက်ထဲမှာ မီးကွင်းကိုင်ထားငယ်။
 မီးကွင်းရဲ့အလင်းရောင်ကြောင့် ဓားပြရဲ့
 ခြေတစ်ဖက် သိပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။
 သိပ်နေတဲ့ခြေရဲ့ခလယ်ခြေချောင်းက
 အခြားခြေချောင်းတွေထက် လက်
 အစ်လုံးလောက် ပိုရှည်တာ တွေ့ရ
 တယ်။ လက်ယာဘက်ခြေရဲ့ ခြေမဟာ
 သက်ဝဲဘက်ခြေမထက် နှစ်ဆလောက်
 ပြီးပြီး ခြေသည်းခွံကလည်း အလယ်
 နာ ကွဲနေတယ်။ ဓားပြတွေဟာ အိမ်
 ပေါ်စည်းတွေ ရှာဖွေယူပြီး ကျွန်မကို
 အစာခံအဖြစ် ရွာပြင်ကို ခေါ်သွားတယ်။
 ကျွန်မခေါင်းကိုနှိပ်ပြီး ဆံပင်ဆွဲတဲ့ဓားပြ
 ဟာ ခြေထောက် ထော့ကျိုးထော့ကျိုး
 နဲ့ လမ်းသွားတာ တွေ့ရပါတယ်ဟု

ထွက်ဆိုခဲ့၏။

အိုင်ပီစီရီသည် ထိုရရှိသော
 သဲလွန်စဖြင့် ထူးခြားချက်ပုံသဏ္ဌာန်ရှိ
 သော ဓားပြသည် မည်သူဖြစ်နိုင်ကြောင်း
 ကို ဆေးပုလင်းဘဲခဲအား အနီးနားရှိရာ
 များသို့ လျှို့ဝှက်စုံစမ်းစေခဲ့၏။ သီတင်း
 တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဓားပြဖြစ်ပွား
 သော ပြေပြာကန်ရွာနှင့် ရှစ်မိုင်ခန့်ဝေး
 သော ဂျက်ကုန်းရွာမှ နာမည်ဆိုးရှိသူ
 ငက္ခဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းသိရှိရ၏။ ထို့
 ကြောင့် ငက္ခနေအိမ်ကို သက်သေ
 လူကြီးများနှင့် တက်ရောက်ရှာဖွေခဲ့ရာ
 ပဲရာပါသော ပုဆိန်တစ်ခု၊ အသွားလိပ်
 နေသော ဓားတစ်လက်၊ တစ်ပိုင်းသာ
 ကျန်သော လုံချည်စုတ်တစ်ထည်တို့ကို
 ရှာဖွေတွေ့ရှိ၍ သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။
 ငက္ခအိမ်မှာ ရွာအပြင်ဘက် တောစပ်၌
 ရှိသဖြင့် အနီးတစ်ဝိုက်သို့ လိုက်လံကြည့်

ရှုခဲ့ရာ အိမ်အနီးရှိ သစ်ပင်ငယ်မှ
 အကိုင်အချို့ ဖြတ်ထားသည်ကို တွေ့
 ရ၏။ ထိုဖြတ်ထားသော သစ်ပင်ငယ်
 အပတ်ကို အပင်ရင်းမှ ဖြတ်ယူ၍ စစ်
 ဆေးကြည့်ရှုရာ ဖြတ်ထားသော သစ်ပင်
 ငယ်အပတ်များတွင် ဓားလိပ်ရာ အစင်း
 များ ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို
 သစ်ပင်ငယ်ပတ်များနှင့် ဓားပြမှု ဖြစ်
 ပွားရာနေရာ၌ တွေ့ရသော မီးကွင်းတုတ်
 များကို စပ်ဟပ်တိုက်ဆိုင်ကြည့်ရာ ဆက်
 စပ်၍ရရှိသာမက ဓားလိပ်သောအစင်း
 ရာများသည် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်နေ
 ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထို့နောက် ပုဆိန်ကိုကြည့်ရှု
 စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ပုဆိန်ဦးတွင်
 ဆန်လုံးနှစ်လုံးစာခန့် ပဲ့နေသည်ကို တွေ့
 ရ၏။ ထိုပုဆိန်အား ဓားပြတိုက်ခံရသော
 အိမ်တံခါးရွက်များတွင် ကျန်ရှိသော

ပုဆိန်များနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်သောအခါ တူနေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ထို့ပြင် အိုင်ပီစီရီသည် သစ်သားလွတ်တစ်ခုပေါ်သို့ ထိုပုဆိန်ဖြင့် စမ်းသပ်ခတ်ကြည့်ပြီး သစ်သားပေါ်၌ဖြစ်ပေါ်လာသော ခုတ်ရာနှင့် အိမ်တံခါးရွက်များတွင် တွေ့ရသော ပုဆိန်ရာများအား မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရာ ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

ငက္ခွဲအိမ်မှ သိမ်းဆည်းခဲ့သော လုံချည်စကို မီးမလောင်ဘဲ ကျန်နေသည့် မီးကွင်းလုပ်ထားသော အစများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရာ အဆင်တူပြီး လုံချည်အနေအထားလည်း တူနေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် အိုင်ပီစီရီသည် ငက္ခွဲနှင့် အရပ်အမောင်း၊ အလုံးအထည်တူသော လူ (၁၀) ယောက်ကို အိမ်ရှင်အိမ်ငွေမြအား တန်းစီပြ၏။ အိမ်ငွေမြသည် လူ (၁၀) ယောက်ထဲမှ သိမ်သော ခြေ ရှည်သော ခလယ်ခြေချောင်းငယ် ကြီး၍ ခြေသည်းကွဲနေသည့် ခြေမတို့ကို ကြည့်ကာ ငက္ခွဲအား ဆွဲထုတ်ပြနိုင်သည်။ ဆက်လက်၍ ငက္ခွဲအိမ်ကို ရှာဖွေရာတွင် ငက္ခွဲလိုလူစားမျိုး လက်

တွင် အခြေအနေအရ မရှိနိုင်သော အင်္ဂလိပ်ငွေ (Ruppes) ၃၀၀ ကျပ်ကို မသင်္ကာဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရသဖြင့်...

အိုင်ပီစီရီက...

“မင်း ဒီလောက်များတဲ့ပိုက်ဆံ

တွေ ဘယ်ကရသလဲ”

“အိမ်ဟေ့မသာအိမ် ဖဲပိုင်းက

နိုင်ခဲ့တာပါ ဌာနအုပ်မင်း”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းနဲ့ကစားဖော်

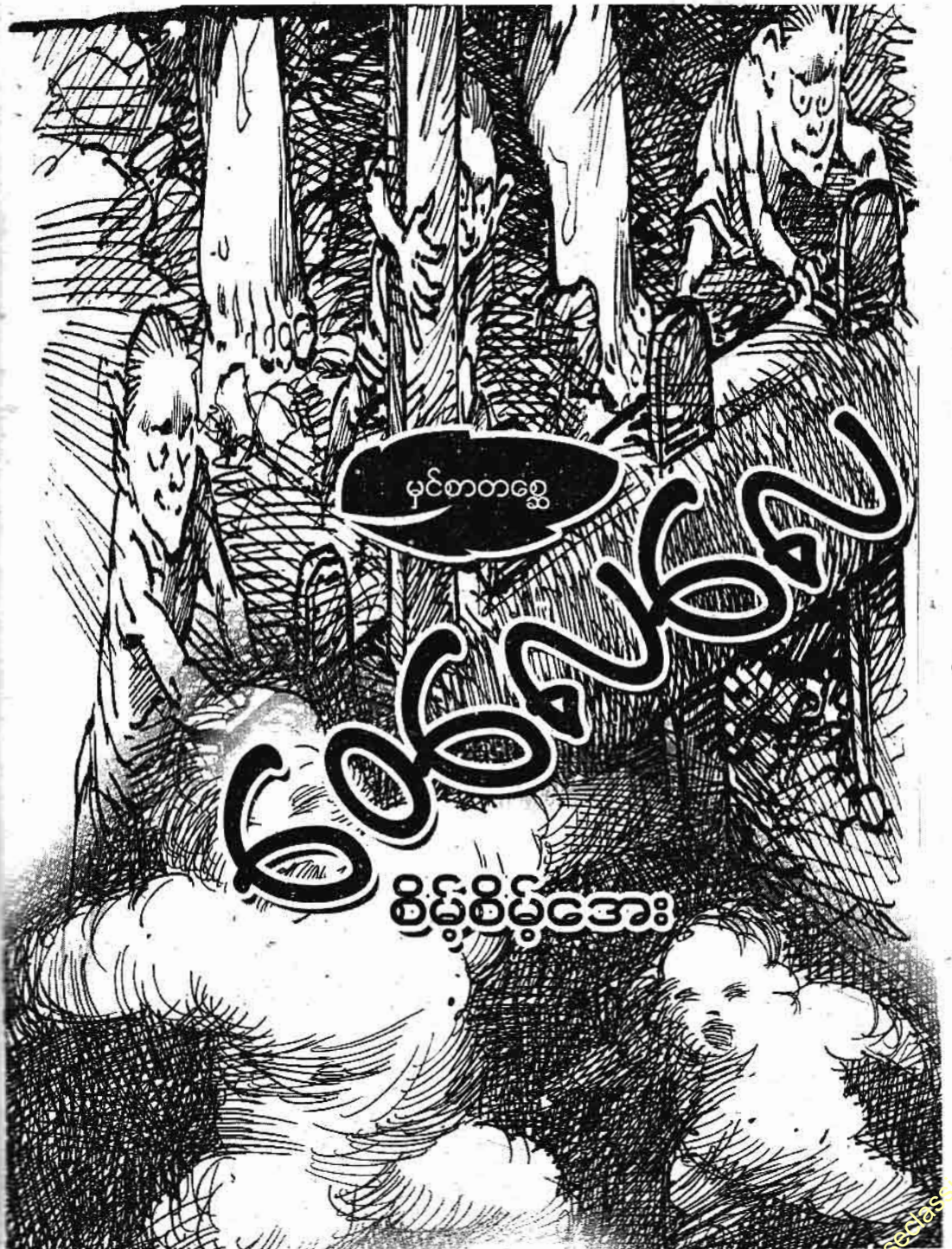
တွေ နာမည်ပြောပါ”

ငက္ခွဲ ကြောက်ဇူးတုန်လျက် သူနှင့်ကစားဖော်များ၏ နာမည်များကို ပြော၏။ ထို့နောက် အိုင်ပီစီရီသည် ရွာထဲက ငက္ခွဲနှင့်ကစားဖက် ဖဲသမားများကို ခေါ်၍ တစ်ယောက်ချင်း စစ်ဆေးခဲ့ရာ လောင်းကြေးငွေ ၃၀၀ မနိုင်ကြောင်း တညီတညွတ်တည်း ထွက်ဆိုကြ၏။ နောက်ဆုံး ငက္ခွဲတစ်ယောက် အိုင်ပီစီရီ၏ ကျောကွင်းမှလွတ်မြောက်အောင် မပြေးနိုင်တော့ဘဲ ပြောခဲ့ချက်ပေးခဲ့ရာ သူနှင့်အတူ စားပြတိုက်ရာတွင် ပါဝင်ခဲ့သော ဆင်သေရွာမှ လုပ်သေနတ် ရှိသူ ပေါက်ကျော်၊ တဲကြီးကုန်းမှ ဘလှ၊ ကွဲခြံမှ ညိုအေးနှင့် လက်ထောက်ချသူ

မြေပြာကန်ရွာသား ဖိုးဆယ်တို့အား ဖမ်းဆီး တရားစွဲခဲ့သည်။

တရားရုံးတော်တွင် တင်ပြသော လုပ်သေနတ်တစ်လက်၊ ပဲရာပါသည့် ပုဆိန်၊ အိမ်တံခါးရွက်တွင် ကျန်ရှိသော ပုဆိန်ရာ စားပြတိုက်ခံရသည့် အိမ်တွင်ကျန်ခဲ့သော မီးကွင်းတုတ်နှင့် မီးကွင်းတုတ်ပေါ်တွင် ကျန်ရှိသော စားလိပ်အစင်းရာ၊ ငက္ခွဲအိမ်မှ သိမ်းဆည်းထားသော အသွားလိပ်နေသော စားစားပြတိုက်ခံရသောအိမ်မှ သိမ်းဆည်းရမိသော မီးမလောင်ကျွမ်းသေးသည့် မီးကွင်းအဝတ်စ၊ ငက္ခွဲအိမ်မှ သိမ်းဆည်းရမိသော လုံချည်ပိုင်းအစနှင့် ငက္ခွဲ၏ ထူးခြားချက် ကိုယ်အင်္ဂါဖြစ်သော သိမ်နေသော ခြေ၊ ရှည်နေသော ခလယ်ခြေချောင်းငယ်နှင့် ကြီးပြီး ခြေသည်းစွဲကွဲနေသော ခြေမတို့၏ အတောက်အထားသက်သေခံချက်တို့ကြောင့် ငက္ခွဲနှင့်အပေါင်းအပါတစ်စုအား တရားရုံးတော်က စားပြတိုက်ကြောင်း ယုံကြည်သဖြင့် ထောင်ဒဏ်အသီးသီး အပြစ်ပေးလိုက်ပါတော့သည်။

မကွေးလှမြင့်

မှတ်စာတစ္ဆေ

ဝေဖန်မှု

စိတ်စိတ်အေး

တည်ဆောက်နေနှင့် စပ်လျဉ်းသော အသုံးစရိတ်အား စစ်ဆေးရန် ကျွန်မတို့အဖွဲ့ နေပြည်တော်သို့ ရောက်နေကြပါသည်။ နေပြည်တော် ခုတင် ၁၀၀၀ ဆေးရုံကြီး အဆောက်အအုံဖြစ်၍ ခုတင် ၁၀၀၀ ဆေးရုံကြီးမှာပဲ တည်းခိုနေထိုင်ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့အဖွဲ့တွင် အမျိုးသမီး (၃)ဦးနှင့် အမျိုးသား (၁)ဦး ပါဝင်ပါသည်။

ယနေ့ အလုပ်သိမ်းပြီး ညနေ စောင်းတွင် ဝယ်စရာပစ္စည်းလေးများရှိ၍ ဆေးရုံကုန်းပေါ်မှ ကျွန်မတို့အမျိုးသမီး (၃)ဦး ဆိုင်များရှိရာသို့ ဆင်းလာကြပါသည်။ ဆေးရုံရှိရာ တောင်ကုန်းကြီးသည် အတော်လေးမြင့်သော်လည်း ကားလမ်းကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းပြီး လမ်းလျှောက်၍ ကောင်းလှပါသည်။ ကားလမ်းဘေး (၂)ဘက်တွင် ပိတ်ပင်များ တောပန်းပင်များ ရှိပြီး ညနေဆည်းခတ်တွင် နေပူရိန်လည်း လျော့သွားပြီဖြစ်၍ သက်တောင့်သက်သာ ရှိနေပါသည်။

လိုအပ်သော ပစ္စည်းလေးများ ဝယ်ယူပြီး ကျွန်မတို့ ဆေးရုံကုန်းပေါ် ပြန်တက်လာကြပါသည်။ စိတ်လက်ပေါ့ပါး

စွာဖြင့် စကားတပြောပြောဖြင့် လာကြရာ လမ်းတစ်ဝက်လောက်အရောက်တွင် ကလေးတစ်ဦးငိုသံကြောင့် အသံကြားရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပါသည်။

လမ်းဘေးရှိ တောစံပယ်ခြံကြီး နံဘေးတွင် ကလေးလေးတစ်ယောက်သည် မျက်နှာကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ပြီး တအီးအီးဖြင့် အော်ငိုနေပါသည်။ ကျွန်မတို့သုံးဦး စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ကလေးနားကပ်သွားကြပြီး ကျွန်မတို့ထဲမှ အသွက်ဆုံး တိုးတိုးက...

“ကလေးလေး...ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ။ တစ်ယောက်တည်းလား။ မေမေမပါဘူးလား။”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကလေးလေးက ဆေးရုံဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြပါသည်။

“ဪ...မေမေက ဆေးရုံသွားပြီလား။ ကလေးက သွားချင်တာလား။ လာ...တိတိ ခေါ်သွားပေးမယ်။ မငိုနဲ့နော်”

ကလေးလေး အငိုတိတ်သွားပြီး ငုတ်တုတ်လေးဆိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ

၃နှစ်ကလေးအရွယ်ရှိပြီး အဝါရောင်လိုက် ဂါဝန်အဟောင်းလေး ဝတ်ထားသော မည်းမည်းသဲသဲ ပိန်ပိန်သေးသေး ကလေးဖြစ်ပြီး ဆံပင်စုတ်ဖွားလေးနှင့် ဖိနပ်လည်းမပါပါ။ အသွက်မ တိုးတိုးက...

“ကဲ...လာ ကျော်ပေါ်တက် ကိုရီးယားကားထဲကလို ကျောပိုးပေးမယ်”

ဆိုပြီး ကလေးရှေ့တွင် ခါးလေးကုန်းပေးလိုက်ပါသည်။ ကလေးလေးသည် တိုးတိုးကျောပေါ် ဆတ်ခနဲ နှစ်တက်လိုက်ပြီး လက်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့် လည်ပင်းကိုဖက် ခြေနှစ်ချောင်းက ခါးကို ချိတ်ထားလိုက်ပါသည်။

တိုးတိုး လက်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို ကျွန်မကယူပြီး ဆက်လျှောက်လာကြရာ...

“ကိုင်ထားနော်...ကိုင်ထားတိတိက တောင်ကုန်းကြီးကို ပြေးတက်တော့မှာ။ ဟေ့ကောင်...လည်ပင်းကို မညှစ်ထားနဲ့လေ။ အသက်ရှူကျပ်တယ်။ ဟေ့...လွှတ်ဦး။ ဟဟ လုပ်ကြပါဦး ငါ အသက်ရှူလို့မရတော့ဘူး”

တိုးတိုး၏ အလန့်တကြိမ်

အသံကြောင့် တိုးတိုးနားသို့ ပြေးကပ်
တိုက်ပြီး ကျွန်မ ကလေး၏လက်နှစ်ဖက်
သို့ ဆွဲဖြည့်လိုက်ရာ ကလေးလေးက
ကျွန်မကို...

"ဟီး...ဟီး...ဟီး"
နှင့်ရယ်ပြီး သွားဖြူဖြူလိုက်ပါ
သွားသည်။ ကျွန်မက ကလေးလက်ကို
ဖြုတ် ကျန်တစ်ယောက်က ခါးကိုချိတ်
သော ခြေထောက်ကိုဆွဲ တိုးတိုးက
ပြုရင်း အသားကုန်အော်နှင့် ဝရန်သုန်း
သစ်ဖြစ်နေချိန်တွင် ကလေးလေးက
သစ်ခပ်ဖြင့် ခြေလက်တွေကို မဖြုတ်
သွားအပြင် တိုးတိုး ကျောပေါ်၌ ခုန်ဆွဲဆွဲ
ဆုပ်လိုက်ပါသေးသည်။

"ဖြုတ်ပါဟဲ့"
"ခြေထောက်ကို ဆွဲပါဟဲ့"
"အသက်ရှူကျပ်တယ်။ ဖယ်
သွား"
ကျွန်မတို့သုံးဦး တစ်မျိုးစီအော်
သံဖြင့် အတွေးလိုက်၊ အလုံးလိုက်ကြီး
သံရောက်အောင် ပြေးကြပါသည်။
ရောင်း တံခါးဝ ရောက်သောအခါ
အေးရဲ ထဲ မှာ လူတစ်ချို့ က
ကျွန်မတို့အော်သံကြောင့် လှမ်းကြည့်

နေရာမှ ကျွန်မတို့ကိုသိသော ဆေးရုံဝန်
ထမ်းတစ်ယောက်က...

"ဘာဖြစ်တာလဲ အမ"
ဟု လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။
ထိုအခါ ကလေးလေးက ကျွန်မတို့ကို
တဟီးဟီး သွားဖြူပြီး ဖျတ်ခနဲ လမ်း
ဘေးခြံထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားပါသည်။
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တဆတ်
ဆတ်တုန်နေသော တိုးတိုးကို ဖတ်ထား
ရင်း ဆေးရုံဝန်ထမ်းကို...

"ကလေးလေး...ကလေးလေး
ပြေးသွားပြီ"
ဟု ပြောလိုက်ရာ...
"ဟာ...အမတို့ မှင်စာလေးနဲ့
တွေ့လာပြီထင်တယ်။ ကလေးမှင်စာ
လေးတွေ ရှိတယ်ဗျ"
ဝန်ထမ်း၏ စကားလည်းဆုံး
ရော အသွက်မ တိုးတိုးတစ်ယောက်
ဂစ်ခနဲ တက်သွားပါတော့သည်။

ဆေးရုံမှ ပြုစုကုသမှုကြောင့်
တိုးတိုး မကြာခင် သတိရလာပြီး ရှက်
လည်ရှက် အိမ်ထဲထွက်ပြီး ဝန်ခိုင်း
ကြပါလေရော။
"သိမယ်...သိမယ်။ ဒီမှင်စာ

စုတ်လေးကတော့။ ငါ့မျှား ဘာမှတ်
တယ်မသိဘူး။ ကျောပေါ်စီးပြီး လည်ပင်း
ညှစ်သေးတယ်။ မရွှေ့တိုးအကြောင်း ပြ
ရသေးတာပေါ့"
ကျွန်မတို့က သူ့ကြောက်လန့်
ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမည့်အစား ခေါ်သ
တွေ ထွက်နေတာကိုပဲ ဝမ်းသာနေရပါ
သည်။

တိုးတိုးမှာ ကျွန်မတို့အဖွဲ့တွင်
အငယ်ဆုံးနှင့် အသွက်ဆုံးဖြစ်ပြီး အားလုံး
က ညီမဆိုးလေးတစ်ယောက်လို ချစ်
ကြ အပျော်စကြနှင့် အမြဲတမ်း ရယ်မော
ကြရပါသည်။ ယခုလည်း...

"တိုးတိုးမှာလေ ဘကြီးဘုန်း
ကြီးပေးထားတဲ့ သိမ်ဝင်အပ်ရှိတယ် သိ
လာ။ ဒီတစ်ခါတွေ့ရင် မှင်စာစုတ်လေး
ကို သိမ်ဝင်အပ်နဲ့ စိုက်ထည့်လိုက်မယ်"
"ဘယ်အင်္ဂလဲ တိုးတိုး။ မနေ့က
ကြယ်သီးပြတ်လိုတယ်တဲ့ ချစ်အပ်လား"

"မမနော်...ကြယ်သီးတပ်တာ
ဘာဖြစ်လဲ။ အဲဒီအပ်က သိမ် (၅)ခါ
ဝင်ပြီးပြီ ဘာမှတ်လဲ"
"(၅)ခါဆိုတော့ တော်တော်
သံဂိုးတက်ရောပေါ့"

ဆိုတော့ မရွှေတိုး ဆွေဆွေခန့်
ပါတော့သည်။

ညနေတိုင်း မှင်စာလေးတွေခွဲ
သည့်နေရာကို သွားရှာမည်လုပ်နေ၍
ကျွန်မတို့ တားထားရပါသည်။ အဖော်
လည်း လိုက်ပေးမည် မဟုတ်ကြောင်း
ပြောထားကြသည်။

ညစာစားပြီး ဆေးရုံပန်းခြံလေး
တွင် လမ်းလျှောက်နေကြစဉ် ဆေးရုံ
အဝင်ဝက်ကြည့်လိုက်ရာ ဖုတ်ခနဲ ဂါဝန်
အရောင်နှင့် ကလေးသေးသေးလေးကို
တွေ့လိုက်ရ၍ တိုးတိုးကို လက်တို့ပြီး
ပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မတို့သုံးဦး ရပ်
ကြည့်လိုက်ရာ ကလေးလေးသည် စိပ်
ခနဲ လမ်းဆေးသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

“မှင်စာစုတ်ကလေး လာပြန်ပြီ
ဝါနီတွေတော့မှာပဲ”

တိုးတိုးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်
ခြံကတံထွက်သွားရာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
လည်း လိုက်သွားကြပါသည်။ ခြံဝမှ
ထွက်ကြည့်ပြီး ဘာမှမတွေ့ရ၍ လှည့်ပြန်
ခဲ့ကြရာ တိုးတိုးမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
ကြားမှနေပြီး မှင်စာလေးကို တဖွဖွကြိမ်း
မောင်းလာသည်။

တိုးတိုးသည် သွယ်သွယ်လျှလျ
အသားဖြူဖြူ ဆံပင်အုံ့ကောင်းကောင်း၊
ခါးလယ်လောက်ကို ပြောင့်ထားပြီး ဖား
လျားချလိုက်၊ စည်းလိုက် လုပ်တတ်ပါ
သည်။ ယခုတွင်လည်း ဆံပင်များကို
နောက်ဖက်တွင်စုပြီး ပန်းရောင်သကြား
လုံးလေး (၂)လုံးသဏ္ဌာန်ရှိသည့် ခေါင်း
စည်းကြီးလေးဖြင့် ဖွဖွလေး စည်းထားပါ
သည်။ ကျွန်မတို့သုံးယောက် လှည့်ပြီး
လျှောက်လာစဉ် တိုးတိုး နောက်ဖက်မှ
နေ၍ သကြားလုံး ခေါင်းစည်းကြီးလေး
ကို တစ်ယောက်ယောက်က ဆွဲဖြုတ်
လိုက်ပုံဖြင့် ပြတ်သွားပြီး ဆံပင်များ ဖြာ
ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ ကျွန်မတို့ ခေါင်း
စည်းကြီးလေး မတော်တဆ ပြတ်သွား
သည်ထင်ပြီး အနီးတဝိုက် ရှာဖွေကြရာ
မတွေ့ရပါ။

စစ်ဆင်ရေးလုပ်ငန်းများ ပြီးစီး၍
ကျွန်မတို့ ပြန်ကြပါတော့မည်။ ဆေးရုံအုပ်
ကြီးကိုယ်တိုင် မာဇီဂျစ်ဖြင့် ကားဂိတ်
ကို လိုက်ပို့ပေးပါသည်။ ကားရှေ့ခန်းတွင်
ယာဉ်မောင်းနှင့် ဆေးရုံအုပ်ကြီးထိုင်ပြီး
ကျွန်မတို့လေးဦး အနောက်မှာ ထိုင်ကြ
ပါသည်။ ဆေးရုံကား ထွက်လာပြီး မှင်စာ

လေးကိုစတွေ့ရာ အရောက်တွင် တစ်
ခုဖြင့် ကားနောက်ခန်းထဲသို့ ပစ်သွင်း
လိုက်သဖြင့် တိုးတိုး ပေါင်ပေါ်သို့ ဘုတ်
ခနဲ ကျလာပါသည်။ အားလုံးက...

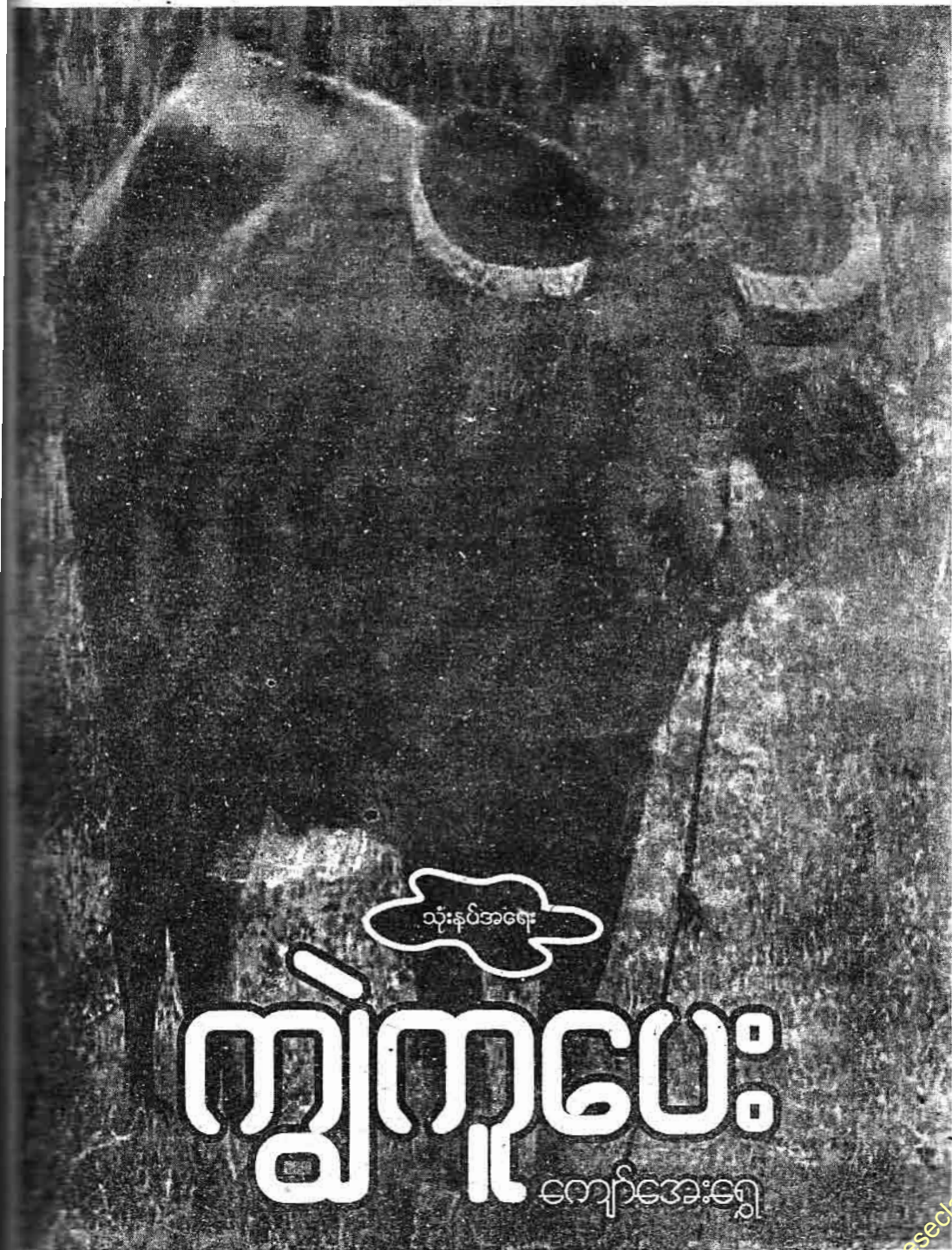
“ဘာလေးလဲ”

ဟု ဝိုင်းကြည့်လိုက်ရာ တိုးတိုး
ပျောက်သွားသော ပန်းရောင်သကြားလုံး
လေးနှစ်လုံးပါသည့် ခေါင်းစည်းကြီးလေး
ကို တအံ့တဩ တွေ့လိုက်ရပါတော့
သည်။

စိန်စိန်အေး

အထက်မြန်မာပြည်
ဖြန့်ချိရေး
ကိုထွန်းရွှေ
နဂါးစာပေ
မန္တလေးမြို့

မွန်ပြည်နယ်
ကရင်ပြည်နယ်
ဖြန့်ချိရေး
ကျော်ကျော်စာပေ
မော်လမြိုင်မြို့

သုံးနှစ်အတွင်း

ကျွန်ုပ်တို့

ကျော်အေးရွှေ

တိန်*တောင်*တိန်*

ဘဲလ်တီးသံကြောင့် လက်ထဲ

ကဖတ်လက်စ ကုန်ယက်ကိုဘေးမှာချထား
လိုက်ပြီး တံခါးသွားဖွင့်လိုက်တော့
အပေါ်ထပ် အခန်းအမှတ် ၂၀၀ ဦးစံဟိန်း
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့
မိသားစု [ဇနီးနှင့် အငယ်ဆုံးသမီး]
သုံးယောက်၊ နေပြည်တော်၊ အထက်ဗူး
ကွဲရှိညွန့်မှူး/ အိမ်ယာတွင်နေထိုင်သော
ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မာလာရွှေနှင့်အတူ
နေထိုင်ရန်ပြောင်းရွှေ့လာပြီး နောက်ပထမ
ဆုံးခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရသူက ဦးစံဟိန်းပင်
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ထက် အသက်
ပဲနှစ်ခန့် ငယ်သူဖြစ်၍ ကျွန်တော်အား
“အကိုကြီး” ဟုပင်ခေါ်လေသည်။
နောက်တော့ နံနက်စောစောကျန်းမာရေး
အတွက် လမ်းလျှောက်ဖော်ဖြစ်ခဲ့ပြီး
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အတူညီခဲ့ကြသည်အထိ
ရင်းနှီးခဲ့ကြပါသည်။ သူနှင့်ပတ်သတ်ပြီး
ဦးစိုင်းဖုန်း၊ [ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ငြိမ်း၊] ဦးဖြူ
ဦးမြင့်ဦး၊ ဦးအုန်းတို့နှင့်ပါ ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့
ရပါသည်။ ဦးဖြူနှင့်ဦးမြင့်ဦးတို့က ခရေ
တွင်နေထိုင်ကြပြီး သူတို့၏ဇနီးချောများ

မှာ အစိုးရဌာနတစ်ခုစီမှ အရာရှိများ
ဖြစ်ကြသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း ဦးစိုင်းဖုန်းမှာ
အောက်မှူးကွဲရှိညွန့်မှူး/အိမ်ယာတွင်နေထိုင်
ပြီး။ သူဇနီးချောမှာလည်း အစိုးရဌာန
တစ်ခုမှ ညွှန်ကြားရေးမှူးဖြစ်လေသည်။
ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေကြီးဦးစံဟိန်းက
လည်း ခေသူမဟုတ်ပါ။ သူ့ဇနီးကလည်း
အစိုးရဌာနတစ်ခုမှ ညွှန်ကြားရေးမှူးဖြစ်ပါ
၏။ သူတို့အားလုံးတွင် တူညီသောအ
ချက်တစ်ခုက ရှိနေပါသည်။ အဲဒါက
တော့ သူတို့အားလုံးသည် အိမ်ထောင်ရှင်
ထီးများသာ ဖြစ်ကြပေသည်တကား။
အိမ်ရှင်မအရာရှိ ဇနီးချောများအလုပ်ချိန်
အမှီ ထမင်းချိုင့်ထည့်နိုင်ရန်အတွက် ချော
ဝယ်ခြင်း၊ မီးဖိုချောင်ဝင်ခြင်းစသော
တာဝန်များကို ဦးလည်မသုတ်ထမ်းဆောင်
ရသော အာဂယောကျ်ားများပင် ဖြစ်ပါ
တော့သတည်း။

“အစ်ကိုကြီး...ဗိုလ်မှူးကြီးဆီ
သွားရအောင်...”

ဦးစံဟိန်းက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်
သော ကျွန်တော်ကို ပြောလာသည်။

ဦးစိုင်းဖုန်းက ကျွန်တော်တို့မလာလျှင်
ဖုန်းဆက်ခေါ်တတ်သည်။

“အထဲဝင် ထိုင် ဦးဗျာ...”
ကျွန်တော်အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်...”

“မထိုင်တော့ဘူး...” ကျွန်တော်
အောက်ကစောင့်နေမယ်...”

ဦးစံဟိန်းက ပြောပြောဆို
ဆင်းသွားသည်။ ကျွန်တော်ကအဝတ်
ပြီးနောက် ဇနီးဖြစ်သူကို ဗိုလ်မှူးကြီး
ဆီသွားမည် အကြောင်းပြောပြ
အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့
ဦးစံဟိန်း၏ CALDINA ကားနား
လေးဖြင့် ဦးစိုင်းဖုန်းနေထိုင်ရာ အောက်
ကွဲရှိ ညွန့်မှူးအိမ်ယာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ
သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဦးစံဟိန်း
မကြာခဏဦးစိုင်းဖုန်း၏ တိုက်ခန်းသို့
တက်သလို ဦးဖြူနှင့်ဦးမြင့်ဦးတို့ နေထိုင်
သောခရေသို့လည်း သွားလေ့ရှိပါသည်။
အိမ်ကအိမ်ရှင်မအရာရှိကြီးများ ရုံးသို့
ကြလျှင် သူတို့ကိုသူတို့လူလွတ် ကာ
သားများလို သဘောထားပြီးပျော်ပျော်
တတ်သော အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်
အဖိုးကြီးများသာ ဖြစ်ကြပေသည်။

“လာကြဗျာ... ဦးဖြူနဲ့ဦးမြင့်ဦး
ဦးဦးလားလား... ကျွန်တော်ဖုန်း
အကြောင်းကြားထားတယ်”

ဦးဦးဖုန်းက တိုက်ခန်းပေါက်ဝ
ထဲသွင်းနေသည်။ ကျွန်တော်နဲ့ဦးစံဟိန်း
ညှိခန်းထဲရှိ ဆိုဖာဆက်တီခုံလွတ်
တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်
အောက်ပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင်
တော်ဆိုင်ကယ်သံနှင့်အတူ ဦးဖြူနှင့်
ဦးဦးတို့ ရောက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ဦး

ရောက်လာသည်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးကမီးဖို
ခန်းထဲဝင်သွားသည်။
“မုန့်ပါ... ပါတယ်နော်...
အကိုကြီး...”

ဦးဖြူက ဆက်တီခုံလွတ်တစ်
လုံးပေါ်ထိုင်ချရင်း ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလှမ်း
ပြောလိုက်သည်။ ဦးစံဟိန်းကစားပွဲပေါ်ရှိ
ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ကောက်ယူလိုက်
သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကယခုကဲ့သို့ သူတို့ကို
ခန်းတွင်လူစုံလျှင် အလွန်သဘောကျ
သည်။ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုမလာလျှင်

သူတစ်ယောက်ထဲ စကားပြောဖော်မရှိ
တော့ချေ။ မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ရှေ့သို့
ကော်ဖီပန်းကန်နှင့် မုန့်ပန်းကန်များ
ရောက်လာပါတော့သည်။

“ဟာ . . . ဝန်ကြီးကတော့
လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ လယ်သမားတွေကို
ကုသိုလ်လဲရ . . . သံသရာကြွေးလဲမပါ
အောင် . . . ထမင်းတစ်နပ်လျှော့စားပြီး
အကြွေးဆပ်ဖို့ အကြံကောင်းဝေနေပြီ
လို့။”

ဦးစံဟိန်းက ဂျာနယ်ဖတ်နေရာ
မှကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“လယ်သမား တစ်ယောက်ထဲ
စားခိုင်းတာလား။ တစ်မိသားစုလုံးကိုစား
ခိုင်းတာလား”

တစ်မိသားစုလုံးလျှော့စားရ
လျှင် ကလေးများသော လယ်သမားတို့
ဒုက္ခရောက်ပေတော့မည်။ ကလေးတွေ
အစာခံပါ့မလားဟု ကြားကတွေးပူမိ၍
ကျွန်တော်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါတော့ ဂျာနယ်မှာမပါဘူးဗျ”
“အံ့မာ . . . ဝန်ကြီးကတစ်နပ်
လျှော့စားခိုင်းတာ တော်သေးတာပေါ့ဗျ။”

ကျွန်တို့သိကြားမင်းကြီးကမှ သုံးရက်မှာ
တစ်နှယ်စာခိုင်းတာမျိုး အဲဒီပြင် ဆင်ဗား
တို့ကြားဖူးလား။

ဗိုလ်မှူးကြီးက ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်နှစ်ယောက်အိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်းပြော
လိုက်သောစကားကြောင့် ဇာတ်လမ်း
တစ်ပုဒ်တော့ရပြီဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“ပြောပါဦးဗိုလ်မှူးကြီး
ကျွန်တော်တော့မကြားဖူးဘူးဗျ” ဟု
ပြောလိုက်မိသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည်
အသက်(၁၇)နှစ်အရွယ်မှ စတင်ကာ
တပ်မတော်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

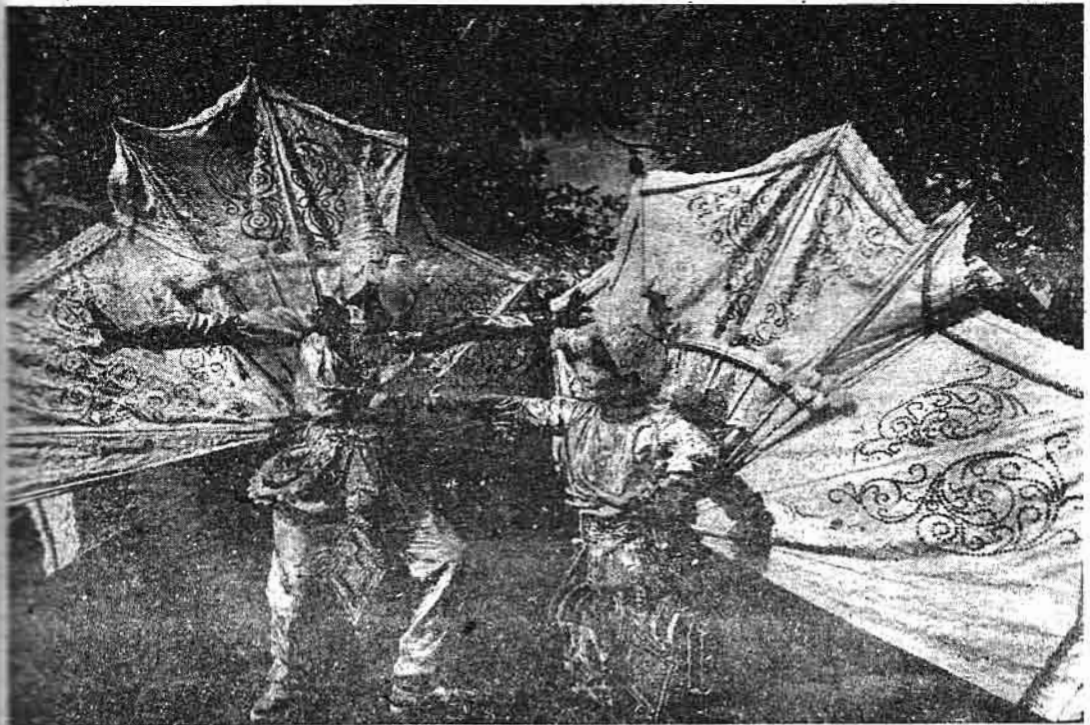
တပ်မတော်အတွင်း အတွေ့အကြုံများကို
ဗဟုသုတရဖွယ် ပြောပြလေ့ရှိသည်။
ဦးစံဟိန်းကလက်ထဲမှ ဂျာနယ်ကိုစားပွဲ
ပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီးဗိုလ်မှူးကြီး ပြောမည့်
စကားကိုနားထောင်နေသည်။ ဦးမြင့်ဦးမြင့်ဦး
တို့လည်း လက်ထဲကကော်ဖီပန်းကန်များ
ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချထားလိုက်ကြသည်။

“ကလေးတွေပြောသလိုဘဲ
ပြောတော့မယ်ဗျာ။ ဟို...ရှေ့ရှေ့တန်းက
လိုပဲစလိုက်ကြပါဦး။ သိကြားမင်းကြီးက
တစ်နှစ်တစ်ခါ သင်္ကြန်ကျတိုင်းလှူပြည်
ဆင်းတယ်ဆိုတာ ဆင်ဗားတို့သိပြီဦးပါ။

အဲဒီလိုလှူပြည်ကိုဆင်းတိုင်း အကော
တစ်ကောင်ကိုစီးပြီး ဆင်းလေ့ရှိသ
အဲသိကြားမင်းစီးပြီး ဆင်းတဲ့အထဲမှာ
ကျွဲလည်းပါဇာယ်နော်။ တစ်ခုသေ
သင်္ကြန်ရောက်တော့ အဲဒီကျွဲကသိကြား
မင်းကို ရှမ်းပြည်နယ်ကသင်္ကြန်မှာ
ရေသွားကစားချင်တဲ့ အကြောင်းခွင့်
တောင်းတာပေါ့။ ကေ

ဒီ ကျွဲကလူ ပြည်ကသင်္ကြန်မှာ
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကဲလိုရတဲ့အရာ
ကို သိနေပုံရတယ်ဗျာ။ ဇွတ်အတင်းနဲ့
နားစာလုပ်ပြီး ခဏ။ ခဏပြောလွန်းတာ

သိကြားမင်းလည်း နတ်တို့ရဲတန်ခိုးနဲ့
ရမ်းပြည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လာ။
ထား...ရှမ်းတွေဆင်းရဲနွှာ ရောက်တော့
နာကိုသွားတွေ့သတဲ့။ ဒါနဲ့...

“ကောင်းပြီ...ရှမ်းပြည်နယ်
သင်္ကြန် ကို သွားခွင့်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့
မိမိနဲ့မှာ လိုက်တဲ့စကား ကိုတော့
ရမ်းလူမျိုးတွေကို ပြောဖြစ် အောင်
ပြောရမယ်”

အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ ကိုရွှေ
လွှာကဝမ်းသာအားရ ပြောဖြစ်အောင်ပြော

ပိုမယ် စိတ်သာချပါလို့ ပြန်ပြောလိုက်
သတဲ့။ သိကြားမင်းကလည်း သူ့ကွဲ့
အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေတော့
“သုံးရက်မှာ ထမင်းတစ်နပ်ပဲစားကြလို့”
ရှမ်းတွေကိုပြောခိုင်းလိုက်တာပေါ့။ ကို
ရွှေကွဲ့ကလည်း စိတ်ချပါ။ ပြောဖြစ်
အောင်ပြောပိုမယ်လို့ ကတိ အထပ်ထပ်
ပေးသတဲ့။ ရှမ်းပြည်နယ်
သင်္ကြန်ရောက်တော့ ကိုရွှေကွဲ့က
ရှမ်းတွေနဲ့ အတူ သင်္ကြန်ပွဲ မှာပျော်ပျော်
ကြီး နွဲ့တော့တာပေါ့။ အရက်

သောက်လိုက်၊ ရေကစားလိုက်နဲ့အပျော်
ကြီး ပျော်နေလိုက်တာ သိကြားမင်းမှာ
လိုက်တာကို ရှမ်းတွေကိုပြောဖို့မေ့နေ
သတဲ့။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသိလိမ့်။
ကြီးရဲပုံပြင်မှာ နစ်မျောနေကြသည်။
သူကတော့ခြေဟန် လက်ဟန်နှင့်ပြော
လိုကောင်းနေသည်။

“အဲ...သင်္ကြန်အတက်နေ
ရောက်မှ သိကြားမင်းမှာလိုက်တာကို
သတိရလာသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှာလိုက်

တယ်ဆိုတာကို မေ့နေတာပေါ့ဗျာ။
 ကိုရွှေကျွဲသင်္ကြန်မှာ အပျော်လွန်သွားပြီး
 သကြားမင်းမှာလိုက်တာကို စဉ်းစားလို့
 မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ သင်္ကြန်အတက်နေ
 လည်းရောက်နေပြီ။ သိကြားမင်းကြီးဆီ
 လည်းပြန်ရတော့မယ်။ ကိုရွှေကျွဲဒုက္ခ
 ရောက်နေပြီ။ တော်တော်ကြာကြာလေး
 စဉ်းစားတော့မှ သတိရလာသတဲ့။ ဒါနဲ့
 ဝမ်းသာအားရ ရှမ်းတွေကိုခေါ်လိုက်ပြီး။
 “မင်းတို့ကိုသိကြားမင်းကြီး မှာလိုက်တာ
 ရှိတယ်” လို့ပြောလိုက်တာပေါ့။ ရှမ်းတွေ
 ကလည်း သိကြားမင်းကမှာလိုက်တယ်
 ဆိုတော့ ကိုရွှေကျွဲအနားဝိုင်းလာပြီး။
 “သိကြားမင်းက ဘာမှာလိုက်တာလဲ”
 ဝိုင်းမေးကြပါလေရော။ အဲဒီမှာကိုရွှေကျွဲ
 က

“သိကြားမင်းကြီးက မင်းတို့
 တစ်တွေတစ်နေ့ကို ထမင်းသုံးနပ်စားကြ
 လို့” မှာလိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။
 ရှမ်းတွေလည်း တစ်နေ့ထမင်းသုံးနပ်စား
 ရမယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာအားရ “ဟေး”
 ဆိုပြီး အော်ကြတာပေါ့လေ။ ကိုရွှေကျွဲ
 လည်း သိကြားမင်းမှာလိုက်တာကို

ပြောပြီးတာနဲ့ သိကြားမင်းကြီးဆီပြန်လာခဲ့
 သတဲ့။ သိကြားမင်းကြီးကလည်း ကို
 ရွှေကျွဲကိုမြင်လိုက်တာနဲ့။ “ငါ့မှာတာပြော
 ခဲ့ရဲ့လား” လို့တန်းမေးတော့တာပဲ” ကို
 ရွှေကျွဲကလည်း ခေါင်းမောပြီးရဲရဲဝံ့ဝံ့
 မှာတဲ့အတိုင်း ပြောခဲ့ပါတယ်လို့ ပြန်ပြော
 သတဲ့။ သိကြားမင်းက ကိုရွှေကျွဲစကား
 ကို မယုံသေးဘဲ။ “ဟဲ့ကောင်... နင်
 ဘယ်လိုပြောခဲ့သလဲ” လို့ထပ်မေးလိုက်
 တာပေါ့။ သိကြားမင်းကြီးမှာလိုက်တဲ့
 အတိုင်း။ “တစ်နေ့ထမင်းသုံးနပ်စားကြ”
 လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်လို့ ကိုရွှေကျွဲကပြန်
 ပြောလိုက်တော့ သိကြားမင်းကြီးဒေါသ
 တော့တာပေါ့ဗျာ။ သူပြောခိုင်းတာကတစ်
 မျိုး ကိုရွှေကျွဲပြောလာတာက တစ်မျိုးဆို
 တော့ စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့။

“နင်ကတော့လေ... ငါ့သတ်
 ရင်သေတော့မှာပဲ။ ရှမ်းတွေဆင်းရဲဒုက္ခ
 ရောက်မှာစိုးလို့ ခြွေခြွေတာတာစား
 အောင်လို့ သုံးရက်မှထမင်းတစ်နပ်စား
 ကြလို့ နင်ကိုပြောခိုင်းတာဟဲ့ ငကျွဲရဲ့”
 ဒုက္ခပါပဲကွာ။ ကဲ... ရှမ်းတွေတစ်နေ့
 ထမင်းသုံးနပ်စားဖို့ မင်းလူ့ပြည်ကိုပြန်သွား

ပြီး ရှမ်းတွေကိုကူညီလုပ်ကိုင်ပေးပေ
 တော့။ နင့်အပြစ်နဲ့နင်ပဲဆိုပြီး ရှမ်းပြည်
 နယ်ကိုပြန်လွှတ်လိုက်သတဲ့။ ဒီနေ့အထိ
 ဆင်ဗျားတို့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျွဲတွေဟာ
 ရှမ်းတိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ တောင်ယာစိုက်
 ဆင်းတွေမှာ မပါမဖြစ်ပါနေရပြီလေ။ ပုံပြင်
 လေးကတော့ ဒါပါပဲ။ ကလေးကြီးတို့ရေ
 ကော်ဖီလည်း သောက်ကြဦးအေးနေ
 လောက်ပြီ။

မိလ်မူးကြီးဟောင်း ဦးစိုင်းဖုန်း
 က သူ့ပုံပြင်လေးကို အရွှန်းဖောက်၍
 အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

“မှာပုံတော်လွဲတာနဲ့ ကိုရွှေကျွဲ
 လူပြည်လာပြီး ရှမ်းတိုင်းရင်းသားတွေ
 တစ်နေ့ထမင်းသုံးနပ် စားနိုင်အောင်ပိုင်းကူ
 လုပ်ပေးရလဲ့ဘဝ ရောက်သွားရှာတာပေါ့
 နော်”

ဦးမြကစားပွဲပေါ်မှ အေးစက်နေ
 ပြီဖြစ်သော ကော်ဖီပန်းကန်ကို လှမ်းယူ
 ရင်းပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

နေပြည်တော်မှ
 မိတ်ဆွေကြီးများသို့
 ကျော်အေးစေ

တစ်ဘဝအတွက်

တင့်ထူး (လေ့လာ)

ကိုသာအေးက ရင်းတိုက်ကုန်း
ကျေးရွာသား ဖြစ်၏။ ငယ်ရွယ်စဉ်က
ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ကိုရင်ဝတုး
ခဲ့၏။ ကိုရင်ဘဝနှင့် နှစ်အတန်ကြာ နေခဲ့
ရသည်။ သူ့အောက်တွင် ညီတစ်ယောက်
နှင့် ညီမတစ်ယောက် ရှိသည်။

သူ၏ မိဘများက လယ်သမား
များ ဖြစ်ကြ၏။ မိဘများ အရွယ်ရှိစဉ်တွင်
လယ်ကို ဖခင်လုပ်သူက ဦးစီးပြီး လုပ်
ကိုင်ခဲ့လေသည်။ နောက်တော့ မိဘများ
အရွယ်ကြီးရင့်လာသောအခါ သားအကြီး
ဆုံးဖြစ်သော ကိုသာအေးက မိဘလက်
ငှတ် လယ်မြေများ လုပ်ကိုင်ပေးရတော့
မည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကိုရင်ကြီးဘဝမှ
လူထွက်ခဲ့ပြီး လယ်မြေများကို တစ်ပြန်
တစ်လှည့် လုပ်ကိုင်ပေးနေရတော့သည်။

“ဟေ့...သာအေး။ မင်းလည်း
လယ်ထဲမှာပဲ တလည်လည် ဖြစ်နေပါ
လားကွ။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးသေး
ဘူးလား”

“မကူးအားသေးပါဘူးကွာ။ ငါ
က သားအကြီးဆုံးဖြစ်နေတော့ အိမ်
စီးပွားရေးကို ငါကပဲ ဦးစီးပြီး လုပ်ကိုင်ပေး
နေရတာလေကွာ။ မိဘတွေကလည်း

အသက်ကလေးတွေ ရလာကြတော့
လယ်မဆင်းနိုင်ကြတော့ဘူး မဟုတ်
လား”

“ဒါဖြင့် မင်းတစ်သက်လုံး အိမ်
ထောင်မပြုပဲ နေသွားတော့မှာလားကွ”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ
ကွာ”

“အင်း...ဒီလိုနဲ့ တော်တော်
ကြာရင် လူပျိုသိုးကြီးဖြစ်သွားလို့ ကြိုက်
မဲ့သူမရှိတဲ့ ဖြစ်နေဦးမယ်နော်”

သာအေး၏ အပေါင်းအသင်း
များက ထိုသို့ တိုက်တွန်းစကားဆိုကြ
သော်လည်း သာအေးမှာ ကိုယ့်ဝမ်းနား
ကိုယ့်သာသိ ဆိုသလို သူက သားကြီး
တစ်ယောက်အနေနှင့် မိသားစုအရေး
စီစဉ်ဆောင်ရွက် နေရခြင်းကြောင့် ဒီ
အသက်အရွယ် ရောက်လာသည်အထိ
အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်နေ့က သာအေး၏ ညီမ
အေးမြ မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်၏။ မင်္ဂလာ
ဆောင်က ထမင်းကျွေးခြင်းဖြစ်၍ အိမ်
တိုင်းလိုလိုက မင်္ဂလာပွဲသို့ လာကြသည်။
ကျေးလက်၏ လေ့အရ မင်္ဂလာလက်ပွဲ
ကတော့ အထိုက်အလျောက်သာ ရရှိ

လေသည်။ အေးမြမှာ ယောင်နောက်
ဆံထုံးပါ ဆိုသလို သူ့ယောက်ျားအိမ်သို့
လိုက်နေလေသည်။

“ဟာ...သာအေး။ ဘယ်က
ပြန်လာတာလဲကွ”

“အော်...ဘုန်းကြီးကျောင်း
ဧကသွားပြီး ပြန်လာတာပါကွာ”

“ဘာသွား လုပ်တာလဲကွ”

“ဆွမ်းသွားပို့ပြီး ပြန်လာတာပါ။
အရင်က ညီမလေးက သွားသွားဖို့ပေးနေ
ကျလေ။ အခုတော့ ညီမလေးက သူ
ယောက်ျားအိမ်မှာ သွားနေတော့ ငါ
တာဝန် ဖြစ်လာတာပေါ့ကွာ”

“ဒေး...အဲဒါကြောင့် မင်းကို
ပြောတာပေါ့ကွ။ အိမ်ထောင်လေး ဘာ
လေးပြုဖို့။ အိမ်ထောင်ဖက်ရှိနေရင် ဒီ
အလုပ်က မင်းဝေးက လုပ်ရမယ့်အလုပ်
လေကွာ။ မဖြစ်ဘူး။ မင်းလည်း
အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားသင့်ပြီ။ အခုတော့
နောက်ကားက ကျော်တက်ကုန်ပြီလေ
ကွာ”

ဖိုးထောင် ပြောမည်ဆိုလည်း
ပြောစရာဖြစ်နေလေပြီ။ မိသားစုတွင်
က အကြီးဆုံးမို့ အိမ်ထောင်ပြုရန် ပြုလုပ်

သူကသာ အရင်ဆုံး ပြုရမည်ဖြစ်သည်။
အခုတော့ ညီမဖြစ်သူက သူထက်အရင်
အိမ်ထောင်ပြုသွားခဲ့ပြီဖြစ်၍ ပြောစရာ
ဖြစ်နေတော့သည်။

“ကိုသာအေးရေ၊ လယ်သမန်း
သူကထဲကို ပျိုးထုံးတွေ လိုက်ချပေးဦး
လေ”

စိန်ဌေးက လယ်သမန်းကွက်
ထဲ ပျိုးထုံးချပေးရန် သာအေးကို ပြော
ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်နေ့ သာအေးတို့ လယ်
စိုက်သည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ကောက်ဖိုက်မ
တစ်ကိပ်တွင် ရွှာအရှေ့ပိုင်းမှ စိန်ဌေးတစ်
ယောက် ပါလာသည်။ စိန်ဌေးကလည်း

အပျိုကြီးဖြစ်သည်။ အိမ်အလုပ် လယ်ထဲ
အလုပ်များ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် နိုင်နိုင်
နင်းနင်း ရှိလှသည်။ သဘောမနော
ကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သာအေးတစ်ယောက် သူ
အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးပါဆိုလျှင် စိန်ဌေး
လို အဘက်ဘက်က ကျွမ်းကျင်ပြီး
သဘောပြုအောင်မှ ဖြစ်မည်ဟု ရည်မှန်း
ထားသည်။

“တော့...ကိုသာအေး၊ ပျိုးထုံး
တွေကို ကျွန်တို့နား လာချပေးဦးလေ။
စိန်ဌေးနားမှာချည်း ချပေးနေပါလား၊
တော်တော် စေတနာတွေ ပိုနေပါလား။”

“အေး... အေး။ လာပြီ... ”

လာပြီ”
ကောက်ဖိုက်မတစ်စုက သာ
အေးကို စိန်ဌေးနှင့် စကြ နောက်ကြ
သည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့ သိပ်လည်း နောက်
ပြောင်မနေကြနဲ့ဦး။ စိန်ဌေးမျက်နှာကြီး
နီနေပြီ”

စိန်ဌေးမှာ သူ့အား ကိုသာအေး
နှင့် နောက်ပြောင်ခံနေရ၍ ရုက်သွေးဖြာ
လျက်ရှိလေသည်။

လယ်များက ထွန်တုံးပိတ်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်၍ သာအေးတို့ နွားများကို မြက်ရိတ်
ကျွေးကာ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် အနား
ရခဲ့လေသည်။ သူတို့အိမ်တွင် စာဥနှင့်

ရှိထောင်နှစ်ကောင် မွေးထား၏။ သူတို့
၏ လုပ်အားဖြင့် လယ်မြေဆယ်ကေ
ထွန်ယက်စိုက်ပျိုး ပြီးစီးခဲ့ပြီ။ စပါးများ
ရင့်မှည့်လျှင် ကောက်လှိုင်းတိုက်ခြင်း၊ ပဲ
နောက်ခင်း ထယ်ထိုးခြင်း၊ နွေဘက်
ရောက်လာပြန်လျှင် ထင်းတိုက်၊ ငါးတိုက်
အလုပ်တွေက တန်းစီ၍ရှိနေ၏။ ထို
အလုပ်များ မလုပ်ရမီ ထွန်တုံးပိတ်သိမ်း
ချိန် အလုပ်အားနေ့စဉ်တွင် သူ့နားနှစ်
ကောင်ကို ဝမ်းလှာအောင် အစာနိုင်နိုင်
ကျွေးနိုင်ရန် နေ့စဉ် မြက်စိုက်၊ မြက်ထမ်း
လုပ်နေရတော့သည်။ တိရစ္ဆာန်ဆိုသည်
က မွေးထားလျှင် လူက ကရုဏာစိုက်
ကျွေးမွေးပြုစုပေးမှ သူတို့ခမျာ အစာ
ဝဝလင်လင် စားသောက်နိုင်မည် ဖြစ်
သည်။ တောတောင်ထဲတွင် သဘာဝ
အလျောက် နေထိုင်ကြသည့် တိရစ္ဆာန်
တို့မှာ တောတောင်ထဲတွင် လွတ်လွတ်
လပ်လပ် သွားလာရာမှ စားသောက်နိုင်
ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်နားနေ့စဉ်
ကာလတွင် သာအေးတစ်ယောက် သူ
ခိုင်းဖော် နွားနှစ်ကောင်ကို စေတနာထား
ကာ ကရုဏာစိုက် ကျွေးမွေးနေခြင်း ဖြစ်
သည်။

“ဟဲ့...ကောင်မ စိန်ဌေး၊ အိုး
ထဲကို ရေပြန်ပြန်ထည့်လေ”
“အေးပါဟယ်၊ ဒီမှာက မော့လို
သေတော့မယ်”
“အမယ်...အမယ် ယောက်ျား
တောင် မရသေးဘူးနော်။ သေတော့
မသေလိုက်ပါနဲ့ဦးနော်”
“ဟော...ဟော...ဟိုမှာ ကို
သာအေး၊ ရေထမ်းမှတော့နဲ့ ရေလာခပ်ပြီ”
“ဒါဆို ငါတို့ သွားနဲ့တော့မယ်။
ညည်းလူကိုသာ ရေအိုးပင့်ခိုင်းပေတော့”
“ဟင်...ကောင်မစုတ်တွေ”
စိန်ဌေး၏ အဖော်များမှာ
စိန်ဌေး ကို ထားခဲ့ကာ ရေအိုးများရွက်၍
ထွက် သွားခဲ့ကြလေသည်။
“ဟော...စိန်ဌေး တစ်ယောက်
ထဲ ကျန်နေပါလား”
“အခန့်သင့်လိုက်တာ စိန်ဌေး၊
ရယ်၊ ငါလေ နင့်အကြောင်း တွေးတွေး
နေခဲ့တာ ကြာပါပြီဟာ”
“ကိုသာအေးက ကျွန်မ အ
ကြောင်း ဘာတွေတွေး နေခဲ့တာလဲ”
“ဟို...ဟို...ဟိုဒင်းလေဟာ”
“ကိုသာအေးကလည်း ဘာမှန်း

လဲ မသိဘူး”
“ကဲ...ကျွန်မကို ရေအိုးပင့်
ဦး”
“ငါ လိုက်ထမ်းဖို့ပေးရမလား
ဟင်”
“အို . . . ဝိဘတွေ တွေ
ဘယ်လိုထင်မလဲတော့။ ပင့်မှာသာ
ပါ”
စိန်ဌေးက ချစ်စရာမျက်စော
ကလေးထိုက်ကာ ရေအိုးကိုရွက်၍ ပြန်သွား
ခဲ့သည်။ သာအေးတစ်ယောက်သာလျှင်
ရေတွင်း၌ ရေခပ်ရင်း ပြန်ပြန်ကြီးလှက်
ကျန်ခဲ့တော့သည်။
xxx
စိန်ဌေးကလည်း သူမကို သာ
အေး မျက်စိကျနေကြောင်း ခိုက်စားခံ
သည်။ ယခုဆိုလျှင် ကိုသာအေး၏
သားစုတွင် သူ့သီမှာ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်
လာသလို စိန်ဌေးတို့ မိသားစုတွင်လည်း
စိန်ဌေး၏ညီမ စိန်အေးတစ်ယောက်
အစစအားကိုးရနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့
နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံး အိမ်ထောင်ပြုကြမည့်
ဆိုလျှင် မိသားစုများ ကသီလင်တ မကြီး
နိုင်တော့။

တကယ်တော့ စိန်ဌေးကလည်း
သောက်မစား။ ရိုးသားမှုရှိပြီး မိဘကို
သိက္ခာပြုပေးနေသော သားအေးကို
ညီညွတ်သဘောကျနေလေသည်။ မိန်း
မဖြစ်နေ၍သာ မိန်းကလေးက စရ
မကုတ်ခြင်းကြောင့် သားအေး တောင်း
သောလျှင် အဆင်သင့် ညွတ်ချင်ချင်
လေသည်။

သည်နေ့ သူတို့ ရင်းတိုက်ကုန်း
နှင့် နှစ်ပိုင်းခန့်သာဝေးသော ဇေယျဝတီ
တွင် လွတ်လပ်ရေးပွဲ ကျင်းပမည့်နေ့
သည်။ ဇေယျဝတီမြို့က လွတ်
လပ်ရေးနေ့ကို နှစ်စဉ်ပွဲလမ်းသဘင်
နှင့် စည်စည်ကားကား ကျင်းပခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်မှတစ်ခါ ကျင်းပသော
လွတ်လပ်ရေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်
နှစ်ပွဲခွင်ပွဲများသို့ မြို့ပေါ်နေသူများသာ
မက ရွာနီးချုပ်စပ်မှပါ လှည်းများဖြင့် လာ
ရောက်ကြည့်ရှုကြလေသည်။

သားအေးတို့လည်း ထိုပွဲသို့ လာ
ရောက်ကြသလို စိန်ဌေးတို့လည်း လာခဲ့
သည်။ ထိုညက သားအေးနှင့်စိန်ဌေး
တို့ တွေ့ဆုံကြကာ တူနှစ်ကိုယ် ဂဟေ
သက်ဖို့အရေး ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ စိန်

ဌေး၏ ညီမဖြစ်သူ စိန်အေးကလည်း သာ
အေးကို မျက်စိကျနေလေသည်။ သာ
အေးကသာ သူ့အား ချစ်ရေးဆိုခဲ့ပါမူ
မဆွတ်ခင်ကပင် ညွတ်ချင်ချင် ဖြစ်သည်။

တောင်သူ လယ်လုပ်များဖြစ်
ကြ၍ အလုပ်တွေက ဆက်တိုက်ဆို
သလို ရှိနေခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့... သားအေးရေ၊ မင်း
တောတက်ပြီး ထင်းတုံးဆွဲ မသွားသေး
ဘူးလားကွ”

“နစ်ဖန် သွားမယ်လေကွာ။
တုံးအခြောက် ရာမကျေရင် တုံးအစိုကို
ပဲ ဆွဲရမှာပဲ”

“အိုကွာ... စိုစိုခြောက်ခြောက်
ပေါ့။ အိမ်ရောက်လာရင် ဖြတ်တောက်
ပေါက်ခြမ်းပြီး နေလှန်းထားမှာဆို တော့
ခြောက်ပါတယ်ကွ”

သူတို့ တစ်မိုးတွင်းစာ ထင်းတုံး
များကို တောတက်ကာ ဆွဲယူနေကြရ
သဖြင့် အလုပ်က မအားနိုင်အောင် ရှိ
ကြသည်။ တောထဲက ပြန်ရောက်တော့
လည်း ပင်ပန်းသဖြင့် ရွာထဲကိုတောင်
မသွားဖြစ်ခဲ့ကြပေ။

နွေဘက် ထင်းတုံးများ လေးငါး

ခြောက်တုံးခန့် တိုက်ယူပြီးသောအခါ
အိမ်ပြန်ပြန်နိုင်ရန်အတွက် ဝါးခတ်ရပြန်
သည်။ ထင်း ဝါးများစုံလျှင် အိမ်ပြင်ရပေ
မည်။ သီတင်းကျွတ်ပြီးကာလက တော
တက်ကာ သက်ကယ်များ ရိတ်ပြီး
နေလှန်းထားခဲ့သဖြင့် ခြောက်သွေ့နေလေ
ပြီး။ ထို သက်ကယ်များအား ရွာထဲမှ
အပျစ်ငှားကာ ပျစ်ခိုင်းခဲ့ရသည်။
သူတို့ရွာတွင် ပျဉ်ထောင်၊ သွပ်မိုးအိမ်က
အနည်းအကျဉ်းသာရှိ၏။ အများအားဖြင့်
သက်ကယ်မိုးကာ နေ ထိုင်ကြသူက
များသေးသည်။

“ခေါ်ရွှေတို့ သက်ကယ်ပျစ်တာ
ဘယ်လောက် ရသွားပြီလဲဗျ”

“အပျစ်ငါးရာလောက်တော့ ရ
နေပါပြီ သားအေးရယ်”

“မြန်မြန်လေးပျစ်ပေးပါဗျာ။ ဒီနှစ်
အိမ်စောစော ပြင်ချင်လို့ပါ”

“အေးပါ... သားအေးရယ်။
နောက် နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ဆို ပြီး
နိုင်ပါပြီကွယ်”

“အင်း... ကျွန်လည်း အိမ်ပြင်
ပြီးရင် လယ်တွေထဲကို နောက်ချေးချရ
အံ့မှာဗျ”

“အေးလေကွယ်...တောင်သူ၊
လယ်သမားဆိုတော့လည်း အလုပ်တွေ
တစ်လုပ်ပြီးတစ်လုပ် ဆက်နေတော့တာ
ပဲ မဟုတ်တာကွဲ့”

သာအေးလည်း သက်ကယ်
မြန်မြန်ပျစ်ရန် မှာပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။
သူ့အလုပ်တွေ ရှုပ်နေသဖြင့် စိန်ဌေး
နှင့်တောင် ညဘက် သွားမတွေ့ဖြစ်ခဲ့ပေ။
သည် ညတွင်တော့ စိန်ဌေးနှင့် တွေ့ဆုံ
ရန် စာကလေးတစ်စောင်ရေး၍ ကလေး
တစ်ယောက်ကို ပေးပို့လိုက်လေသည်။

ချိန်းဆိုထားသော နေရာသို့
သာအေး ရောက်လာခဲ့သည်။ စိန်ဌေးတို့
အိမ်ဘက် လှမ်းမြော်ကြည့်မိတော့ မီး
ရောင်မမြင်ရတော့။ လူကြီးတွေ အိပ်နေ
ကြပြီ ထင်သည်။ မကြာမီ သူချိန်းဆိုထား
သောနေရာသို့ အိမ်ဘက်စီမံ မည်းမည်း
တစ်ခုလှုပ်ရှားလာနေသည်ကို ကြယ်
အလင်း ရောင်ဖြင့် တွေ့လိုက် ရသည်။

“ရှင်...ရောက်နေတာကြာပြီ
လား”

“ခုနလေးတင်ပဲ ရောက်လာ
တာပါ။ လူကြီးတွေ အိပ်ကုန်ပဲလား”

“အင်း...အိပ်ကုန်ကြပြီ”

“ရှင် ကျမကို ချိန်းတွေတာ
ဘာပြောချင်လို့လဲ။ ပြောလေ”

“ဟိုကွာ...ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေ
ကြပြီဟာ။ ချစ်စကားကြိုက်စကားလေး
တွေ ပြောပြီး လက်ထပ်ယူနိုင်ဖို့ ရှေ့အစီ
အစဉ်တွေ ညှိနှိုင်းကြရတာပေါ့”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် ဓာတ်မီး
များ ပိုင်းထိုးလာကြကာ လူများ ပိုင်းလာ
ခဲ့ကြသည်။

“ဟင်...သာအေးနဲ့ စိန်အေး
တို့ပါလား”

“တော်တော်မိုက်တဲ့ သမီးပဲ။
လာစမ်း ဒီဘက်ကို။ စိန်အေး”

“ကဲ...ငါ အဖေတစ်ယောက်
အနေနဲ့ အခုလို အချိန်မီ သိလိုက်ရ
တော့ တွေ့တွေထူထူ မပြောလိုဘူး။ မင်း
ယောက်ျားပီပီ လူကြီးမိဘတွေနဲ့သာ
လာတောင်းရမ်းပေတော့”

“ဟင်...ငါ ချိန်းလိုက်တာ
စိန်ဌေးကိုပါ။ ဘယ်နှယ့်ကြောင့် စိန်အေး
က ရောက်လာရတာလဲ မသိဘူး”

သူ ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်တော့
မည်နည်း။ လူသိရှင်ကြား ဖြစ်ခဲ့ရပြီမို့
မကြာမီ မိဘများနှင့်

လာရောက်တောင်းရမ်း ကာ စိန်အေးနှင့်
လက်ထပ်ခဲ့ရလေတော့ သည်။

တစ်ညတွင် သာအေး စိန်အေး
ကို မေးစမ်းခဲ့မိသည်။

“နေစမ်းပါဦး စိန်အေးရယ်။ ငါ
မသိလို့မေးပါရစေ။ ငါ စိတ်ထဲမှာ တစ်ဆုံ
နွေးနွေး ရှိနေလို့ပါ”

“ဘာမေးမှာလဲတော့”

“ဟိုကွာ...ငါချိန်းလိုက်တဲ့စာ
မှာ စိန်ဌေးကို ချိန်းခဲ့တာပါ။ ဘာကြောင့်
စိန်အေးဖြစ်တဲ့ နင်က ရောက်လာခဲ့ရတာ
လဲ”

“ရှင်”

“တော်ကပဲ ကျမကို ချိန်းဆိုခဲ့
တာလေ။ ဒီစာကို အစ်မစိန်ဌေးလည်း
သိတယ်။ စာကို ဖတ်ကြည့်တော့ ချိန်း
တွေခဲ့သူဟာ စိန်ဌေးမဟုတ်ဘူး စိန်အေး
ပဲလို့ အစ်မက ပြောခဲ့တာပဲ”

“ငါရေးလိုက်တာ စိန်ဌေးပါ
ကွာ”

“ဟောဒီမှာ ရှင့်စာကိုလည်း
သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်ပါဦး”

ပေးလာသောစာကို ဖတ်ကြည့်
လိုက်တော့မှ သူ့အများကို သူ့အဘက်

အင်းကြီး သိလိုက်ရလေတော့သည်။
တကယ်တော့ သာအေးမှာ
အင်းကြီးကျောင်းတွင်သာ ပညာသင်ခဲ့ရ
ခြင်း။ ထို့ကြောင့် သူ စိန်ဌေးကို
အဆရာတွင် (၄)နှင့် မရေးမိပဲ (ထေး)
အင်းထူးဖြင့် စိန်ထေးဟူ၍ လက်ရေး
ဖြင့် ရေးပေးလိုက်မိခဲ့ရာ။ ထို စာကို
အင်းကြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဖတ်
ကြည့်ကြသည့်အခါ အစ်မဖြစ်သူ စိန်ဌေး
က သူမအား ချိန်းဆိုခြင်းမဟုတ်။ ဓါဟာ
အေးကိုသာ ချိန်းဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း

ပြော၍ သူမက ချိန်းသည့်နေရာသို့
ရောက်လာရင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြမှတ်
ရတော့သည်။
“အင်း...ခါ ငါညှိတာပဲ။ ငါ
ကိုယ်ကလည်း ငါမိမိလေ (ဌေး)ကို
ထဝ်မံပဲနှင့် မဌေးပဲ ထဆင်တူနဲ့ (ထေး)
လို့ အသော့ရေးခဲ့မိတော့ (အေး)လိုလို
ဖြစ်နေလေတော့ သူတို့ ညီအစ်မနှစ်
ယောက် အယူအဆတွေ လွဲခဲ့ရတော့
တာပေါ့”

စိန်ဌေးမျှောကတော့ ရှက်လွန်း

၍ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်မထွက်တော့ချေ။
သာအေးမှာလည်း စိန်ဌေးနည်းတူ ခံစား
နေရပေမယ့် ဖြစ်လာမှတော့ ဘာမျှ
မတတ်သာတော့ပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိန်ဌေးမဟုတ်
သော်လည်း စိန်အေးတစ်ယောက်မှာ
လည်း စိန်ဌေးနည်းတူပင် အိမ်မှကိစ္စများ
နားလည်သူဖြစ်၍ ကျေနပ်စွာပင် လက်
ထပ်ယူခဲ့ရလေတော့သည်။

တင်ထူး (ဇေယျဝတီ)

ကိုယ်တွေ့ မရိုက်တော်

ဆရာကြီးအောင်

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ရွယ်ကာတည်း

ထင် စာဖတ်ဝါသနာ၊ စာဖတ်အလေ့
အကျင့်ရှိသူ ဖြစ်သဖြင့် လက်လှမ်းမီသမျှ
အပေများကို ဖတ်ရှုဖြစ်သည်။ စာပေ
အနေ အထားများ ကရွေ့ရွေ့ ပြောင်း
သွားသည်ကိုလည်း သတိပြုမိပါ၏။ ယနေ့
သတိထုတ်ဝေနေကြသော မဂ္ဂဇင်း
အများစုမှာ အရပ် (ရပ်စုံ) မဂ္ဂဇင်းသာ
များသောနေ သဖြင့် ကျွန်ုပ်လို စာဖတ်
အလေ့အကျင့် ရှိသူများအဖို့ ဖတ်ရှုစရာ
အအုပ်စာတန်း ရှားပါး၍နေ၏။

လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းများကို ဦး
ဆုံး ထုတ်ဝေနေသော စာတည်းချုပ်
ဦးနုဆွေ၏ ၂၀၀၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လထုတ်
မြင့်ကွင်းစုံ မူခင်းစာအုပ်တွင် စာရေးသူ
ခင်ကီရေသားသော သံမျှဒွေဂါထာနှင့်
အညွှန်း ကိုယ်တွေ့စာစုကို ကျွန်ုပ် အမှတ်
ထင် ဖတ်ရှုမိသည်။ ဤစာစုကို ဖတ်
ရှုသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ လူသက်တမ်းခုနစ်
ဆယ်ကျော်တွင် တစ်ကြိမ်သာ တွေ့ကြုံ
ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို တင်
ပြလိုသောဆန္ဒ ရှိလာသဖြင့် တင်ပြပါ
မည်။ ရှုစားကြပါ အကြောင်းသင့်က
သက်တွေ့အသုံးပြုကြည့်ကြပါရန် တိုက်

တွန်းပါ၏။

ထွန်းခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာ

ကျွန်ုပ် အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်၌ ကျွန်ုပ်
ဖတ်ရှုရသော စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် ဗုဒ္ဓ
မြတ်စွာဘုရား၏ ပရိတ်တရားတော်
များအထဲမှ မင်္ဂလာသုတ်ပရိတ်တော် ဖဋ္ဌ
ဿလောက ဓမ္မေဟိမုစ၍ စတမင်္ဂလ
မုတ္တမံဖြင့် အဆုံးသတ်သော ပရိတ်တော်
ကို အသုံးပြု၍ လုပ်ငန်းခွင်တွင် မတော်
မဆဲ ဒဏ်ရာရ၍ သွေးထွက်လွန်သော
လူနာတစ်ဦး၏ သွေးထွက်မှုကို ရပ်တန့်
စေခဲ့သည်ဟု ဖော်ပြသောစာစုကို ဖတ်
ရှုရသည်။

စာစုတွင် ပရိတ်တော်ကို ရွတ်
ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပုံ ရွတ်ဖတ်နေစဉ် ထားရှိ
ရမည့် စိတ်ဓာတ်တို့ကိုလည်း စာဖတ်
သူများ နားလည်သဘောပေါက်အောင်
ရေးသားထား၏။ ဖဋ္ဌဿ အစချီသော
ပရိတ်စာမှာလည်း ရှည်ရှည်ကြီးမဟုတ်
ပါ။ လေးပါးစာတိုင်း လေးပိုင်းသာပါရှိသဖြင့်
ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် နှုတ်ငုံရအောင် ကျက်
မှတ်၍ထားခဲ့သည်။ အကြောင်းသင့်၍
ဘုရားရှိခိုးတိုင်းလည်း ဤဖဋ္ဌဿပရိတ်
စာကို အစအဆုံး တစ်ခေါက်ရွတ်ဖတ်၍

လာခဲ့သည်မှာ ယနေ့ထက်တိုင်ပါ။

ကျွန်ုပ်မှာ နိုင်ငံတော်တစ်နိုင်ငံ

သဖြင့် နိုင်ငံတော်အတွင်းရှိ တိုင်းနှင့်ပြည်
နယ် အတော်များများတွင် ဌာနဆိုင်ရာ
တာဝန်ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရ၏။ ကယားပြည်
နယ် လွိုင်ကော်မြို့တွင် တာဝန်ဖြင့် နေ
ထိုင်ခဲ့စဉ်က ပြည်နယ်အဆင့် ဌာနဆိုင်
ရာများအား ဒေသကွပ်ကဲရေး (ဒ.က.
စ)အဖွဲ့မှ ဦးဆောင်မှုဖြင့် တည်ထားကိုး
ကွယ်သော မြို့ဦးစေတီတော် ဘုရားလှ
ကြီး ဂေါပကအဖွဲ့တွင် ပါဝင်စေသည်။

စေတီတော်မှာ မြို့တော်၏
အချက်အချာကျသော ကုန်းမြင့်တွင်
တည်ရှိသဖြင့် စေတီတော်နှင့်မြို့မှာ များ
စွာပင် ပန်ရပါသည်။ စေတီတော် ဂေါပ
ကအဖွဲ့၏ တာဝန်များမှာ စေတီတော်၏
ဝေယျာဝိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ စေတီ
တော် ပရဝုဏ်တံတိုင်းအပြင်ဘက်တွင်
ဆိုင်ခန်းများ ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ ဆိုင်ခန်း
များကို ငှားရမ်းခြင်းတို့အပြင် တစ်နှစ်လျှင်
တစ်ကြိမ်ကျ ဘုရားပွဲတော် ကျင်းပခြင်း
စသော တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ကြ
ရသည်။ တစ်ခုသော ဘုရားလှကြီးများ
စုံညီအစည်းအဝေးတွင် ဂေါပကအဖွဲ့၏

နာယကကြီး (၈၀၈၀)မှ တင်ပြချက်
တစ်ခုဖြစ်။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ။ ယခု
အခါ တောင်တန်းသာသနာပြု ဦးဥတ္တမ
သာရ ဆရာတော်ကြီး ရန်ကုန်မြို့တွင်
ရောက်ရှိနေတယ်။ ဆရာတော်ကြီးအား
လွိုင်ကော်မြို့သို့အရောက် ကျွန်တော့်
စရိတ်ဖြင့် ဟံသာဝတီပေးပါမယ်။ လူကြီးမင်း
တို့မှ ဆရာတော်ကြီး၏ ပရိတ်တရားပွဲ
တော်ကို စည်စည်ကားကားဖြစ်အောင်
ကျင့်သိင်္ဃိရေးအတွက် ဂေါဟာအဖွဲ့အနေ
ဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးကြပါ။ ကုန်ကျမယ့်
စရိတ်စကကိုတော့ ဘုရားကိုပတ်၊ မြို့ကို

ပတ်ပြီး အလှူခံကြတာပေါ့။ ဆရာတော်
ကြီးရဲ့ တရားပွဲကို ပြည်နယ်အတွင်း
မြို့နယ်များ နီးစပ်ရာကျေးရွာများကိုလည်း
အသိပေးကြပါ။ စည်စည်ကားကားဖြစ်
အောင် လူကြီးမင်းများ ဆောင်ရွက်ပေး
ကြပါ။”

ဟု တင်ပြသည်။ အစည်အဝေး
ပြီး၍ များမကြာမီမှာပင် တောင်တန်းသာ
သနာပြုဆရာတော်ကြီး လွိုင်ကော်မြို့သို့
ရောက်ရှိလာ၏။

ပရိတ်တရားပွဲကို လွိုင်ကော်
မြို့တော်ခန်းမ၌ ကျင်းပသည်။ တရား
သို့ လာရောက်သူတိုင်းတွင် အနည်းဆုံး
ပရိတ်ရေတစ်ပုလင်းနှင့် ပရိတ်ချည်မှာ
ပါရှိကြ၏။ ပရိတ်ရေပုလင်းများတွင် ပိုင်
ရှင်နာမည် နေရပ်လိပ်စာများကို ရေးသား
ကာ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ပရိတ်ပုလင်း
များကို ဆရာတော်၏ တရားဟောပလ္လင်
ရှေ့တွင် အစီအရိထားသည်။ တရားပွဲတို့
ထားရောက်သော လူများလွန်းသဖြင့်
မြို့တော်ခန်းမအပြင်ဘက် မြေကွက်လမ်း
၌ နေရာချပေးရသည်။

ဆရာတော်ကြီးအနေဖြင့် တရား
နာပရိတ်သတ်များကို ပထမ ငါးပါးသီတ
နိဂြိုဟ်၏။ ဆရာတော်သည် ပရိတ်တရား

ဆရာများကို မဟောကြားမီ ဘုရားရှင်
သတ်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်အခါက ပရိတ်
တရားများ ပေါ်ပေါက်လာပုံအကြောင်း
ဆိုတရားတော်၏ အကျိုးတရားကို
သောပြောသည်။

“ပရိတ်တရားတော်ကို နာကြား
ရန် ရောက်ရှိလာကြတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမ
အပေါင်းတို့ ပရိတ်တရားတော်ဟာ
အမြင့်ဆုံး မအိုရာ၊ မသေရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်း
သာကို ရရှိနိုင်မှု၊ အနိမ့်ဆုံးအဆင့်က
အမျိုးသမီးများ မီးဖွားရာတွင် အန္တရာယ်
တင်းမာမှုအထိ အကျိုးတရားများကို ရရှိ
နိုင်ပါတယ်။ ပရိတ်၊ ပရိတ္တ၏ မြန်မာလို
အဓိပ္ပာယ်က အကာအကွယ် လို့
အဓိပ္ပာယ် ရှိတယ်။ အကျိုးတရားကို
အလိုရှိက ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့်
နာကြားရတယ်။ နားကြားကြပါ။
ပရိတ်တရားတွေဟာ ပါဠိဘာသာ
အက္ခရာ ၇၁ တ ၉ ထာ : တ ယ် ။
ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့်
မေတ္တာစေတနာစိတ်ကို ရှေးထားပြီး ပါဠိ
ပုဒ်ပါဒ်ကို ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ရွတ်ဆို
သရဏ္ဍာယ်မှသာ အကျိုးတရားကို ဖြစ်စေ
နိုင်ပါတယ်။ နာကြားသူများအနေဖြင့် ဤ

တရားကို နာ၍ ဤအကျိုးရှိမည်ကို နှစ်
နှစ်ကာကာ ယုံကြည်ကြရမယ်။ ဘုရား
ရှင် မဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ ပရိတ်တရား
တော် တစ်ဆယ့်တစ်သုတ်ရှိရာ သုတ်
တိုင်းသုတ်တိုင်းဟာ သတ္တဝါများအကျိုး
အတွက်သာဖြစ်၍ ဘုန်းကြီးအနေနဲ့
ပရိတ်သုတ်တော်အားလုံးကို ရွတ်ဖတ်
သရဏ္ဍာယ်ဟောကြားမည်။ နာကြားကြ
ကုန်လော့”

ဟု မိန့်ကြားကာ ပရိတ်တရား
ပွဲကို စတင်သည်။
မှတ်ချက်။ ။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးမှ ပရိတ်တရားတော်နှင့်
ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းပြောချက်များတွင်
မှတ်သိသမျှကို အတိုချုံ့၍ တင်ပြခြင်းသာ
ဖြစ်ပါကြောင်း ဝန်ခံပါပြီ။

× × ×

ကျွန်ုပ် ရခိုင်ပြည်နယ် စစ်တွေ
မြို့၊ မြန်မာ့ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်း၌
တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် ဌာနဆိုင်ရာ
မှခင်းတစ်ခုကြောင့် ရသေ့တောင်မြို့သို့
ခရီးထွက်လာသည်။ ကျွန်ုပ် ထမ်းဆောင်
ရမည့်တာဝန်မှာ ရသေ့တောင်မြို့၌ မပြီး
ပြတ်၍ ရသေ့တောင်မြို့နယ် စေတီပြင်

ကျေးရွာသို့ ခရီးဆက်ရန်ဖြစ်လာ၏။ ဤ
မြို့နှင့် ဤရွာ ဆက်သွယ်ရေးမှာ ရေလမ်း
ခရီးတစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် မော်တော်
ဘုတ်ဖြင့် စေတီပြင်ရွာသို့ ခရီးဆက်သည်။
ကျွန်ုပ် စီနင်းသော မော်တော်ဘုတ်တွင်
ခရီးသည်နှစ်ဆယ့်ခန့် ပါရှိသည်။ အများ
စုမှာ အမျိုးသမီးများသာ ဖြစ်ကြ၏။
ရသေ့တောင်မြစ်မှာ မိုးဦးကုစ ရာသီဖြစ်
၍ လှိုင်းအသင့်အတင့်ရှိ၏။ ကူးတိုမော်
တော်ဘုတ်သည် မြစ်ပြင်ကျယ်၌ တစ်နာ
ရီရှိပါးခန့် မောင်းနှင်ပြီးနောက် ချောင်းရေ
ပြင်သို့ ရောက်လာသည်။

ချောင်းရေပြင်သို့ ရောက်သော
အခါမှသာ ခရီးသည်များ လှုပ်လှုပ်ရှား
ရှားဖြစ်လာပြီး ခရီးသည် အချင်းချင်း
စကားပြောဆိုကြသည်။ စကားပြောဆိုမှု
တွင် အမျိုးသမီးများ၏အသံက လွှမ်း၍
နေ၏။ အမျိုးသမီးများအထဲမှ အသက်
နှစ်ဆယ်၊ အစိတ်ခန့်ရှိမည့် အမျိုးသမီး
ငယ်တစ်ဦးသည် ရသေ့တောင်မြို့မှ သယ်
ယူလာသော သရက်သီးတစ်လုံးကို ခွဲစား
ရန်ပြုသည်။ သရက်သီးမှာ အခွံမာသော
မချစ်စရာမျိုး အကြီးစားဖြစ်သည်။

သူမသည် သံရက်သီးကို ဝဲဘက်လက်ဝါးပေါ်တွင် အလျားလိုက် တင်၍ ယာဘက်လက်တွင်ရှိသော သားလှီးစားထက်ထက်နှင့် အခွံခွာမည်ပြုစဉ် သရက်သီးအခွံမာမာကို ခွာရမည်ဖြစ်၍ လက်ဝါးပေါ်တွင်ရှိသော သရက်သီး၏ အဖျား (ဝါ) ဖင်ပိုင်းကို လက်ချောင်းဖျားဖြင့် အာရုံပြုကာ ကုတ်ထား၏။ လက်ဖျံပေါ်ရှိ သရက်သီးကို အညှာ(ခေါင်ပိုင်း)မှ စ၍ စားကိုအားနှင့်ဖိကာ တွန်း၍ လှီး၏။

သရက်သီးအမှည့် အဖျားပိုင်းမှာ ထိပ်ပိုင်းနှင့်စာလျှင် သရက်သီးအသားပို၍ ပျော့နေတတ်သည်။ သူမသည် ဤသည်ကို သတိမပြု ယခင် တွန်းအားနှုန်းအတိုင်း စားကိုတွန်းသဖြင့် စားသွားသည် သရက်သီးမှ ကျွံထွက်ကာ သူမ၏ လက်ခလယ် လက်ချောင်းအဖျားပိုင်း အသွားထဲသို့ သားလှီးစားသွား နှစ်မြှုပ်၍ သွား၏။ သူမသည် လန့်ဖြန့်ကာ...

“အမယ်လေး...စားရ”

ဟု အော်ကာ သရက်သီးကို ပစ်ချလိုက်ပြီး စားရနေရာကို စိုက်၍ ကြည့်၏။ စားရအောင်ရာမှ သွေးအလဟောထွက်လာသည်ကို မြင်ရသဖြင့်...

“လုပ်ကြပါ...သွေးတွေ... သွေးတွေ”

ဟု အနီနီ အမျိုးသမီးကို အကူအညီတောင်း၏။ အနီနီအမျိုးသမီးများမှ ရရာအဝတ်စုံဖြင့် ပတ်တီးစီးပေးကြသည်။ သွေးထွက်များသဖြင့် ပတ်တီးစီးသော အဝတ်မှာ မကြာမီမှာပင် သွေးဖြင့် စိုစွတ်၍သွား၏။ နောက်တစ်ဖန် ပြန်၍ စီးပေးကြပြန်၏။ လက်တစ်ခုလုံးကိုလည်း အဝတ်ဖြင့် စီးပေးကြ၏။ သွေးထွက်ကား မရပ်ဖို့။

ထိုအခြေအနေကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် သူမအား အကူအညီပေးရန် အကြံထုတ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးသော ဖဋ္ဌသမ္ပဝိရိတ်စာကို သတိရ၍လာသဖြင့် လက်တွေ့အသုံးချရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အလုပ်တစ်ခုကို စိတ်ဓာတ်ခိုင်ခိုင်မာမာ နှင့်လုပ်လျှင် အောင်မြင်ကြစေပါဟူသော ဦးဥတ္တမသာရ ဆရာတော်ကြီး၏ မိန့်မှာ ချက်ကိုလည်း ကြားယောင်မိ၏။

“မိန်းကလေး...သမီးသွေးထွက်နေတာကို ရပ်သွားအောင် အာရုံရမန်းပေးမယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်မှ လှမ်း၍ပြော၏။ “လုပ်ပေးပါ ဘကြီး၊ လုပ်ပေးပါ”

ဘကြီး” ဟု အမျိုးသမီးငယ်မှ တောင်းဆိုသလို အမျိုးသမီးကြီးများမှလည်း...

“သွေးထွက်ရပ်သွားအောင် လုပ်ပေးပါ ဆရာကြီး”

ဟု တောင်းဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် အနီးတွင်ရှိသော ကူတီခငွေကောက်ခံသူ ဘုတ်သမား လူငယ်အား...

“လူလေး ရေသန့်သန့် တစ်ဖန် ခွက်ပေးပါ”

ဟု တောင်းဆို၏။

“ကျွန်တော်တို့ဘုတ်မှာ ဖန်ခွက် မရှိဘူး အဘိုး၊ အနီးမှတ်ခွက်ပဲ ရှိတယ်”

“ထမင်းစားစလို့နဲ့ ပန်းကန်ကော မရှိဘူးလား၊ ရှိတာနဲ့ ရေထည့်လာခဲ့ပါ။ မြန်မြန်လုပ်ပါကွာ”

ဟု ကျွန်ုပ် လောဆော်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မော်ဇော်ဘုတ်သမား ယူလာသော ရေအပြည့်ပါရှိသော ကြွေရည်သုတ် သံပန်းကန်ကြီးကို ရေ

ကျွန်ုပ်သည် အဖို့သမီးငယ်၏
လက်ကိုကိုင်ပြီး စီးထားသော ပတ်တီးကို
ဖြုတ်သည်။ လက်ဝဲလက်ခံတစ်ပြင်လုံး
မှာ သွေးများပေးကျနေ၏။ ကျွန်ုပ်က
ပရိတ်ရေဖြင့် ပေးကျနေသောသွေးကို
ဆေးကြောမည်ပြုစဉ် အဖို့သမီးကြီး
တစ်ဦးမှ...

“ဘရာကြီး အနာကို ရေထိရင်
ငန်းလိုက်တတ်တယ်နော်”

ဟု လှမ်း၍ သတိပေး၏။
ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအဖို့သမီးကြီး ပြောစကား
ကို မကြားစေဟန်ပြုကာ လက်မှသွေး
များကို ဆေးကြောသည်။ ပြီးနောက် သွေး
ယိုနေသော လက်ချောင်းနှင့်တကွ လက်
တစ်ခုလုံးကို ပရိတ်ရေခွက်ထဲ၌ ထည့်
ပိတ်ထား၏။

ရေခွက်ရှိရေများ သွေးရောင်
ဖျော့ဖျော့ ပေါ်လာ၏။

“ငါ့လုပ်ငန်း အောင်မြင်မှ
အောင်မြင်ပုံမလား”

ဟု ကျွန်ုပ်မှ အသည်းထိတ်
ထိတ် ဖြစ်လျက်ပါ။ ရေလုံရှိရေတွင်
သွေးရောင်တိုး၍ မလာပါ။

“ဟုတ်ပြီ”

အောင်မြင်ပြီး ထိုရေပန်းကန်ကို စေ့စေ့ကြည့်
ကာ ဖုဋ္ဌသလောကဓမ္မဟိမှ တော် မင်္ဂ
ထ မုတ္တမ အထိ မင်္ဂလသုတ်ပရိတ်
ဆော်ကို အသက်ကိုအောင်၍ ခုနစ်ကြိမ်
ခုနစ်ခါ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်သည်။ ပြီး

နောက် မိန်းကလေးအား ကျွန်ုပ်အနား
သို့ တိုး၍ထိုင်စေသည်။ ထိုအချိန် ပတ်
တီးနှစ်ကြိမ်လဲပြီးပြီ။ သွေးထွက်မရပ်၍
နောက်တစ်ကြိမ် ပတ်တီးလဲပေးနေကြ
၏။

ဟု ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာမိ၏။
 နောက် အတော်ကြာသော်လည်း ရေ
 တွင် သွေးရောင်တို့၍ မလာပါ။ ထိုအခါ
 ကျွန်ုပ်သည် သူမ၏လက်ကို ရေလှံမှ
 ထုတ်ပြီး ခပ်မတ်မတ်ထောင်၍ ထား
 လိုက်၏။ သွေးယိုစိမ့်၍ မလာတော့ပါ။
 ဓားရှထားသော အနာတွင် သွေးများ ပြန်
 တိတ်၍နေသည်။ ဓားရှသော ဒဏ်ရာမှာ
 တစ်စောင်းရှုတ်သဖြင့် လက်ဆစ်တစ်ခု
 လုံး ဟပြန်၏။ အသားထဲသို့ ဓားသွား
 မြှုပ်ဝင်သောအနက်မှာ စပါးလုံးတစ်
 ထောက်ကျော်ခန့်သာ နက်သည်။

“အနာကို ပတ်တီးဆီးတော့မယ်။
 လက်ကိုင်ပုဝါ သန့်သန့်တစ်ခု ပေးပါ”

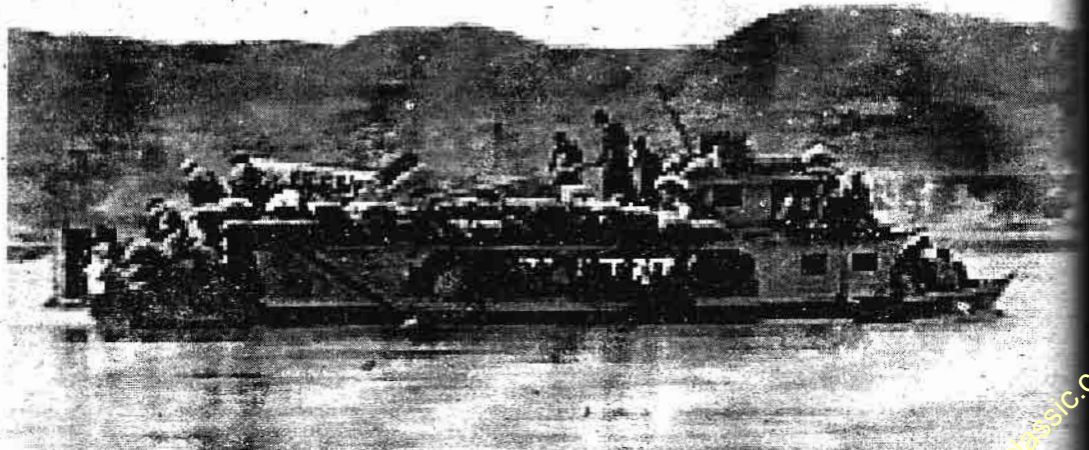
ဟု ကျွန်ုပ်မှ ခပ်ကြွေးကြွေး
 လှမ်း၍တောင်း၏။ ဓားထိခံရသူ အမျိုး
 သမီးငယ်များ နှုတ်သန်တော့သည်။
 ကျွန်ုပ် တောင်းခံသော လက်ကိုင်ပုဝါ
 အပြင် ကျားတံဆိပ် ပရုတ်ဆီအဖြူတစ်
 ပုလင်းလည်း ပါရှိသဖြင့် ထိုပရုတ်ဆီဖြင့်
 ဓားထိသော လက်ချောင်းတစ်ခုလုံး လိမ်း
 ပေးသည်။ ဓားရှထားသော အနာပေါ်ရှိ
 အရေခွံကိုလည်း ခပ်ပါးပါး လိမ်းပေး၏။
 ပြီးနောက် ဓားရှသော အနာပေါ်ရှိ ဟပြ
 နေသော အရေခွံကို မူလအသားနှင့်
 ကပ်နေအောင်ဖိပြီး ပတ်တီးကို ခပ်တင်း
 တင်းစီးသည်။ ဤသို့ ခနီးသည်များ
 အလုပ်များနေစဉ် မော်တော်ဘုတ်သည်

ဂူတောင်ကျေးရွာ လှေဆိပ်၌ ဆိုက်သည်။
 ကျွန်ုပ် ကုန်းပေါ်သို့ တက်မည်ပြုနေစဉ်
 အမျိုးသမီးငယ် ကျွန်ုပ်အနားသို့ ရောက်
 လာသည်။

“ဘကြီး ကျေးဇူးအများ အများ
 ကြီးတင်ပါတယ်”

ဟု ရွှင်ပြစွာဖြင့် ပြောသည်။
 “အညော်မခံနဲ့နော် ပတ်တီးကို
 မခွာနဲ့ဦး ဒီအတိုင်းထား။ မင်းတို့ လူငယ်
 တွေပဲ မကြာခင် အနာကျက်သွားမှာပါ”
 ဟု ကျွန်ုပ်မှ ဆရာတစ်ဆူ ဟန်
 ပန်ဖြင့် ပြောပြ၏

ရောဂါတစ်ခု ကုသရာ၌ ရောင်
 ပျောက်ကင်းသွားပါက လူနာဝမ်းသာ

ထက် ကုသပေးသော ဆေးဆရာ

ဖြစ်သောသည်ဟု သမားတော်ကြီး

ခံစားတာဝတ္ထုမှ ၎င်းထံတွင် လိပ်ခေါင်း

ဆေး ကုသသော ကွယ်လွန်သူ ရပ်ရှင်

သစ်ဆောင် ဦးပြေးအား ပြောစကား

ကို ကျွန်ုပ် ကြားဖူးပါသည်။ ကိုယ်တွေ့

ဦးဝတ္ထုစကား မှန်ကန်ကြောင်းကို

ကျွန်ုပ် ဤစာရင်းဖြင့် ဂုဏ်ပြုပါသည်။

သစ်ခေတ်တစ်ခါက လူတော် လူချွန်

မင်း ကောင်းရာသုကတိသို့ ရောက်ကြပါ

ဆရာ ကျွန်ုပ် ပထနာပြုပါ၏။

ကျွန်ုပ် ကုန်းပေါ်သို့ရောက်သော

အခါ ရသေ့တောင်မှ မော်တော်ဘုတ်

ဦးဆောင်တွင် ဆိုက်ကပ်လာသဖြင့် ရွာ

သားလူငယ်တစ်ချို့ကို တွေ့ရ၏။ ဂူတောင်

မှ ဦးမောင်သာဆိုသူကို ကျွန်ုပ် တစ်ခါ

မမြင်ဘူးပါ။ ထို့ကြောင့် လေ့ဆိပ်၊

ဘုတ်ဆိပ် ကုန်းပေါ်တွင်တွေ့ရသော လူ

ငယ်နှစ်ဦးအား...

“မောင်ရင် ဦးမောင်သာအိမ်ကို

အယ်လိုသွားရမလဲ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး လမ်း

ညွှန်ပါ”

ဟု အကူအညီတောင်းရာ

ထိုလူငယ်မှ ၎င်းအနီးရှိ လူငယ်တစ်ဦး

အား...

“ဟေ့...ကျနုနီ ဝါကြီးကို ဦး

စံမတို့အိမ်ကို လိုက်ပို့လိုက်”

ဟူသော အာဏာသံဖြင့် ခိုင်း

၏။ (ဝါကြီးဆိုသည်မှာ လူအိုကြီးဟု ဆို

လိုသည်) ကျွန်ုပ်မှာ ဦးမောင်သာဆိုသူကို

မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသူ မဟုတ်သဖြင့် လိုက်ပို့

သော လူငယ်အား...

“ကလေး ဘကြီးက ဦးမောင်

သာကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးဆိုတော့

သူ့အိမ်ကိုရောက်ရင် သူ့နဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မယ်

နော်”

ဟု ကြိုတင်အသိပေး ပြော

ထားသင့်...

“ဘကြီး ဟိုအိမ် မောင်းကာ

အောက်မှာ နီးထိုးနေတဲ့လူဟာ ဦးစံမ

တို့အဖေ ဦးမောင်သာပဲ”

ဟု ပြောကာ ပြန်၍ထွက်သွား

သည်။

“ဦးမောင်သာ ကျွန်တော်

စစ်တွေမြို့၊ စာတိုက်နဲ့ ကြေးနန်းက

ဝန်ထမ်း ပါ။ ဦးမောင်သာကို ကျွန်တော်

တို့ဌာနမှ ပေးလျော်စရာ ငွေတချို့ကို

ပြန်လည် ထုတ်ပေးနိုင်ရေးအတွက်

လာတွေတာ ပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မိမိကိုယ်မိမိ

မိတ်ဆက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်စကားကို ကြားရ

သဖြင့် ဦးမောင်သာ ဝမ်းပန်းတသာကြို

ဆို၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးမောင်သာထံမှ လို

အပ်သော ထွက်ဆိုချက်များကို ရေးမှတ်

နေစဉ် အပျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာ

သည်။

“ကိုမောင်သာရယ်...အစ်ကို

တူမ မမြစ် ရသေ့တောင်မြို့ကအပြန်

မော်တော်ဘုတ်ပေါ်မှာ ဓားရှခံရလို့ ကံ

ကောင်းလို့ ရေမန်းတတ်တဲ့ ဆရာနဲ့တွေ့

လို့ စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့ဘူး”

ဟု အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်

ပြော၏။ ထိုအခါ ဦးမောင်သာက...

“ဓားရှခံရတာ တော်တော်များ

သလား”

“လက်ဆစ် ပြတ်လုမတတ်ပဲ”

“ဆရာခေါ်ပြီး ဆေးမထိုးကြဘူး

လား”

“ရှင်သမီးက လက်မခံဘူး

ရေမန်းဆရာက ညှော်ကိုသာရှောင်ပါ။

ပတ်တီးကို မခွာနဲ့လို့ မှာလိုက်လို့တဲ့”

သူတို့အချင်းချင်း ပြောစကား၌

ကျွန်ုပ် ပါဝင်မှုမပြုပါ။ ကျွန်ုပ် ဤရွာသို့ လာရောက်မှုကိုစွဲမှာ ပြီးပြတ်သွားပြီ ဖြစ် သဖြင့်...

“ဦးမောင်သာ ခေါ်တော်ဘုတ် က ရသေ့တောင်ကို ဘယ်တော့ ပြန် ထွက်မလဲဗျ”

“မနက်ဖြန် ခရီးသည်အတော် အသင့်ရရင် ထွက်ပါလိမ့်မယ်။ မိတ်ဆွေ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ တည်းခို ညအိပ် မနက်ဖြန်မှ ပြန်ပေါ့”

ဟု ပြော၏။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ပိုင်း ကျွန်ုပ် လှေဆိပ်၊ ဘုတ်ဆိပ် သို့သွားရာ လူငယ်ကို ဝင် တွေ့ရ၏။

“လူလေး မင်းတို့ဘုတ် ရသေ့ တောင်ကို ဒီနေ့ ဘယ်အချိန်ထွက်မလဲ ကွ”

“မကြာပါဘူး အဘိုး။ ဘုတ်စက် ကို နည်းနည်းပြင်နေရလို့ပါ။ ပြီးပြီးချင်း ထွက်မှာပါ”

“ဟုတ်ပြီ...ဘကြီး ဒီဘုတ်နဲ့ ရသေ့တောင် ပြန်မှာနော်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဘုတ်ထွက်ခါနီး ဘကြီးကို ခဏလာ ပြောပါ။ ဘကြီး ဦးမောင်သာအိမ်မှာ တည်းခိုနေတယ် မှတ်ထားနော်”

“စိတ်ချပါ ဘကြီး။ စိတ်ချပါ”
ဟု ဘုတ်သားလူငယ်မှ ကတိ ပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ် ဦးမောင်သာအိမ်သို့ ပြန်လာစဉ် တပြန်နေ့က ဘုတ်ပေါ်တွင် စားရုံခံရသော အမျိုးသမီးငယ်နှင့် လမ်း တွင် တွေ့ဆုံ၏။

“ဘကြီးကို သမီးရှာနေတာ။ သမီးတို့အိမ်ကို တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါ။ ဒီနေ့ မနက်စာကို သမီးတို့အိမ်မှာ စားရ မယ်”

“ဒီလိုဆို ဘကြီးတည်းခိုနေတဲ့ ဦးမောင်သာကို ပြောရဦးမှာပေါ့”

“မလိုဘူး ဘကြီး။ သမီး ပြော ခဲ့ပြီပြီ။ ဦးမောင်သာက သမီးအဖေရဲ့ညီ အရင်း သမီးရဲ့အဖေငယ်ပါ” (အဖေငယ် ဆိုသည်မှာ ဦးလေးဖြစ်သည်။)

“အော်...ဒီလိုလား အေးအေး ကောင်းပြီ”

ဟု ပြောကာ ယူမခေါ်ရာသို့ ကျွန်ုပ် လိုက်မည်ပြုစဉ် သူ၏လက်မှ ပတ်တီးကိုမြင်ရသဖြင့်...

“ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ။ အနာ မယောင်ဘူးလား၊ မနာဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းသည်။

“ညနေပိုင်းက အနာကိုက်လို့ ရေနွေးပူကပ်ပေးတယ် ဘကြီး။ ညကျ တော့ ဓကိုက်တော့ဘူး အိမ်လိုရတယ်။ ခုဆို လက်ကိုကုတ်မှသာ နာတော့ တယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ် မကြာခင် ကောင်းသွားမှာပါ”

“ဒါနဲ့ဘကြီး သမီးနာမည်က မဖြစ်တဲ့။ သမီးအဖေနာမည်က ဦးမောင် စံ၊ အမေနာမည်က ဒေါ်မြနုဖြစ်ပါ”

“အေး...အေး ခုလို သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ။ ဘကြီးနာမည်က ဦးဗေဒါတဲ့ အစိုးရ လခစားဝန်ထမ်းခဲ စစ်တွေမြို့မှာနေတယ် မှတ်ထားနော် ဌာနက စာတိုက်နဲ့ကြေးနန်းဌာန”

“ဘကြီး အကျွန်ုပ်တို့အိမ်ကို ရောက်ပြီ။ အပေါ်ကိုတက်ပါ”

ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ်မှာ အတော် မြင့်သော အိမ်လှေကားသို့တက်နေစဉ် အမျိုးသမီးငယ်မှ ဖေမရွှေ၏။ (အကျွန်ုပ် ဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်မဟု ဆိုလို၏။)

ကျွန်ုပ် အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သော အခါ အမျိုးသားကြီး သုံးဦး လူလတ်ပိုင်း နှစ်ဦး အမျိုးသမီး သုံးလေးဦးတို့ကို လူရွာ

သည်။ ထိုလူများမှ ကျွန်ုပ်အား ထိုင်ရာ
ထကာ ခရီးဦးကြိုပြုကြသည်။

“ဘကြီး... ဒီလူတွေဟာ သမီး
မိဘများနဲ့ ဆွေမျိုးတွေပါ။ ဘကြီးနဲ့
ဆွေချင်လို့ စောင့်နေကြတာပါ။ ဒေတ်-
ဒါနဲ့ အဘ၊ အမေ ဘကြီးနာမည်က
ဦးပေဒါတဲ့ အစိုးရ လခစားဝန်ထမ်း
စစ်တွေမြို့မှာ နေတယ်တဲ့”

ဟု မမြစ်မှ မိတ်ဆက်ပေး၏။
ကျွန်ုပ်မှာ ထိုများနှင့် ဘယ်မှစ
၍ စကားပြောရမှန်း မသိဖြစ်နေစဉ် လူ
နှစ်ယောက်တစ်ဦးမှ...

“ဒါနဲ့ ဦးကို ကျွန်တော် တစ်ခု
ပေါ်ရစေ။ မမြစ် စားထိစဉ်က သွေး
အလွန်အကျွံ ထွက်နေတာကို ရပ်သွား
အောင် လုပ်ပေးတဲ့ ဂါထာကို သိပါရစေ
အား ကြုံကြိုက်လာရင် လူအသက်ကို
အသိပိုင်အောင်လို့ပါ”

“သိရပါတယ် မောင်ရင်။ သိပါ
အသိ ဂါထာတော့ မဟုတ်ဘူး ဗုဒ္ဓမြတ်
ဉာဏ်တရား ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ ပရိတ်
တရားတော်ပါ။ ဦးရွတ်ပြမယ် မောင် မှတ်
ပါ”

“ဗုဒ္ဓဿ လောကဓမ္မေဟိ စိတ္တံ

ယဿ နကမ္မတိ၊ အသောကံ ဝိရင် ခေမံ
တေ မဂ်လ မုတ္တမံ ဒါပံ ပုဒ်ပါဒလေးခု
လေးပုဒ်ပဲ။ ဒီပရိတ်စာကို ပုဒ်ပါဒ်ဌာန်
ကရိုဏ်းကျကျ အသက်ကိုအောင်ပြီး
ခုနစ်ကြိမ် ခုနစ်ခါ ရွတ်ဆိုသရဇ္ဈာယ်ရ
တယ်။ ဒီပရိတ်စာနဲ့ပတ်သက်သော စာစု
စာတမ်းကို ဦးဖတ်ရှုခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်းသုံး
လေးဆယ်လောက် ကြာပါပြီ။ တစ်ခါမှ
အသုံးပြုခွင့် မရခဲ့ဘူး။ မမြစ် ဘုတ်ပေါ်မှာ
သရက်သီးအခွံစွာလို့ သားလှီးစားရှပ်တော့
မှ ကြုံကြိုက်လို့ အသုံးပြုခွင့် ရခဲ့တာပါ။
မောင်ချော့တဲ့အတိုင်း ခုကွရောက်နေတဲ့
လူတွေကို အကူအညီပေးပါ။ စိတ်စေတ
နာကောင်းထားပြီး အခဲ အလကားကူ
ညီပါ”

မမြစ်မှ ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ သူမ၏
ဆွေမျိုးများကို မနက်စာ ထမင်းကျွေး
သည်။ ကျွန်ုပ် ထမင်းစားနေစဉ် မော်
တော်ဘုတ်မှ လူငယ်ရောက်လာပြီး
ဘုတ်ထွက်မည့်သတင်းကို လာ၍ ပေး
သည်။ လူငယ်ပြန်၍ ထွက်သွားစဉ် မမြစ်
မှ...

“မောင်ချေ... ဘကြီးဆီက
ဘုတ်ခ မတောင်းနဲ့နော် ငါပေးမယ်”

ဟူသော အသံကိုကြားလိုက်ရ
သေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ထမင်းစားနေစဉ်
မမြစ်၏ ဖခင်မှ...

“တမြန်နေက သမီးကို အနာ
ကျက်မြန်အောင် တောဆရာဆီမှာ ဆေး
တစ်လုံးထိုးမယ်လုပ်တာ သမီးက လက်
မခံလို့ မထိုးဖြစ်ဘူး”

ထိုအချိန်ပြောသော တောဆရာ
ဆိုသည်မှာ တောရွာများတွင် အပ်ကိုင်
ကာ ဆေးထိုးပေးနေသော ရမ်းကုဆရာ
များကို ဆိုလိုခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ခရီးသွားရင်း မိမိသိ
ထားသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို
လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခဲ့
သဖြင့် ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ရပါသည်။ ဤ
စာစုကို ဦးနင်းဆွေ ထုတ်ဝေသော စာ
စောင်စာတမ်းတွင် ဖော်ပြပါက စာဖတ်
သူများ သိရှိ၍ လက်တွေ့ အကောင်
အထည်ဖော်နိုင်ကြပါရန် မျှော်မှန်းပါသည်။

ကျော်မြင့်အောင်

တောရွာတစ်ရွာမှာ

မေးစေ့မှာ တပ်ထားတာကိုးကွ"

စေ့စေ့ ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။

ထုံ အအ နိုင်လွန်းလှတဲ့

ဒါနဲ့ပဲ ခြံသားလူလယ်က သူကို

"ရှင်တော်တော် တုံးတာပဲ။

ဘာသားတစ်ယောက်ရှိ သတဲ့။

သူခိုးလို့စွပ်စွဲပြီး ခြံအာဏာပိုင်တွေဆီကို

ဘယ်လိုကုန်းနီးမျိုးကို မေးစေ့လုပ်သုံးလို့ရ

ဘယ်နေ့မှာ သူဟာတွေအနည်း ငယ်တဲ့ပြီး

ခေါ်သွားမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ပြောဆို

တယ်လို့ ရှင်ကြားဖူးသလဲ။ အာဏာပိုင်

ဈေးဝယ်ဖို့အတွက် မြို့ပေါ်

တယ်။ တောသားလူအလဲ ချွန်နေတဲ့

တွေဆီ ခေါ်သွားလဲတာဖြစ်လဲ။ ဒီလောက်

ဘယ်လာခဲ့သတဲ့။ သူပုံစံကထုံထုံအ အနဲ့

သူမေးစေ့လေး တကိုင့်ကိုင့်နဲ့ပေါ့။

အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ရယ်စရာစွပ်စွဲချက်ကို

ဘာသား လူအပုံစံနဲ့ပဲ ခြံသားလူလည်

ကြောက်လန့်နေရှာတယ်။ သူကိုမဖမ်းဖို့

ရှင်ဖြေရှင်းနိုင်ရမှာပေါ့။ ဘာလို့ အဲဒီလူ

ဘယ်ယောက်က အချဉ်ဖမ်းပြီး ငွေညှစ်ဖို့

တောင်းပန်ရှာတယ်။ အကြံသမား

လိမ်ကို ငှေခွဲတွဲပေးလိုက်ရတာလဲ။

ဖြစ်သတဲ့။ တောသားလူအရဲ့ မေးစေ့

လူလည်ကလျော်ကြေး ပေးရမယ်

ဇနီးဖြစ်သူက ပြစ်တင်မာန်မပြီး

အလိုအပ်တာထက် သိသိသာသာ

တောင်းဆိုလာတဲ့ ကိုလူအလည်းဈေး

ပြောတော့ ကိုလူအကပြန်လည်ပြီး

အနံ့ထွက်နေတာကိုကြည့်ပြီး ခြံသား

ဝယ်ဖို့ယူလွှာတဲ့ ငွေစတွေအားလုံး

တုံ့ပြန်ပြောလိုက်တာက"ဟ...မိန်းမ၊

သူလည်က ဒေါသတကြီးနဲ့ ရန်တွေ့

ကိုလူလည်ထံ ပေးလိုက်ရတော့တာပေါ့။

မင်းသိပ်တုံးတာပဲ"တရားသူကြီးက စိတ်

ချီက်တယ်။

ကိုလူအဟာ ဘာတစ်ခုမှမ

ရှုပ်သွားပြီး ငါ့မေးစေ့ကိုဖြုတ်စစ်ရင်

"ဟာ...ငါ့ရဲ့ မြင်းကုန်းနီး

ဝယ်ဖြစ်တော့ဘဲ လကချည်းသက်သက်

ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ။ မင်းက ငါ့မေးစေ့ကိုငါ

ဘယ်များရောက်သွားသလဲလို့ လိုက်ရှာ

ရွာကိုပြန်လာခဲ့ရရှာတာပေါ့။ ဒါကို

ပေးလိုက်တဲ့ ငွေလောက်တောင် တန်ဖိုး

ဘာတ လက်စသတ်တော့ မင်းကခိုးပြီး

သူမိန်းမကမေးတော့ ကြုံခဲ့သမျှကို စုံစုံ

မထားတော့ဘူးလားကွ" တဲ့။

မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ စာအုပ်မျိုးစုံနှင့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်း နေပြည်တော်၊ ပျဉ်းမနားမြို့၊ ဖြန့်ချိရေး

လက်တစ်ဆင့်

တာပေ

(၈)လမ်း၊ နေပြည်တော်

ပျဉ်းမနားမြို့။

ဖုန်း - ၀၆၇၂၂၇၀၀

ရုပ်နာမ်ဓမ္မသင်္ခါဟု မည်မျှပင်ဆို
ထုတစ်ယောက် လောကကြီးမှ
သွားဖို့ဆိုသည်မှာ အချိန်အခါမ
ဆီတဲ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ဦးလှသင်း၏ သေ
သနည်းသည်ကား ခြောက်လုံးပြု
သနတ်ကို လက်တွင်ကိုင်လျက် စားပွဲ
သို့ မှောက်လျက်ကျနေ၏။

ခြောက်လုံးပြုထဲမှာ ကျည်ဆန်
တစ်တောင့် လျှောနေသည်။ LG အမှတ်
သားပါ ကျည်ဆန်မှာ ဦးလှသင်း၏
သေထဲမှာ တစ်တောင့်ရှိနေဖို့ သေချာ
သည်။ သို့သော် ထိုသေနတ်မှာ ဦးလှ
သင်းသေနတ်မဟုတ်ပေ။ တစ်အိမ်
သည်နေသော တူဖြစ်သူ ဝတ်လုံတော်ရ
ကိုးသောင်း၏သေနတ် ဖြစ်နေလေ
သည်။

ဝတ်လုံတော်ရ ကိုးသောင်း
ဥပဒေဘွဲ့ကို ကာလကတ္တားတက္က
သိုလ်မှ ဘွဲ့ရရှိထားသူ ဖြစ်လေသည်။
ဦးလှသင်းမှာ အသက် ၁၈ နှစ်၊ ၂၀
နှစ်နှင့် ၂၅ နှစ် အသီးသီးရှိသော သမီး
၁ ဦး ရှိသည်။

သူသည် မိမိကိုယ်ကို သတ်

သေလောက်အောင် စိတ်ညစ်စရာမရှိဟု
ခိုင်ခံ့စွာ မစ္စတာဂျီကလစ်(မိ)က ယူဆ
သောကြောင့် သေနတ်ပိုင်ရှင် ဝတ်လုံ
တော်ရ ကိုးသောင်းကို ရဲဌာနက ဖမ်း
ဆီးကာ စစ်ဆေး မေးမြန်းလေတော့
သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်
ဦးလေးကို သတ်စရာ အကြောင်းမရှိပါ
ဘူး။ ဦးလေးဆီက ကျွန်တော်ဘာမှ လို
ချင်တာလဲ မရှိဘူး။ ဦးလေးကို ကျွန်တော်
မုန်းတီးရန်ရှာစရာ အကြောင်းလည်း မရှိ
ဘူးဗျ”

ဝတ်လုံတော်ရ ကိုးသောင်း၏
စကားကြောင့် လိုင်စင်နှင့်ကိုင်သော
သေနတ်ပင်မှန်သော်လည်း ဦးလှသင်း
မိမိကိုယ်ကို ပစ်သတ်၍ သေသည့်အချိန်
တွင် ဝတ်လုံတော်ရ ကိုးသောင်းမှာ
အိမ်တွင် မရှိချေ။

သေနတ်ထဲတွင် ကျည်ဆန်
ခြောက်တောင့်ရှိနေခြင်း၊ ဦးလှသင်းမှာ
လည်း ထိုသေနတ်ကိုယူကာ မိမိနားထင်
ကို မိမိတော့၍ မောင်းဖြတ်နိုင်ခြင်းတို့ကို
ကား တရားရုံးမှ ယုံကြည်နိုင်ရန် ခဲယဉ်း
လျက် ရှိနေလေသည်။

“တစ်ခုပဲရှိတယ် ကိုးသောင်း
ဗေ။ သမီးသုံးယောက် အိပ်ပျော်နေအချိန်
မှာ မနက်မိုးမလင်းခင် ကျယ်လောင်တဲ့
သေနတ်သံနဲ့အတူ ဦးလှသင်း ကိုယ့်
ကိုယ်ကို ပစ်သတ် သေတယ်ဆိုပေမယ့်
ဦးလှသင်းဟာ တကယ်တော့ ဘယ်သန်
ဗျ။ ဒီ H.67 ဂျာမန်ကုမ္ပဏီလုပ်တဲ့
ဒဿမ ၃၊ ပီလီမီတာ သေနတ်ဟာ
မောင်းကွင်းထဲက ခလုတ်ဟာ အင်မတန်
မာတာဆိုတော့ ညာမသန်တဲ့ ဦးလှသင်း
ဟာ ညာလက်နဲ့ ခလုတ်ကို ဆွဲလို့ရပါ
မလား။ ပြီးတော့ သူ ညာလက်ညှိုးမှာ
လည်း နင်းဆိပ်စိုက်ရင်း ဓားရှုထားတဲ့
ဒဏ်ရာရှိတယ်လေ”

အမှုလိုက် ရဲမှူးဦးသန်းမောင်၏
တွေးခေါ်ပုံက သဘာဝကျသည်။ ဟုတ်
သည်။ ညာလက်ညှိုး ပထမအဆစ်တွင်
ဓား လောလောလတ်လတ် ရှုထားသော
ဦးလှသင်းမှာ မည်သည့် နည်းနင့်မျှ
သေနတ်မောင်းကို ညာလက်ညှိုးအသုံး
ပြု ဆွဲညစ်မည်မဟုတ်။ ပြီးတော့ သူ
ဘယ်လက်ထဲမှာက အမျိုးသမီးအင်္ကျီမှ
ကြယ်သီးတစ်လုံးကို ဆုပ်ထားသည်။

“ကဲ...ကိုးသောင်း ကျွန်တော်

တို့ကို ကူညီဗျာ။ ခင်ဗျား လူသတ်သမား
မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ယုံကြည်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဦးလှသင်း သူ့ကိုယ်သူ သတ်မ
သေနိုင်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်
နော်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဗျ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဒါကို သေချာကြည့်
ဗျာ။ ဒါ ဘယ်သူ ကြယ်သီးလဲ”

ကြယ်သီးမှာ ကနုကနာ ကြယ်
သီးလေးဖြစ်သည်။

“ဪ...ဒါ ပွင့်နီဒီဆိုင်က
ကောင်မလေးရဲ့ ကြယ်သီးဖြစ်နိုင်တယ်”

ပွင့်နီဒီစတိုး ဟူသော ဆိုင်သို့
ကိုစိုးသောင်း ရောက်လာသည်။ အမျိုး
သမီးဝတ် ကုတ်အင်္ကျီများကို နမူနာပြ
ထားရာ အနက်ပေါ်တွင် ရွှေလှိုင်းပါသော
ကုတ်အင်္ကျီများ ချိတ်ထားသည့်နေရာကို
ကိုစိုးသောင်း ရောက်လာသည်။

ကုတ်အင်္ကျီမှာ ကြယ်သီးသုံး
လုံးရှိတတ်၏။ ယခု ကြယ်သီး ၂ လုံး
သာရှိသော အနက်ရောင် ဝိသားကုတ်
အင်္ကျီကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မေသော်...ဟိုမှာ ဝယ်သူ”

စူးရှရှအသံနှင့်အတူ ကိုယ်လုံး

ကိုယ်ပေါက်လှ၍ အရပ်မြင့်သော မိန်းမ
ချောလေးတစ်ဦး ရောက်လာသည်။

“ဘယ်သူ့အတွက် ယူချင်တာ
လဲ။ ဘာပစ္စည်းယူမှာလဲ”

အောက်မှ အလှကုန်ထည့်ရာ
မှန်ဘီရိုများထဲတွင် မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်း

ဆိုဆေး၊ ကလပ်၊ ဆံညှပ်များ ရှိနေသည်။
“ဒီအင်္ကျီလေ။ အဲ့ဒါ အစ်ကို

ကြီးညီမက ပူဆာလို့ ညပွဲတွေကို အနွေး
ထည်အဖြစ် ဝတ်ချင်သို့တဲ့ သူက ဟင်
၃၅၊ ခါး ၂၂၊ ရင် ၂၈ လောက်ပဲ တော်
ပါ့မလား”

“မေသော် ဝတ်ပြမယ်လေ”
မေသော်ဆိုသော အရပ်မြင့်မြင့်

အသားဖြူဖြူ မိန်းကလေးက ခေါင်းပေါ်
မှတန်းတွင်ရှိသော ကုတ်အင်္ကျီကို ဖြတ်
ယူကာ ဝတ်ပြသည်။

ခါး တင်၊ ရင် တိကျသည်။
ဟိုဘက်လှည့် သည်ထက်
လှည့်ပြသည်။

ဤတွင် တံခါးဝမှ စောင့်နေ
သော ရဲမှူးဦးသန်းမောင်ကို ဝတ်လုံတော်
ရ ဦးသောင်းက မျက်ရိပ်ပြလိုက်ရာ
ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းမှ သက်သေရပ်

ကွက်လှကြီးများနှင့်အတူ ဝင်လာသည်။
“ဒီက ညီမနားမည်က ဘယ်ထိ

ခေါ်လဲ”
“မေသော်ပါ”

အသက် ၂၅ နှစ်ပါ။
“ဟိုတစ်နေ့က ကုတ်အင်္ကျီ

တွေ လိုချင်လို့ ရွှေတောင်ကြားရပ်ကွက်
က ဦးလှသင်းက ဖုန်းဆက်ခေါ်တာ
သွားပြရတယ်မို့လား”

“ရှင်”
မေသော် မျက်လုံးဝိုင်းသွား

သည်။
“အစ်ကိုတို့ ညီမမေသော်တာ

က ရှိပါတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောပါ
ရဲမှူးဦးသန်းမောင်က ပြောချင်
သည်။ မေသော်၏ ဝိုင်းစက်လှပသော
မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ရစ်စဲ
သည်။

“ဒီလိုပါရှင်”
မေသော်က ဖြစ်ရပ်မှန်

အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းလင်းပြောဆိုပြ
သည်။

စင်စစ် နံနက် (၇) နာရီ

အရောင်းဆိုင် မဖွင့်သေးပေ။ သို့သော်
မေသော်မှာ စတိုးဆိုင်တွင် အိပ်သူဖြစ်
၍...

“ကုတ်အင်္ကျီ သုံထည်လောက်
ထိုချင်တယ်။ အိမ်နံပါတ် ()ကို လာပြီး
ပြပါလား။ သမီးသုံးယောက် မန္တလေး
သင်္ကြန်လည်ဖို့ တတ်နိုင်ရင် ခုချက်ချင်း
ဆင်”

မေသော်က ဖုန်းကိုနားထောင်
ထား...

“ကောင်းပြီ...အန်ကယ် ခုပဲ
ထားနဲ့မယ်”

ဟု တုန့်ပြန်လိုက်သည်။

ဤကဲ့သို့ အိမ်များကမှာလျှင်
တစ်ထည်ပေါ်မှာ အမြတ်ငွေထောင်ချီ၍
မေသော်အတွက်ရနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်
ထုတ်အင်္ကျီ (၁၀)ထည် ပုံအမျိုးမျိုးထည်
ထား ဘော့စ်ကားလေးကို ကိုယ်တိုင်
ဆောင်း၍ ချိန်းဆိုသော ရွှေတောင်ကြား
ရုပ်ကွက်မှအိမ်သို့ မေသော် ရောက်သွား
ခဲ့သည်။

နှစ်ထပ်တိုက် အောက်ထပ်ညှပ်
ခန်းတွင် အသက် (၆၀)ကျော် အငြိမ်း
စားအရာရှိ ဦးလှသင်းက စောင့်နေလေ

သည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှသည်။ မေ
သော် ကားကို ခြံအပြင်မှာရပ်၍ အင်္ကျီ
များထည့်ထားသော အထုပ်ကိုယူ၍ ဦး
လှသင်းခွင့်ပေးသော တံခါးမှ ဝင်လာလေ
သည်။

“ဝတ်မယ့် မိန်းကလေးတွေ
ရော အန်ကယ်”

“အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်မောကုန်နေ
တယ်။ မင်းပဲ ဝတ်ပြပါ”

မေသော်က တစ်ထည်ပြီးတစ်
ထည်ဝတ်ကာ ကိုယ်ကိုလှည့်၍ပြသည်။

“ဒါလေးက ပိုးကို ရွှေ့ခြည်
ဖောက်ကား။ ဆယ်ကျော်သက်တွေနဲ့ဆို
လိုက်တာပေါ့”

မေသော်က ကိုယ်ကိုတစောင်း
လှည့်ကာပြစဉ် ကာမတီးလှူးစီးလာသော
ဦးလှသင်းက မေသော်၏ကိုယ်လုံးကို ရင်
ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်လေသည်။

“ဒီ...အန်ကယ် ဘာလုပ်တာ
လဲ။ လွှတ်...လွှတ်”

ဦးလှသင်းက ငွတ်အတင်းဖက်
ရာ မေသော်က နံရံမှ လွယ်အိတ်ထဲသို့
နှိုက်ရာ သေနတ်ကို ရသွားလေသည်။

“ကဲ...လူယုတ်မာကြီး”

“ဒိင်း”

“အား”

ဦးလှသင်း ယိုင်သွားရာ ဘေးမှ
ကုလားထိုင်ပေါ်သို့တင်၍ မေသော်က
လက်ထဲသို့ သေနတ်ထည့်ကာ အိမ်
တံခါးကိုစု၍ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

xxx

အဖြစ်မှန်ကို သိရသောအခါ
ရဲမှူး ဦးသန်းမောင်က...

“ကဲ...ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ
လည်း ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ။ မိန်းကလေး
တွေမှာ မိမိကိုယ်ကို ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်
ရှိတယ်။ တရားရုံးမှာ ဖြေရှင်းကြတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ ဝတ်လုံတော်ရ ကို
ဝိုးသောင်းနှင့်အတူ မေသော်ကို ရဲဌာနသို့
ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

ရာဂ ဟူသည်ကား မမြင်နိုင်
သော အမှောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

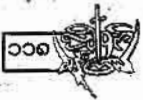
တော်မူည

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်

အိန္ဒိယ ခရီး

အိန္ဒိယ

ကျွန်ုပ်တို့သည် အနယ်နယ်အရပ် ရပ်သို့
အနီးကပ်စွာ လှည့်လည်နေ ခဲ့သဖြင့်
သမီးထင် ရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံများ
အဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များကို ကြုံတွေ့လျှင်
ပြောရုံမျှ မှတ်တမ်းတင်ရန် အထုံအလှေ
မရှိတော့ပါ။

သို့ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ
အောက်အရပ်တွင် ယဉ်ကျေးမှုသမိုင်း
အဆင့်အတန်းကြီးမားသော ပါဒနိင်တော် နှင့်
အောက်သက်၍ လေ့လာခြင်း၊ တရား
အထူးထုတ်လိုခြင်း အမှုကိုစွတို့ကြောင့်
အောက်ရိုးစွာကို ကျွန်ုပ် မြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်း
အစိုးရအရာရှိအဖြစ် အမှုထမ်းစဉ်
ကျွန်ုပ်တို့သည်ရင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော မောင်ခင်
မောင်ကြီးနှင့် မြန်လည်သုံတွေ့ ခဲ့စဉ်
သုတေသနပြုတွေ့ခဲ့ရသော ပါဒနိင်တော် နှင့်
အောက်စပ်နေသည့် ထူးခြားဆန်းကြယ်
ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို သူက စာပေဝါသနာပါ
သောကြောင့်ရေးသားသိမ်းဆည်းထားရာမှ
ကျွန်ုပ်တို့ကို ထုတ်ပြသဖြင့် ကျွန်ုပ် သူ၏
ရှင်အရေး အသားအတိုင်း လျှောက်ဆန်းကြယ်
ဆို သတ်ကြီးအား တင်ပြလိုက်ရပေကြောင်း။

သိဒ္ဓိနိုင်

ဆေးရုံရင်ခွဲရုံ နီကျင်ကျင်မီး
ရောင်ကလေးအောက်မှာ ကြောက်တတ်
သူများအတွက် ကျောစိမ်းပွယ်ခြင်ကွင်းပင်
ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ် ကိုလိုနီခေတ် လက်
ကျန်အဆောက်အဦးတွေ သန်လျင်လို
နေရာမျိုးမှာ များပြားလှသည်။ ဥပမာ
ဘီအိုစီ အဆောက်အအုံများ၊ တရားရုံး
အဆောက်အဦနှင့် ရဲစခန်း အဆောက်
အဦအချို့။

ဆွေးရုံနှင့် ရင်ခွဲရုံမှာလည်း
ကိုလိုနီ ခေတ်က ဆောက်ထားသော
အဆောက်အအုံများဖြစ်ပြီး တခြား တိုးချဲ့
အဆောက်များနှင့် အသွင်သဏ္ဌာန်ချင်း
ခြားနားလွန်းလှသည်။

အုတ်ကြွပ်မိုးပြီး အုတ်သား
ကောင်းကောင်းဖြင့် တည်ဆောက်ထား
သဖြင့် မကြာခဏ သန့်စင်အောင် တိုက်
ချွတ်ထားပါက အနီရောင်ပတ္တမြားခဲလို
အမြင်သန့်ရှင်းပြီး ပစ္စုလက္ခ သဘောမျိုး
ထားပါက ရေညှိများတက်ပြီး မွဲခြောက်
ခြောက်အရောင်ဖြင့် လန့်စရာပင် ကောင်း
တတ်သည်။

ပင်ဆေးရုံကြီးကိုမူ ခရိုင်ဆရာ

ဝန်ကြီး (ROUND) လှည့်လေ့ရှိသဖြင့်
တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ဆေးသုတ်ချေးချွတ်
လုပ်တတ်သဖြင့် အနေတော်မျှ ကြည့်၍
ကောင်းသော်လည်း ရင်ခွဲရုံမှာမှ သပ်ရပ်
သေသပ်မှု မရှိတော့။ ပြတင်းပေါက်မှန်
များပင် အစုံအစေ့မရှိ။ လူသေရိက္ခံ အဝင်
အထွက် ပြုလုပ်ရာဖြစ်၍လည်း ရင်ခွဲရုံ
ဝန်းကျင်မှာ လူသူပြတ်လပ်သည်။ အုတ်
တိုက် အဆောက်အဦဖြစ်၍ နေ့လယ်နေ့
ခင်းကြည့်လျှင်ပင် အရောင်မွဲခြောက်
ခြောက်နိုင်သည်။ ရှေ့မှာ မျက်နှာစာ
အဖြစ် ကာရံထားသော အုတ်ရိုးမြင့်
အကာကြီးမှာ အင်္ဂတေ ကိုင်ထားပြီး ထုံ
သုတ်ထားသောပြားယဉ် မသုတ်တာ
ကြာပြီ ဖြစ်၍ ရေညှိတွေ တက်ပြီး
မည်းမည်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ 'ဘေး
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ချုံ နွယ်ပိတ် ပေါင်းများ
ထူထည်းပြီး မြေ ကြွက် ကြီးများ
ပျော်ပါးမြူးတူးရာလို ဖြစ် နေပြန်သည်။

လူသေအလောင်းရိပါက ရင်ခွဲ
ရုံအတွင်းမှာ မီးလင်းနေတတ်ပြီး လူသေ
အလောင်းမရှိပါက မီးထွန်းမထား၍
မှောင်နေတတ်သည်။ ခရိုင်ဆေးရုံကြီး
ဖြစ်၍ တက်ရောက်ကုသသူ များသဖြင့်

လူသေအလောင်းကတော့ ရှိသည့်အခါ
ရှိနေတတ်သည်။

ရင်ခွဲနှင့် ဆင်လှမ်းလှမ်းမှာ အို
ဟောင်းနေသော ဓာတ်တိုင်ကြီးတစ်တိုင်
ရှိသည်။ ထိုဓာတ်တိုင်ကြီးမှာလည်း မီး
လင်းသည့်အခါ လင်းပြီး မလင်းသည့်
အခါက များသည်။ ရင်ခွဲနှင့် ကားလမ်း
ကနီးပြီး ဆေးရုံအောက်အနီးနှင့် လှမ်း
နေသဖြင့် အကျဉ်းပျက်သကောင်သားမှ
၏ ခဲဖြင့် လက်သရမ်းမှုကြောင့် ထိုဓာတ်
မီးတိုင်မှာ ဝင့်ကြွေးတစ်ခုသဖွယ် မီးလင်း
လည်း ခဏပင်။

ကျွန်တော်သည် ဆေးဝယ်စရာ
ရှိသဖြင့် ဆေးရုံကြီးရှေ့ ရဲစခန်းဝင်းအတွင်း
ဆေးဆိုင်ဖွင့်ထားသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ
ကိုခင်စောနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဆရာမကြီး
အိမ်မီးတင့်တို ဆိုင်ဘက်သို့ စက်ဘီးနင်း
လာစဉ် ရင်ခွဲရုံရှေ့ ကားလမ်းပေါ်မှ
မဖြတ်မဖြစ် ဖြတ်နင်းလာရသည်။

ပဲခူးစု ဆေးရုံအောက်ကျွေမှ
စက်ဘီးကို ချိုးကျွေးပြီး နင်းလိုက်စဉ်မှာ
ရင်ခွဲကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ရင်ခွဲ ရှိရာ
မီးလင်းနေသဖြင့် လူသေအလောင်း
တစ်လောင်းလောင်းတော့ ရှိနေမည်မှာ

သေချာသည်။

ဆေးရုံ ကုန်းတက်ဖြစ်၍
ကျွန်တော်က စက်ဘီးကို ဖြည်းဖြည်းမှန်
မှန်နင်းရင်း နောက်မှ စက်ဘီးနှင့်လိုက်
လာမည့် ကိုကြည်လွင်ကို စောင့်ရန်
အရှိန်လျှော့လိုက်သည်။

ကိုကြည်လွင်နှင့် ကျွန်တော်မှာ
ပဲခူးစုထိပ် ဖိုးထောင်ကြီး၏ လပ်ကီး
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ညညဆုံပြီး
လက်ဖက်ရည် သောက်လေ့ရှိသည်။ ကို
ကြည်လွင်နှင့် သူ့အစ်ကို ကိုသန်းမြင့်တို့
က စာရင်းတွက်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်
နှင့် သူရိန်မင်းတို့က စာအကြောင်း ပေ
အကြောင်း ပြောတတ်ကြသည်။

ထိုညက ကျွန်တော်တို့ စကား
ကောင်းနေကြပြီး အိမ်အတွက် ဆေးဝယ်
အနီ ဆေးရုံကြီးရှေ့ရှိ ကိုခင်စောတို့ ဆေး
ဆိုင်ကို လာခဲ့ကြခြင်းပင်။ ကိုကြည်လွင်
မှာ ဘီးလေလျှော့နေသည်ဆိုကာ ကွမ်း
ယာဆိုင်မှာ လေဝင်ထိုးနေ၍ နောက်ကျ
ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုးဦးကျမို့ ခပ်စောစော လေ
ပြင်းနှင့်အတူ မိုးခပ်သည်သည် ရွာထား
သဖြင့် ကတ္တရာလမ်းမပေါ်မှာ ရေများပင်

မခြောက်သေး။ ဆေးရုံကုန်းလမ်းမှာ ထပ်
မီးတိုင်များ ရှိသော်လည်း မီးလုံးဆက်ဆက်
ပြီး အမြဲမှောင်နေတတ်သည်။ ကား
အသွားအလာရှိသော ကားမီးနှင့် အလင်း
ရတတ်သည်။

ကျွန်တော် ခပ်ဖြည်းဖြည်း
မှန်မှန်နင်းလာရင်း ရင်ခွဲနှင့် နီးလာသည်
ယာဉ်ကြောအားဖြင့် ညာဘက်ကူ၍ ညာ
ဘက်တွင်ရှိသော ရင်ခွဲနှင့် ကျွန်တော်
အကြားမှာ ဆေးရုံဝင်း အုတ်တံတိုင်းတစ်
ခုသာခြားပြီး ရင်ခွဲဘက်နှင့် ပိုပြီး နီးကပ်
နေသည်။ လေပြင်းတစ်ချက်အသုတ်မှာ
အမှတ်နဲ့စူးစူး ရေလိုက်သဖြင့် ရင်ခွဲဘက်
ကို မလုံမလဲ ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိ
သည်။

ကျွန်တော်သည် ပင်ကိုအားဖြင့်
ကြောက်တတ်သူမဟုတ်။ ယင်းကြောင့်
လည်း...

“ရင်ခွဲရုံရှေ့က ဖြတ်တာပဲ ဒီ
လောက်တော့ရှိမှာပေါ့” ဟူသော အားပေး
စကားဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်၍ နှစ်သိမ့်
မှုပေးလိုက်ရသည်။

ဆေးရုံမှာ သေသူ တစ်ယောက်
အလောင်းကို အိမ်ပြန်သလိုကာ အရပ်

သီအောင် ဖုန်းဖိလုပ်ပြီး အိမ်ကျမှ
သေဟန်ဖြင့် အခေါင်းသွင်းတတ်ကြ
သူတို့လို အချို့ကျတော့လည်း အိမ်
ပြန်ယူတဲ့ ရင်ခွဲရုံမှ မသာချလေ့ရှိတတ်
သည်။

တရားသဘောနှင့် ကြည့်လျှင်
ဘာ သေပြီးမှသာ အပုပ်ကောင်က ရုပ်
သေတော့၍ အိမ်ပြန်ယူလိုလည်း
မရှိပါ။

တချို့ကျပြန်တော့ ရာဇဝတ်
မှုများအရ ပိုင်ရှင်မပေါ်ဘဲ ထားရသည့်
အလောင်းများ ရှိနေတတ်၍ ရင်ခွဲရုံဝန်း
ထဲမှာ အပုပ်နံ့များ လျှံထွက်၍နေတတ်
သည့်အခါမျိုးလည်း ရှိသည်။

ရင်ခွဲရုံရှေ့ပြတ်ရင်း ကျွန်တော်
ကိုခင်စောတို့ ဆေးတိုက်ကိုလှမ်းကြည့်
သည်။ ဆေးဆိုင်မှာ မီးလင်းနေလျက်က
ဆေးများ ပိတ်စပြနေလေပြီ။ ညပိုင်းများ
တွင် ဆေးရုံလမ်းသည် လှပြတ်လှပြတ်
နေသည်။ အိမ်ဖြူ စားသောက်ဆိုင်ဝန်း
ထဲတွင်သာ မီးများ လင်းထိန်နေလေ
သည်။

ဆေးဆိုင်ဘေး စက်ဘီးထိုးရပ်
သွားတော့ ဆေးဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုခင်စော

နှင့် အိမ်စားတင်တို့လင်မယား ခေါင်းချင်း
ဆိုင်ပြီး ဆိုင်စာရင်း တိုက်နေလေပြီ။
နောက်ဖက် တံခါးကိုတော့ ဖွင့်
ထားသည်။ ညရေညတာ ဆေးဝယ်သူ
ရှိပါက ရောင်းနိုင်ရန် ကိုခင်စောက ဆိုင်
မှာ စောင့်အိပ်သည့်အခါ အိပ်လေ့ ရှိ
တတ်သည်။

“ဗျီး...ကိုခင်စော ဆိုင်ပိတ်ပြီ
လားဗျ”

“ဟာ...ကိုခင်မောင်ကြီး ဆိုင်
ပိတ်တော့မသိဗျီး အချိန်လည်း ကြည့်ဦး
ညကိုးနာရီ ကျော်နေပြီလေ”

“အေးဗျာ...လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မှာ ဒီည လေပစ်တာ အချိန်ကြာသွား
တယ်။ လုပ်ပါဦးဗျာ ခါတိုင်းရောင်းနေကျ
သွေးပေါင်ကျဆေး”

ကိုခင်စောမှာ ကျွန်တော်တို့
အုပ်စု ရောဂါတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လျှင် သူ၏
လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံအရ တော်ရုံတန်ရုံ
ရောဂါလောက်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်စမ်း
သပ်ပြီး သင့်တော်ရာဆေး ပေးနေကျဖြစ်
သည်။ သွေးချိန်သွေးတိုင်းရာမှာ စိတ်ချရ
သူလည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ကို အသင့်ထုပ်ထား

သော သွေးပေါင်ကျဆေး ထုတ်ပေးသော
ဖြင့် ကျွန်တော် လှမ်းယူပြီး သူ့ကို ပိုက်
ဆံပေးလိုက်စဉ် ပိုက်ဆံလှမ်းယူရင်း လှမ်း
ပြောသော သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်
ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားရသည်။

“ခင်ဗျား သူငယ်ချင်း ငမိုးကြီး
ဆုံးသွားပြီဗျ”

“င...ငမိုးကြီး ဆုံးသွားပြီ
ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့နဲ့တောင် နေ
ခင်းက ဘုန်းကြီးပျံ့မှာ တွေ့ခဲ့သေးတာ
အကောင်းကြီး ရှိနေတာပဲဟာဗျာ”

“အကောင်းကြီး ရှိနေတာတွေ
ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့။ နုနစ် နာရီလောက်
က အောင့်တယ်အောင့်တယ်ဆိုပြီး ဆေး
ရုံရောက်လာတာ ရှစ်နာရီလောက်မှာ
ဆုံးပြီး ခု ရင်ခွဲရုံထဲ ရောက်နေပြီဗျ”

“ဟင်”

ကျွန်တော့်ဆီမှ လန့်ဖျပ်ပြီး အာ
မေဇိုတ်သံပင် ပေါ်ထွက်သွားခဲ့ရလေပြီ။

“ရှစ်နာရီလောက်က ဆုံးတာဆို
တော့ အလောင်းက အကောင်းကြီးရှိနေ
ဦးမှာပဲ။ ကျွန်တော် ရင်ခွဲရုံရှေ့က စက်ဘီး
နင်းလာတုန်းက အပုပ်နံ့စူးစူး ရလောက်
တယ်ဗျ”

“ဟာ...မဖြစ်နိုင်တာ ကိုခင်
မောင်ကြီးရယ်။ ဒီနေ့ ဆေးရုံမှာဆုံးတာ
ငမိုးကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတဲ့ဟာ ရင်ခွဲရုံ
မှာ အလောင်းလက်ကျန်မရှိဘဲ ဘာဖြစ်
လို့ အပုပ်နဲ့ ထွက်ရမှာလဲ”

ကိုခင်စောပြောနေစဉ် ကိုကြည်
လွင် စက်တီးနှင့် နောက်မှရောက်လာ၍
မေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဖို့...ကိုကြည်လွင် ရင်ခွဲနား
က ခင်ဗျား စက်တီးနင်းလာတော့ ဘာ
ထူးခြားသေးလဲ”

“အထဲမှာ မီးလင်းနေတာ တွေ့
တယ်။ အလောင်းတစ်လောင်းတော့ ရှိ
နေမှာပေါ့ ဘာများထူးခြားလို့လဲ”

“အပုပ်နဲ့ မရဘူးလား”

“မရပါဘူးဗျာ”

ကိုကြည်လွင် အဖြေစကား
ကြောင့် ကိုခင်စောကြီးက ဟက်ဟက်
မက်မက်ကြီးရယ်လို့၍...

“ဟား...ဟား...ဟား ကိုယ့်
လူလည်း ရင်ခွဲနားကဖြစ်လာလို့ သွေး
ကြောင်ပြီး ဟိုအနံ့ရ ဒီအနံ့ရ ဖြစ်လာပြီ
နဲ့ တူတယ်”

“ကဲပါရှင်။ ရှင်တို့သူငယ်ချင်း

တွေ သွေးကြောင်ပြီး ဟိုအနံ့ရ ဒီအနံ့ရ
တွေ ပြောမနေကြနဲ့တော့။ ကျွန်မ
တစ်ယောက်ထဲ အိမ်ပြန်ရမှာ မရဲတော့
ဘူး။ အားလုံး လိုက်ပို့ကြပေတော့။ ပြီး
တော့မှ ကိုခင်စောကြီးက ဆေးဆိုင်မှာ
ပြန်အိပ်”

ကျွန်တော့် စကားကြောင့် ကို
ခင်စောကြီး၏ မိန်းမ ဆရာမအိမ်မီးတင့်
ကို ကြောက်စိတ် ကူးဆက်သွားဟန်တူ
သည်။ ခါစဦး ဆေးရုံဝန်းကျင်မှာ ပုံမှန်
သွားလာနေကျ ဆရာမကို ကျွန်တော်တို့
သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် လိုက်၍ ပို့ပေး
လိုက်ရသည်။

ဆရာမ အိမ်မှာလည်း ဆေးရုံ
ဝင်းအတွင်းရှိပြီး ရင်ခွဲနားနှင့် ကူးစက်ဆေး
ပေးခန်း အဆောက်အဦကြာချို လမ်းက
ဖြတ်မှ ရောက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့တ
တွေ ဖြတ်ရပြန်သည်။

ရင်ခွဲရုံအနီးတဝိုက်မှ အဖြတ်
တွင် ဘာနံ့မျှမရတော့။ ကိုခင်စောက
ကျွန်တော့်လက်ကို မှောင်ထဲမှ ဘယ်လို
လဲဟူသော သဘောဖြင့် ဖျစ်ညှစ်သည်။

ကျွန်တော်မှာ စေ့မရဟန် ရင်
ခွဲရုံမှ လျှံထွက်လာသော မီးအလင်း

ရောင် ပြန်ပြန်ကလေးမှာ ခေါင်းခါပြလိုက်
ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မကျေနပ်
နိုင်ပါ။

xxx

ကျွန်တော် အပြန်လမ်းတစ်
လျှောက်လုံး စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ ညောင်
သုံးပင်ဘုန်းကြီးပွဲကို နေ့ခင်းက အထွတ်
ကြီးပင် စည်စည်ကားကား ကျင်းပပြီး
ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နှင့် ညောင်
သုံးပင်ဆရာတော်မှာ ဆရာရင်း။ အကား
ရင်းများဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ
ဘုန်းတော်ကြီး ပုံသွန်တော်မှုကတည်းက
နေ့စဉ်လိုလို ရောက်ရှိနေတတ်သည်။

ဆရာတော်ကြီးမှာ စာတတ်
ပေတတ် သက်ကြီးဝါကြီးဖြစ်၍ တပည့်
တပန်းတွေ များလှသည်။ ဆရာတော်
ဘုန်းကြီးပွဲကို ယေဉ်ကျားရန် ခုနစ်ရာ
ခုနစ်လီ စီစဉ်ခဲ့သည်။ ဦးစိန်အောင်မင်း
ဒေါ်ရွှေလိပ်ပြာ၊ ဦးထွန်းရွှေနှင့် အခြား
နာမည်ကြီး မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ အဆိုး
တော်ပေါင်းစုံ လာရောက်ပြီး ယေဉ်ကျား
ကြသည်မို့ အတော်ကြီးစည်ကားခဲ့သည်။
ညောင်သုံးပင်ရွာသားများ ခြံ

သော ငမိုးကြီးနှင့် ငမိုးကြီးတို့ ညီအစ်
မ ဌာနများဖြစ်၍ ခြံထဲမှလာရောက်
သော ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းများ
သို့လေးကိုပိန်၏ ချက်အရက်ဆိုင်
ဆီခေါ်ပြီး ဧည့်ခံတတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ခြံပေါ်က သူငယ်
ချစ်များမှာ ညောင်သုံးပင်ရွာသားတွေ
ရင်းနှီးနေသလို ညောင်သုံးပင်ရွာဝန်း
ကျယ် ရှေးဟောင်း အဆောက်အဦးများ
သည် ကြုံတွေ့ကျွမ်းဝင်နေပြန်သည်။

သန်လျင်၊ ကျောက်တန်း၊ ခ
သုခ ဝန်းကျင်မှာလည်း ရှေးဟောင်း
ဆောင်နှင့် အဆက်အစပ် အခိုင်အမာ
ခြံကြောင့် ရှေးဟောင်း အဆောက်
အဦး ဂူပျက်၊ ပုထိုးပျက်၊ အိမ်ပျက်၊
ဆင်ပျက်တွေ ပေါများလှသည်။

အပျက်အစီး များနေခြင်းမှာ
မြန်မာနိုင်ငံကို ပထမဦးဆုံး ကျွန်
တို့ကြီးစားသည့် နယ်ချဲ့ပေါ်တူဂီ ကို
မောင်ကာခေါ် ဒီဘရက်တို့၏ ရန်
ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာသာသနိက အဆောက်
အဦးများ အပျက်အစီးခံထားခဲ့ရ၍ အမြဲ
အနွှမ်းများ များပြားနေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ပါဒနိုင်ငံတော်သည် ယခု ပါဒ

ကြီးရွာကို ဗဟိုပြု၍ မြောက်တစ်ယူဇနာ
(ယခု သန်လျင်မြို့ ယခင်က အာဂုံမြို့)
တောင်သို့ တစ်တိုင်ခန့် (ယခု ကျောက်
တန်း ယခင် ဝှမ်းမြို့) အရှေ့တစ်ယူဇနာ
ခန့် (ယခု သုံးခွဲမြို့ ယခင် ခုံသတိုင်မြို့)
အနောက်သို့ ယူဇနာတစ်ဝက်ခန့် (ယခု
သီလဝါ-အလွမ်းဆွတ်ရွာ ယခင် ခုံပိုင်မြို့)
အထိ ကျယ်ဝန်းသည်ဟု အဆိုရှိသည်။
သီဟဗိမ္ဗကျွန်းဟုလည်း ခေါ်တွင်ခဲ့ပြီး သာ
သနာသက္ကရာဇ် ၃၅ ခုနှစ်တွင် နန်းတက်
သော သမိန်စက္ကဝတ်ဘွဲ့ခံ သုဓမ္မခ နန်း
စောရှင်လက်ထက်တွင် သူရဲကောင်း
ထွက်ရာကျွန်း၊ သမိန်စကားကျွန်းဟု
အမည်တွင် ခဲ့သည်။

ပါဒနိုင်ငံ သက်တမ်းကား ကြာ
မြင့်သည်နှင့်အမျှ သာသနာရေးနှင့် ပတ်
သက်၍လည်းကောင်း ရှေးဟောင်းသမိုင်း
ဝင် အဆောက်အဦးများသည် လည်း
ကောင်း လက်ညှိုးထိုး မလွဲနိုင်အောင်ပင်
ပေါများရာအရပ်လည်း ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့် သန်လျင်တစ်ဝိုက်
ရှိ ရှေးလူကြီးများသည် အိမ်ဆောက်၊
ယာတည်၊ လယ်ထွန်ရာတွင်ပင် ကရုဏာ
စိုက် ပြုလုပ်လေ့ ရှိတတ်ကြသည်။ သာ

သနာ အဆောက်အဦးနှင့် မကင်ရာမကင်း
ကြောင်းဆို ရောင်ကြရာမကြသည်။

ငမိုးကြီးနှင့် ငမိုးကြီးတို့မှာ ခပ်
ရွတ်ရွတ်ကောင်စားတွေ ဖြစ်သည်။
အထူးသဖြင့် ငမိုးကြီးက ပိုပြီးဆိုးသည်။
ဘာကိုမျှ အယုံအကြည် အလေးအနက်
မထားတတ်။

ထိုနဲ့က ကျွန်တော်နှင့်အတူ
ငမိုးကြီးနှင့် ငမိုးကြီးတို့ အပါအဝင် သူ
ငယ်ချင်းတစ်သိုက် ညောင်သုံးပင် ဆရာ
တော် လောင်တိုက်ပြာကျပြီးချိန်မှာ
ညောင်သုံးပင်ရွာမှ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ငမိုးကြီးတို့ ညီအစ်ကိုက လိုက်
လံပို့ဆောင်ပေး၍ ချက်အရက်သောက်
လိုသူ သူငယ်ချင်းအချို့နှင့် ညောင်သုံးပင်
ရွာလယ် ကွင်းစပ်မှ ဦးပိန်ချက်အရက်တဲ
သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့်
ကြည်လွင် ကိုခင်စောတို့မှာ ချက်အရက်
မသောက်လို၍ ထန်းရည်ပဲ နည်းနည်း
ပါးပါး သောက်ဖြစ်ကြသည်။

ညနေ လေးနာရီလောက်မှာ
တော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်သိုက်ကို သူတို့
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ညောင်သုံးပင်နှင့်
တောတန်းခင်ရိုးတွေကို ဖြတ်ပြီး ကား

လမ်းမရောက်အောင် လိုက်ပို့ကြသည်။

အောင်မင်္ဂလာမှ ကိုစိုးမြင့်က ကျွန်တော်တို့လို ထန်းရည်ပဲ သောက်သူ မို့ ဆီးရှင်နေသဖြင့် ဆီးသွားရန် တော တန်းခင်ရိုးကလေးအတိုင်း လျှောက်လာ ရာကနေ နေရာရှာပြီး ကုန်းကမှ သစ်ပင် အုပ်ကလေးအနီးမှာ ထိုင်ချသည်။

“ဟာ . . .ဟာ . . .အဲဒီမှာ မပေါက်နဲ့ မပေါက်နဲ့။ အဲဒါ ဘီလူးမ သိမ်နေရာဗျ။ ပါဒေသနာတော်ရဲ့ သိမ်ကိုး သိမ်ထဲမှာ အပါအဝင်နေရာလို့ ပြောကြ တယ်။ ဒီပြင်နေရာ ပေါက်ဗျာ”

ညောင်သုံးပင်ရွာသား သက်မြင့် ဦးက လှမ်းအော်လိုက်သဖြင့် ကြောက် တတ်သော ကိုမြင့်စိုးက ထိုနေရာက ပြောင်းပြီး တခြားနေရာ တောအုပ်ဖက်သို့ ရွှေ့ပြီး ဆီးသွားသည်။ ပါးစပ်မှလည်း တ တွတ်တွတ် တောင်းပန်နေသည်။

သည်တွင် ချက်အရက်မှူးနေပြီ ဖြစ်သော ငမိုးကြီးက အယုံအကြည်မရှိ သူ ပီပီ . . .

“ဘာ . . .ဘီလူးမ သိမ်လဲ ကျောက်စာမရှိ ဘာမရှိနဲ့ အလကား ကံ ကုန်ကြီး ပေါက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲကွ”

ဟုပြောပြီး ဆီးသွားရာ သူ့ အစ်ကို ငမိုးကြီး လှမ်းဆွဲတာတောင် မရ လိုက်ချေ။

သူ့ အတော့်ကို မူးနေသဖြင့် သူ့အစ်ကို ငမိုးကြီးကို ပြန်ခေါ်သွားရန် ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ ကားလမ်းရှိရာသို့ တောလမ်းအတိုင်း ဆက်၍ လျှောက်ခဲ့ ကြရသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်၍ နားနား နေနေ ရေမိုးချိုး ထမင်းစားပြီးမှ လက် ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်ထိုင်ပြီး ဆေးလာ ဝှယ်စဉ် ငမိုးကြီး သေဆုံးသွားသည့်အဖြစ် ကို သိလိုက်ကြရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ ငမိုးကြီး ၏ အလောင်းကို ဆေးရုံရင်ခွဲရုံမှပင် သင်္ဂြိုဟ်ရန် အသုဘသို့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ရောက်ရှိသွားကြ သည်။

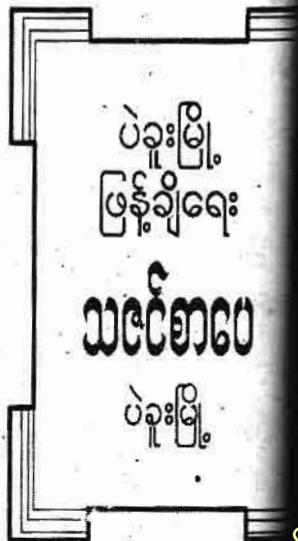
ကျွန်တော်က နောက်ကျနေ သဖြင့် ငမိုးကြီးအခေါင်း အသုဘယာဉ် ပေါ်ရောက်သွားမှပဲ ဖိုရုံကလေး ဖြစ်နေ သည်။ အသုဘပို့ ယာဉ်ပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ဘားမှာ ထိုင်၍ပါလာသော ကို ခင်စောကြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့် စိတ်မ

ကောင်းဟန် လှမ်းပြောသည်။

“ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ် ခင်မောင်ကြီးရဲ့ ငမိုးကြီးရဲ့အလောင်း ပြင်ဆင်ကြတော့ ဆီးခုံတစ်ပြုံလုံး ပါ လာတော့ဘူး။ ရင်ခွဲရုံမှာ ကြွက်ပဲဆွဲ လား၊ တခြားတစ်ယောက်ပဲ ဝင်စား လား မသိပါဘူးဗျာ။ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မရှိ ဘူး၊ မကြားဘူးတဲ့ဟာဗျာ”

ကျွန်တော်လည်း အစဉ်းစား ခက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်မိ သည်။

သိန္နီ

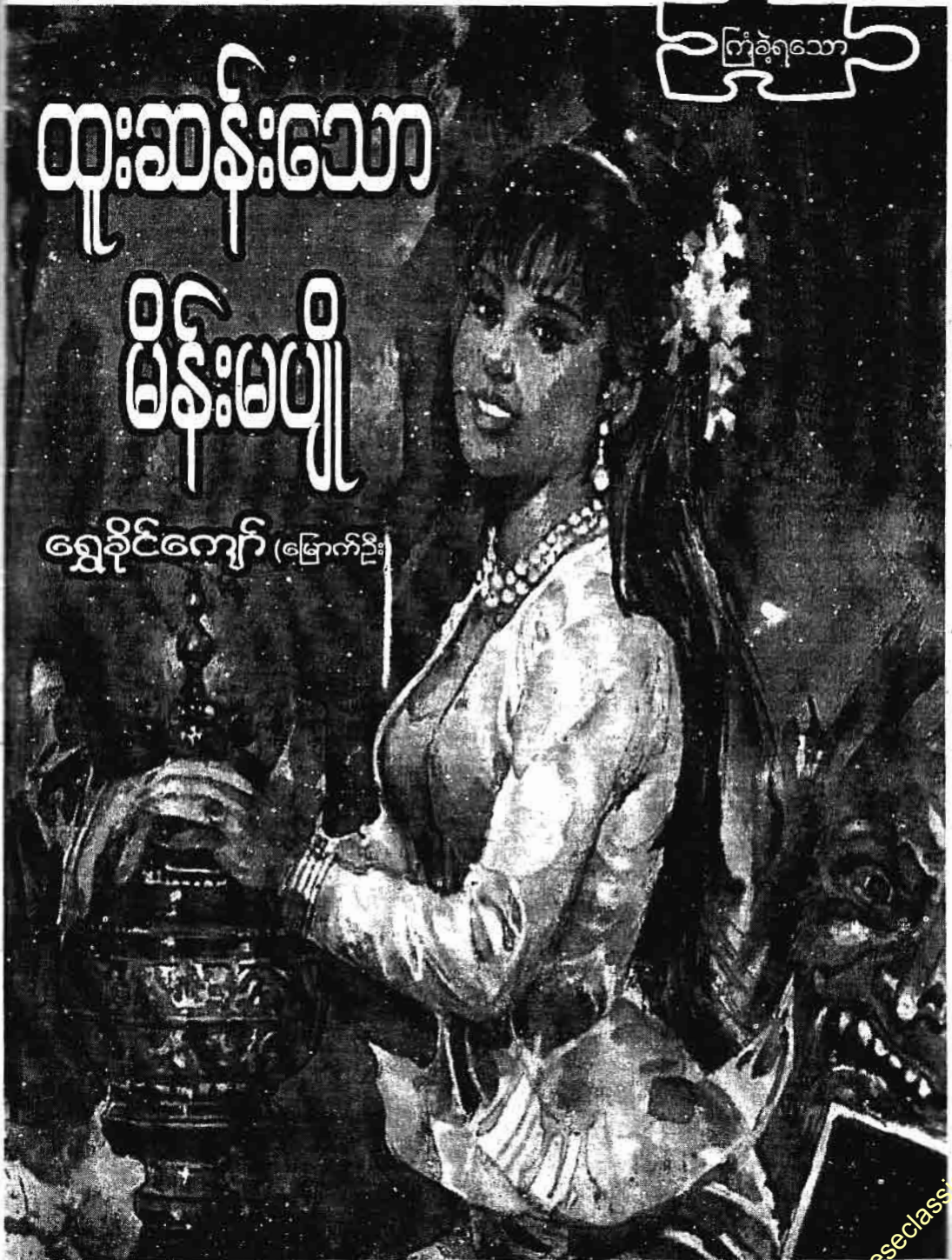

ထူးဆန်းသော

မိန်းမပျို

ရွှေခိုင်ကျော် (မြောက်ဦး)

စာရေးသူသည် ရခိုင်ပြည်နယ်

မြောက်ဦးမြို့ နေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။
 စာရေးသူ၏ သမက်မှာ ရွှေဘိုခရိုင်၊
 ကျောက်မြောင်းမြို့၊ မြို့နယ်
 လှုပ်စစ်များအဖြစ် တာဝန်ထမ်း ဆောင်
 နေပေသည်။ စာရေး သူ၏ သမီးမှာ
 ကျောက်မြောင်း (အ . ထ . က)၌
 အလယ်တန်းပြဆရာမအဖြစ် တာဝန်
 ထမ်း ဆောင်နေသည်။ စာရေးသူ အာ-
 သူတို့နှင့် တစ်လှည့်နေထိုင်ရန် ခေါ်၍
 သူတို့နေထိုင်ရာ ကျောက်မြောင်း မြို့သို့
 လိုက်လာခဲ့သည်။ ၎င်းတို့မှာ အစိုးရ
 ကပေးသော တစ်ထပ်တိုက်အိမ်၌ နေ
 ထိုင်ရသည်။ ရေ မီးအစုံရှိပြီး မြို့ဝင်လမ်း
 ဘေး တောင်ကုန်းပေါ်၌ရှိ၍ အေးချမ်း
 သာယာမှုရှိသည်။ နေအိမ်ခြံဝင်းမှာ
 ကျယ်၍ မြေကွက်များရှိသည်။ ထိုမြေ
 ကွက်များတွင် စာရေးသူ၏ သမက်မှာ
 စိုက်ပျိုးရေးဝါသနာပါ၍ ကုန်းစွန်းမှအစ
 ခဝဲအဆုံး သီးနှံမျိုးစုံ စိုက်ထားသည်။
 အိမ်နောက်ဘေး ဈေးဆိုင်တည်ဆိုသော
 စကားအရ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ဈေး
 မှ ဝယ်စားရန် မလိုပေ။ တစ်နေ့တစ်မျိုး
 အလှည့်ကျစားသုံး၍ ရသည်။

စာရေးသူသည် နံနက်စောစော

လမ်းလျှောက်လေ့ရှိသဖြင့် စာရေးသူ နေ
 ထိုင်သော အိမ်ရှေ့ရှိ ရွှေဘို-ကျောက်
 မြောင်း ကားလမ်းတစ်လျှောက် သွားနိုင်
 သည်။ လမ်းမှာ မြောင့်ဖြူ၍ ဝဲယာတစ်
 လျှောက်၌ မိန်းမပုများ ဝေဆာစွာ ပွင့်
 လျက်ရှိသည်။ မိုးအကုန် ဆောင်းဦးတွင်
 မြူနှင်းများဝေနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု
 သုံး အံ့မှိုင်းလျက်ရှိသည်။

စာရေးသူသည် မိမိနေသော

အိမ်မှ အနောက်ဘက် လမ်းအတိုင်း
 လျှောက်သွားခဲ့သည်။ လမ်းဘေးတွင်
 ဆေးရုံ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ခြေမြန်တပ်ရင်း
 (၁၂)ကျွေကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းတပ်နယ်
 လွန်လျှင် တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ရွှေရောင်
 ဝင်းနေသော မဟာဗောဓိ စေတီတော်ကို
 တွေ့ရသည်။ ထိုစေတီတော်အနီးတွင်
 ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း တစ်ဆောင်ရှိ
 သည်။ ထိုကျောင်းတော်၌ ဓမ္မကထိက
 ဆရာတော် ဦးသုဒ္ဓဿန သီတင်းသုံးနေ
 ထိုင်သည်။ ဆရာတော်မှာ လောကီ၊
 လောကုတ် စာပေများကို ကျွမ်းကျင်
 သဖြင့် စာရေးသူ မကြာခဏသွားရောက်
 ပြီး ဆွေးနွေးလေ့ရှိသည်။

စာရေးသူသည် လမ်းလျှောက်

ရင်း မဟာဗောဓိစေတီတည်ရှိရာ တောင်
 ကုန်းအနီးသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ စေတီ
 တော်သို့ တက်သောလမ်းမှာ အုတ်
 ထားသော လှေကားထပ်များဖြစ်နေ၍
 ဘုရားဖူးများ တက်ချင်စဖွယ် ဖြစ်နေ
 သည်။ လမ်းဘေးဝဲယာ၌ ရောင်စုံပွင့်နေ
 သော ပန်းများရှိနေသည်မှာ အလွန်ကျက်
 သရေ ရှိပေသည်။ ထိုအချိန်၌ နေရောင်
 ပွင့်လင်းပြီဖြစ်၍ စေတီတော်မှာ နေရောင်
 ကြောင့် ရွှေရောင်ဝင်း၍ တောက်ပနေ
 သည်။

စာရေးသူသည် လှေကားအတိုင်း

တက်သွားပြီး အာရုံခံ သိမ်တော်သို့ ဝင်ခဲ့
 ရာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး ပန်းအိုးကိုကိုင်
 ပြီး ဘုရားလိုဏ်ဂူသို့ ဝင်သွားသည်ကို
 မြင်လိုက်ရသည်။ စာရေးသူသည် ဖိနပ်ကို
 ဘုရားဝင်း လမ်းဘေးတွင်ထားပြီး လိုဏ်
 ဂူအတွင်း ဝင်သွားခဲ့သည်။ ဒေရောက်သို့
 မျက်နှာပြနေသော ကာကုသန်ဘုရားအား
 ဝတ်ပြုခဲ့သည်။ စာရေးသူ ဝတ်ပြုပြီး၍
 လက်ယာရစ်လှည့်ပြီး ဘုရားဖုရန်တောင်
 ဘက်မှပေါက်ရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။
 ထိုစဉ် မိန်းမပျိုမှာ တောင်ဘက်ရှိ

ကောသလ ဂံဘုရားရှေ့ထိုင်ပြီး ဘုရား
ဝတ်ပြုနေသည် ကိုတွေ့ရသည်။
ဘုရား၏ရှေ့တွင် သံမဏိ ပန်းအိုး၌
မိန်းပန်းပု အပွင့်များနှင့် စက္ကူပန်း
ဆောင်ပုံများ ထိုးစိုက်ထားသည်ကို တွေ့
ရသည်။

မိန်းမပျိုက စာရေးသူကိုမြင်
နှင့်...

“အဘာ... ကျွန်မ နောက်ဘက်
သွားလို့ရပါတယ် သွားပါ”

ဟု ပြောခဲ့သည်။

စာရေးသူလည်း နံနက်စောစော
ဆော်မပါဘဲ တစ်ဦးတည်းလာရောက်၍
ဘုရားရှင်အား ပန်းအိုးထိုး၍ ကပ်လှူ
ဆောင်နေသူ အမျိုးသမီးမှာ ထူးခြားနေ၍
သိလိုသဖြင့်...

“သမီးက ဘယ်ကလဲ”

ဟု မေးရာ မိန်းမပျိုက...

“ကျွန်မက ဘုရားရှေ့ သပ္ပာယ်
စုကာ အငြိမ်းစား ဦးလှဝင်းရဲသမီး မခင်
နီ”

ဟု ပြောခဲ့သည်။

မခင်နီမှာ (၁၄) နှစ်ရွာတွင် မူလ
နေထိုင်ရာမအဖြစ် ဝင်လုပ်နေကြောင်း။

ဤနေ့မှာ သူမ၏ မွေးနေ့ဖြစ်၍ အင်္ဂါ
အရပ်၌ ပန်းအိုးလှူနေကြောင်း ပြောပါ
သည်။ ၎င်းအပြင်...

“အဘာ... အချိန်ရရင် ကျွန်မ
တို့ အိမ်ကို ဝင်ခဲ့ပါ”

ဟူ၍ ပြောလေသည်။ ဦးလှဝင်း
၏သမီး မခင်နီဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း
ပြောပြခဲ့၍ စာရေးသူသိရသည်။

စာရေးသူသည် အမျိုးသမီး၏
ဝတ်ဆင်မှုကို အသေးစိတ် ကြည့်ရှုခဲ့
သည်။ အမျိုးသမီးမှာ ဖက်ဖူးရောင်
(အစိမ်း) အင်္ကျီနှင့် အစိမ်းနုရောင် ချိတ်
ထဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အင်္ကျီမှာ
လက်ရှည်ဖြစ်ပြီး လက်ကောက်များမှာ
အင်္ကျီလက်ဖျားကို ဖုံးလွှမ်းနေသည်။
လက်ကောက်များမှာ ရွှေခေါင်းပွ လက်
ကောက်ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။ အနည်းဆုံး
လက်တစ်ဖက်စီ၌ လက်ကောက်ဆယ်
ကွင်းခန့် ရှိလိမ့်မည်ထင်သည်။ နားတွင်
နီရဲသော ကျောက်နားကပ်ကို ပန်ဆင်
ထားသည်။ လည်ပင်း၌ နီလာပုတီးကို
ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဆံပင်မှာ အရင်းမှစည်းထား
သည်။ ဆံပင်ဖျားမှာ ကျော့ကုန်းမှတစ်

ဆင့် ကြမ်းပြင်တွင် ကျရောက်နေသည်။
စာရေးသူက မိန်းမပျို၌ ရှည်လျားသော
ဆံပင်ရှိကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။ စာရေးသူ
သည် ဘုရားဖူးပြီးလျှင် ဆရာတော်
ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်း
တွင် ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးနှင့် တွေ့သည်။
ဆရာတော်မှာ နံနက်စောစောကပင်
မန္တလေးသို့ ကားဖြင့်လိုက်သွားကြောင်း
သိရသည်။ အချိန်မှာလည်း (၇:၃၀) နာရီ
သာရှိသေး၍ ဘုရားအနီးရွာနေ မိန်းမပျို
၏အိမ်သို့ ဝင်ပြန်နုတ်ဆက်ရန် စာရေးသူ
လေ့ကားအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။
လမ်း၏တစ်ဘက်တွင် ဈေးဆိုင်လေး
တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ ထိုဆိုင်၌ ဈေးရောင်းနေ
သော မိန်းမကြီးတစ်ဦးအား ဦးလှဝင်းနေ
အိမ်ကို ဖုန်းရာ ထိုမိန်းမကြီးက ကလေး
ငယ်တစ်ဦးကိုခေါ်ပြီး စာရေးသူအား ဦးလှ
ဝင်းအိမ်ကို လိုက်ပြစေသည်။ စာရေးသူ
သည် ကလေးညွန့်ပြသော အိမ်သို့ဝင်
ပြီး...

“ဦးလှဝင်း ရှိသလား”

ဟု မေးရာ အသက် (၅၀) ခန့်

ရှိ လူတစ်ဦးထွက်လာပြီး ဦးလှဝင်းမှာ
သူ့ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။ စာရေးသူ

လည်း ၎င်း၏သမီးဖြစ်သူ မခင်ရီက ဖိတ်ကြားခဲ့၍ ခဏ ဝင်ခဲ့ကြောင်းပြောရာ ဦးလှဝင်းမှာ အံ့သြသလို စာရေးသူအား ဝေးကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် စာရေးသူအား ထိုင်ရန် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ချပေးခဲ့ပြီး သမီးဖြစ်သူ မခင်ရီအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

မခင်ရီမှာ လက်ဖက်ရည်ဖျော်နေရာမှ ထွက်လာပြီး စာရေးသူအား ဝေးကြည့်နေသည်။ မခင်ရီမှာ စာရေးသူအား လုံးဝမသိသလို ထင်ရသည်။ စာရေးသူက...

“မခင်ရီ အဘကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ ခုနက ဘုရားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ အဘလေ”

ဟုပြောလျှင် ဝိဉ် အံ့သြသွားသည်။

မခင်ရီကို စာရေးသူ ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ ယခု စာရေးသူမြင်တွေ့နေသောပုံနှင့် တစ်ပုံစပ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် စာရေးသူ သတိထား၍ ကြည့်မိသည်မှာ ဘုရား၌ တွေ့ခဲ့သော မခင်ရီမှာ ကျောက်နီနားကပ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ယခု တွေ့နေရသော မခင်ရီမှာ

ကျောက်နီနားကပ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လက်ကောက်မှာလည်း ကြံဆစ်လက်ကောက် နှစ်ကွင်းသာ ဝတ်ထားသည်။ ဦးလှဝင်းက...

“ဆရာကြီး ခဏနေဦး”
ဟုဆိုကာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ချပေးလာသည်။

မခင်ရီကလည်း...

“ကျွန်မ အဘ ပြောတာကို သိပ်စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ ကျွန်မက ခုမှ အဘီရာထပြီး လက်ဖက်ရည်ဖျော်နေတာ။ ဘယ်မှ မသွားရသေးဘူး။ အဘတွေ့ခဲ့တဲ့ မခင်ရီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအကြောင်းကို ပြောပြပါလား”

ဟု ပြောသဖြင့် စာရေးသူက စောစောက တွေ့ခဲ့ရသော မခင်ရီဆိုသော မိန်းမပျိုအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ရသည်။

စာရေးသူ ပြောပြချက်ဆုံးသောအခါ မခင်ရီက...

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ဆရာတော်ပြောတဲ့ အစောင့်ဘဝနဲ့ မကျွတ်သေးတဲ့ သူပဲလေ”

ဟု ပြောသည်။

စာရေးသူလည်း သိလိုသဖြင့် ဆရာတော်ပြောသော အစောင့်အကြောင်းကို မေးရာ မခင်ရီက အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြခဲ့သည်။

xxx

တစ်နေ့သော နေ့ဝင်ရီတရော အချိန် ဆရာတော်မှာ ကျောင်းရှေ့ ခြေကွက်တွင် တံမြက်စည်းလှည်းနေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်၌ မိန်းမပျိုတစ်ဦးမှာ သံမဏိပန်းအိုးတစ်လုံးကိုကိုင်ပြီး ဘုရားလိုဏ်ဂူအတွင်း ဝင်သွားသည်။ ဆရာတော်က အချိန်မတော် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်တည်း ဘုရားလိုဏ်ဂူကို ဝင်သွားသည်ကိုမြင်၍ အကဲခတ်နေခဲ့သည်။ ဆရာတော် တံမြက်စည်းလှည်းပြီးသည်အထိ မိန်းမပျိုက လိုဏ်ဂူအတွင်းမှ ထွက်လာခြင်းမရှိ။ စိုးရိမ်လာသဖြင့် ဆရာတော်သည် ကိုရီးတစ်ပါးကိုခေါ်ယူပြီး လိုဏ်ဂူအတွင်း ဝင်ကြည့်ရာ မည်သည့်ကိစ္စလဲ တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

ထိုအခါ ဆရာတော်မှာ လေဝေါ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မိမိမျက်စေ့ဖြင့် အမှတ်တကယ် မြင်လိုက်ရသော မိန်းမပျို ယခုအခါ လိုဏ်ဂူအတွင်း ယျှက်ဝံ့

သည်။ သို့သော် ဆရာတော်က ထို
 အကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ မပြောခဲ့ချေ။
 ဆရာတော်သည် လုပ်ရိုး၊ လုပ်စဉ်အတိုင်း
 ဆင်ရိတရောအချိန်၌ ကျောင်းရှေ့တွင်
 မြက်စည်းလှည်းနေပြန်သည်။
 အချိန်၌ ယခင် မြင်ဖူးသော မိန်းမပျို
 သည် ပန်းအိုး တစ်လုံးကိုင်ပြီး လိုဏ်
 နှစ်သို့ ဝင်သွားသည်။ ထို အချိန်၌
 နှစ်သို့ဝယ်တွင် လျှပ်စစ်မီးများ ထိန်
 ခင်းနေသည်။ ဆရာတော်သည်
 အကြာတွင် ခြေကိုဖွဖွ နင်း၍
 နှစ်သို့ ဝင်သွားရာ တောင် ဘက်ရှိ
 ဘုရားရှေ့တွင် ထိုင်၍ ဘုရားဝတ်
 ဖြစ်သော မိန်းမပျိုကို တွေ့ခဲ့ရသည်။
 အကြာတွင် မိန်းမပျိုသည် တောင်
 ဘက်ထွက်ပေါက်မှ ထွက်သွားခဲ့သည်။
 ဆရာတော် ကြည့်နေရင်း မိန်းမပျိုမှာ
 အပြင်သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုမှ
 အဆင့် ညောင်ရေပန်းသော ညောင်ပင်
 ရောက်သွားသောအခါ မိန်းမပျိုမှာ
 ဆရာသွားခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။
 ဆရာတော်မှာ အံ့သြလျက်
 နေခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မခင်ရီကို
 ကျောင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ ဆရာ
 တော်က ၎င်းပြင်ခဲ့ရသောအကြောင်းကို
 ပြန်လည်ပြောပြခဲ့သည်။ ၎င်းအပြင်
 ဆရာတော်က ဘုရားဖူးနေသည်ကို မြင်
 တွေ့ရ၍ အချိန်သမီးမှာ တစ္ဆေသရဲမဖြစ်
 နိုင်ကြောင်း အစောင့်အရှောက်သာ ဖြစ်
 နိုင်ရန်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောပြသည်
 ဟု မခင်ရီက စာရေးသူအား ပြောပြခဲ့
 သည်။ စာရေးသူလည်း မခင်ရီ စကား
 ဆုံးလွှင့်...
 “အဘ သူငယ်ချင်း ဇနီး
 အကြောင်းကို ပြောပြမယ် နားထောင်”
 ဟု ဆို၍ အောက်ပါအတိုင်း
 ပြောပြခဲ့သည်။
 စာရေးသူတို့ နေထိုင်သော
 မြောက်ဦးမြို့ (၁၀) မိုင်အကွာတွင် မြောင်
 ဘွယ်ရွာရှိသည်။ ထိုရွာမှ မြို့ကဲ့သို့ စည်
 ကားသောနေရာဖြစ်သည်။ ရှေး ရဲစခန်း
 အထက်တန်းကျောင်း တိုက်နယ်ဆေးရုံ
 စသည်တို့ ရှိသည်။ နေထိုင်သော လူများ
 မှာလည်း လယ်ပိုင်ရှင်၊ ကွမ်းသီးခြံပိုင်ရှင်
 များ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုမြောင်ဘွယ်ရွာမှာ
 စစ်တွေ-ရန်ကုန်လမ်း၌ ကျောက်သံဖြင့်

ကားအဖြတ်အသန်း များလေသည်။
 မြောင်ဘွယ်အနီးတွင် မုတ်ဆိတ်မြို့တော
 ပုခေါ်သော တောငယ်တစ်ခုရှိသည်။ ထို
 တော၌ တောင်ကုန်းငယ်တစ်ခု ရှိသည်။
 ထိုတောင်ကုန်းထဲတွင် အစောင့်အရှောက်
 ရှိသည်ဟု ပြောကြသည်။ ထို အစောင့်
 များမှာ ညီအစ်မနုန်းမဟုတ်ဘဲ မုတ်ဆိတ်
 မြို့နှင့် လူကြီးမှာ အစောင့်အကြီးအကဲ
 ဖြစ်သည်ဟု ပြောလေ့ရှိကြသည်။
 စာရေးသူ၏သူငယ်ချင်း ဦး
 ကျော်စိန်မှာ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း၌
 တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူ ဖြစ်ပြီး
 အသက်မှာ (၃၀)ကျော်ဖြစ်သော်လည်း
 လူပျိုကြီးဘဝလင် ရှိသေးသည်။ မြောင်း
 ဘွယ် အထက်တန်းကျောင်းကို ဆောက်
 လုပ်သောအခါ စာရေးသူ၏ သူငယ်ချင်း
 ဖြစ်သူ ဦးကျော်စိန်မှ ကြီးကြပ်ရသည်။
 သူ့မှာ ခဏခဏ မြောင်ဘွယ်သို့သွားပြီး
 လုပ်ငန်းကို ကြီးကြပ်ရသည်။ ဦးကျော်
 စိန်မှာ မြောင်းဘွယ် ဗိုလ်တံ၌ တည်းခို
 လေ့ရှိသည်။ ဗိုလ်တံအနီး၌ စာတိုက်မျိုး
 တစ်ဦး နေထိုင်သည်။ စာတိုက်မျိုးမှာ
 မြောင်းဘွယ်ဇာတိဖြစ်သည်။ အိမ်၏
 အောက်ခန်းကို စာတိုက် ပြုလုပ်ထား

သည်။ အပေါ်ထပ်၌ သူတို့မိသားစု နေထိုင်ကြသည်။ စာတိုက်များတို့မှာ သမီးနှစ်ဦးနှင့် သားတစ်ဦး ရှိသည်။ သမီးအကြီးဆုံး မစောခင်မှာ (၁၀)တန်းအောင်ပြီး ဆက်လက် ပညာမသင်ဘဲ ကျောင်းဆရာမလုပ်နေသည်။ ၎င်းမှာ မြောင်းဘွယ်အထက၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။ သူ၏ညီမ မအေးခင်မှာ (၁၀)တန်း၌ ပညာသင်နေသည်။ အငယ်ဆုံးမောင် ကံထူးမှာ (၇)တန်း၌ စာသင်လျက်ရှိသည်။ စာရေးသူ၏ သူငယ်ချင်း ဦးကျော်စိန် လူပျိုကြီးမှာ ဘဝက ဖူးစာပါလာသဖြင့် ဆရာမ အိစောခင်နှင့် လူကြီးချင်း မေတ္တာမျှခဲ့ကြသည်။ ဤအကြောင်းကို စာရေးသူအား ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။ စာရေးသူက...

“မင်း တကယ်လက်ထပ်မှာလား”

ဟု မေးရာ...

“တကယ် လက်ထပ်မယ်”

ဟု ကတိပေးသည်။

စာရေးသူမှာလည်း မြောင်း

ဘွယ်တွင် ဆွေမျိုးများရှိသည်။ သူတို့မှ တစ်ဆင့် အိစောခင် မိဘများအား ဦး

ကျော်စိန်နှင့် အိစောခင်တို့အကြောင်းကို အသိပေးရာ သဘောတူကြောင်း သိရှိရသည်။ ဦးကျော်စိန်တွင် မိဘများ မရှိတော့ပြီဖြစ်၍ စာရေးသူပင် ဦးဆောင်ပြီး လူကြီးများနှင့် အိစောခင်ကို တောင်းရမ်းပြီး မင်္ဂလာဆောင်ပေးခဲ့သည်။ နောက်တစ်လခန့် ကြာသောအခါ ဦးကျော်စိန်သည် စာရေးသူထံ ရောက်လာပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့သည်။

ဦးကျော်စိန်က...

“သူငယ်ချင်း မင်းဆီ ငါလာရတာက အကူအညီတောင်းမလို့”

ဟု အစချီပြီး...

“မနွဲ့သက မစောခင်ဟာ ထူး

ခြားတဲ့အိမ်မက်တစ်ခု မက်တယ်။ အိမ်မက်ထဲမှာ မှတ်ဆိတ်ဖြူ အစောင့်နန်းက မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီး ရောက်လာပြီး။ ဟေ့စောခင်။ နင်ဟာ ခွင့်ပြုချက်ရရှိပြန်လားလေ။ ငါက စောင့်နေတယ်လို့ ပြောတယ်။ မစောခင်လည်း ယုံကြည်ပြီး မကြာမီ ဘဝဟောင်းကို ပြန်သွားရတော့မယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို ငိုပြီးပြောတယ်။ ဒါကို ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ သူငယ်ချင်း။ အကြံပေးပါဦး”

ဟု ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာနှင့် လာပြောခဲ့သည်။ စာရေးသူသည် ကျော်စိန်အားပေးပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်တိုက်ခဲ့ပြီး။

“ငါ တတ်နိုင်သရွေ ကူညီပါ။ ခေါင်းအေးအေး ထားစမ်းပါ”

ဟု ပြော၍ နှစ်သိမ့်ရသည်။ မစောခင်မှာ အစောင့်လူဝင်

ဖြစ်သည်ဟု လူအများက ပြောကြသည်။ ဉာဏ်လည်း အလွန်ထက်သည်။ ထို့ရေခြားလည်း ရှိသည်။ ယခု အခြားဘဝက ပြန်ခေါ်မည်ပြော၍ ကျော်စိန်မှာ ဖူးရသည်။ စာရေးသူသည် ခေါင်းကိုက်သည်။ စာရေးသူသည် အတန်ကြာတွေးတောကြည့်သောအခါ ကျော်စိန်အတွက် အကြံတစ်ခု ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုအကြံမှာ မစောခင်အား မုတ္တရာဆေးတောထံခေါ်သွားပြီး တရားဘာဝနာ ထုတ်ကြံအားထုတ်ရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ မုတ္တရာဆေးတော်မှာ လူအများကို သံသရာဆင်းရဲမှ လွတ်ကင်းအောင် ကူညီကြောင်းကြားရသည်။

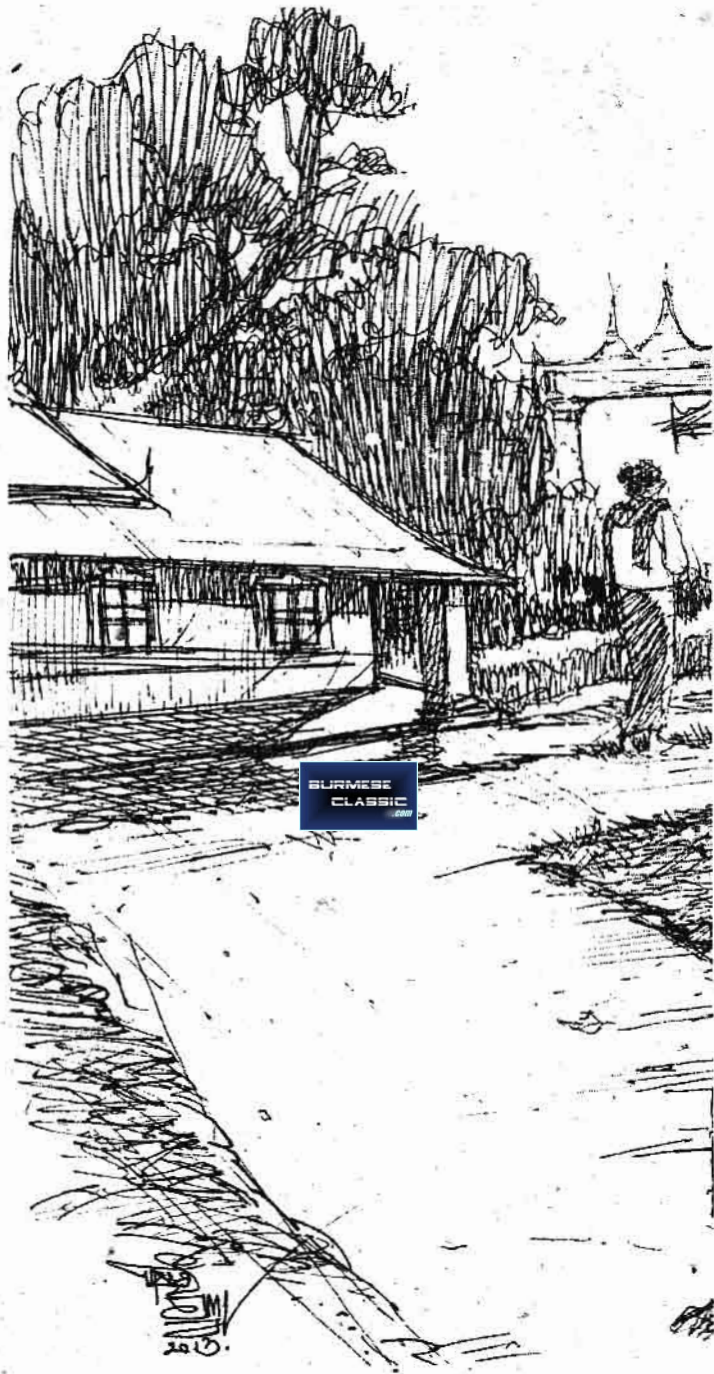
ထို့ကြောင့် စာရေးသူက ကျော်စိန်အား မစောခင်ကိုခေါ်ပြီး

သို့သွားရန် အကြံပေးခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျော်စိန်သည်
မဟာမြတ်မုနိဘုရားကိုဖူးရင်း
ဆရာတော်ထံသို့သွားပြီး တရား
တော်တော်များများ ရှာခဲ့သဖြင့် ယနေ့တိုင်
အသက်ရှင်လျက်ရှိနေသည်။

နောက်ထပ် မှတ်ဆိတ်ဖြူလည်း
ရောက်ခေါ်ဆောင်မှု မရှိတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ယခု စာရေးသူတွေ့
ရသော မိန်းမပျိုအစောင့်မှာလည်း လူ
အလွန်နီးကပ်စွာ နေထိုင်သဖြင့်
ဥပဇာတိ လူတစ်ယောက်ရောက်မည်ဟု ထင်
ပါသည်။ စာရေးသူသည် နောက်တစ်
အကြိမ်တွင် မဟာဗောဓိဘုရားသို့
ရောက်ပြီး ဆရာတော်အား မခင်ရီ
အစောင့်အကြောင်းကိုမေးရာ ဆရာတော်
အကြောင်းစုံကို ပြောပြခဲ့သည်။ စာ
ရေးသူသည် ဘုရားလိုက်ရင်းထဲသို့ဝင်၍
ခင်ရီထိုင်ခဲ့သော နေရာတွင်ထိုင်ပြီး
စာရေးသူ၏ ဖုန်းစိပ်သည်။ ပြုပြင်မှု
သို့လဲ ကောင်းမှု အဖို့ကို ထို
အတွက်မလွတ်သော အစောင့်အား အမှု
ဆောင်သည်။ မခင်ရီအစောင့် မြင့်မြတ်
သောတစ်ယောက် ကူးပြောင်းနိုင်ပါစေဟု ဆု
တောင်းပေးခဲ့ပါတော့သည်။

ရွှေခိုင်ကျော် (မြောက်ဦး)

စာ ဖတ် သူ တွေ ယျှော် စေ ပို့

ပြည်ပသုတ်

အစာအဖွဲ့တော်တစ်လှော်

လှော်

BURMESE
CLASSIC

ညမမှောင်မိမှာပင် ဗုံတီးခြင်း နှင့် ဂစ်တာတီးခြင်းများကို ရပ်ကာ သူတို့ဆောက်လုပ်ထားသော ရွက်ထည် ရုံထဲသို့ ဝင်ကြရန် လူပုလေး ဂစ်ရှာ က ဗုံကိုပိုက်၍ပြောသည်။ သစ်ပင်များ ကြားမှ မိုးကောင်းကင်တွင် ကြယ်ပွင့် လေးများကို ကြည့်ရှုလိုသော ကျွန်တော် က...

“စောပါသေးတယ်ကွာ။ မီးနဲ့ ဆိုတာ ညမှောင်မယ့်ပေါ့ ဆီနီဂေါက ဝယ်လာတဲ့ ဝီစကီနဲ့ဆို ပိုမကောင်း ဘူး လား”

ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်စကားကို မစွတာ ကင်နော်တန်ကလည်း ထောက်ခံလိုက် ပါသည်။

“ဟုတ်သားပဲကွာ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“ဟာ...ညဦးချစ်တော့ သခင် တို့ အကြောင်း သိရပါလိမ့်မယ်။ ခု တော့ ရွက်ထည်ရုံထဲကိုသာ ဝင်ကြပါ။ အထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး ဆက် စားသောက်ကြပါ”

ငှက်ပျောဖက်တွင် ကြက်နှင့်

ကြက်ဆင်ကြော်များကို ထည့်ကာ ကျန် သောအရိုးများကို ရွက်ထည်ရုံနှင့် စား သော ချောင်းထဲသို့ လွှင့်ပစ်ကြလေ သည်။

မာစီဘူဟူသော လူပုလေးက သစ်ကိုင်းများကို ရွက်ထည်အောက်ခြေ တွင် လှဲကာ တိုင်နှစ်ခုနှင့် ရွက်ထည် အနားသားများကို တင်းနေအောင် ညှပ်ထားရာ ရွက်ထည်ရုံ၏အောက်မှ ကြွက်များ တွားသွားသတ္တဝါများ မဝင် နှံ့အောင် လုပ်ထားသည်ဟု ကျွန်တော် က ထင်မိသည်။

အိုရှာဟန်က ချောင်းကမ်းပါး မှ မြက်ရိုင်းပင်များကို ဖျာအဖြစ် ရက် ကာ မြေပြင်ပေါ်တွင် အိပ်စက်နိုင်ရန် ခင်းပေးထားသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ၏ အိပ်ရာလိပ်များကို ထိုနေရာတွင် ဖြန့်ခင်းလိုက်ရာ နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် အလွန်ပင်နေလိုကောင်းနေတော့သည်။

သို့သော် အိပ်ရာနားတွင် အစား အသောက်စား၍ မကောင်းပေ။ ထို့ကြောင့် မအိပ်ချင်သေးသော မစွတာ ကင်နော်တန်နှင့် ကျွန်တော်သည် မြက် ဖျာတစ်ချပ်ကို ယူကာ ဖယောင်းတိုင်

ကြီးထွန်း၍ ဝီစကီပုလင်းနှင့် ရေဘူးကို ယူပြီး ထိုင်မိကြသည်။

အာဖရိကန်လူပုလေး လေး ယောက်မှာလည်း သူတို့၏ သစ်သား ထွင်းခုံနှင့် ရိုက်တံနှစ်ချောင်းကို ယူကာ ကျွန်တော်တို့နားမှာ လာထိုင်ပါသည်။

သူတို့သည် သစ်သားထွင်း ဗုံ ကိုတီးကာ ရိုးရာသီချင်းများဖြင့် ကျွန် တော်တို့ကို ဖျော်ဖြေကြ၏။

“အာဒီး...အာဒီး...ဗူး...”

ဗူး”

“ဗူး...ဗူး...အာဒီး...ဗူး”

“ဗုံ...ဗုံ...ဗုံ”

သူတို့ပြိုင်တူ အော်ဆိုနေကြ သည့်အသံက ကျွန်တော်တို့ ဘာသာ စကားဖြင့် ဘာသာမပြန်တတ်ပါ။ သို့ ချော် သူတို့တီးသော သစ်ခေါင်းထွင်း ဗုံသံနှင့် သူတို့သီဆိုပုံကို သဘောကုန် သည်။ “အာဒီး” “အာဒီး” ဆိုသော အသံမှာ မာန်ပါ၍ “ဗူး...ဗူး” ဟု ဆို ကာ တီးကြသည့်ဗုံသံမှာလည်း တစ်ဖို့ နားထောင်ကောင်းနေသည်။

သူတို့သည် သီဆိုရသည်ကို တော်တော်ပင် နှစ်ခြိုက်၍ စိတ်အား

အသံနဲ့နေပုံရလေသည်။ သီချင်းသံ
တဖြည်းဖြည်း ပျော့ပျောင်းလာကာ
အသံကြောင့်ဖွယ်ရာ ကောင်းလောက်
အောင် ဆွဲဆွဲငင်ငင်ဆိုပြီး ရုတ်တရက်
ချစ်ထိုက်လေတော့သည်။

သူတို့ရပ်လိုက်သည့်အချိန်မှာ
ခွက်ထည်ရုံအပြင်မှာ “ဝေါင်”
“ဆိုင်” ဟူသော ချေတစ်ကောင်၏
အသံကသံအော်သံကို ကြားရသည်။
ကျွန်တော်က ဂိုဏ်းဝယ်သေနတ်
တို့ အိပ်ရာဘေးမှ ထယူကာ ခွက်ထည်
ရုံထဲမှ ထွက်မည်ဟု ပြင်လိုက်ရာ
အသံလီက ခွက်ထည်ရုံအပေါက်ဝမှ
ထက်နှင့်ကာကာ...

“မထွက်ပါနဲ့ သခင်။ ဒါဟာ
အော်ရဲလှည့်စားမှုပါ”
ဟု ပြောလေသည်။

ဒသမ ၄၆၇ ဝင်ချက်စတု
ရိုင်းဖယ်ကိုယူပြီးနေသော မစ္စတာကင်
နော်တန်က...

“ဒါ ချေရဲဟောက်သံပဲ။ ဘာ
သို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

“ချေက လူသံကြားရင် အဲဒီ
နားကို ဘယ်တော့မှ မလာပါဘူး သခင်။

ဒါဟာ တစ်ခုခုပါပဲ”
“ဝေါင်...ဝေါင်...ဝေါင်”
ချေဟောက်သံက ကျွန်တော်
တို့ အမဲပစ်ဝါသနာပါသော မုဆိုးနှစ်ဦး
ကို ရွက်ထည်ရုံထဲမှ အပြင်သို့မထွက်
ထွက်အောင် ဖျားယောင်းခေါင်သကဲ့
သို့ပင် ရှိလေသည်။

လူပုလေးကပ်ရှာသည် သူ၏
အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ခုကို ထုတ်ကာ
အာဖရိကန်ဘာသာစကားဖြင့် တစ်စုံ
တစ်ရာကို ရေရွတ်ကာ မန်းမှုတ်နေလေ
သည်။

သည်နောက်တွင်ကား ရွက်
ထည်ရုံ၏ ပတ်ပတ်လည်ကို ထိုစက္ကူ
လုံးမှ အစလေးများကို ချွကာ ဝိုင်းလျက်
ရှိနေလေသည်။

သူ ဤကဲ့သို့လုပ်ပြီးသောအခါ
တွင် ချေ၏ဟောက်သံ မကြားရတော့
ဘဲ ရူးခနဲ ရူးခနဲ အသံများကို ကြား
ရလေတော့သည်။ ထိုအသံများကာ
ကျယ်၍ ကျယ်၍ လာလေသည်။

“ဘာသံတွေလဲ မာစီဘူ။ ချေ
ရဲ့ အသံ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အဲဒါ ငန်းမြွေကြီးတွေရဲ့အသံ

ပါ။ စောစောက အသံက ငန်းမြွေတွေ
တောစီးပြီး ချေသံထွက်လာတာပါ”
ဟု ပြောလေသည်။
မစ္စတာကင်နော်တန်က ငန်း
မြွေသားကို ညနေက စားနေသော
လူပုလေးများကို သိရှိထားသောကြောင့်
“ဒါဆိုရင် မင်းတို့စားလိုက်တဲ့
သစ်ပင်ပေါ်က ငန်းမြွေကြီးရဲ့အမျိုးတွေ
ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု မေး၏။
“ဟုတ်မှာပေါ့”
“ဒါဆို တို့ ဒီညအိပ်လို့ ဖြစ်

ပါ့မလား။ ရွက်ထည်ရုံထဲ ဝင်လာရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မဝင်နိုင်ပါဘူး သခင်။ ရွက်
ထည်အမိုးရော အောက်ခြေရော ကျွန်
တော်တို့ လုံခြုံအောင် ပိတ်ထားပါ
တယ်။ သစ်ပင်မဟုတ်တဲ့ ရွက်ဖျင်မှာ
လည်း ငန်းမြွေကြောက်တဲ့ ဂမန်းဥမုန့်
တွေ ဖြူးထားတယ်”

အာဖရိကတောထဲတွင် တော
ကျွမ်းလှသော လူပုလေးများပါလာ၍
တော်သေးတော့သည်။ ညဉ့်က အေး
သည်နှင့် ကျွန်တော်နှင့် မစ္စတာကင်

နော်တန်တို့လည်း အိပ်ရာလိပ်ပေါ်သို့ တက်ကာ အိပ်လိုက်မိကြတော့၏။

ငှက်ကလေးများ အော်သံ ကြောင့် မိုးလင်းချိန်ရောက်လာသည်ကို သိ၍ ကျွန်တော်သည် ရွက်ထည်ရုံမှ ချိတ်ထားသော ချိတ်များကိုဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ရာ တစ်စုံတစ်ရာ ကို ခလုတ်တိုက်၍ လဲကျလေတော့ သည်။

“အိုး”

“ဝန်း”

ကျွန်တော် ခလုတ်တိုက်သော အရာမှာ လှုပ်ရှားသွားသောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရွက်ထည်ရုံ အပေါက်ဝတွင်ရှိသော မြွေကြီးတစ် ကောင်၏ အမြီးပိုင်းကြီး ဖြစ်နေလေ သည်။ ခေါင်းက သစ်ပင်တစ်ပင်၏ နောက်သို့ ရောက်နေ၏။

“ဟေ့...ဟေ့...ထကြစမ်း။ ထကြစမ်း။ မြွေကြီးဟ... မြွေကြီး”
“ဘယ်မှာလဲ...ဘယ်မှာလဲ”
လှည့်ရှာနေကြကာ လှုပ်လေး

များက ထလာကြသည်။ မစ္စတာကင် နော်တန်သည်လည်း သေနတ်ကိုဆွဲကာ ထွက်လာ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မြွေခေါင်း ပိုင်ရှိရာ သစ်ပင်ခွံနယ်များရှိရာသို့ သတိ နှင့်လာ၍ ကြည့်ကြရာ ချေတစ်ကောင် ကို မျိုထားသော စပါးကြီးမြွေကြီး သေ နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ညကကြားရသော “ဝေါင်” “ဝေါင်” ဆိုသည့် ချေ၏ဟောအသံမှာ စပါးကြီးမြွေ ဖိုသည်ကို ခံရသောကြောင့် အော်နေသော ချေ ဖြစ်နိုင်လေသည်။ ချေ၏နောက်ခြေထောက်ပိုင်းမှစ၍ မျို ရာ ချေတစ်ကောင်လုံး လည်ပင်းထိ မြွေကြီး၏ ကိုယ်ထဲရောက်နေပြီး စပါး ကြီးမြွေ၏ ဗိုက်ထဲမှ နောက်ခွာနှစ်ဖက် ပေါက်ကာ ကားထွက်နေပြီး မြွေရော ချေပါ သေသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ တောပစ် မထွက်ရဘဲ စပါးကြီးမြွေရော၊ နွားပေါက် လောက်ရှိသည့်ချေကိုပါ ရရှိသော ကြောင့် မာစီဘူနှင့် အာဗီလီတို့ လူပု လေးများပါ ပျော်ရွှင်သွားကြလေသည်။
ထိုနေ့နံနက်စာကား စပါးကြီး

မြွေ၏ ဗိုက်ထဲမှ ခွဲထုတ်ယူရသော ချေ သားဟင်းနှင့် ထမင်းပြန်ပြန် စားရပေ တော့မည်။

“ကြောင်နဲ့စိုင်တွေကိုတော့ ချောင်းအောက်ရောက်မှပဲ စားကြတာ ပေါ့ လူးဝပ်(စ်)ရေ”

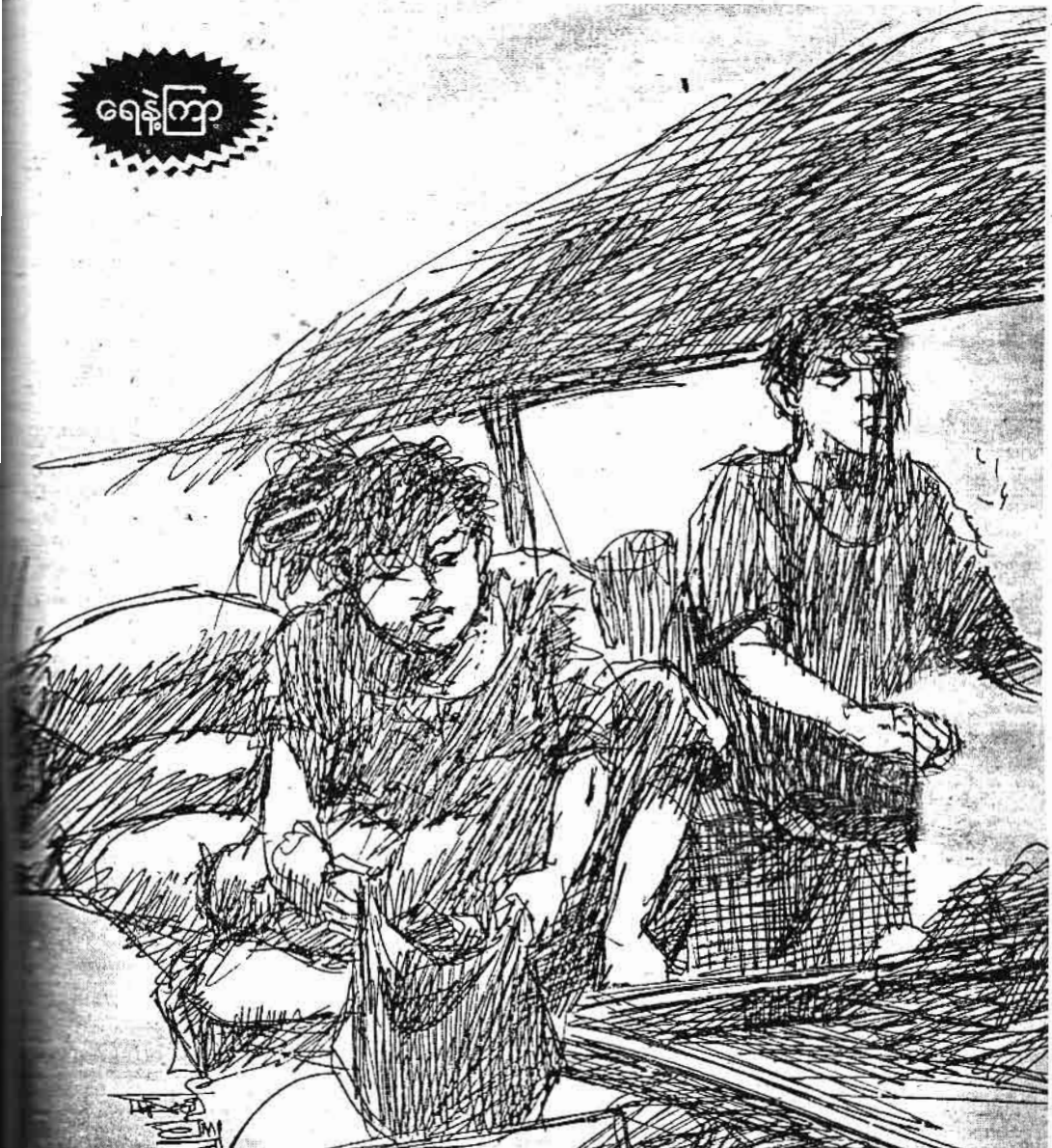
ဝါးဖောင်စပ်နေသော ဂစ်ရာ နှင့် မာစီဘူကိုကြည့်လျက် မစ္စတာကင် နော်တန်က ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေ သည်။

ကျွန်တော်က စပါးကြီးမြွေကြီး ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ လုံးပတ်မှာ လူတစ်ဖက်ခန့်သာ ရှိ၍ နွားပေါက် လောက်ရှိသောချေကို မရမကမျှသော ကြောင့် အသက်ဆုံးရခြင်း ဖြစ်လေ တော့သည်။ အရည်မှာ ဆယ်ပေခန့်သာ ရှိ၏။ ဗိုက်ကွဲအောင် အစာမက်၍ စား သော စပါးကြီးမြွေမျိုးမှာ ရှာမှရှားသော အစာလောဘကြီးသည့် သတ္တဝါဟုသာ ဆိုရပေတော့မည်။

လူး

The Great Africa Snake ကို ဝိုင်မြှုပ်ပါသည်။

ဆန်ပြုတ်သည့်မရဲသား

ညီရော့ဝေ (ရေဝေတော်)

၁၀ နှစ်တာမျှ ဝေးကွာခဲ့သော အ.ထ.က(ဗထူး) ကျောင်းတော်ကြီး၏ ခြေပေါ်သို့ ခြေချမိလိုက်တာနှင့် ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မှုကို ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ ကျောင်းတော်ကြီးကတော့ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်အရွယ် ပညာသင်ကြားခဲ့စဉ်ကလိုပဲ လှပတင့်တယ်ဆဲပါ။ ကျောင်းရှေ့က ယူကလစ်ပင်လေးတွေ ကတော့ စိမ်းလန်းစိုပြေနေပြီး နုပျိုလတ်ဆတ်တဲ့အသွင်ကို ဆောင်နေပါတယ်။ ယူကလစ်ပင်များကြား တိုးဝင်လာတဲ့ လေပြည်နုနုလေးတွေက ကျောင်းဝန်းထဲ ဝင်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဦးစွာပဏာမသိမ်းဖက် နှုတ်ဆက်ကြဆိုလိုက်ပါတယ်။

ယူကလစ်ပင် လေးများရဲ့ အောက်ခြေမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ ၁၀ တန်းကျောင်းသားဘဝတုန်းက စိုက်ပျိုးခဲ့တဲ့ ခြံစည်းရိုးပင်တွေ တစ်လူကြီးတောင် ရှိနေပါပြီ။ ဒီနေရာတွေဟာ အစက မြေကွက်လပ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အခုအချိန်မှာတော့ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့် အတော်ပင်ကြည့်ကောင်းလို့ နေပါပြီ။

ခြံစည်းရိုးရဲ့ အလွန်မှာတော့ ကျောင်းရဲ့အသင်းလိုက် စိုက်ထားတဲ့ စိုက်

ကွင်းတွေက အပင်အမျိုးအစားပေါင်းစုံလင်နေပြီး စိမ်းစိုလို့ပါ။ ကြက်သွန်နီ၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ငရုတ်၊ မုံညင်းစတဲ့ သီးနှံတွေက တစ်သင်းနှင့်တစ်သင်း အမြိုင်အဆိုင် ကောင်းနေလေရဲ့။ စိုက်ထားတဲ့ စိုက်ကွင်းလေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ၁၀ တန်းကျောင်းသားဘဝက ကျွန်တော်တို့ အနီသင်း စိုက်ပျိုးရေး ပထမဆု ရခဲ့တာကို ပြန်တွေးမိပြီး ကျေနပ်ပြီး ပြုံးမိလိုက်သေးတယ်။

လမ်းရဲ့ ဘယ်ဘက်က နဝရတ်ခန်းမကြီးကတော့ နှစ်ပေါင်းကြာလာတာနှင့်အမျှ အနည်းငယ် အိုသွားသလို ခံစားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၁၀ တန်း စကားပြေပြဌာန်းစာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ ဆရာတိုက်စိုးရဲ့ နေဝင်မြင်သည် ဝရွှေပြည် စကားပြေထဲက အဆောက်အဦးအုံတွေကို ပမာနှိုင်းပြသလို နဝရတ်ခန်းမကြီးကလည်း ငယ်စဉ်က အလုံးအရပ်ကောင်းကောင်း နှင့် ကျက်သရေရှိခဲ့တာမို့ အိုသွားသော်လည်း ငယ်ရုပ်၊ ငယ်ရည်ကတော့ တင်ကျန်နေဆဲပါပဲ။ ဒီခန်းမကြီးဟာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ကျောင်းမှာ စာပေဟောပြောပွဲတွေ၊ ကျောင်းဆုပေး

ပွဲတွေ ကျင်းပနေကြ ခန်းမကြီးပေါ် မကြီးရဲဘေးက အခန်းလွတ်လေးမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းရုပြီး စာကျက်ခဲ့တဲ့ နေရာတွေပါ။

ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဘဲပြင်းပြင်းချင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှောက်လာရင်း ကျွန်တော် အကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ ကျောင်းအတွဲဂုဏ်ယူစရာကောင်းတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ရှေ့ရောက်လာပါတယ်။ နှစ်တွေ ဘယ်ပြောင်းပြောင်း ဒီဆိုင်းဘုတ်လေးက ပြောင်းလဲသွားမှာ၊ ပျောက်ကွယ်သွားမဟုတ်ပါဘူး။ အစိမ်းရောင် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးရဲ့အပေါ်မှာ အဖြူရောင် စာတန်းနှင့် ရေးထားတဲ့ “ဤကျောင်းစာမေး ပွဲ၌ ခိုးချုတ်သော အကျင့် ဖျက် ကျောင်း သားလုံးဝမရှိပါ” ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ် လေး

ဒီကျောင်းတော်ကြီးမှာ စာပွဲမှာ ခိုးချုတ်ကျောင်းသား မရှိတာအမှန်ပါပဲ ခိုးချုတ်တွေရင် ကျောင်းကြီးက ပြင်းထန်စွာ အရေးယူထားတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း စာမေးဘယ်သူမှ မခိုးချုတ်တာပေါ့။ ဒီနေရာ

လည်း ဆရာမတွေက သေသေ
သင်ပြပေးကြတယ်။ ဒါကြောင့်
ဒီဆိုင်ဘုတ်ကြီးကို မားမားကြီး
ဆွဲနေနိုင်သေးတာပေါ့။

ဆိုင်ဘုတ်ကြီးရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်
မှာ ကျောင်းသားတွေရဲ့ စက်ဘီး
ခံရိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်
တော့ စက်ဘီးရုံပေါ့လေ။ အခုတော့
ဘယ်တွေ များများပါပဲ။ စက်ဘီးဆို
ဆိုသလောက် ပပျောက်နေပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က အသင်တာဝန်
ကျရင် စက်ဘီးတွေကို ညီအောင်စီရတာ
မမောနိုင်အောင်ပဲ။ မညီတဲ့ အသင်းကို
အပြစ်ပေးတတ်တယ်။ အခုလို အစစ
အရာရာ စည်းကမ်းရှိရှိနှင့် ဘဝကို ရပ်
တည်နိုင်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါတွေကလည်း
ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေပါပဲ။

ကျောင်းရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ
ကြည့်ရင်း စက်ဘီးရုံဘေးက ပရဆေး
ဥယျာဉ်ခြံဆီကို ကျွန်တော် ယွက်မိ
အကြည့် ရှောင်သွားခဲ့တယ်။ ဆေး
ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က

ထက်ဆေးပင်တွေ စုံလို့ပါ။ ကျွန်တော်
တို့ ငယ်ငယ်က ရဲယိုပင်၊ ဆင်တုံးမနွယ်
ပင်၊ ရှားစောင်းလက်ပတ်ပင် စတဲ့ ဆေး
ပင်လေးငါးမျိုးလောက်ပဲ ရှိတာပါ။ အခု
တော့ ကျွန်တော်တောင် အမည်လိုက်
မပေးနိုင်တဲ့ ဆေးပင်တွေ စုံလို့ပါ။

၉ တန်း၊ ၁၀ တန်း နှစ်ထပ်

ကျောင်းရှေ့ ပန်းအိုးလေးတွေကတော့
ရောင်စုံပန်းတွေ ပွင့်လန်းလို့ပါ။ နှစ်ထပ်
ဆောင်ကြီးကတော့ လှပတဲ့ ဆေးရောင်
တွေနှင့် သစ်လွင်တောက်ပြောင်နေဆဲ

ပါပဲ။

၁၀ နှစ်တာမျှ ဝေးကွာခဲ့တဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရတဲ့ ပထမဆုံးအချိန်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်ကြီးက ရှမ်းဇရာပါပဲ။ ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်တပြည်ပြည် ဆက်လျှောက်လာရင်း နိုင်ငံတော်အလံ လွှင့်ထူထားတဲ့ ကျောင်းသားတွေ အတန်းစီတဲ့နေရာကို ရောက်လာတယ်။ အတန်းစီကွင်းရဲ့အလွန် ခပ်လှမ်းလှမ်းက မုန့်ဆိုင်လေးကို တွေ့လိုက်တော့ ကျွန်တော် အရမ်းအံ့သြသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းမုန့်ဆိုင်တန်းလေးက ဘော့ အရာအားလုံးထက် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲလို့ပါ။ အုတ်တိုက် အခန်းငယ်လေးတွေနှင့် မုန့်ဆိုင်တန်းလေးက တကယ့်ကို ကျက်သရေ ရှိလှပါတယ်။

ကျွန်တော် ကျောင်းနေစဉ်က မုန့်ဆိုင်တန်းလေးဟာ သစ်သားအရိုးထည်နှင့် ဖရိုဖရဲပါ။ မုန့်ဆိုင်တန်းလေးရဲ့ ပြောက်ဘက်အစွန်ဆုံး ဆိုင်လေးကတော့ ကျွန်တော့်အမေ နို့ဆန်ပြုတ်ရောင်းခဲ့တဲ့ နေရာလေးပေါ့။ အခုတော့ အမေရောင်းခဲ့တဲ့ သစ်သားအရိုးထည်

ဖရိုဖရဲ ဆိုင်နေရာလေးမှာ တိုက်ခန်းဆိုင်လေးဖြစ်လို့ပါ။

အဲဒီ တိုက်ခန်းမုန့်ဆိုင်လေးကို ကြည့်ပြီး အမေ နို့ဆန်ပြုတ်ရောင်းနေတဲ့ ပုံကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်လာတယ်။ စိတ်သဘောထား ဖြူစင်လှတဲ့ အမေဟာ ကျောင်းသားလေးတွေအပေါ်မှာ သိပ်ကို စေတနာထားလှပါတယ်။ နို့ဆန်ပြုတ်ကို ကျောင်းသားလေးတွေ အာဟာရဖြစ်အောင် နှေးနှေးစပ်စပ်နှင့် ပြုတ်ရောင်းတတ်တယ်။ အမြတ်နည်းနည်း ရရှိနှင့် အမေ ကျေနပ်တတ်ပါတယ်။ ကျောင်းသားလေးတွေ နို့ဆန်ပြုတ်လာသောက်ရင် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ခပ်ထည်ပြီး ရောင်းပေးတတ်တဲ့ အမေရဲ့ အဆီပြန်နေတဲ့ မျက်နှာလေးကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်လာရင်း အတိတ်ရဲ့ အရိပ်ဆီကို အတွေ့စတွေ့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ရပါတော့တယ်။

“သား...ထ...ထ...စာထ ကျက်လေ”

အမေရဲ့ နီးသံကို ကျွန်တော်

အိပ်မက်လိုလို ကြားလိုက်ရတယ်။ ထွက်က လေးလံပြီး အိပ်ချင်စိတ်က မငြိမေးတာမို့ ကျွန်တော် ခေါင်းမူးတင် အောင်စောင့်ကိုပဲ ဆွဲချပြီး ပြန်အိပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ညက ၁ နာရီအထိ စာ ကျက်ထားတာကို အသိမည်မထင် ပါ။ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ အမေက နေ့လယ် အလုပ်တွေ ပင်ပန်းလွန်းလို့ စောစော အိပ်ရာဝင်တတ်တာကိုး။ ခုလောက်ဆို ရင်တော့ အမေ ကျောင်းဈေးရောင်းထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးလောက်ပါပြီ။ အမေက ကျွန်တော့်ထက် ဝီရိယကောင်းပြီး အထူးလုပ်နိုင်သူပါ။

“သား...ထပါဆို စာထကျက်ဦး ၅နာရီကျော်နေပြီ”

အမေရဲ့နီးသံ ထပ်မံထွက်လာပြီး နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် အိပ်ယာက လူးလဲ့ထလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် တွေးထင်ထားသလို အမေကတော့ ကျောင်းဈေးရောင်းထွက်အကုန်ပြင်ဆင်ပြီးနေပါပြီ။ ဒီနှစ် ကျွန်တော် ၁၀တန်း ပါ။ စာသင်နီးလာတာနှင့် စာပိုပြီး ကျွန်တော်

ကျွန်တော် အိပ်နေဝင်ကို မအိပ်ရပါဘူး။
 ကျွန်တော်က စာမေးပွဲကို ထူးထူးချွန်ချွန်
 အောင် ချင်သူ မဟုတ် လား။
 အများတကာလို ကျူရင်မတက်
 နိုင်တော့ ကိုယ့်အားကိုပဲ ကိုးရတာပေါ့။
 သိတာ နားမလည်တာရှိရင် ဆရာမ
 တွေဆီ သွားမေးပြီး လုံးပန်းရတာ
 အတော်ကို ပင်ပန်းပါတယ်။ တစ်ခါတ
 သေ သင်္ချာပုစ္ဆာ တစ်ပုဒ်တည်းနှင့် မိုး
 ဆင်းသွားတဲ့ ညတွေလည်း ရှိခဲ့ဖူးတယ်။
 အမေကတော့ ကျွန်တော့်နည်း
 တူ စားဝတ်နေရေးအတွက် လုံးပန်းနေ
 ရတာတယ်။ အမေမှာလည်း ကျွန်တော့်
 တီ တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်ရက်သာ နားခွင့်
 ရှိပါတယ်။ အမေက ကျွန်တော်တို့
 ကျောင်းမှာ ကျောင်းဈေးရောင်းပြီး
 ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျောင်းစရိတ်နှင့် စားဝတ်
 နေရေးအတွက် ရှာဖွေနေရတာပါတယ်။
 သားအမိနှစ်ယောက်သာရှိတဲ့ ကျွန်တော်
 တို့ဘဝမှာ ကျွန်တော်ကလည်း အမေ့ရဲ့
 ကမ္ဘာလေးဖြစ်ခဲ့သလို အမေကလည်း
 ကျွန်တော့်ရဲ့ ကမ္ဘာလေးပါပဲ။ အမေက
 တော့ ကျွန်တော် ကျောင်းမနေခင်
 အရွယ်ကတည်းက ဆုံးသွားခဲ့တာပါ။

“ကဲ...သား မျက်နှာသွားသစ်။
 ပြီးရင် နံနက်စာကို မေမေ ပဲပြုတ်နှင့်
 ထမင်းဆီဆမ်း လုပ်ထားတယ်။ အဲဒါ
 စားပြီးရင် သားစာခဏနွေးလိုက်ဦး။ ဒါမှ
 ညက ကျက်ထားတဲ့စာတွေ သတိရမှာ။
 မေမေက ကျောင်းဈေးရောင်းသွားဖို့ ကျွန်
 တာလေးတွေ ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်”
 ကျွန်တော် မေမေပြောသလို
 နံနက်စာစား စာကျက်ပြီး မေမေနှင့်အတူ
 ကျောင်းကို ၆ နာရီ မထိုးခင်ထွက်ခဲ့
 တယ်။ အစီမက ဆန်ပြုတ်အိုး မနိုင်
 တနိုင်ရွက်ပြီး လက်က ပန်းကန်ခြင်းကို
 ဆွဲလို့၊ ကျွန်တော်ကတော့ မေမေ ညက
 လုပ်ထားတဲ့ မုန့်ခြင်းကြီးနှင့် လက်သုတ်
 ပပါတွေ၊ စားခွင်းတွေ၊ ငွန်းတွေ ထည့်
 ထားတဲ့ ခြင်း နှစ်ခြင်းကို ဘယ်မနိုင်
 ညာမနိုင် ဆွဲလို့ပေါ့။ ဒါကတော့
 ကျွန်တော် နွေတိုင်း ကျောင်းတက်ရတဲ့
 ခရီးစဉ်ပါ။ ကျောင်းနှင့် အိမ်ကလည်း
 နည်းနည်းလှမ်းတော့ နာရီဝက်လောက်
 လမ်းလျှောက်ရပါတယ်။
 ကျောင်းမုန့်ဆိုင်တန်းရောက်
 တော့ ကျွန်တော် မေမေ့ကို ဈေးကူခင်း
 ပေးပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ ၁၀ တန်း (S)အခန်း

ကို အပြေးသွားရတာပေါ့။ ဒီနေ့
 ကျွန်တော့်ရဲ့ အနီသင်းနေ့ပါ။ အမေ့ကို
 ဈေးကူခင်းနေရင်း အသင်းတောင်
 နောက်ကျချင်သလို ဖြစ်သွားတယ်။
 အမေကတော့ တစ်ယောက်တည်း ဈေး
 ရောင်းကျန်ခဲ့လေရဲ့။ အမေတစ်ယောက်
 တည်းဆိုတော့ လူများရင် ရောင်းမနိုင်
 တော့ပါဘူး။ အမေ့ရဲ့ နို့ဆန်ပြုတ်က
 ကောင်းလွန်းတော့ မူလတန်းကလေးတွေ
 အကြိုက်ပေါ့။
 ကျွန်တော် ကျောင်းခန်းထဲကို
 စာအုပ်တွေ အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ လွယ်
 အိတ်ကို မနိုင်မနင်းသယ်ရင်း အပြေးဝင်
 လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အခန်းထဲ ဝင်
 လိုက်တာနှင့် အသင်းခေါင်းဆောင် မျိုး
 အောင်က...
 “ဆန်ပြုတ်သည်မသား။ ဒီနေ့
 နောက်ကျတယ်။ ဆရာမနှင့် တိုင်ပြော
 မယ်”
 မျိုးအောင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်
 လိုက်တဲ့ နာမည်ကြောင့် ကျွန်တော်
 အရမ်းဒေါသထွက်သွားတယ်။
 “ဘာ...မျိုးအောင်၊ မင်း ငါ့ကို
 ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ဆန်ပြတ်သည်မသား လို့လေ။
မကြားဘူးလား။”

“ငါ မကြိုက်လို့ မခေါ်ပါနှင့်
ကွာ”

“ဪ...မင်းက ဆန်ပြတ်
သည်မသား မဟုတ်လို့ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့
သားလား။ ဟုတ်လား”

မျိုးအောင်ရဲ့ ခန့်ပြီး ပြုံးကာပြော
လိုက်တဲ့ စကားကို အခန်းထဲက ကောသလ
မလေးတွေက ထောက်ခံသလို ပိုင်းရယ်
ကြတယ်။ ကျွန်တော် ဒေါသကနေ
အရှက်တရားဘက် ကူးပြောင်းသွားပြီး
မျက်ရည်တွေ ဝဲလာတယ်။ ကျွန်တော်
သူတို့ရှေ့မှာ မျက်ရည် မကျမီအောင်
ထိန်းထားပြီး အသင်းတာဝန်အတွက်
ရေခပ်ရန် အုတ်ကန်ဘက်ကို ရေပုံးယူ
ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ထိုစဉ် မျက်ရည်
က ထိန်းထားနေရာမှ ကျဖြစ်အောင် ကျ
လိုက်သေးတယ်။

အဲဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော်
စာသင်ရတာ မပျော်တော့ပါဘူး။ မျိုး
အောင်ရဲ့ စကားသံက အခန်းထဲက
ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသေး
တယ်။

“ဆန်ပြတ်သည်မသား ပြန်ပြီ
လား”တဲ့။ ကျွန်တော် ပြန်မဖြေခဲ့ပဲ အိမ်
ကိုသာ အမြန်ပြန်ရောက်အောင် သုတ်
ခြေတင်ခဲ့တယ်။

အိမ်ရောက်တော့ မျက်နှာမလှ
တဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး အမေက..

“သား နေမကောင်းဘူးလား။
မျက်နှာလည်း မလှဘူး။ နေခင်းကရော
ဘာလို့ ထမင်းလာမစားတာလဲ”

ကျွန်တော် အမေ့စကားကို ပြန်
မဖြေခင်မှာပဲ တစ်နေ့ကုန် ထိန်းထားရ
တဲ့ မျက်ရည်တွေ အမေ့ရှေ့မှာ အတိုး
ချပြီး ကျတော့တယ်။

“မေမေ...ကျောင်းမှာ သားကို
ဆန်ပြတ်သည်မသားလို့ ခေါ်တယ်။ သား
ရှက်လိုက်တာ မေမေရယ်”

ကျွန်တော် ပြောရင်း ခေါင်းငုံ့
ကာ ငိုလိုက်တယ်။ မေမေ ကျွန်တော့်
ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်အုံ့နှင့်ကိုင်ပြီး
မျက်ရည်တွေနှင့် ပြောလာတယ်။ အမေ
အသံတွေတုန်လို့ပါ။

“မေမေ့ကို သေချာကြည့်ပါ
သား။ ဒီလို အခေါ်ခံရတာ သား ရှက်စ
ရာမဟုတ်ဘူး။ အမေ ဆန်ပြတ်ရောင်း

တာ သူများပစ္စည်း ခိုးတာလည်း မဟုတ်
ဘူး။ ကိုယ်ဖာသာ ကိုယ်လုပ်နိုင်တာကို
သမာ အာဇီဝကျကျ လုပ်စားတာပါ သား
ရယ်။ ဒါကို သား ဂုဏ်မယူရင်တောင်
မရှက်ရဘူး သား။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်
ချိန်မှာ ဆန်ပြတ်သည်မ မေမေရဲ့ လက်
အုံ့နှင့် မွေးထုတ်ပေးလိုက်တဲ့သားဟာ
နိုင်ငံတော်အတွက် တစ်ထောင့်တစ်နေ
ရာက အသုံးဝင်တဲ့ ကြယ်ပွင့်တစ်ပွင့်
ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ခံယူချက်မျိုးကို သား
နည်းသားထဲမှာ ရိုက်သွင်းထားပါ သား
ရယ်...နော်”

မေမေရဲ့ စကားအဆုံးမှာ
ကျွန်တော် မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်
တယ်။ မေမေ့ကိုလည်း ၁၀ တန်းမှာ
ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်အောင် ဖြေဆိုမယ်
လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။

နောက်နေ့ ကျောင်းမှာ ဆန်
ပြတ်သည်မသားလို့ အခေါ်ခံရတိုင်း
အမေ ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ ပြန်ကြား
ယောင် လာရင်း စာကြိုးစား ချင်တဲ့
စိတ်တွေသာ ပိုတိုးလာခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနှစ်မှာ ကျွန်တော် ၁၀
တန်းကို ဂုဏ်ထူးနမူနာ အောင်ခဲ့တယ်။

အဲဒီတုန်းက ပျော်ရွှင်နေတဲ့ မေမေရဲ့
မျက်နှာလေးကို ကျွန်တော် ခုထက်ထိမ
မေ့နိုင်သေးပါဘူး။ မေမေဟာ ကျွန်တော်
ကို ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ကျောင်းဈေးမှာ ဆန်
ပြတ်ရောင်းတဲ့ ဆန်ပြတ်သည်မာဝနှင့်
ကြီးစားရုန်းကန်ပြီး ကျောင်းထားပေးခဲ့
ပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘွဲ့ရတဲ့နှစ်
မှာပဲ မေမေဟာ ဇရာရဲ့ နှိပ်စက်မှုဒဏ်
ကြောင့် လောကကြီးက အပြီးအပိုင်
ထွက်သွားခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အောင်
မြင်မှု တစ်ဝက်ချိုးထိတော့ မေမေ မြင်
သွားရှာပါတယ်။

အခုတော့ ဆန်ပြတ်သည်မ
မေမေရဲ့ လက်အစုံနှင့် မွေးထုတ်ပေး
လိုက်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ နိုင်ငံတော်
အတွက် တစ်ထောင့်တစ်နေရာက အား
ထားရတဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေကို ပညာ
အမွေပေးနေတဲ့ ကျောင်းဆရာဆိုတဲ့
ဩဝါဒတစ်ပွင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါကိုတော့
မေမေ သိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ကျောင်းမှန်ဆိုင်တန်းလေးက
မေမေ နို့ဆန်ပြတ်ရောင်းတဲ့ နေရာလေး
ကိုကြည့်ပြီး မေမေ့ကို တမ်းတမ်းတတ
ခွတ်ဆိုလိုက်တယ်။

“မေမေရေ...တမလွန်မှာ ဝမ်း
သာလှည့်ပါနဲ့”

ဟူ၍ မေမေကတော့ ကြားနိုင်
မည်မထင်ပါ။ အကယ်၍ မေမေ ကြား
နိုင်ရင် ကျွန်တော် ထပ်ပြောချင်ပါသေး
တယ်။

“မေမေ့ကို သိပ်ချစ်တယ်” လို့
“ဟယ်...ကျွန်မတို့ကျောင်း
ကို လယ်/ပြရာထူးနှင့် ပြောင်းလာတဲ့
ဆရာ မင်ညီနိုင် မဟုတ်လား”

ဘေးမှ ဆရာမတစ်ဦးရဲ့ အသံ
ကြားမှ ကျွန်တော် သတိပြန်လည်လာ
ကာ ဒေမေ့ကို တမ်းတရင်း ကျလှလှ
မျက်ရည်တွေကို ထိန်းပြီး...

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ။
ကျွန်တော် ဆရာမင်ညီနိုင်ပါ။ တွေ့ရ
တာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ကျွန်မက
ဒီကျောင်းက မူ/ပြ ဆရာမအိမ်အေးအေး
လွင်ပါ။ ဆရာသတင်းကတော့ ဒီကျောင်း
မှာ မွေးနေတာပဲ။ လူ မသိပေမယ့် ရင်း
နှီးနေတာ ကြာပါပြီ။ ဆရာက ဒီကျောင်း
က ကျောင်းသားဟောင်းဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ”

“ကိုယ်နေခဲ့တဲ့ ကျောင်းမှာ
ကိုယ်ပြန်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတော့
ကျေနပ်စရာ ကောင်းမှာပဲနော် ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့”
“ကဲ...ဆရာ။ ဆရာ့ကို ဒီနေ့
ရောက်မယ်ဆိုလို့ ကျောင်းအုပ်ကြီးက
မျှော်နေတယ်။ သွားတွေ့လိုက်ပါဦး”
“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ
သွားတွေ့လိုက်ပါမယ်”

ကျွန်တော် ကျောင်းအုပ်ကြီး
ရုံးခန်းကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွား
နေစဉ် ကျွန်တော်နေခဲ့သော ၁၀ တန်း
(S) အခန်းမှ စာဆိုသံများ ဆူညံစွာ
ထွက်ပေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော် ရုတ်
တရက် ထိုအခန်းကို အသေအချာ
လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်
ကျော်က သူငယ်ချင်း မျိုးအောင်ရဲခေါင်
ကို ပြန်လည်ကြားချင်မိလာတယ်။

“ဆန်ပြတ်သည်မသား”
ဟူ၍...

ညီလေးငယ် (လယ်တော်)

လူသားတိုင်းရဲ့စာဝန်

“ဆွေမျိုးအရင်းကြီးများ”

နှင်းမေရီမိုး (ယုနုပလာဇာ)

“ငယ်ကကျွမ်းတဲ့ ငယ်ကျွမ်း”

ဒီသီချင်းသံလေးကို ကြားလိုက်ရတိုင်း ကျွန်မရင်ထဲမှာတစ်လိပ်လိပ်နဲ့ အသည်မဖော်ပြတတ်တဲ့ ဝေဒနာတစ်မျိုး ခံစားပေါက်လာတယ်။ ဒီငယ်ကျွမ်းဆွေ သီချင်းလေးနဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားက ဆူတော်တော်များများရဲ့ ရင်ကိုစွဲညှိစေ ထောက်အောင် အချိန်အကြာကြီး စိတ်စာနိုင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်မလို ကိုယ် ဆွေကြုံနေရသူအဖိုးကတော့ ဒီသီချင်း သံကို ကြားလိုက်ရတိုင်းရင်ကို ဆွဲယူ ချိတ်ဆွဲခံလိုက်ရလေရောသလား။ ခံစား ချက်ကို စာဖွဲ့လို့တောင် ဖိုနိုင်တော့မှာမ ညီတယ်လို့။

အော်... ဒီတတ်လမ်းထဲက “အတူး” နဲ့တူတဲ့သူ... “အသက်” နဲ့ တူတဲ့ ကျွန်မ... ဘယ်တော့များမှ ပြန်ဆုံ နိုင်မိတော့မလဲနော်။

ထွက်ပြုလာတော့မဲ့ နေမင်း ခြောက် တိမ်နိုင်တိမ်လိပ်တွေက အတင်း ခံကာဖုံးကွယ်နေတော့ ပတ်ဝန်းကျင် အခွင့်လုံး ရှိဝေလေ့လွန်းစရာကောင်းနေ သေးတဲ့ ဒီနေ့ကတော့ ငယ်ငယ်ထဲက

မျှော်လင့်တောင့်တခဲရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ဆန္ဒ တွေကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အစပြု တဲ့နေဆိုတော့ လွှမ်းအားထက်ကြောက် အားရှိပြီး တသိမ့်သိမ့်ရင်ခန့်နေမိတယ်။ မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာ သူရှိနေတဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံထိရောက်အောင် ကျွန်မမီး လာတဲ့ လေယာဉ်ကြီးက အရောက်ရှိပေး တော့မှာလေ။ သူနဲ့တွေ့ရဖို့စပြီး စိတ်ကူး ယဉ်မိတဲ့ အချိန်ကတည်းက တစိုက် မတ်မတ်သင်ခဲရတဲ့ အိန္ဒိယဘာသာ စကားကတော့ အခွန်ကစပြီး အသက် ဝင်အသုံးတည့်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

ခွဲခွာခြင်းရဲ့အစ တွေ့ဆုံခြင်းရဲ့ အဆုံး ကာလတုန်းကနှုတ်ဆက်အပြုံး လေးနဲ့ သူပေးခဲ့တဲ့အိန္ဒိယက သူ့ရဲ့နေရပ် လိပ်စာ စာရွက်လေးက တောင်ပံဖြန့်ပြီး သူ့ရှိရာအရောက် ကျွန်မကိုပို့ပေးနိုင်တော့ မယ်လေ။ ငယ်နှစ်ကတည်းက အနာ တရဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မရဲ့နဲ့လုံးသားလေးကို ကုစာနိုင်တော့မဲ့ အချိန်ကိုရောက်လာပြီမို့ ပျော်သလိုလို လွမ်းမောသလိုလို ဗိုထိတ် သလိုလိုနဲ့ အသည်မဖော်နိုင်တဲ့ ဝေဒနာ လေးကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လျက်ဖို့ခံစား နေရပြီပေါ့။

လေယာဉ်ကွင်း အပြင်ကို ရောက်တာနဲ့ အတူးကားရှိရာကို ပြေး သွားလိုက်တယ်။ အနုန်းကတော့ တည်းခို ခန်းတစ်ခုမှာ အထုပ်အပိုး တွေထားပြီးမှ သူ့ကို သွားရှာသင့်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို တွေ့ချင်လွန်းနေတဲ့ စိတ်တွေကတားမနိုင် ဆီးမရ ဖြစ်နေပြီလေ။ (၁၅)နှစ်လုံးလုံး မျိုးလိပ်ခဲရတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးမို့ ကျွန်မ မလွန်ဘူးလို့ ထင်မိပါတယ်။ ဝါဖန့်ဖန့် ဆွေးလှလှ စာရွက်ထဲက မပီသတော့တဲ့ လိပ်စာကို မျက်မှောင်လေးကြွင်း အတူး ယာဉ်မောင်းသမားက ဖတ်နေရှာတယ်။ စာရွက်ထဲကစာတွေကို ကျွန်မကမဖတ် တတ်ခဲ့တော့ စာရွက်အသစ်တွေမှာ ပြန် ကူးရေးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ခဲ့ဘူးလေ။ လိပ်စာအတိုင်းပို့ပေးနိုင်၊ မနိုင်ယာဉ် မောင်းသမား နှုတ်ဖျားကထွက်ကျလာမဲ့ အဖြေကို စောင့်နေရင်း ကျွန်မတော့ချွေး တွေပြန်လာပါတယ်။ လှုပ်ရှားလွန်းနေတဲ့ စိတ်ကို ထိန်းထားတဲ့ကြားက လက်ဖျား တွေ အေးစက်တုန်ရင်လာလေရဲ့ စကား နည်းတဲ့ကားသမားက ခေါင်းပြိုပြဲတော့ ကျွန်မအရမ်းပျော်သွားတယ်။ အထုတ် အပိုးတွေ ကားပေါ်ပစ်တင်ပြီး ကားပေါ်

ခန့်တက်လိုက်တာပေါ့။

ကြီးဖြစ်နေမှာလား။

ရင်တော်ပါပြီ။ သူဘယ်လိုများ ရှိနေမှာလဲနော်...

“အော်...သူ...မှတ်ဆိတ်သွေးပါသိသွေးတွေနဲ့ လူပျိုဟာဟာကြီး ဖြစ်နေလောက်ရောပေါ့”

ဒါမှမဟုတ် အရွယ်စုံ၊ ဆိုဒ်စုံမိန်းမတစ်ပုံကြီးနဲ့ ကလေးတွေခါလင်နဲ့ ချီပြီးများများထားမလား။

ကျွန်မအတွေးတွေ နယ်ခွဲနေတုန်း ကားကရပ်သွားတယ်။

ဒါမှမဟုတ် ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ဘိုကောမောက်မောက်။ နှာတံဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ ခန့်ခန့်ညားညား ယောက်ျား

အို...ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ တွေ့ရတွေ့ရ... ငယ်ငယ်ထဲက တို့နဲ့လုံးသားကို ဆွဲနုတ်ယူသွားတဲ့သူကို တွေ့ခွင့်ရ

“မင်းနေရာက တော်တော်ရှုတာဘဲ။ ဟုတ်မဟုတ်ကတော့ သွားကေကြည့်လိုက်အုန်း”

ကားသမားကြီးညွှန်ပြတဲ့ အိမ်ရှေ့ကိုရောက်မှ တံခါးခေါက်ဖို့တွန့်ဆုတ်နေမိတယ်။ တကယ်တမ်း သူ့တွေ့ရတော့မယ်ဆိုမှ ကျွန်မကို သူမမှတ်မိမှာ စိုးရိမ်နေမိပြန်တယ်။ စွန့်စားလက်ဆိုင်ဆိုတော့ ကျွန်မမိတ်ကို ရဲဆေးတင်ပြီး တံခါးကို ခပ်ဖွဖွလေး ခေါက်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်...”

တံခါးကို အကြိမ်ကြိမ်ခေါက်နေပေမဲ့ အထဲကဘယ်သူမှ ထွက်မလာဘူး။ ကျွန်မလည်း အလိုလို အားထပ်စိတ်ဝင်လာပြီး ဘေးဝဲယာကို မျက်စိကစားကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟင်...မြန်မာပြည်က ဘိုးကြီးလား။ ဘိုးသူတော်လား” ဆံ့ပေါ့ကြီးရော တစ်တောင်လောက်ရှည်

မတ်ဆိတ်မွေးတွေရော ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေ
တဲ့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ အဘိုးအို
ဆစ်ယောက်။ လက်ထဲမှာ တောင်ဝေး
ဆစ်ချောင်းကိုင်လျက်နဲ့ ကျွန်မအနားကို
ဘယ်ချိန်ကတည်းက ရောက်နေပါလိမ့်။

“မိန်းကလေး... ဘယ်သူကို
ဆရာတာလဲကွဲ့”

“ဟို... အဘိုး... ဒီ...
နာ...”

ကျွန်မပြတဲ့ စာရွက်ခေါက်
ဆာကို တအံ့တဩမျက်လုံးနဲ့ အဘိုးအို
ထဲ လှမ်းယူကြည့်ရှာတယ်။ ပြန်မောလာ
တဲ့ အဘိုးအိုရဲ့မျက်ဝန်းမှာတော့ စိတ်
ကောင်းခြင်း အရိပ်အရောင်တွေကို
ကျွန်မ မှန်းဆမြင်မိလိုက်တယ်လေ။

“မိန်းကလေး... ဒီလိုစာရွက်
နဲ့ပဲ ပျောက်ကွယ်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းကြာခဲ့
ပြီကွဲ့ ဒီစာရွက်ထဲက လိပ်စာကတော့
နေရာပါတဲ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မကောင်းရာ
ဒီနေရာ၊ ဒီအဆောက်အဦးတွေကို
အိမ်အို အိမ်ပျက် အဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး
သူနေထိုင်ခွင့် ပိတ်ထားခဲ့တာကြာပြီကွဲ့။
ရပ်ကွက်ကလူတွေ ဘယ်ကိုပြောင်း
ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာတော့ အဘိုးလည်း

မသိဘူးလေ။ မိန်းကလေးရှာနေတဲ့ လူကို
မတွေ့နိုင်တော့တဲ့အတွက် အဘိုးစိတ်မ
ကောင်းပါဘူး။ စိတ်လျော့လိုက်ပါတော့
မိန်းကလေးရယ်။

အဘိုးအိုက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့
ချာကနဲ့ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ လှည့်
ထွက်သွားတဲ့ အဘိုးအိုက ကျွန်မမှာရှိ
သမျှခွန်အားတွေကို ဆွဲယူသွားလေရော
သလား။ ကျွန်မ မတ်တပ်ကပြီလဲကျ
သွားလေရဲ့။

“သူ” နေခဲ့တဲ့နေရာလေးကိုတဲ
အလွမ်းပြေ သွားကြည့်ခွင့်ရောက်
အောင်လို့ အနီးဆုံးတည်းခိုခန်း တစ်ခုကို
ကျွန်မရွေးချယ်လိုက်တယ်။ တည်းခိုခန်း
မှာ ခဏအနားယူအားမွေးပြီးတာနဲ့
မနက် က ရောက်ခဲ့တဲ့ရပ်ကွက်လေးကို
လေ့ လာဖို့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း
လမ်း လျှောက်ထွက်လာခဲ့မိတယ်။

ရထားလမ်းနဲ့ဘေးတောက်
လျှောက် လမ်းတွေကိုမှတ်သားရင်း
မနက်ကရပ်ကွက်လေးဆီ မှန်းဆပြီး
ကျွန်မတရွေ့ရွေ့ လှမ်းလာမိတယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ကျွန်မနဲ့ဘေးကပ်လျက်က
ကားတစ်စီးဖြတ်မောင်းသွားပြီး မလှမ်း

မကမ်းမှာတိုးရပ်သွားတယ်။ ကြည့်နေ
တုန်းမှာတဲ နောက်ပြန်ဆုတ်လာတော့
ကျွန်မဆီလာတာများလာလို့ ကျွန်မလေး
ကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်မနားအရောက်မှာ
ကားပေါ်ကလူတွေ ပြေးဆင်းလာကြ
တယ်။ ဒီလူတွေ ကျွန်မကို ဘာလုပ်ကြ
မှာပါလိမ့်လို့ ကျွန်မလန့်ဖျပ်သွားတယ်။
ကားပေါ်ကဆင်းလာကြတဲ့ လူတွေ
ကျွန်မ ကို ကျော်သွားကြတော့မှ
အဲဒီလူတွေ သွားတဲ့လမ်းကို
ကျွန်မလိုက်ကြည့်မိ တယ်။

“အို...” ကျွန်မ ဘေးနားက
တိုက်ကြားမှာ ခွေခွေလေးလဲနေတဲ့သူကို
ကျွန်မသတိမထားမိပါလား။

ရှေ့ဆုံးကလူက လဲနေတဲ့သူကို
လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြနေတာ ဆိုတော့
နောက်ကလိုက်လာတဲ့သူတွေက ဒီလူ
ကခေါ်လာတဲ့ပုံပါတဲ့။ ခရစ်ယာန်မယ်
သီလရှင်တစ်ပါးက “လဲနေသူ” ရဲ့လက်
ကောက်ဝတ်ကို သွေးတိုးစမ်းကြည့်ပြီး
လူငယ်တစ်ယောက်ကို ချီမသွားဖို့ညွှန်
ကြားလိုက်ပါတယ်။

လူငယ်ကလေးက မခိုင်တနိုင်နဲ့
“မ” ခိုသွားတဲ့ “လဲနေသူ” ကိုကြည့်ရင်း

ကျွန်မရင်ထဲ ဟာတာတာဖြစ်ကျန်
ခဲ့ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် နီးသွားရုံနောက်
ကို ပရမ်းပတာနဲ့တွဲလွဲလေးပါသွားရာတွဲ
“လဲနေသူ” ရဲ့လက်ကလေးတွေက
ကျွန်မရဲ့ရင်ကို “ဘာမှန်းမသိ” ဆွဲကိုင်
လှုပ်ရှားသွားသလိုလိုပါတဲ့။ “လဲနေသူ”
ကို တင်ဆောင်သွားတဲ့ကားကြီး ကျွန်မ
ရှေ့ကမောင်းထွက်သွားမှ ငေးကြောင်
ကြောင်ကြည့်နေမိရာကနေ သတိပြန်ဝင်
လာပြီး ကားနောက်ကို ကျွန်မပြေးလိုက်
သွားမိပါတော့တယ်။

မသိနိုင်တဲ့ကားနောက်ကို ပြေး
လိုက်ရင်း အရှိန်လွန်ပြီးဝမ်းလျှားထိုး
မှောက်လဲကျသွားမှ ဖုန်လုံးကြီးတွေကို
အဖော်အဖြစ်ထားခဲ့တဲ့ ကားကြီးကိုမျက်စိ
တဆုံးငေးကြည့်ရင်း အနာတရပေါင်းများ
စွာနဲ့ ကျွန်မမှာကျန်နေရစ်ခဲ့ရပါတော့
တယ်။

ကျွန်မအတွက် အသစ်ချပ်
ချွတ်မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံရဲ့
နံနက်ခင်းအလှတရားများနှင့် အသစ်
အဆန်းမြင်ကွင်းတွေကို လွမ်းမောခံစား

ဖို့ ကျွန်မမှာအချိန်မပေးနိုင်အားပါတော့
နံနက်အရုဏ်ကျင်း ဝမ်းတစ်ထွက်ကို ခြံ
ပြီးတာနဲ့ တည်းခိုခန်းမန်နေဂျာ လမ်းဌာ
သည့်အတိုင်း ခရစ်ယာန်သီလရှင် ထူး
ကယ်ဆယ်ရေး ဌာနရှိရာကို ခြေဦးလှူ
လာခဲ့ပါတော့တယ်။

စစ္စတာ . . . မိမိမှာ မနေ့ထု

အသစ်ခေါ်လာတဲ့ လူနာတစ်ဦးတစ်ဆူ
များ ရှိသလားဟင်”

“အို . . . တစ်ဦးတစ်လေမဟုတ်

ဘူး။ သုံးယောက်တောင်ရှိတယ်။

မိန်းကလေးက ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ
တဲ့”

“ဟို . . . သူ့နာမည်က
ထက်ရှ်ကမားတဲ့။ အဲဒီနာမည်နဲ့ လူနာရှိ
ထားဟင်”

“မိန်းကလေးပြောတဲ့ နာမည်
တော့စာရင်းထဲမှာ မပါဘူးကွဲ့”

“ဟို...ကလေးဘဝက နာမည်
ဆိုတော့နာမည်တွေ ပြောင်းချင်လည်း
ပြောင်းသွားနိုင်တယ် စစ္စတာ”

မိန်းကလေး... စစ္စတာတို့ရဲ့
ထူမှုကယ်ဆယ် စောင့်ရှောက်ရေး
ထုပ်ငန်းကို ဝင်လေ့လာကြည့်ရင်း
မိန်းကလေးတွေ့ချင်နေတဲ့ လူကိုဝင်ရှာ
ကြည့်ပါလား။ စစ္စတာ လိုက်ပြပေးပါ
ဃေ”

စစ္စတာရဲ့ဗိုတ်ခေါ်သံကြား လိုက်
တော့ကျွန်မ အရမ်းဝမ်းသာသွားပါတယ်။
မြန်မာပြည်မှာကတည်းက ကြားဖူးထားပြီး
ကျွန်မအလွန်ကြည်ညို အထင်ကြီးခဲ့ရတဲ့
အသာထရီတစ်ယောက်ရဲ့ ခရစ်ယာန်သီလရှင်များ
လှူဒါန်းလုပ်ငန်းကြီးကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်
ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်ကြည့်ခွင့် လေ့လာခွင့်ရတော့မှာ
တို့။

ပထမဦးဆုံး လူနာတွေထားတဲ့
အဆောင်တွေကို ဝင်လေ့လာရင်း သူ့ကို
များတွေ့လို့တွေ့ငြား လိုက်ရှာကြည့်မိ
ပါတယ်။

လေတခြမ်းဖြတ်လို့ ခက်ခက်
ခဲခဲအစာစားနေရတဲ့ လူနာကိုစိတ်ရှည်
လက်ရှည် အချိန်အကြာကြီး အစာခွဲ
ကျွေးနေတဲ့သီလရှင်တွေ။ လူနာတွေရဲ့
ဆီး၊ ဝမ်းကအစ မရွံ့မရှာ သန့်စင်ပြုစု
ပေးနေတဲ့ သီလရှင်တွေ။ လှုပ်ရှားသွား
လာရခက်ခဲတဲ့ လူမမာတွေကို ဝိုင်းကူ
စောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့ သီလရှင်တွေ။

ကရုဏာမေတ္တာအပြည့် လွှမ်း
ခြုံထားတဲ့ စိတ်ထားဝိုင်ရှင်သီလရှင်တွေ
နဲ့ သူတို့ရဲ့တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းတွေကို
လိုက်ကြည့်ရင်း ကျွန်မရှာနေတဲ့သူ့ကို
မတွေ့ရပေမဲ့လည်း ကျွန်မရင်မှာပီတိတွေ
လွှမ်းနေခဲ့ပါတယ်။ တချို့လိုအပ်တဲ့နေရာ
မှာ သီလရှင်စစ္စတာတွေကို တနိုင်တပိုင်
ဝိုင်းကူရင်း တစ်နေ့တာရဲ့အချိန်တွေ
ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။

သူ့ကိုရှာရင်းပြုနိုင်ခဲ့တဲ့ ကောင်း
မှုတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့တဲ့အပေါ်
ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ရင်မှာပိုက်ပြီး

စစ္စတာတို့ကို နှုတ်ခွင့်ရယူခဲ့ရင်း
အချိန်မှာတော့ မောင်ရီပျိုးစပြုနေပါပြီ။
တည်းခိုခန်းကိုပြန်ဖို့ Taxi
တစ်စီးကို ငှားလိုက်ပါတယ်။ ကားပေါ်
ရောက်တော့ တစ်နေ့တာအတွေ့အကြုံ
တွေထဲကြုံက စစ္စတာတွေရဲ့မေတ္တာ
စေတနာ ကြီးမားပုံတစ်စိတ်တပိုင်း
အကြောင်းနဲ့ မြန်မာပြည်ကနေ ပြန်
ရောက်လာပြီး သူ့ကိုရှာဖွေနေတဲ့
ကျွန်မရဲ့အကြောင်းတွေ ကို Taxi
မောင်းသမားကို ပြောပြလိုက်မိ ပါတယ်။
ဒီမှာတင် ဝမ်းသာအားရလေသံ နဲ့ Taxi
မောင်းသမားက

“ဟား... အတော်ဘဲ...
ကျွန်တော့်မှာ မြန်မာပြည်က
လာတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်။
မြန်မာပြည်က လာတဲ့သူကခပ်ရှားရှားဆို
တော့ ခင်ဗျားရှာနေတဲ့သူများ ဖြစ်နေမ
လားမသိဘူး”

“ဟင်...ဟုတ်လား။ သူ့နာမည်
ကဘယ်လိုခေါ်မလဲ။ သူကဘယ်မှာနေ
တာလဲ။ သူနဲ့တွေ့လို့ရမလားဟင်”

“ဟာ . . . သိပ်ရတာပေါ့။
ကျွန်တော်အခုဘဲ လိုက်ပို့ပေးပါဃေ”

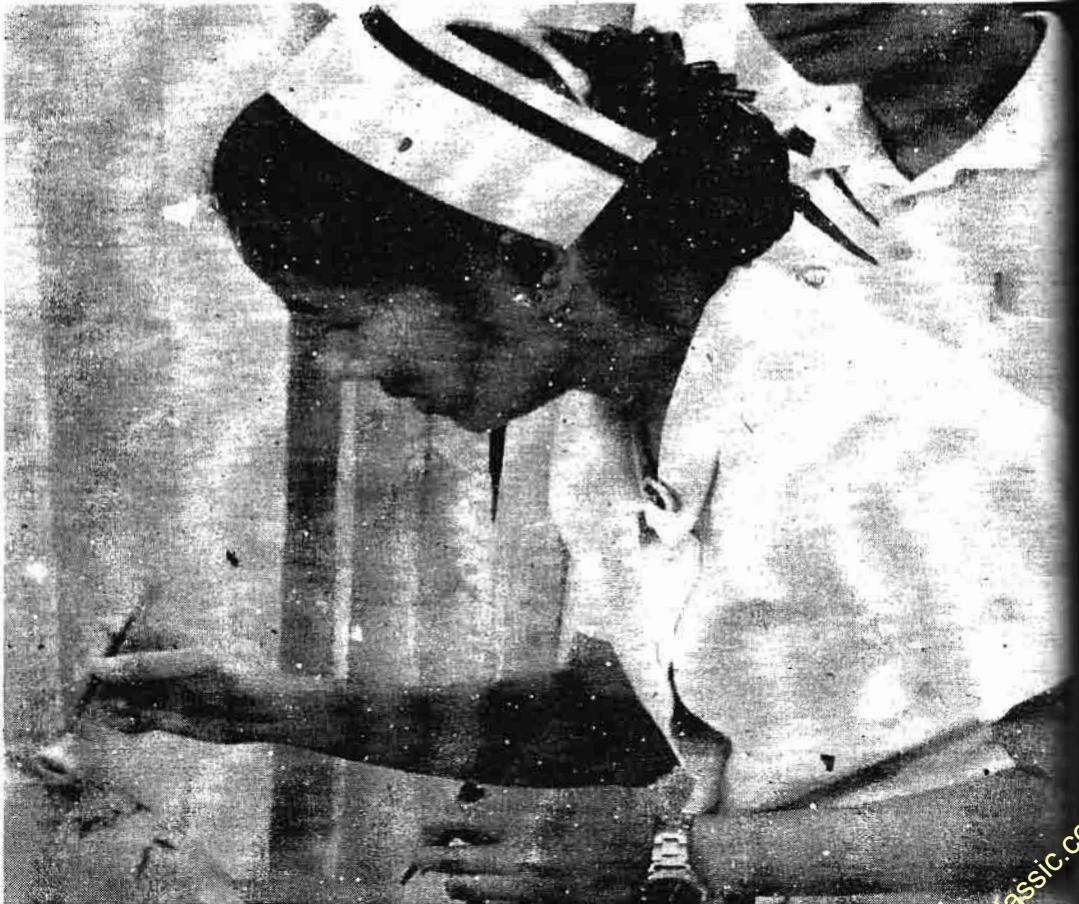
ပြောပြောဆိုဆို Taxi မောင်း
သမားက ကားကိုလမ်းကြောင်း ပြောင်းပြီး
ပြန်ကွေ့လိုက်ပါတယ်။

“အိုး... ဒီလောက်ပြန်ပြန်ကြီး
သွားတွေမလိုလား။ အခုက မိုးချုပ်နေ
ပြီလေ။ မနက်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး
သွားကြတာပေါ့။ နောက်ပြီးရင်သူငယ်ချင်း
ဆိုတာ ကျွန်မသူငယ်ချင်း ဟုတ်၊

မဟုတ်နာမည်လည်း မပြောရသေးဘူး
ဥစ္စာ”

“အော် . . . နာမည်ဆိုတာ
တစ်နေရာတစ်မျိုး ပြောင်းလို့ရတာဘဲ။
နာမည်ကအဓိကမဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံရပ်
ခြားမှာ ကိုယ့်ဘာသာစကားပြောတဲ့ ကိုယ့်
လူမျိုးကိုတွေ့ရတယ်ဆိုတာ ဆွေမျိုး
အရင်းကြီးကို ပြန်တွေ့ရသလိုဘဲ

ဘယ်လောက် ဝမ်းသာစရာကောင်း
ခင်ဗျားရှာနေတဲ့လူ မဟုတ်ရင်တော့
မိတ်ဆွေတစ်ယောက် တိုးတာပေါ့ဗျား
အခက်အခဲကြုံတဲ့အခါ အကူအညီ
တောင်းလို့ရတာပေါ့ဗျာ မဟုတ်ဘူးလား
အပြောကောင်းတဲ့ Taxi
သမားကြောင့် ကျွန်မငြိမ်နေလိုက်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကြည့်မှန်က

ဆင့် ကျွန်မကိုလှမ်းကြည့်နေတဲ့
မျက်နှာပြင်တံတားဟန်နဲ့ကိုတွေ့လိုက်ရ
တော့ ကျွန်မရင်ထဲတစ်မျိုးကြီး ခံစား
ခံစားရပါတယ်။ ဒီကြားထဲ ရီဝေဝေ
သံတစ်ခုကို ထပ်တွေ့လိုက်ရတော့
ကျွန်မရင်ထဲက စိုးရိမ်မှုရေမှတ်က ထပ်
တက်လာပါတယ်။

“ရှင့် နေရာကလည်း မရောက်
ဘူးလား။ တော်ပါပြီ။ ရှင့်လူကို
ထောက်ရက်မှ ကျွန်မလိုက်တွေ့တော့
မိနော်။ ကျွန်မကိုကားရပ်ပေးပါ။
ကျွန်မအသာဘဲ ပြန်လိုက်တော့မယ်”

“အော် . . . ခင်ဗျားကလည်း
လာလိုက်တာ။ ဒီမှာရောက်ပါပြီဗျာ”
နောက်ဆင်းမေးလိုက်ဦးမယ်”
ကျွန်မနောက်ကျသွားပါပြီ။ သူ့ကား
ခြံဝန်းတစ်ခုထဲကို ချိတ်ပြီးရပ်လိုက်
ခဲ့တာ။

“ခဏလေးနော်။ သူ့ရီမရှိ
တောင်ဆင်းမေးလိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်မကိုကားပေါ်မှာထားပြီး
ဆင်းသွားတဲ့ အဆောက်အဦးကို
အောက်ခတ် ကြည့်လိုက်ပါတယ်။
အောက်ကမ်းမသိတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေ

ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဒီဟာလူနေအိမ်
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မလည်းအချိန်ဖြန်း
မနေတော့ဘဲ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ခြံ
အပြင်ဘက်ကို ပြေးထွက်ခဲ့မိပါတော့
တယ်။

ကံဆိုးခြင်းဆိုတာ အစုလိုက်
အပြုံလိုက် လာတတ်တယ်ဆိုတာ
ကျွန်မအတွက်မှန်နေပြီလား မပြော
တတ်ပါဘူး။ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာနဲ့ ပြေးလာ
ရင်း ဒေလိန်တံတားခုံကို နင်းမိတယ်ထင်
ပါရဲ့။ ခြံရောက်မှ ဒေလိန်ခေါက်ကွေး
လိမ့်ဆင်း ကုသွားလိုက်တာ မောင်နဲ့မဲ့မှာ
ဘယ်ကျွန်းကုသွားမှန်း မသိတော့ပါဘူး။
သေချာတာကတော့ ကျွန်မထိုင်ရက်ကျ
သွားတဲ့နေရာမှာ ရေစပ်စပ်ရှိနေတာပါဘဲ။
ချက်ချင်းဆိုသလို ပြန်ထပြန်ကြိုးစားနေ
တုန်းမှာ။

“ဒီမိန်းမ... ဘယ်ရောက်သွား
ပါလိမ့်။ ငြိန်တွေ့ရင်တော့ လား။
တောက်” ကားမီးရောင်တစ်ခုလင်းလက်
လာပြီး ကားပေါ်ကဆင်းလာသံ ဟိုဒီပြေး
လွှားသံနဲ့ ကြိမ်းဝါးနေသံတွေကို ကြား
လိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်မလည်းငြိမ်နေလိုက်

ရင်းကားမီးရောင်နဲ့ ကျွန်မရောက်နေတဲ့
နေရာကို မျက်လုံးကစားပြီး စုမ်းကြည့်
လိုက်ပါတယ်။

အမလေး... ဘုရားရေ...

မြေကြွက်ကြီးတွေက ကျွန်မရဲ့ပတ်ပတ်
လည်မှာ ဟိုတစ်ကောင်၊ ဒီတစ်ကောင်နဲ့။

အိုး... ရေစပ်စပ်လို့ ကျွန်မ
ထင်နေတာ မြောင်းရေတွေဘဲ။ ပုံမှန်
ဆိုရင် ခုန်ပေါက်ပြီး မြောင်းပေါ်ပြေး
တက်မိမှာမလွဲပါဘူး။ အခုတော့ ဒီမြေ
ကြွက်ကြီးတွေထက် မြောင်းပေါ်ကဇာတ်
တူသားစားမဲ့ သတ္တဝါကြီးက ကျွန်မ
အတွက် ပိုကြောက်စရာကောင်းနေပါ
တယ်။

ကားစက်နီးသံနဲ့အတူ ကားမီး
ရောင်ပျောက်သွားမှတ် တင်းနေတဲ့ကျွန်မ
စိတ်တွေကို လျော့ချလိုက်နိုင်ပါတော့
တယ်။ သက်ပြင်းချလို့မှ မဆုံးသေးပါဘူး။
ကြွက်ကြီးတစ်ကောင် ကျွန်မကိုယ်ပေါ်
ဖြတ်ကျော်တက်လာလို့ ကြက်သီးဖြန်း
ဖြန်းထခုန်ပေါက်ရုန်း ခါထုတ်လိုက်ရပါ
သေးတယ်။

ဒီအချိန် ဒီနေရာတွေက
ဇာတ်တူသားစားရာအရပ်ဆိုတာ ကိုယ်

တိုင်မရောက်ပေးခဲ့လည်း ကျွန်မမှန်ဆ
တွေးကြည့်လို့ရပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်
အော်ဟစ်အကူအညီ မတောင်းရဲဘဲ
မြောင်းပေါ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အထိ ခဲရာ
ခဲဆစ် ကြိုးစားတက်လာခဲ့ရပါတော့
တယ်။ ဩဏ်... အပြစ်များရှိလို့ ပေးဆပ်ရ
တာဆိုရင်လည်း ဒီတစ်ညတည်းနဲ့
ကျေပါစေတော့ရယ်လို့။

ညကအဖြစ်တွေက ကျွန်မ
အတွက်အိပ်မက် မဟုတ်ခဲ့လေတော့။
ဒီနိုင်ငံမှာဆက်ပြီး ခြေချရပ်တည်ဖို့
ဝန်လေးသွားတာမို့ ပြည်တော်ပြန်ဖို့
ကျွန်မလေယာဉ်လက်မှတ်ရုံးဆီကို ထွက်
လာခဲ့ပါတယ်။ ၁၅နှစ်လုံးလုံး ရည်မှန်း
ချက်ကြီးကြီးနဲ့ သူ့ကိုတွေ့ဖို့ ကြိုးပမ်းခဲ့ပြီး
မှအခက်အခဲလေး တစ်ခုကြုံတာနဲ့ လက်
ပိုင်ချပြီး ပြန်ရမယ်ဆိုတော့...။ အတွေး
နဲ့အတူ သူနေခဲ့တဲ့ရပ်ကွက်လေးကိုဘဲ
နောက်ဆုံးအဖြစ် အလွမ်းပြေကြည့်ဖို့
လှမ်းနေတဲ့ခြေလှမ်းတွေကို အကွက်ရွေ
လိုက်ပါတော့တယ်။

“ဟား...ဟိုမှာ...အဘာ...
အဘာ...” မသေမချာနဲ့ အဲဒီစွန့်ခေါ်ရင်း
ခြေလှမ်းများကလည်း ပြေးသွားလိုက်

ပါတယ်။
“အဘာ...အဘာက ဟိုတစ်ရက်
ကဒီနားမှာလဲနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို
ခရစ်ယာန် သီလရှင်တွေနဲ့ခေါ်သွားတဲ့
လူမဟုတ်လား”

“အင်း...ဟုတ်တော့ဟုတ်
ပါတယ်။ ဒါနဲ့...မိန်းကလေးက...ဘာ
ကိစ္စ...” မျက်မှောင်လေးကြုံရင်း အဲဒီလူ
က စူးစမ်းသလိုပြန်မေးလာတယ်။

“ဟား...ဝမ်းသာလိုက်တာ
အဘာရယ်။ အဲဒီနေ့က သိပ်မသေချာလို့
လေး။ အဘာတို့ခေါ်သွားတဲ့လူက ကျွန်မ
ရှာနေတဲ့ ကျွန်မရဲညှာငယ်ချင်းများလားလို့။
အဲဒါ အဘာတို့ကဘယ်ကို ခေါ်သွားမှန်း
မသိလို့။ မာသာထရီဆာရဲ့ ခရစ်ယာန်
သီလရှင်ကျောင်းမှာ သွားရှာသေးတယ်
အဘာရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မတွေ့ခဲ့ပါဘူးအဘာရယ်။
ကျွန်မကိုကူညီတဲ့အနေနဲ့ အဲဒီနေ့ကချီ
သွားတဲ့လူဆီကို ကျွန်မကိုလိုက်ဖို့ပေးပါ
လား အဘာရယ်”

“အော်...ဒါများမိန်းကလေး
ရယ်။ သိပ်မဝေးပါဘူး။ လမ်းလျှောက်သွား
လို့တောင် ရတယ်။ လာ...လာ...
အဘာလိုက်ဖို့ပေးပါမယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာတော့

မာသာထရီဆာရဲ့ ခရစ်ယာန်သီလရှင်
လူမှုကယ်ဆယ်ရေး ဌာနတွေက အမှတ်
ကြီးဘဲကွဲ့။ လမ်းဘေးမှာလဲနေတဲ့
တွေ့ နာမကျန်းတဲ့လူတွေတင် မကတော့
သေခါနီးလူတွေအထိ မာသာထရီဆာ
ကယ်ဆယ်ရေးဌာနကိုဘဲ အားကိုးနေကြ
ရတာကိုးကွဲ့။

ကျွန်မလည်း အဲဒီလူပြော
သမျှနားထောင်ရင်း အဲဒီလူခေါ်
နောက်ကို လိုက်သွားပါတော့တယ်။

ဟိုနေ့က သူတို့ချီမသွားတဲ့
ကို Drip (ဆေးသွင်းပိုက်) မှီ
အိပ်ယာပေါ်မှာ လဲနေတာအခန့်သင်
ကျွန်မတို့တွေခွင့်ရလိုက်ပါတယ်။
သွင်းပိုက်တန်းလန်းနဲ့ သူရဲလက်...

ကျွန်မရဲရင့်ကို “ဘာမှန်း
ဆွဲကိုင်လုပ်ရမ်း သွားစေတဲ့လက်...

သူရဲလက်ကို ကျွန်မထ
တယက်ကြည့်ရင်း ကျွန်မရဲရင့်အထဲ
တွေကတော့ အတိတ်တစ်ချိန်တစ်

“ဟေး...မြသဲညာ...ဒီထဲ
နင်ရုံးသွားပြီကွဲ့။ ငါ့အလှည့်နော်
လာ... နင့်နဖူးကိုတောက်ကွဲ...

ဆင်း...ဟင်း" အနိုင်ရသွားတဲ့ "သူ"
အရယ်အပျော်တွေနဲ့ ကျွန်မဆီ "သူ"
ဖြင့် လာတယ်။

သူ့ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ ကျွန်မ
ဆံ့နွယ်စတွေကို ပင့်မထားပြီး ညာဘက်
ဘက်သီးဆုပ်ကို ကျွန်မနဖူးပေါ်ဟန်ပါပါ
နဲ့ပုံ ရွယ်ပြီးတင်လိုက်တယ်။ နာမှာ
ကြောက်လို့ မျက်နှာလေးပင့်ပြီးစိုက်ကြည့်
နဲ့ ကျွန်မကိုပြီးစစ မျက်နှာလေးနဲ့
ကြည့်ရင်း ဆုပ်ထားတဲ့လက်သီးလေးကို
နှိပ်လိုက်တယ်။ ပြီးလက်ညှိုးလေးကို
ကွေးရင်း ကျွန်မနဖူးကိုဖွဖွကလေး
ဆောက်လိုက်တယ်။ မနာအောင်
ဆောက်လိုက်တဲ့ သူ့ရဲ့လက်ကိုဖမ်းကိုင်
ဆပ်ပြီး မနာလို့ပျော်သွားတဲ့ အပြုလေးနဲ့
ကျွန်မကြည့်ဖြစ်သွားတာပေါ့။

"ဟင်း...နင့်လက်က ဘာဖြစ်
သလဲ။ အရေခွံတွေ တွန့်ရုံနေပါလား။
လည်းမတူဘူးနော်"

"အေးဟ...အဲဒါ ငါငယ်ငယ်
နဲ့က ထမင်းရေပူလောင်တာလို့ ငါ
ထင်ကပြောတာဘဲ။ ထမင်းအိုးဘည်
တုန်း ငါကပူတာကို နားမလည်တဲ့
အတို ဆွဲချလိုက်လို့တဲ့။ ဝိုလိုက်တာမို့

တောင်ပေါက်ထွက်မတတ်ဘဲတဲ့"
"မိန်းကလေး...ဒါ မိန်းကလေး
ရှာနေတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့သူငယ်ချင်း
ဟုတ်ရဲ့လားကွဲ့" အနားက မေးလိုက်သံ
ကြောင့် ကျွန်မရဲ့စိတ်လိပ်ပြာလေးက
ကျွန်မဆီ ပြန်ကပ်လာပါတယ်။

"ဟုတ်မယ် ထင်တာဘဲအဘ။
အခုသူကအိပ်ပျော်နေတော့ သူနီးလာမှ
သူနဲ့စကားပြောကြည့် ရဦးမယ်လေ
အဘရဲ့" သူနီးလာတဲ့အခါ သူနဲ့ကျွန်မ
ငယ်ငယ်ကအကြောင်းတွေ သူပြန်အ
မှတ်ရအောင် ကျွန်မတကွတ်တကွတ်နဲ့
ပြောပြနေမိပါတယ်။ ဒီလောက်မမောနိုင်
မနပ်နိုင် ကျွန်မပြောပြနေပေမဲ့ သူ့ဘက်
ကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ရှာ
ပါဘူး။

ကျွန်မ အားမလျော့သေးဘဲ
သူ့ဆီလာနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပုံတွေ၊ ဒီရောက်
ပြီးမှ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခက်အခဲတွေ၊
သူ့ကိုမတွေ့တွေ့အောင် ရှာခဲ့ပုံတွေကိုစီ
ကာပတ်ကဲ့နဲ့ သူ့နားထောင်ရ မပျင်းမရိ
အောင်ကြိုးစားပြီး ကျွန်မပြောပြခဲ့တယ်။
သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရောဂါဖိစီးမှု
ဝေဒနာ ဒဏ်ချက်တွေလွှမ်းမိုး ထားလို့

လားမသိပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့စကားတွေအပေါ်
မှာထားတဲ့ သူ့ရဲ့စားချက်အရိပ်အယောင်
ကို သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ကျွန်မရှာလိုမ
တွေ့ခဲ့ပါဘူး။ နောက်ဆုံး... ကျွန်မ
လက်လျှော့ပြီး သူ့အနားကစွန်းခွာဖို့ သူ
ကိုကျောပေးလိုက်ပါတော့တယ်။

"မြ...မြ...မြ...သဲ...
ညာ" အက်ကွဲကွဲရှာတာနဲ့ ထွက်လာတဲ့
အသံလေးက တိုးတိတ်ညင်သာပေမဲ့
မျှော်လင့်တကြီးစောင့်စားနေတဲ့ ကျွန်မ
အဖို့ကတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားနဲ့
ကျယ်လောင်လွန်းလှပါတယ်။

ချာခနဲသူ့ကို ကျွန်မလှည့်ကြည့်
လိုက်မိတယ်။ သူ့မျက်ဝန်းမှာရွှန်းလဲ့နေပြီး
မျက်ရည်ချောင်းလေးတစ်စင်း သူ့ပါးပြင်
ထက်မှာ ဖြတ်စီးနေလေရဲ့။ သူ့မျက်နှာ
ပေါ်မှာ သူ့ကိုစုစုပေါင်းစိုက် စိုက် ကျွန်မကြည့်
လိုက်တယ်။

သူ့ရဲ့ဘယ်ဘက်လက်ကလေး
မြှောက်တက်လာပြီး ကျွန်မမျက်နှာပေါ်
အုပ်စိုးနေတဲ့ ဆံ့နွယ်စတွေကိုပင့်တင်
လိုက်တယ်။ သူ့ညာဘက်လက်သီးဆုပ်
လေးကို ကျွန်မနဖူးပေါ်တင်ပြီး ပြီးစစ
မျက်နှာပေးနဲ့ ကျွန်မကိုကြည့်လိုက်

တယ်။ ပြီးမှ လက်သီးဆုပ်ကိုဖြန့်ချိလိုက်
ပြီး လက်ညှိုးကွေးလေးနဲ့ ကျွန်မနားကို
မနာအောင် တောက်လိုက်ပါတယ်။ သူ့
ရဲ့လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ကျွန်မလက်နဲ့
ဖမ်းကိုင်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူ့ရဲ့ပြုံးနေတဲ့
မျက်နှာပေါ်က ရှမ်းလဲ့လာခါစမျက်နှာ
ဝန်းလေး မေးရိန်မှိတ်သွားခဲ့ပါပြီ။

သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးချိန်မှာ သူ့ဘဝ
ဟာတစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ
မဟုတ်ဘဲ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်
ရှိပါသေးလား ဆိုတာသူသိသွားခဲ့ပါပြီ။
အပြုံးမျက်နှာလေးနဲ့ ကျေနပ်စွာလူ့ဘဝကို
သူခွဲခွာသွားခဲ့နိုင်တာမို့ ကျွန်မရဲ့သူငယ်
ချင်းအတွက် ကျွန်မစွမ်းဆောင်ရကိစ္စနပ်
ခဲ့ပြီလေ။ ရေစက်ဆိုတာရှိခဲ့ရင် ကျွန်မ
တို့နောင်ဘဝမှာ ပြန်ဆုံခွင့်ရကြဦးမှာ
ပေါ့ရှင်။

“ခေါက်တာ... ကျွန်မသူငယ်
ချင်းရဲ့ ဧရာဝတီအနားနဲ့ သူ့အကြောင်းလေး
များ သိခွင့်ရရှိင်မလားရှင်”

“ဒီကောင်လေးနဲ့ရာဇာက တော်
တော်သမားစရာ ကောင်းတယ်ကွဲ့။
ပုံမှန်ဆို လူ့နာတွေရဲ့အကြောင်းကို
ခေါက်တာတို့က လျှောက်ပေးထားရမှာ

ကွဲ့။ ဒီလူနာကျတော့ တစ်ကောင်ကြွက်
ဖြစ်နေပြီး ရှားရှားပါးပါး လူနာလာကြည့်
တဲ့ မိတ်ဆွေကလည်း ဟိုးနိုင်ငံရပ်ခြား
က လာရတဲ့သူမို့လို့ သူ့ပြောပြခဲ့တဲ့
သူ့ဘဝ အတိုချုံ့နဲ့ သူ့ဝေဒနာအကြောင်း
လက် ဆင့်ကမ်းရတာပေါ့ကွယ်”

ဒီကောင်လေးက မြန်မာပြည်
မှာ သူ့အမေက ရောဂါနဲ့ဆုံးသွားလို့
အဖေနှစ်ယောက်တည်း အိမ်ထောင် ပြန်
လာတာတဲ့။

သူတို့ပြန်လာတဲ့နှစ်မှာဘဲ မှန်
တိုင်းကြောင့် ရေကြီးတော့ သူ့အဖေနဲ့
ဆွေမျိုးတစ်လိုက်လုံး ကံဆိုးမိုမှောင်ကျခဲ့
ရတယ်တဲ့။ တစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်
နှာ အဖြစ်နဲ့အသက်ရှင် ကျန်ခဲ့တဲ့“သူ”
ကိုယ်တိုင်ကျတော့ နေ့စဉ်ရှင်သန်စား
သောက်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲတွေကို
ခက်ခက်ခဲခဲ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရရှာတယ်လေ။
တစ်နေ့တော့ တိုက်ခို၊ တိုက်ပျက်ကြား
ဆီးဝမ်းစွန့်တော့ ရထားလမ်းဘေး၊
တောင်ရမ်းလွှဲရတာနဲ့ မတင်းတိမ်တဲ့အခါ
မိုးတက်ရတယ်တဲ့။ မိုးလို့လူမိတဲ့အခါ
အခိုက်ခံရတာကတစ်မျိုး အာဟာရမလုံ
လောက်လို့ အားအင်ချို့တဲ့ပြီး ဖျားနာတာ

ကတစ်မျိုးနဲ့။ နောက်ဆုံး... ဝမ်းတစ်လှ
အတွက်အစာကို မတောင့်တတော့
လက်သည်းဆိုးဆေးဖျက်တဲ့ တင်ခါစ
ပုလင်းကို ဈေးချိုချိုနဲ့ဝယ်ပြီးရူးရူး
ကြံရာမှာထိုးအိပ်ပစ်ရတော့တယ်။ တစ်
ရက်လေး မူးလဲနေတဲ့ အခိုက်အတန့်
နာတာ၊ ဖျားတာ၊ ဆာတာတွေအားလုံး
ကိုမေ့ပစ်ထားလို့ရတော့ သူ့အတွက်
တော့ အဆင်ပြေတယ်လေ။

တစ်နေ့တော့ အဲဒီလိုမျိုး
တဲ့သူ့ကို လူတစ်စုကခေါ်သွားကြတာ
တဲ့။ သူ့ကိုတယ်ခေါ်သွားခဲ့ကြပြီး သူ့
လုပ်ခဲ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်
မှမသိတော့တဲ့။

ဝေဒနာတွေအားလုံးရော
ဘဝရဲ့ကြကွဲစရာ ဝမ်းနည်းစရာတွေ
ခံစားချက်အားလုံးကိုပါ မေ့ထားရာထဲ
အသိဝင်လာတဲ့ခဏ...။

မိုးနဲ့ခါတစ်ပြင်လုံးမှာ မသေ
နိုင်တဲ့ ပြင်းထန်တဲ့နာကျင်မှု လေး
တစ်မျိုးက သူ့ကိုအကြီးအကျယ်ကြောင်း
လန်တုန်လှုပ် ခြောက်ခြားသွားစေတာ
အနားမှာ အဆင်သင့်ရောက်နေ
ပုလင်းကြီးတစ်လုံးနဲ့ တင်ခါစတွေကို

သွင်းရင်း နှိပ်စက်ခံရတာပဲလို့
ဆေးရုံပေါ်ရောက်လို့ရောက်မှန်း
မသိခဲ့ရပါဘူး။”

“ဒါဆို သူ့ဆုံးတာ တင်ဒါတွေ
လွန်သွားလို့လား ဒေါက်တာ။
အောက်ပြတိုက်ခေါ်သွားတဲ့ လူတွေက သူ့
ဘာလုပ်လိုက်ကြတာလဲ။ ဒေါက်တာ
အိုင်ကွန်မက်မြန်မြန်ပြောပြပါလား။
အိတ်တာရယ်”

ကျွန်မမှာ သိချင်တော့ရော သူ့
အတွက်ကြေကွဲမိတဲ့ စိတ်တွေရောပြုံး
ပြီး တုန်ရင်လှိုက်မောတဲ့ အသံနဲ့
အိတ်တာအဖြေကို လောလောဝီဝီတယ်။

“ဆေးရုံကိုရောက်လာပြီး သူ့ကို
အစစ်ကြည့်တော့ သူ့မှာကျောက်ကပ်
အစလုံး မရှိတော့တာ တွေ့ရပါတယ်။
သူ့ကိုခေါ်သွားတဲ့လူတွေက သူ့ရဲ့
အောက်ကပ်ကို ခွဲစိပ်ပြီးခိုးယူထုတ်သွား
ပြတာပေါ့။ ဒေါက်တာတို့ဆီရောက်
တာတဲ့အချိန်မှာ သူ့ရဲ့ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့
အောက်ကပ်က သိပ်ကောင်းကောင်း
အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူးဖြစ်နေတယ်။
အစောဆုံးဝတ်ဖွတ် ခေါင်းပါးပြီးအာဟာရ
နည်းတဲ့ ဝေဒနာအပြင် တင်ဒါရှုထားတဲ့

အသက်ရှူလမ်းကြောင်း တစ်လျှောက်နဲ့
အဆုတ်တွေကလည်း လောင်ကုန်ကြ
ပြီလေ။ ဒီမှာတော့ဆင်းခဲ့ရမယ်ပဲ။ လူအ
များစု ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ဒုက္ခတွေရှိ မထူး
ဆန်းတော့ပေမဲ့လည်း မရှိနိုင်တဲ့ ကြေ
ကွဲစရာ ဖြစ်ရပ်တွေပါပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီဒုက္ခပေါင်းစုံ
ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ မာသာထရီနာရဲ့ လူမှု
ကယ်ဆယ်ရေးဌာနတွေက ဒီအိန္ဒိယ
နိုင်ငံတွေမှာ မရည်မတွက်နိုင်အောင် တိုး
ပွားပြီးရင်း ဝိုးပွားနေရတာပေါ့ကွယ်”

ခြေဖျားကိုထောက် လက်နှစ်
ဘက်ကိုဆန့်တန်းပြီး အိန္ဒိယမြေရေလကို
တစ်ဝကြီး ကျွန်မရှုရှိုက်သွင်းလိုက်
မိတယ်။ မကြာခင် အရှေ့တောင်တန်းတိုင်း
ကြီးကနေ ပုဇွန်ဆီရောင်ရွှမ်းလဲ့နေတဲ့
နေမင်းကြီးထွက်ပြလာပြီး ကမ္ဘာလောက
တစ်ခွင်လုံးကိုသာ တူညီမျှမခွဲခြားဘဲ
အလင်းဓာတ်တွေ ဖြန့်ဝေပါတော့မယ်။

သူ . . . လက်ချုံ့ကူးမားက
ဟိန္ဒူလူမျိုး ဟိန္ဒူဘာသာဝင်ကယ်ဆယ်
ရေး နှလုံးသားဆိုင်ရှင် ဒေါက်တာနဲ့သီလ
ရှင်တွေက...ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်။

ကျွန်မက...မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓ

ဘာသာဝင်။ တကယ်ဆို ကျွန်မတို့တွေ
ဟာ လူမျိုး၊ ဘာသာတွေမတူကြပါဘူး။
ငွေကြေးအဆင့်အတန်း၊ ပညာအရည်
အချင်းတွေအပြင် ခံယူချက်အတွေး
အမြင်တွေလည်း ကွဲပြားချင်ကွဲပြားနေကြ
ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့အားလုံး
ဟာ လူသားတွေအဖြစ် ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ
ဒီ “နေမင်း” တစ်လုံးတည်းရဲ့အလင်း
ဓာတ်စွမ်းအားနဲ့ နေထိုင်ရှင်သန်ကြရတာ
ခြင်း တူညီကြတယ်လေ။ သေသေ
ချာချာနေနေ တွေးကြည့်ရင်ကျွန်မတို့တွေ
ဟာ ဒီကမ္ဘာမြေကြီးမှာ အတူတူပေါက်
ဖွားကြတဲ့ ဆွေမျိုးအရင်းကြီးတွေ မဟုတ်
ပါလား။ ဒုက္ခရောက်နေသူတစ်ဦးကို
ကူညီစောင့်ရှောက်ဖို့ဆိုတာ ကမ္ဘာမြေ
သားတိုင်းအတွက် ပေးအပ်စရာမလိုတဲ့
တာဝန် တစ်ရပ်ပဲလေ။ ကျွန်မဒီတာဝန်
ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထမ်းရွက်ဖို့သိမိစွာနဲ့
ချရင်း ဇာတိမြေကိုပြန်မဲ့ လေယာဉ်ရှိရာ
ဆီကို ခြေဦးလှည့်လိုက်ပါတော့တယ်။

ကွယ်လွန်သူ ငြိမ်းချမ်းရေး
နှိပ်စက်ခံရမှု မာသာထရီနာအား ဂုဏ်ပြု
လျက်...

နင်းမေရီဝိုး
(ယုနေပယာဇာ)

စာ ဖတ် သူ တွေ ပျော် စေ ပို့

ရဲရဲရဲရဲ

အုန်း၊ ငါ့ဝမ်းတွေက
အုန်းဝမ်းတွေကို
ငါ့ဆွမ်းတွေက

တကယ်ရှိတာနော်

ဘုရားတစ်ပတ် ဘုန်းကြီးသုံးပတ် ကြည်ဇော်ထူး

ကြာတော့ဖြင့် ကြာခဲ့ပါပြီ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်လုံးဆယ်ကျော်၊ လေးဆယ်နှီးပါးခန့်က ဖြစ်၏။ မြို့ပြနှင့် အလှမ်းဝေးလှသော အလွန်ချောင်ကျလှသည့် ကျေးရွာလေးတစ်ရွာသို့ အကြောင်း ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ကျွန်တော် ရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်အခါက ထိုရွာကလေးမှာ လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှု ဆက်ခဲ့လှသောကြောင့် မြို့ပြနှင့် ဆက်သွယ်မှု အလွန် နည်းပါးခဲ့ပါသေးသည်။ ရွာသူ၊ ရွာသားများအနေဖြင့်လည်း အနီးဆုံး ခြံကလေးသို့ပင် ရောက်ဖူး၊ ပေါက်ဖူးသူ နည်းပါးလှပါသေးသည်။

သို့ဖြစ်၍ ထိုရွာသားများထဲမှ ရန်ကုန်မြို့ကြီးသို့ ရောက်ဖူးပြီး ရွှေတိဂုံဘုရား ဖူးဘူးသူသည် အာကလှပင် ဖြစ်နေပါတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ယခု တင်ပြသည့် အကြောင်းအရာများမှာ ထိုရွာကလေးမှ အာကလှ ဦးမောင်လှပြောပြခဲ့သော ရန်ကုန်မြို့သို့ ဘုရားဖူးသွားရောက်စဉ်က သူ့ အတွေ့အကြုံကို ပြန်

လည်ဖောက်သည့် ချဉ်းမျှသာ ဖြစ်ပါချော့သည်။

ထိုစဉ်အခါက ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည့် ဦးမောင်လှမှာ အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်၏။

“ဒီလိုဗျ၊ ဆရာလေးရ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ကျွန်တို့လင်မယား ရန်ကုန်မြို့ကို ဘုရားဖူး ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့။ အဘတို့ ဘုရားဖူးခရီး၊ ချောချောမောမောနဲ့ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား။ ရန်ကုန်က မြို့ကြီးဆိုတော့ လူလိမ်၊ လူညာ၊ လူရှုပ်၊ လူမွေတွေက ပေါ့ပါးတာနဲ့ အဘတို့ အဲဒီလိုလူတွေနဲ့များတွေ့ခဲ့ရသေးလား။”

“အဲဒါပြောချင်လို့ ဆရာလေးဆီ ကျွန်လောခဲ့တာပေါ့။ ကျွန်တို့ ဘုရားဖူးခရီးက အဆင်ပြေပြေ ချောချောမောမောပါပဲ။ လူလိမ်၊ လူညာ၊ လူရှုပ်တွေနဲ့လည်း မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ အဆင်ပြေဆိုရန်ကုန်မြေ ရောက်ပါပြီဆိုကတည်းက ကျွန်တို့လင်မယားကို ဘိုးတော် စောင့်ရောက်ခဲ့တာကိုး ဆရာလေးရဲ့”

“ဗျာ...အဘတို့ကို ဘိုးတော်

စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်က ဘိုးတော်လဲ။ ဘိုးတော် ဘယ်သူလဲ။ အဘတို့ကို ဘယ်လို စောင့်ရှောက်ခဲ့တာလဲ အဘရဲ့”

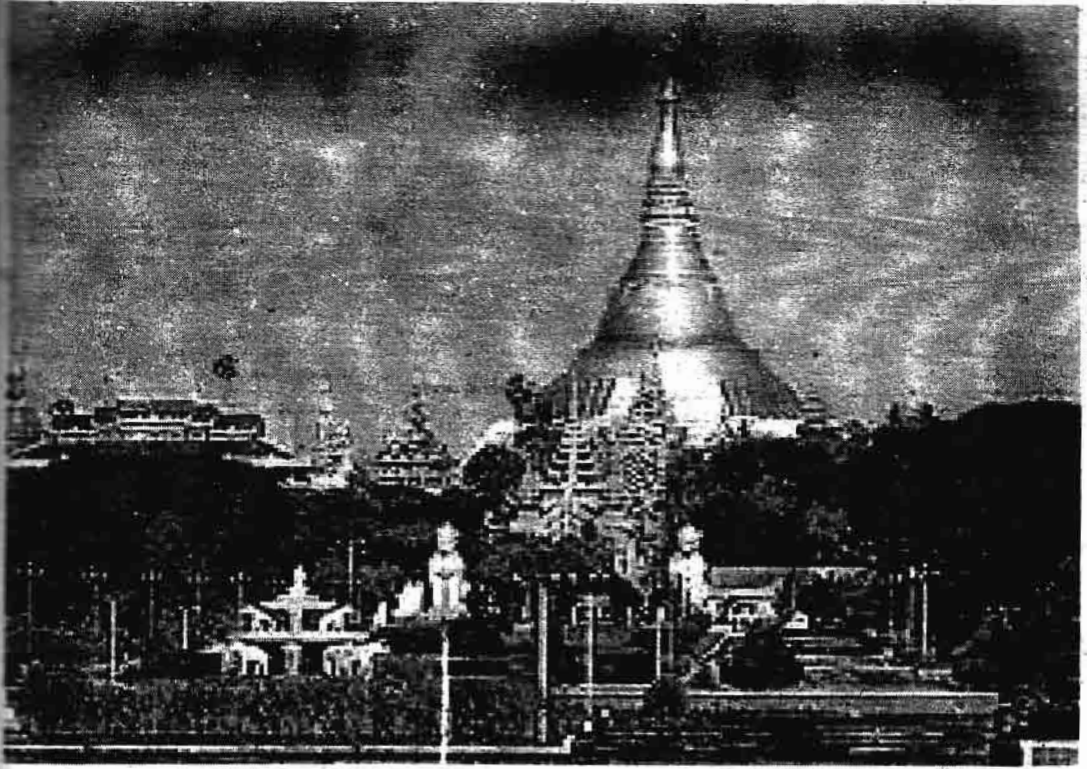
“ပြောပါ့မယ်လေ . . . အဲဒါအကြောင်းတွေ ပြောချင်လွန်းလို့က ဆရာလေးနဲ့ လာတွေ့တာပါ။ ကျွန်တို့ စီးလာတဲ့ မော်တော်က ရန်ကုန် ကီလိုဆိပ်ကမ်းမှာ ဆိုက်တာဗျ။ ကျွန်တို့လင်မယား အထုပ်အဝါးတွေဆွဲ၊ ခေါ်တော်ပေါ်က ဆင်းခဲ့လို့ ဆိပ်ကမ်းဆီ ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ။ အသက်သုံးဆယ်လောက်ရှိမယ် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် လူရွယ်တစ်ယောက်က ဆီးကြိုပြီး”

“အဘတို့ကို ကျွန်တော် ထားကြိုတာပါ။ အဘတို့ သွားမယ်နေရာ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါမယ်”

ဆိုပြီး အထုပ်တွေကုဆွဲလို့ သူ့ကားလေးဆီ ခေါ်သွားတော့တာပဲဗျ”

“ဪ...တက္ကစီ ကားသမားထင်ပါနဲ့၊ ဒါနဲ့ အဘတို့ကကော ရန်ကုန်ဘယ်မှာ တည်းမှာလဲ။ နောက်ပြီး တက္ကစီနဲ့ သွားဖို့ကော အစကတည်းက ရွယ်ထားလို့လား။”

“ဒါပေါ့ဗျာ။ ရန်ကုန်တစ်ခါမှ
မရောက်ဖူးတဲ့သူတွေ အတားကား စီးရုံက
ထွဲလို့ တခြား ဘာနဲ့ သွားတတ်မှာတဲ့
လဲ။ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့ဦးလေးက သွား
လာနေကျ လူတွေကလည်း အတားကား
သာ ငှားပြီးစီးသွားဖို့ မှာလိုက်ကြတယ်
လေ။ တည်းမှာကတော့ ဗဟန်းကြား
တောရလမ်းထဲက ဘုန်းကြီးကျောင်း
တစ်ကျောင်းမှာ ကျုပ်တို့အဖို့ ဘုန်းကြီး
တစ်ပါး ရှိတယ်။ အဲဒီ ကျောင်းကိုသွား

ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ ပြောပါဦး။
အဲဒီ ကာသမားနဲ့ တစ်ခါတည်း အဆင့်
ပြေသွားရေလား”

“ဟာ . . . ဆရာလေးနယ်
အဆင့်ပြေလိုက်ပုံများတော့ မပြောပါနဲ့
တော့။ ပစ္စည်းတွေ ကုသယ်ရင်းနဲ့ပဲ
ကားဆရာလေးက ပြောတယ်ဗျ။ ရန်
ကုန်မြို့ကို ဘုရားဖူးလာကြတဲ့ တောသူ
တောင်သားတွေကို ကူညီစောင့်ရှောက်

ပြီး လိုရာအရပ်ကို အန္တရာယ်ကင်းစွာနဲ့
ပို့ပေးဖို့ သူ့ကို အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက
တာဝန်ပေးထားတယ် တဲ့”

“အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုတာ
က”

“ဆရာလေးကလဲ တယ်လဲနား
ဝေသကို။ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာ
ဘိုးတော်တွေကို ဆိုလိုတာပေါ့ ဆရာ
လေးရဲ့။ ကားဆရာလေးက ဆက်ပြော
တာက ကျုပ်တို့သွားလိုရာ ပို့ပေးတဲ့နေ

ရာမှာ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များ ချမှတ်ပေးထားတဲ့ ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း ပို့ဆောင်ပေးရမှာ ဖြစ်ကြောင်း။ အဲဒီလို ပို့ဆောင်ပေးမှသာ ကျုပ်တို့ ရန်ကုန်မှာနေစဉ်နဲ့ ရွာအပြန်ခရီးတစ်လျှောက် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းပြီး လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝမှာဖြစ်ကြောင်း။ ကပ်ကြီးသုံးပါးကိုလည်း ကျော်လွှားနိုင်မှာ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြတယ်ဗျ”

“နေပါဦး အဘရဲ့။ ဘိုးတော်ရဲ့ ဆောင်ပုဒ်ဆိုတာက”

“ပြောပါမယ် ဆရာလေးရဲ့။ အဲဒီ ဆောင်ပုဒ်ကို ကျုပ်ခုချိန်ထိ အလွတ်ရနေပါသေးတယ်။ ဒီလိုပါ “ဘုန်းကြီးသုံးပတ်၊ ဘုရားတစ်ပတ်၊ သုံးကြိမ်သုံးခါ ပြည့်အောင်ပတ်၊ ပြီးမှ လိုရာအရပ်တဲ့”တဲ့ ဆရာလေးရဲ့”

“အဲဒါက ဘာဆိုလိုတာတုန်း အဘရဲ့”

“အခု ဆရာလေး မေးသလိုပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်လည်း ကားဆရာလေးကို ပြန်မေးခဲ့တာပေါ့။ ဒီတော့ ကားဆရာလေးက ဘုန်းကြီးသုံးပတ်၊ ဘုရားတစ်ပတ်ဆိုတာ၊ ရွှေတိဂုံဘုရားခြေရင်း အနောက်တောင် ထောင်နားမှာရှိ

တဲ့ ဘုန်းကြီးပုံနဲ့ ကျောက်တိုင်အဝိုင်းကို ကားနဲ့ သုံးပတ် ပတ်။ ပြီးတာနဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားကို တစ်ပတ် ပတ်။ အဲဒီလို သုံးကြိမ်သုံးခါ ပြုလုပ်ပြီးမှ လိုရာအရပ်ကို သွားရမယ်လို့ ဆိုလိုတာလို့ ရှင်းပြတယ်ဗျ”

“ဩ...ဩ ဘုန်းကြီးပုံကျောက်တိုင်အဝိုင်းဆိုတာ ဦးစိတရအဝိုင်းကို ဆိုလိုတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဟုတ်ကဲ့ ဆက်ပါဦးအဘ”

“အဲဒီတော့ ကျုပ်က အဲဒီလို လုပ်ဇမ္ဗယ်ဆို အချိန် အတော်ပိုကုန်မှာပေါ့လို့ ပြောတော့။ ကားဆရာလေးက အဲဒီအတွက်တော့ ထူးပြီး အချိန်ပိုမကုန်တော့ပါဘူး။ အလွန်ဆုံး ဆယ်မိနစ်ပေါ့။ အဘသွားမယ့်နေရာနဲ့လဲ လမ်းကြောင်း သင့်ပါတယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ”

“ကျုပ်တို့ လင်မယား ကားထဲဝင်ထိုင်မိတော့ ကားရှေ့ခန်း လက်ကိုင် ခွေရှော့ခုံပေါ်မှာ ပလတ်စတစ်လောင်းထားတဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားပုံနဲ့ ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင် ပုံတွေ ချိတ်ဆွဲထားတာ တွေ့ရတယ်။ နောက်ပြီး ကားနောက်ကြည့်မှန်မှာလည်း ပုစီးတစ်ကုံး

ခွေပတ်ထားသေးတယ်ဗျ။ ဒီကားဆရာလေးက အသက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ ဘာသာတရားတော့ အတော်ကိုင်ချင်ပုံ ရပါတယ်”

“ကားဆရာလေးက ယာမောင်းနေရာ ဝင်ထိုင်ပြီး။ ကားရှေ့တစ်ခုထဲက စာရွက်တစ်ရွက် ကျုပ်ထဲကမ်းပေးရင်း ပြောတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့လင်မယား သူ့ကားနဲ့ အခုလို ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် တွေ့ကြုံရတာ ပဉ္စာန်းဆတ်ကြောင့်တဲ့။ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များအနေနဲ့ သတ္တဝါများအားလုံးကို ကယ်မစောင့်ရှောက်လိုပေမယ့်၊ အခုလို ပဉ္စာန်းဆတ်ရိသူများကိုသာ တွေ့နိုင် ကြုံနိုင်ပြီး ကယ်မ စောင့်ရှောက်နိုင်တယ်တဲ့။ အဲဒီအတွက် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များက သူ့ကို တာဝန်ပေးထားပါတဲ့။ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း လိုက်နာလုပ်ဆောင်တဲ့အတွက် ငွေကြေးအတန်အသင့် ပိုမိုကုန်ကျမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ဒီဘုရားဖူး ခရီးစဉ်မှာ အန္တရာယ်ကင်း ချောမွေ့ဖို့နဲ့ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ရဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်မှု ရဖို့အတွက် လိုက်နာ လုပ်ဆောင်သင့်

ဘယ်တဲ့၊ သူ့အနေနဲ့ကတော့ မယုံကြည်
ဘူး၊ မလုပ်ဘဲ။ လိုရာကို တိုက်ရိုက်သွား
ဆိုတယ်ဆိုရင်လည်း လိုက်ပို့ပေးမှာပဲ
တဲ့။ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များ ညွှန်ကြားတဲ့
အတိုင်း လိုက်နာ လုပ်ဆောင်လို့ ကုန်
အမယ် ငွေကြေးကလည်း သာသနာပြု
အလှူငွေသာ ဖြစ်သည်မို့ သံသရာခရီး
အတွက် ပါမယ် အလှူဒါနဖြစ်ပါတယ်
တဲ့။ အခုပေးတဲ့ စာရွက်ကိုလည်း ဖတ်
ကြည့်ပါဦးလို့ ပြောတယ်ဗျ”

“အဲဒီ စာရွက်ထဲမှာ ဘာတွေ

များ ရေးထားတာလဲ”

“ပြမယ်လေ။ အဲဒီစာရွက်ကို
ကျုပ် သေသေချာချာ သိမ်းထားတာပါ။
အခု ပါလာပါတယ်။ ဆရာလေး ဖတ်
ကြည့်ပါဦး”

ဦးမောင်လှပြသော စာရွက်ထဲ
ရေးထားသည်များက ထိုအချိန်လောက်
က တစ်ခေတ်ထဲခဲ့သော ရွှေပေလွှာစာ
ရွက်များ သဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။
မှတ်မိသလောက်တော့...

ဘယ်တိုင်း၊ ဘယ်ခရိုင်၊ ဘယ်

မြို့အပိုင်၊ ဘယ်ရွာနေ၊ ဘယ်သူ၊ ဘယ်
ဝါသည်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ ဘုရားဖူး လာ
ရောက်စဉ် အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ကူညီ
စောင့်မမှု ခံနိုင်ရန် အခွင့်အရေး ရရှိခဲ့
သော်လည်း ယုံကြည်စွာ လိုက်နာဆောင်
ရွက်ခြင်း မရှိခဲ့သည်ကြောင့် ပါသမျှ
ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ငွေကြေးအားလုံး သူခိုး
ခိုး ခံပိုက်နှိုက်ခံ ခဲ့ရကာ ပြန်စားရိတ်ပင်
မရှိတော့သည်ကြောင့် ရန်ကုန်တွင်
အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်ဖြင့် သောင်တင်
နေခဲ့ကြရကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် လူတင်

လည် တောင်းရင်း စားရိတ်စုဆောင်း၍
ရွာပြန်ခဲ့ရကြောင်း။ ထိုသို့ပင် မယုံကြည်
သူ နောက်တစ်ဦးမှာလည်း ကားတိုက်
ခံရ၍ ပေါင်ကျိုးပြီး ဆေးရုံပေါ်တွင်
ခြောက်လခန့်အထိ ခုကွရောက်ခဲ့ရ
ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပါရှိပါသည်။

နောက်ပြီး ယုံယုံကြည်ကြည်
ဖြင့် အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များ ညွှန်ကြားချက်
အတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်
ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ရွာက ဘယ်သူဟာဖြင့်
အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ကူညီဆောင်မခြင်း
ခံရသည်ဖြစ်၍ ရန်ကုန်ဘုရားမှ ခန့်စဉ်
တစ်လျှောက် မည်သည့် အနောင်
အယုက်၊ အန္တရာယ်ကိုမျှ ကြုံတွေ့ခြင်း
မရှိဘဲ။ မိမိရွာသို့ ချောမောစွာ ပြန်နိုင်ခဲ့
သည့်အပြင်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် ထိုးခဲ့သော
ထိလက်မှတ်မှ ဆုကြီးပေါက်သည်ဖြစ်၍
ဆုငွေထုတ်ယူရန် ရန်ကုန်မြို့သို့ နောက်
တစ်ကြိမ်ပင် ထပ်မံလာရောက်ခဲ့ရပါ
သေးကြောင်း ပါရှိသည်ကို ခပ်ရေးရေး
မှတ်မိနေပါသေးသည်။

ကျွန်တော်က စာရွက်ကလေး
ကို ဦးမောင်လှထံ ပြန်ပေးရင်း...

“အဘတို့ အဲဒီ စာဖတ်ပြီး။

ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသလဲ။ ကားသမား
နဲ့ ဘယ်လို အပေးအယူ လုပ်ခဲ့ကြလဲ။
ဆက်ပါဦး အဘ”

“အာ...ဆရာလေးနယ် စာ
ဖတ်ပြီးတယ်ဆိုရင်။ ကျုပ် အဘွားကြီး
က ငွေပို ကုန်ချင်ကုန်ပါစေ။ ဘိုးတော်တို့
ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်
ရွက်ပေးဖို့ ကားဆရာလေးကို တောင်းယူ
တော့တာပေါ့လေ”

“နိုး...အဘ သဘောကကော”

“ကျုပ်လည်း အတူတူပဲပေါ့
ဆရာလေးရယ်။ အင်မတန် ကံထူးလို့
သာ။ အဲ...ကားဆရာလေးပြောသလို
ပစ္စန်းဆက်ကြောင့်သာ ခုလို ကူညီ
စောင့်မမယ် အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဆိုက်
ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဆုံတွေ့ရတာ မဟုတ်
လား။ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုး လက်လွှတ်
ခံလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့လောက် မိုက်
တဲ့လူ ဘယ်ရှိပါတော့မလဲ မဟုတ်ဘူး
လား ဆရာလေးရဲ့”

“ဪ...ဪ...ဒီတော့
အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း
လုပ်ဆောင်ပြီး ပို့ပေးဖို့ သဘောတူလိုက်
တယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီတော့ ကားသမား

က ဘုန်းကြီးသုံးပတ်၊ ဘုရားတစ်ပတ်ဆို
တာ တကယ် လက်တွေ့ကော လုပ်
ဆောင်ခဲ့ရတာ။ ဘယ်လိုများလဲ အဘရဲ့

“ဟာ...ဆရာလေးနယ်။ ကား
ဆရာလေးက ကျုပ်တို့အပေါ် စိတ်ရင်း
စေတနာကောင်းနဲ့ ကူညီတာဆိုတော့
အခအခုံး သေသေချာချာ လုပ်ပေး
တယ်။ ကားထွက်လာပြီး သိပ်မကြာ
ဘူး။ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို ဖူးတွေ့ရပြီး
ဘုန်းကြီးကျောက်တိုင် အပိုင်းကို ရောင်း
တယ်လေ။ ဆရာလေးပြောတဲ့ ဦးစီစား
ကျောက်တိုင်အပိုင်းပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ကား
ဆရာလေးက...”

“ဘုန်းကြီးသုံးပတ်ဆိုတာ
ကျောက်တိုင်အပိုင်းကို သုံးပတ် ပတ်
ပြောတာ အဘရဲ့”

လို့ ပြောပြီး ကားနဲ့ သုံးပတ်
ပြည့်အောင် ပတ်ပါတယ်။ သုံးပတ်ပြည့်
တော့ ဘုရားအနောက်ဘက်နံရံက ထွက်
အတိုင်း မြောက်ဘက်ကို မောင်းနှင်
ဘုရားပုရပုဏ်ဆုံးတော့ အရှေ့ဘက်
ချိုး၊ ပြီးတော့ အာဇာနည် ကုန်းဘေး
နေ အလယ်ပစ္စယံတက်။ အဲဒီက
ဆင့် တောင်ဘက်မှန်က ပြန်ဆင်းတာ

တော့ ဘုန်းကြီးကျောက်တိုင်အဝိုင်းကို
မြန်ရောက်ပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားကို တစ်
ဖတ် ပတ်ပြီး ဖြစ်ကရော။ ကားဆရာ
လေးက...

“အဲဒီလို သုံးကြိမ်သုံးခါ သုပ်ရ
မှာ”

လို့ ပြောပြီး ပြောတဲ့အတိုင်း
သုံးကြိမ်သုံးခါပြည့်အောင် ပတ်ပြီးမှ ကျပ်
တို့ တည်းမယ် ဗဟန်းကြီး တောရလမ်း
ထဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရှာဖွေလိုက်ပို့
ခါးခဲ့တာပါ။ ချောချောမောမော ပါပဲ။
အချိန်ကလည်း ဘာမှ မကြာလိုက်ပါ
ဘူး။ ကားဆရာလေး ကျေးဇူးကတော့
ကြီးမားပါပေမယ်ဗျာ”

“ဒါနဲ့ ကားခကကော ဘယ်
လောက် ပေးလိုက်ရလဲ အဘ”

“တစ်ထောင် ပေးခဲ့ရတယ်
လေ”

“ဗျာ...တစ်ထောင် ဟုတ်
လား”

ထိုအချိန်က ရွှေတစ်ကျပ်သား
ခြောက်ထောင်ဝန်းကျင်ခန့် ပေါက်စေ့ရှိ
ပြီး အကောင်းစား ပေါ်ဆန်းမွှေး ဆန်
တစ်ပြည် ခြောက်ကျပ်ခန့်သာ ရှိသည်

ဖြစ်ရ။ ငွေတစ်ထောင်ကျပ်ခန့် တန်ဖိုး
မှာ မည်မျှ များပြားကြောင်း ခန့်မှန်းသိ
နိုင်ပါသည်။ သို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်
အလန်တကြား အာမေဇိုတ်သံ ထွက်
သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အဘ ဦးမောင်လှက ဆက်
ပြောပါသည်။

“ငွေတစ်ထောင်ကျပ်ဆိုတာ
တန်ဖိုးအားဖြင့်တော့ မနည်းလှဘူးပေါ့
ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်လို မြို့ကြီးကို သွား
ခဲ့ရတဲ့ ဘုရားဖူးခရီးစဉ်မှာ လူလိမ်၊ လူ
ကောက် အန္တရာယ်၊ ယာဉ်ကား
အန္တရာယ်တွေနဲ့ မတွေ့ရဘဲ ဘိုးတော်
အစောင့်အရှောက် ခံခဲ့ရတာကြောင့် ဒီ
ကားဆရာလေးရဲ့ ကျေးဇူးနဲ့ နှိုင်းစာရင်
မပြောပလောက်ဘူးလို့ ပြောရမှာပေါ့
ဗျာ။ နောက်ပြီး ဒီငွေကလည်း ကားဆရာ
လေး ပြောသလို အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့
သာသနာပြု လုပ်ငန်းအတွက် အလှူငွေ
ဆိုတော့ ပေးရကုန်နဲ့ နပ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒါနဲ့ ကားဆရာလေး နာမည်
က ဘယ်သူတဲ့တုန်း။ အဘတို့ မေးခဲ့မိ
သေးလား”

“မေးခဲ့ပြီလား ဗျာ။ ကားဆရာ

လေး နာမည်က ကိုညွန့်ဝေတဲ့ဗျာ ဆရာ
လေး ရန်ကုန်မြို့ရောက်ပြီး အကြောင်း
တိုက်ဆိုင်လို့ ကားဆရာလေး ကိုညွန့်ဝေ
နဲ့များ ကြုံဆုံခဲ့ရင် ကျုပ်တို့ အဘိုးကြီး
အမယ်ကြီး လင်မယားက ကျေးဇူးရှင်
ကားဆရာလေး ကိုညွန့်ဝေကို နေ့စဉ်
မပျက် ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သလျက်
ရှိပါကြောင်း ပြောလိုက်ပါ ဆရာလေး
ရာ...နော”

ကြာတော့...ကြာခဲ့ပါပြီ။

ယခု အချိန်မှာတော့ အဘဦး
မောင်လှတို့ လင်မယား အသက်ထင်
ရှား ရှိနေပါဦးမည်လား မသိတတ်နိုင်ပါ။
သို့သော်ငြား အသက်ထင်ရှား ရှိနေသ
မျှတော့ သူတို့၏ ကျေးဇူးရှင်ကားဆရာ
လေး ကိုညွန့်ဝေကို နေ့စဉ်မပျက် ဆု
တောင်းမေတ္တာ ပို့သနေလိမ့်မည်သာ
ဖြစ်ကြောင်း။ ကျွန်တော် ယုံကြည်နေမိ
ပါသည်။

ကြည်ဇော်ထူး

အချက်အလက်

မနောဖြူ (လွန်)

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

“ဟောတော့...Phone လာ
နေတယ်”

ဒီမှာက ရေချိုးရင်း ဆပ်ပြာ
ဆိုက်လျက် တန်းလန်း။ ကမန်းကတန်း
ဆပ်ပြာစင်အောင် ရေလောင်းချိုးရင်း
မျက်နှာပေါ်က ဆပ်ပြာတွေကို ရေခွက်
ဆဲက ရေနံလှမ်းအပတ် စိတ်က မငြိမ်
ဘော့ လက်ကချော့ပြီး နားထဲသို့ ရေနဲ့
အမင် ပက်သွင်းလိုက်သလို အဖြစ်။

“အိုး”

ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိပါ
ဘူး။ နားထဲအူပြီး နေမထိ ထိုင်မထိ
ပြောပြတတ်တဲ့ ခံစားမှုဝေဒနာ။

“သွားပြီ။ နားထဲ ရေတွေဝင်
သွားပြီ။ ငါတော့ ဘယ်လို လုပ်ရပါ”

ဆိုပြီး သူများတွေ နားထဲ ရေ
ဆီသွားရင် လုပ်တာ မြင်ဖူးထားသလို
ဆီကိုစောင်းပြီး ၄-၅ချက် ခုန်လိုက်မိ
သေးတယ်။

“ကြက်ဖန်ဖန် ရေကြောက်တဲ့
အံ့ ဖြစ်ရတယ်လို့”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိပါ
အဲ့ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်မက အရင်

ဘဝက ရေနဲ့သေခဲ့လား မသိ။

ရေ အရမ်းကြောက်တာ။ ခေါင်း
လျှော်တဲ့အခါ ခေါင်းပေါ်က ရေလောင်း
မိရင်တောင် မွန်ပြီး ကမန်းကတန်း သပ်
ချရတာ (T.V မှာ ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်း
သမီးတွေ ခေါင်းလျှော်ရည်တို့ ဆပ်ပြာ
တို့ ကြော်ငြာရင်း ခေါင်းပေါ်က ရေတွေ
စိမ်ပြေနပြေ လောင်းနေတာကြည့်ပြီး
သူတို့အစား အသက်ရှူကြပ်လိုက်တာ။
မွန်းလိုက်တာ။ သူတို့ကိုလည်း ချီးမွမ်းမိ
ပါရဲ့) Phone လာတာလည်း သတိမရ
နိုင်တော့ ဘူး။ ရေအမြန်ချိုး အဝတ်လဲပြီး
နားတစ်ကပ်နဲ့ ဒုက္ခသစ္စာဖြစ်နေတာ
သက်သာအောင် ဟိုလိုလုပ်လိုက် ဒီလို
လုပ်လိုက်။ နားကြပ်တဲ့ ဝှမ်းတံလေးတွေ
နဲ့ ရေထွက်အောင် ဝှပ်လိုက်။ နားဟာက
လော်နဲ့ ကလိလိုက်။ စာရှုသူတို့ကတော့
ထင်မယ် နားထဲရေဝင်တာလေးများ
အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ ပိုရန်ကောလို့
ဒီလို မထင်လိုက်ပါနဲ့နော်။

လူတိုင်းမှာ အားနည်းချက်လေး
တွေ တစ်ခုခု ရှိတတ်ကြတယ် မဟုတ်
လား။ ကြောက်ကြောက်တဲ့သူ၊ ဖားကြောက်
တဲ့သူ၊ ကျွတ်ကြောက်တဲ့သူ၊ တီကောင်

ကြောက်တဲ့သူ၊ ပိုးဟပ်ကြောက်တဲ့သူ
စသဖြင့် အမျိုးမျိုး ရှိကြတယ်လေ။
ကျွန်မကတော့ ရေကို မျက်စိထဲ၊ နားထဲ၊
နှာခေါင်းထဲ ဝင်မှာ ကြောက်တဲ့သူလို့
နားလည်ပေးပါ။

နားကို ဟိုလိုလုပ်လိုက် ဒီလို
လုပ်လိုက်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း ရှုပ်
ယှက်ခတ်နေရင်း ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆရာ
သစ္စာရဲ့မင်း ခဏခဏဟောတဲ့ မလောနဲ့
မပြောနဲ့၊ ဗျာမများနဲ့ဆိုဘာကို သတိရ
လိုက်မိတယ်။ Phone သံလေး တစ်ချက်
မြည်တာနဲ့ ဗျာများသွားလိုက်တာ။ သတိ
လက်လွတ် ဖြစ်သွားလိုက်တာလေ။

နားထဲရေဝင်ပြီး နေလို့ ထိုင်လို့
မရလို့ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲလို့ သူများ
တွေ လိုက်မေးရတာ အလုပ်ပိုတာပေါ့။
ကြားဖူးနားဝနဲ့ တစ်ယောက်က ပြော
တယ်။ ရေဝင်တဲ့နားထဲကို ရေများများ
ထပ်လောင်းထည့်ပြီး နားကို မှောက်ခါချ
လိုက်တဲ့။ ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။
အခု ရေ မဖြစ်စလောက်လေး ဝင်သွား
တာတောင် ဒီလောက် ခံစားနေရရင်
ရေထပ်ထည့်လို့ရှိရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။

“အိုး...မထည့်ရပါဘူး ပိုနဲ့”

သွားမှ ဒုက္ခ

ဥပမာ ဘုရားရှိခိုးတော့လည်း ခါတိုင်းလို ကြည်ကြည်လင်လင် မဖြစ်ဘူးပေါ့။ နားထဲမှာ တစ်ခုခု ထည့်ထားသလို၊ တစ်ခုခု ခံနေသလိုကြီး နေမထိတိုင်မထိနဲ့ တရားတိုင်မှတ်ကြည့်တော့လည်း မရ။ အိပ်ပျော်သွားရင် မနက်ကျ ပျောက်သွားမှာပါလေ ဆိုပြီး စောစော အိပ်ရာ ဝင်လိုက်ပေမဲ့ တော်တော်နဲ့ အိပ်လို့ မရပါဘူး။ မနက် စာစား တော့လည်း စားလို့မရ။ ပါးစပ်ကပါးရင် နားထဲက ဂလုတ်ဂလုတ်နဲ့ တစ်ခုခုနဲ့ ထနေသလို အသံကို ကြားနေရတာ။ ကြာရင် ခက်ရချည်ရဲလို့တွေးရင်း သင်္ကြန် ရေပက်ခံ ထွက်တဲ့သူတွေဆီ စိတ်က ရောက်သွားလိုက်သေးတယ်။

အံ့ဩစရာနော်။ သူတို့ တော်လိုက်ကြတာ။ ရေပက်ခံထွက်တဲ့ သူတွေဆိုတာ ခေါင်းကနေ ရေလောင်းတာလည်း ခံရ။ ပိုက်တွေနဲ့ ထိုးပက်တာက မျက်စိထဲ၊ နားထဲ ရေတွေအလုံး လိုက်ဝင်တာလေ။ နှာခေါင်းတွေထဲများ ရေတွေ ဝင်သွားရင်တောင် ဘယ်လို အသက်ရှူကြပါလိမ့်။

သူတို့ဆို ဘယ်လို နေကြမှာပါလိမ့်လို့။ ကျွန်မလို ခံစားမနေကြရဘူးလား။ သိချင်လိုက်တာ။ နားထိုး မျက်စိတို့ဆိုတာ မပေါ့ဆရဲဘူး။ ဆရာတော်တွေ ဟောတယ်။ မျက်စိကောင်းတုန်း စာဖတ်ပါ။ နားကောင်းတုန်း တရားနာပါ။ ကျန်းမာရေးကောင်းတုန်း တရားအားထုတ်ပါတဲ့။

အခု နားထောင်နေရတုန်းလေး တရားတွေ နာနေရတာ။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေဇို့ တော်ကြာ နားပြည်ယိုတာတို့ နားကိုက်တာတို့ဖြစ်ရင် အခက်ဆိုပြီး ဆေးခန်း သွားလိုက်တယ်။ ကိုယ်ထင်ရာ ရမ်းလုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ဆရာဝန်က သောက်ဆေးနဲ့ နားထဲထည့်တဲ့ ဆေးပေးလိုက်တယ်။

ဆေး တစ်နေ့ ပြန်သောက်ပြီး။ နားထဲကို ဆေး ချကြိမ် ထည့်ရတယ်။ ညနေစောင်းမှာ နည်းနည်းတော့ သက်သာသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဥပမာ ဘုရားရှိခိုးချိန်မှာတော့ ရှေ့ကို ကုန်းပြီးဦးချရင် နားထဲက တစ်ဖက်ဖက်နဲ့ အဝတ်စုံနဲ့ ရိုက်နေသလိုဖြစ်ပြီး အသံတစ်မျိုး မြည်နေပြန်တော့ စိတ်ရှုပ်ရပြန်တယ်။ နောက်

ကို ဘာဖြစ်ဖြစ် အလျင်စလို ပြာရုံတော့ သတိလွက်လွတ် မလုပ်မိဖို့ ကိုယ်ကိုယ်ကို ဆုံးမလိုက်မိတယ်။

နေရတိုင်ရတာ အရင်တုန်းလို ပုံမှန် မဟုတ်ဘူး။ နားကလည်း ဘာဝအတိုင်း ဖြစ်မနေဘူး။ စိတ်ရှုပ်နဲ့ ကြားဖူးနားစကားတွေ တိုင်စဉ်းရင်း တရားစခန်းမှာ ဆရာမကြီး ဝိဇ္ဇာ ပြောဖူးတာလေး တစ်ခုကို အမှတ်ရလိုက်မိတယ်။

“နားအူရင်၊ နားလေထွက်ရင် ကြောင်လျှာရွက်၊ ကြောင်လျှာပွင့်သုဉ်စားရမယ်” တဲ့။ တရားစခန်းတရားဟောရင်း ဗဟုသုတအဖြစ် ထည့်ပြောသွားတာ မှတ်ထားခဲ့တာ သတိရတယ်။ နားထဲရေဝင်ရင် စားမယ်လို့တော့ မပါဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နားနဲ့ပတ်သက်တာဆို ရချင်ရမှာပါဆိုပြီး ကြောင်ရွက်၊ ကြောင်လျှာပွင့် ရှာပုံတော် စွဲနဲ့ ပြန်တယ်။ မြောက်ဥက္ကလာ ဋ္ဌဇ္ဈေး၊ (၂)ရပ်ကွက်ဇ္ဈေး စုံလို့ ကြောင်လျှာရွက်နဲ့ တူတာတောင် မတွေ့ဘူး။

ဒီရာသီမှာ ရှားတယ်လို့

ဆည်တွေက ပြောကြတယ်။ ဒါနဲ့
နောက်တစ်နေ့ တာမွေ(ရာပြည့်ဈေး)
မှာ သွားရှာတယ်။ အဲဒီဈေးမှာက ဆေး
အင်္ဂါတို့ အပင်အရွက်တွေ ရောင်း
တတ်တာ သိထားတယ်လေ။ တော်
ဆေးရဲ့ ရှားရှားပါးပါး။

တစ်ဈေးလုံးမှာ တစ်ဆိုင်တည်း
ပဲ ကြောင်လျှာရွက် ၂၀ နည်းတင်ထား
တာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါ ဝယ်လာပြီး
ဆေးနွေးနဲ့ ပြုတ်လိုက်တယ်။ နွမ်းသွား
တာ ကြက်သွန်နီ ပါးပါးလှီး ဆီချက်
ပဲမှုန့်နဲ့ ငပြာရည်၊ အချိုမှုန့်နဲ့ နယ်ပြီး
တထိုင်တည် စားလိုက်တယ်။ ပျောက်
ချင် တောနဲ့လေ။

ကြောင်လျှာရွက်သုပ် တစ်ပန်း

ကန်ကြီးစားပြီး ညဘက်ဘုရားရှိခိုးတော့
အသံတွေ မပြည်တော့ဘူး။

နားထဲ နီးလို့အလှည့် မဖြစ်
တော့ဘူး။ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဆရာမ
ကြီး ဒေါသိဇွာကိုလည်း စိတ်နဲ့ မှန်းပြီး
ကန်တော့လိုက်ပါတယ်။ ကော့ဇူးတင်လို့
ပါ။

အချက်သိတော့လည်း အသုပ်
တစ်ခွက်နဲ့ ပြီးတာပါပဲ။ အလွယ်လေးပါ
လား။

စာရှာသူတို့လည်း တစ်ခါတလေ
အခန်းမသင့်ရင် ဖြစ်တတ်တဲ့ နားအူတာ၊
နားလေငြက်တာ၊ နားထဲ ရေဝင်တဲ့အခါ

တွေမှာ ကြောင်လျှာရွက်၊ ကြောင်လျှာ
ပွင့်၊ ကြောင်လျှာသီး ရှာတစ်ခုခုကို
ပြုတ်ပြီး သုပ်စားပါလို့ အကြံပေးလိုက်
ပါတယ် လက်တွေ့မို့လို့ပါ။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ တန်ဆေး
လွန်ဘေးတဲ့။ စားကောင်းကောင်းနဲ့
အများကြီးလည်း မစားလိုက်ကြနဲ့ဦး။
ကျွန်မတော့ ပျောက်ချင်တော့နဲ့ အများ
ကြီး စားလိုက်တာ နောက်နေ့ ဝမ်းသွား
လို့ ဝမ်းပိတ်ဆေး သောက်လိုက်ရသေး
တယ်။

ဘယ်အရာမဆို ချင့်ချိန်တတ်
ဖို့ပါ။ အားလုံး သတ္တဝါတွေ ဘေးကင်း
ကြပါစေ။ ရန်ကင်းကြပါစေ။ အစစ
အရာရာ အဆင်ပြေကြပါစေ။

မနောဖြူ (လွေနှံ)

ဝမ်းဗျာဗျာချီ ဗျာဗျာချီ

မိုးမြတ်မြင့်မောင်

နံနက် ၂နာရီကျော်လောက်ရှိ
မည်။ စခန်းထဲမှာ
ရဲတပ်ကြပ်ကြည်မောင် သာရှိသည်
နယ်ထိန်းကိုကိုက သူ့အခန်းမှာ
အိပ်ကောင်းနေသည်။
ရဲစခန်းဝင်းကအိပ် မှာဖြစ်၍
စခန်းနှင့်သိပ်မဝေးလှ။ အိပ်
ကောင်းနေသည့်
အချိန်တွင်မှတံခါးခေါက် သံက
ထွက်ပေါ်လာသည်။
“ဒုန်း ဒုန်း”
“ဆရာ ဆရာ”
မျက်လုံးကို ပွတ်၍ထလိုက်
သည်။ မီးဖွင့်လိုက်သည်ကိုသိ၍ အပြင်မှ
တံခါးဆက်မထုတော့။
“ဘာဖြစ်တာလဲကွ။ အိပ်
ကောင်းတဲ့အချိန်မှ”
တံခါးလာထုသော ရဲတပ်သား
က တင်မီဖြစ်လေသည်။
“အရေးကြီးတယ် ဆရာ။
သူတပ်တရားခံ တစ်ယောက်လာပြီး
အဖမ်းခံနေလို့”
“ဟေ့”
ဒုရဲအုပ်ကိုကိုမှာ အချိန်မတော်

မှမည်သည့်နေရာက လူသတ်တရားခံ
ကလာ၍ အဖမ်းခံပါလိမ့်မည်ဟု တွေးမိ
သည်။ အင်း လေလံပွဲများက နီးလာလျှင်
အမှုအခင်းက ဖြစ်တတ်တယ်။ အင်း
လေလံခွဲမည် သူများကလည်း လူမိုက်
များမွေးထားတတ်၏။ လာဘ်ပေးလာဘ်
ယူမှု၊ အကွက်ဆင် သတ်ဖြတ်မှုတို့က
လည်း ရှိတတ်ပြန်သည်။
မျက်နှာမြန်မြန်သစ်၍ ယူနို
ဖောင်းဝတ်ကာ စခန်းရှိရာသို့ထွက်လာ
သည်။ ရဲစခန်းရှေ့မှာ မီးများလင်းနေသည်။
တရားခံကို လာပို့သောရွာ
သားသုံးလေးဦးက ရဲစခန်းအဝင်ဝမှာ
ထိုင်နေကြ၏။
မည်သို့သော တရားခံနည်း။
မည်သူ့ကိုသတ်ခဲ့သနည်း။ အမှုကမည်
သို့ဖြစ်ပွားခဲ့သနည်း။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
ပုဒ်မ ၃၀၂ဆိုတော့ အရေးကြီးသည်။
အမှုကို ခြေခြေမြစ်မြစ် တည်
ဆောက်ကာ တရားရုံးသို့တင်ပြရမည်။
တာဝန်နှင့်လုပ်ရသည် ဆိုတော့လည်း
အလုပ်ကို တိတိကျကျလုပ်မှဖြစ်မည်။
“ဟေ့ တရားခံက ဘယ်မှာလဲ။
ရဲတပ်ကြပ် ကြည်မောင်က

“ကျုပ်အခန်းထဲမှာပါ ဆရာ”ဟု
ပြောသည်။
“ကဲ သွားခေါ်ကွာ။ သက်သေ
တွေရှေ့မှာလည်း ထွက်ချက်ယူရအောင်”
နေရာမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ရဲတပ်သားက
လူသုံးဦးကို ဒုရဲအုပ်ကိုကိုထံ ခေါ်လာ
သည်။ ရိုးသားပုံရသည်။ အသက်(၄၀)
ရွှေရံအရွယ် လူတစ်ဦးကခေါင်းတုံးနှင့်၊
ဆွေမျိုးတော်စပ်ပုံရသော လူရွယ်တစ်ဦး
က အသက်သုံးဆယ် ကျော်လောက်ရှိ
မည်။
“တရားခံကို ခင်ဗျားတို့က
ဖမ်းလာတာလား”
အသက်(၄၀)အရွယ် လူကို
မေးသည်။ ခေါင်းတုံးကိုပွတ်ကာ လူရွယ်
နှစ်ယောက်ဘက် လှည့်ကြည့်၏။
“ဟို”
“ဟိုဟာပါ”
“မဟုတ်ပါဘူး”
တစ်ခွန်းသာ မေးရုံရှိသေး
သည်။ မရေရာသော အဖြေများကထွက်
ပေါ်လာသည်။
“ကဲ၊ ခင်ဗျား နာမည် ပြော”
ဒုရဲအုပ်ကိုကိုက ခေါင်းတုံးနှင့်လူကို

လက်ညှိုးထိုးကာ မေးလိုက်၏။

“ဦးမြ”

“ဘာအလုပ်လုပ်သတန်း”

“လယ်သမား”

“ခု ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းလာတဲ့တရား

ခံနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သတ်လဲ”

“မပတ်သတ်ပါဘူး”

“မပတ်သတ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ဖမ်း

လာတုန်း”

ထိုမေးခွန်းကို ဦးမြကမဖြေ

တတ်တော့ပေ။ လူသုံးယောက်လုံးမှာ

ဖိနပ်မပါကြ။ ကြည့်ရသည်မှာ တကယ်ရှိ

သားသော တောသားများဖြစ်နေပုံရ

လေသည်။

ခေါင်းတုံးကို ပွတ်နေသောဦးမြ

ကို ခုရဲအုပ်ကိုကိုက စိတ်မရှည်တော့။

“ခင်ဗျားက တရားခံနဲ့အပေါင်း

ပါလား။ ဦးမြမှိုက်လုံး ပြူးသွားသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ခင် ဗျာ။

မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်တာ

တုန်း”

“တရားခံက သူလူသတ်မိတာ

ကို ဝန်ခံလိုတာပဲ။ အဖြစ်ကဒီလိုပါ။

ဦးမြက သူတတ်သလောက်

မှတ်သလောက် ရှင်းပြသည်။

ဦးမြသည် သားဖြစ်သော

မောင်စိန်အေးနှင့် တူဖြစ်သူမောင်တိုးတို့

နှင့် ညအချိန်မှာရေခွေး ထိုင်သောက်နေ

၏။ ဦးမြက ကျေးရွာလူကြီးတစ်ဦးလည်း

ဖြစ်သောကြောင့် ရပ်ကွက်ကိစ္စရှိနေလျှင်

ရွာသူရွာသားတို့က အချိန်မတော်လည်း

လာတတ်ကြသည်။

“ဦးမြ ဒီမှာ လူသတ်မှုကျူးလွန်

တဲ့ တရားခံကို ရဲစခန်းပို့ချင်လို့”

ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသော

အသက်နှစ်ဆယ် လူငယ်တစ်ဦး

ရွာသားနှစ်ဦးက လက်တစ်ဖက်စီကိုင်

လာကြသည်။

“မင်းလူသတ်မှု ကျူးလွန်တယ်

ဆို” ဦးမြကမေးသည်။ ထိုသူကခေါင်း

ညှိတ်ပြလေသည်။

“ဘယ်သူ့ကို သတ်တာလဲ”

“ကျုပ်အစ်ကို တင်ထွန်းကိုပါ”

“ဘယ်မှာလဲ သတ်တဲ့လက်

နက်” ဦးမြက သေချာအောင်မေးလိုက်

သည်။

“ဟင့်အင်း။ ကျုပ်က ကျုပ်

အစ်ကိုကို ဆရာလုပ်လွန်းလို့ လည်ဖမ်း

ညှစ်ပြီး သတ်လိုက်တယ်”

“အလောင်းရေ”

“အလောင်းက ရေကုန်းမှာ”

“ပစ်ချလိုက်ပြီ”

“လိုက်ပြန်မလား”

“ခင်ဗျားတို့ စကားမများနဲ့”

“ခန်းပို့ ရဲစခန်းနဲ့ကျပ်ရှင်းမယ်”

“ကောင်းပြီ”

သုသာနနှင့်သူတို့ကို ခေါ်ကာလူ

တော်တရားခံကို ညဆယ်နာရီကျော်မှ

ဆယ်ကွင်းများဖြတ်၍ လှည်းနှင့်တင်ကာ

ခေါ်လာရာ ဆယ်ငါးမိုင်ခရီးဖြစ်သော

ဩဇာရဲစခန်းသို့ ညနံနက်နာရီမှရောက်

လာသည်ဟု ဆိုလေ၏။

ချက်ချင်းပင် တရားခံကိုခေါ်ကာ

ခေါ်ဆေးသည်။ တရားခံက အသက်နှစ်

ဆယ်ခန့်ရှိ၍ ရုပ်ရည်ကအသင့်အတင့်ရှိ

သည်။ အရေးကြီးသည်က ရေတွင်းပျက်

သို့ ပစ်ချထားသော အလောင်းကို

ဆယ်ပုရရှိပြန်သည်။

“နာမည်”

တရားခံက ခေါင်းငုံ့နေသည်။

ဩဇာရဲသည်မှာ တရားခံ၏မျက်လုံးများ

ငြိမ်ပါ။ သူသတ်ခဲ့သော လူသတ်မှုကို

သွေးအေးမှ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသည်

အားမသိ။

“မေးနေတယ်လေ” ရုတ်တ

ရက် စကားမပြောဘဲ တရားခံကထကာ

ပုဆိုးခါးပုံစကိုမ၍

“အောင်ပါစေ သပြေနှုခက်ဝေ

ရွှေရတနာသက်ရှည် ရွှေရေချမ်းလောင်း

လို့ ကောင်းအံ့ပြောစေ” ဟုဆိုကာ မင်းသား

ဟန်နှင့်ဟပ်လေတော့သည်။ ခက်ပြီ။

ဦးမြ

နင့် တရားခံ

လာပြီသို့များမျက်လုံးပြူးသွား ကြ၏။

“ကြီးပွားရေးနဲ့ပွားရေးနဲ့ သမီး

ရည်းစားရေးလည်း အောင်ပါစေ။ ကမ္ဘာ

တစ်ဝန်းမှာ လူ့ဒါန်းတဲ့သူတွေ”

“တိတ်စမ်း”

ကြည်မောင်က ကနေသော

လူငယ်ကို လှမ်းဆွဲကာပြောသည်။ မရ။

လက်ကိုင်ရန်၍

“အောင်ပါစေ” ဟုဟစ်ဆိုပြန်

သည်။

ရဲစခန်းအတွင်းမှာ တဝါဝါရယ်

ကြရသည်။ လူငယ်မှာ စိတ္တဓဝေဒနာ

သည်ဖြစ်၍ ထင်ရာများကို ပြောဆိုနေကြ

ပြန်သည်။

“သစ္စာဓမ္မဝိရိယနှင့် ရတနာမီတိ

အမည်ရှိ ပြည်ကြီးတံခွန် မဟာဝန်တို့”

“ဘုရား”

သုဟာသု ဘုရင်လုပ်ကာ သူ

ဟာသု ဝန်ကြီးလုပ်၍ လက်အုပ်ချီပြန်

လေသည်။ မဖြစ်တော့။ ကြည်မောင်နှင့်

ရဲတပ်သားတို့ကို ဇာတ်ပြောပြောနေသော

သတ္တဝါအား အချုပ်ခန်းထဲခေတ္တ ပြန်ပို့

ထားလိုက်ရသည်။

“သုဟာသု ကချင်က။ ခုန်ချင်

ခုန်။ မနက်လင်းမှပင် စိတ်ရောဂါက

ဆေးရုံရှိရမယ်”

ခုရဲအုပ် ကိုကိုခေါင်းကုတ်ကာ

နေရာမှထလိုက်သည်။ တစ်ရေးပြန်

၍အိပ်ရန် အိမ်ဖက် သို့ထွက် လာခဲ့၏။

“မောင်တင်ထွန်းရဲ့ မိဘတွေ

လိုက်လာပြီ ဆရာ”

စိတ်ရောဂါရှင် မောင်တင်ထွန်း

၏ မိဘနှစ်ဦးက ရွာမှလိုက်လာကြသည်။

အချုပ်ခန်းထဲမှ တင်ထွန်းကတော့

တစ်ညလုံးသိချင်ဆိုပြီးနောက် နံနက်ခုနစ်

နာရီမှာ တခေါ်ခေါ်နှင့်အိပ်မောကျလေပြီ။

စိတ်ရောဂါကု ဆေးရုံသို့

မောင်တင် ထွန်းကိုပို့ရန် သူ့မိဘများထံ

သို့ ပြန်အပ်လိုက်သော ခုရဲအုပ်ကိုကမ္ဘာ

ကား အိပ်ရေးမဝ၍ မူးဝေနေလေသည်။

မိုးမြတ်မြင့်မောင်

သံဘောသားဘဝ

“အရှေ့တံတိုင်းစိမ့်ညိုမိုင်းလော
ဝိမိလိမ့်များနှင့်အတူ”

Queen Mary 2
သက်လှိုင်မျိုး (စက်မှုတက္ကသိုလ်)

၁၉၈၅ခုနှစ်က အဖြစ်အပျက် ခံစားကြခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် လည်း ချစ်ခြင်ရပ်ကို ကိုလွင်မောင်တို့မှာ သနပ်ခင်းမမူနိုင်ဘဲ သတိရလျက်ရှိနေ သည်။

ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲတွင် သွားလာကြသော သင်္ဘောတို့မှာဘေး အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်ကို အချိန်မရွေး ခင်ဆိုင်ရလေ့ရှိပါသည်။ အတောမသတ် ကျယ်ပြောလှသော ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲ တွင် ယခုနန်နက်ပိုင်း ရာသီဥတုကောင်းမွန် နေသော်လည်း နေ့လယ်ပိုင်းသို့မဟုတ် ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ မမျှော် ထင်ဘဲ ဖိုးလေဝသရာသီဥတု ဆိုးရွား ထာကာ သင်္ဘောကို ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံကဲဆိုးပါက သင်္ဘော အချို့မှာနှစ်မြုပ်ခြင်း အန္တရာယ်ကိုရင်ဆိုင် ရလေ့ရှိပါသည်။

ဖိုးလေဝသနှင့်ပတ်သတ်၍ ကြိုတင်သိရသော်လည်း မရေရာတတ် သောအနာဂတ်ကို ကိုလွင်မောင်တို့မှာ ခိုင်မာ၍မရပါချေ။

ကိုလွင်မောင်တို့သင်္ဘောမှာ တွန့်တိန်နာ သင်္ဘောပင်ဖြစ်သည်။

ကိုလွင်မောင်တို့ သင်္ဘောမှာ စင်ကာပူ မလေးရှား၊ ဩစတြေးလျ၊ နယူးဇီလန်၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ နိုင်ငံ နှင့် အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံများသို့ လှည့်လည် သွားလာကာ ကုန်တင်ခြင်း၊ ကုန်ချခြင်း တို့ကို ပြုလုပ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုကိုလွင်မောင်တို့ သင်္ဘောမှာ နယူးဇီ လန်နိုင်ငံ “အတ်ကလန်” မြို့မှကုန် သောတ္တာအလုံး ၂၅၀ကို တင်ဆောင်လာ ခဲ့ပြီး ဩစတြေးလျနိုင်ငံ “မဲလ်ဘုန်း” မြို့ တွင် ကုန်သွယ်မှုများကို ချမှတ်ဖြစ်ပါ သည်။

ဖိုးလေဝသရာသီဥတု၏ အခြေ အနေမှ ယနေ့နန်နက်ပိုင်းတွင် မုန်တိုင်းရှိ သည်ဟု သတင်းရထားသော်လည်း ဩစတြေးလျနိုင်ငံသား ကပ္ပတိန်မှာတ ဌွတ်ထိုးလုပ်တတ်သဖြင့် အင်ဂျင်နီယာ ချုပ်နှင့် အစေးမကပ်ဘဲ ဘာသိဘာသာ နေလေ့ရှိပါသည်။ အရာရှိချုပ်ဖြစ်သူ ကိုတိုးမောင်နှင့် ဒုတိယအင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်သူ ကိုလွင်မောင်တို့က ကပ္ပတိန်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပါသည်။

သက်ဆိုင်ရာ ဖိုးလေဝသဌာနမှ ထုတ်ပြန်ထားသော မုန်တိုင်းသတင်းရရှိ

ထားသဖြင့် သင်္ဘောကို အမြန်နှုန်းလျှော့ ချကာ တတ်နိုင်သမျှ မုန်တိုင်းနှင့် လွတ်ကင်းသွားရလေအောင် ကမ်းခြေနှင့် နီးသည့်နေရာ ကျွန်းကြီးကျွန်းကြား ခိုမှား ၍သော်လည်းကောင်း၊ ကျောက်ချ၍ သော်လည်းကောင်း မုန်တိုင်းကိုရှောင် ရှားမည်ဟု ဆိုသော်လည်းကပ္ပတိန်က လုံးဝလက်မခံခဲ့ပါ။

“ငါတို့သင်္ဘောကို အရှိန်လျှော့ မောင်းမယ်ဆိုရင် ဆိပ်ကမ်းကိုရောက် မယ့်အချိန် နောက်ကျသွားမှာပေါ့။ ဒါဆို သင်္ဘောပိုင်ရှင် သူဌေးကကြိုက်မှာမဟုတ် ဘူး” ဟုကပ္ပတိန်က ပြောပါသည်။

အမှန်တော့ သင်္ဘောပိုင်ရှင် သူဌေးမှာ သူ့သင်္ဘော အန္တရာယ်ကင်းရှင်း ရေးသည် ပထမဟုတ်ယူထားသူ ဖြစ်ပါ သည်။ မလွဲမရှောင်သာ ရာသီဥတုဆိုးရွား သောအခါ မမျှော်လင့်ဘဲသင်္ဘောမှာ ဆိပ်ကမ်းသို့ အဝင်နောက်ကျခြင်းကို သင်္ဘောကုမ္ပဏီ ရုံးချုပ်မှ တာဝန်ရှိသူ များနှင့် ကုန်သွယ်မှုဥပဒေပိုင်ရှင် သူဌေး များက အလိုအလျောက် နားလည်မှုရှိ ပြီးဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ သင်္ဘော

ကပ္ပတိန်အများစုမှာ ဆိပ်ကမ်းသို့သော်
ကိုစောစောဝင်၊ စောစောပြန်ထွက်လွှင့်
သူတို့မှာမည်ရမည်ဟု တလွဲဆံပင်
ကောင်းကာ မှတ်ယူနေကြခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ သဘောတရား
အရ သင်္ဘောပေါ်တွင် အဆင့်ဆင့်
အုပ်ချုပ်ရသဖြင့် သင်္ဘောသားတို့မှာ
အမေကင်ဒို၊ ငါကကြက်မကြီးကိုနိုင်
ဆိုသလို အဆင့်ဆင့်အသာစီးရကာ
နိုင်နေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အုပ်ချုပ်နေကြ
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

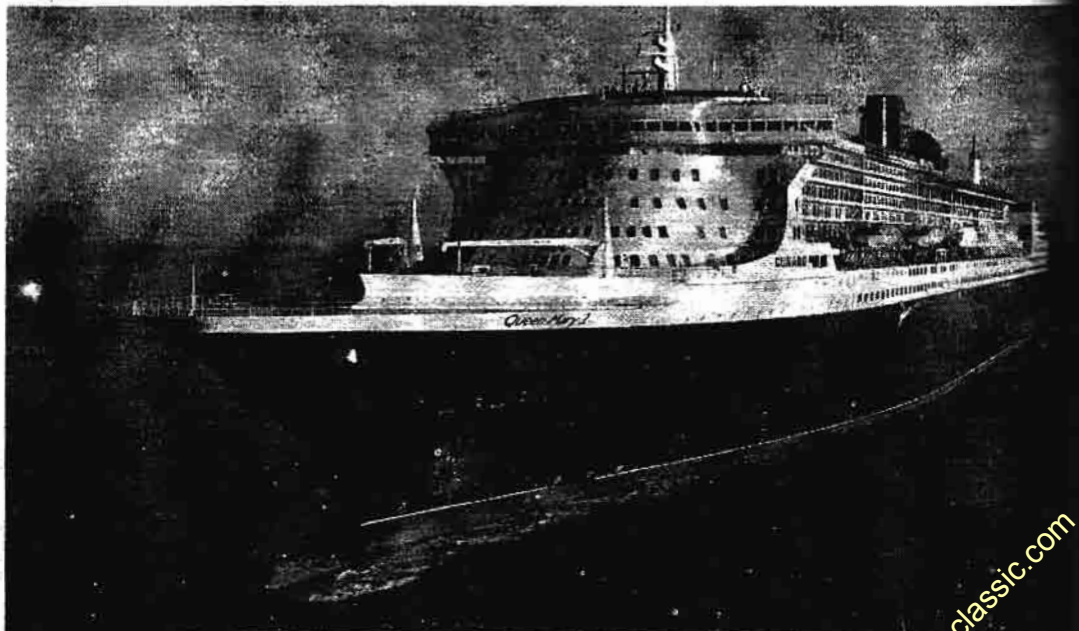
သင်္ဘောသားအားလုံးက

ကပ္ပတိန်ကို ကြောက်ရွံ့ကြသည်။
ကပ္ပတိန်ကသဘော မတွေ့လျှင်သူတို့
အလုပ်ပြုတ်နိုင်သည်။ ကပ္ပတိန်က
တစ်ဖန်ရုံးချုပ်မှ အရာရှိကြီးများနှင့်
သင်္ဘောပိုင်ရှင်သူဌေးကို အလေးထားရ
သည်။ နို့ဆို ကပ္ပတိန်တိုင်ခံမှာ မမြတ်
ဖြစ်သွားမည်။ သင်္ဘောပိုင်ရှင်သူဌေးနှင့်
ရုံးချုပ်က အရာရှိကြီးများမှာ သင်္ဘော
တင်မည့် ကုန်ပစ္စည်းပိုင်ရှင်များကို
အလေးထားရသည်။ မျက်နှာချိုသွေးရ
သည်။ သူတို့ဌားရမ်း၍ ဝင်ငွေရနေသည်
မဟုတ်ပါလော။

ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပင်လယ်

သမုဒ္ဒရာထဲတွင် ရက်ရှည်လများ
လာနေကြသော သင်္ဘောသားတို့
အုပ်ချုပ်ရသည်မှာ တကယ်တော့ ထူး
ကူသည် မဟုတ်ပါချေ။ သင်္ဘောလုပ်
စတင်လုပ်ဆောင်စဉ်က သင်္ဘောလုပ်
မည့်သူမရှိပါချေ။ သို့အတွက် ထောင်
မှန်ကြီးသမားများကို ပြင်ပသို့ထု
ဆောင်ကာ သင်္ဘောလိုက်စေခဲ့ပါသည်။
တုံးဆိုတိုက်၊ ကျားဆိုကိုက်
သော စကားနှင့်အညီ သင်္ဘောသား
ဘဝမှာ စိတ်ကြမ်း၊ ကိုယ်ကြမ်း၊ လူကြီး
များနှင့် အစပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံနှင့် တစ်နိုင်ငံ

စည်းများ သယ်ယူပို့ဆောင်ရာတွင်
ကုန်သွယ်ရေးအနည်းဆုံးမှာ ရေလမ်းခရီး
ပို့ဆောင်ခြင်းပင်ဖြစ်ရာ သင်္ဘောလုပ်
ငန်းမှာ တစ်စတစ်စ တိုးတက်စည်ပင်
စေခဲ့ပါသည်။

ကိုလွင်မောင်တို့ ကုန်သင်္ဘော
သင်္ဘောမှာ ကုန်သတ္တာအလုံးရေ
(၅၀၀)အထိတင်နိုင်ပါသည်။ ယခု
အလုပ်လုပ်မှု ကုန်သင်္ဘော အလုံး (၂၅၀)
သာ သယ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ကိုလွင်မောင်တို့ သင်္ဘောပေါ်တွင်
ကုန်သွယ်မှုမှာ ဩစတြေးလျလူမျိုး ကျန်
သင်္ဘောသားများတွင် အင်ဒိုနီးရှားလူမျိုး
(၁၀)ဦး၊ ကျန်သင်္ဘောသား (၁၂)ဦးမှာ
မြန်မာများ ဖြစ်ကြပါသည်။ စုစုပေါင်း (၂၃)
ဦးရှိသော ဒီသင်္ဘောပေါ်တွင် သင်္ဘော
သားများမှာတက်ညီလက် ညီနှင့် အလုပ်
ကို ကြီးစားပမ်းစား လုပ်ကိုင် နေကြ
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခု ကိုလွင်မောင်တို့သင်္ဘော
မှာ ဩစတြေးလျနိုင်ငံ ကွင်းစလန်ပြည်
မှ အရှောက်ကမ်းခြေသို့ ရောက်လာ
ခဲ့ပါပြီ။ သင်္ဘောအရှောက်ကမ်းသို့ ညှိနှိုင်း
သော တိမ်လိပ်များနှင့်အတူ ရာသီဥတု

ဆိုးရွားလာပြီး ငိုသက်လေပြင်းများ ကျ
ရောက်လာပါသည်။

ကပ္ပတိန်ကသင်္ဘောကို အချိန်
လျော့ခိုင်းကာ မုန်တိုင်းကိုရင်ဆိုင်ပါသည်။
သို့သော်လည်း မုန်တိုင်းမှာတဖြည်းဖြည်း
အားကောင်းလာကာ တစ်နာရီပိုင်း
(၁၂၀) အထိ တိုက်ခတ်လာပါသည်။
ဆိုင်ကလုံး မုန်တိုင်းကြီးနှင့်
ကိုလွင်မောင်တို့ သင်္ဘော မှာ
ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေပြီ။ သင်္ဘောစက်ရုံကို
လျှော့ချကာ ဆိုင်ကလုံးမုန်တိုင်းကို ရင်
ဆိုင်သော်လည်း မည်သို့မျှအရာမထင်ခဲ့
ပါချေ။

သင်္ဘောမှာ လူးလူးလို့လို့နှင့်
သင်္ဘောသားများမှာ ဆန်ကောထဲကဆီး
ဖြူသီးများပမာ ဟိုဘက်လူးလိုက်၊
ဒီဘက် လို မ် လို က် နှင့်
အားလုံးဒုက္ခရောက်လို့နေ ပါပြီ။
တစ်စတစ်စနှင့် သင်္ဘောကိုထိန်းရ
သည်မှာ ခက်ခဲလို့လာပါပြီ။

ဒီအချိန်တွင် သင်္ဘောကို
အမြန် နှုန်းလုံးဝတင်လို့ မရပါ။
သင်္ဘောမှာ ဘေးဘက်
တစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ၅၀ဒီဂရီ ခန့်ပင်

ရောက်ရှိလို့နေပါပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ
၇၀ဒီဂရီခန့်သို့ပင် ရောက်သွားသည်။
အလွန်အန္တရာယ် ကြီးလှပါသည်။
ဒီအချိန်တွင် သင်္ဘောကို လုံးဝရပ်ဆိုင်း
ထား၍လည်းမရပါ။ ထိုအချိန်တွင်
သင်္ဘောကိုကျောက်ချကာ ရပ်ဆိုင်းထား
မည်ဆိုပါက ကျောက်ကြီးများပြတ်
တောက်ကာ လေမုန်တိုင်းနှင့်အတူ
ကမ်းနားသို့လွင့်ပါပြီ။ ကုန်းပေါ်သို့သောင်
တင်ရောက်ရှိသွားသည့် သာဓကများ
လည်းရှိခဲ့ပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၁၉၈၄ ခုနှစ်က
ဟောင်ကောင်တွင် တိုက်ခတ်ခဲ့သော
ဟာရီကိန်းမုန်တိုင်းကြောင့် တန်ချိန်
ငါးသောင်းရှိသော ရေနံတင်သင်္ဘောမှာ
ဆိပ်ကမ်းသို့ မုန်တိုင်းနှင့်အတူ ရောက်ရှိ
သွားခဲ့သည်ကို ဂြိုဟ်တုသတင်းတွင်
တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် သင်္ဘောမှာ
ကံ ကောင်း ထောက် မသည် ဟု
ဆိုရပါမည်။ ထိုရေနံတင်သင်္ဘောမှာ
ကုန်ချပြီးဖြစ်သ ဖြင့်လည်းကောင်း၊
ကျောက်ချထားခြင်း ဖြစ်၍လည်းကောင်း
အန္တရာယ်ဆိုးဆိုး ရွားရွားမဖြစ်ခဲ့ပါ။
ကြီးကြီးမားမား မပျက်

စီးသလိုသင်္ဘောသားများလည်း အဆာ
အပျောက်မရှိခဲ့ပါ။

ဟော . . . အခုတော့
ကိုလွင်မောင်တို့သင်္ဘောမှာ ဆိုင်ကလုန်း
မှန်တိုင်းကြောင့် လူးလိုမ့်နေရာမှ
မြေအောက်ကျောက်တန်းနှင့် ငြိကာ
သင်္ဘောမှာ သောင်တင်သွားခဲ့ပြီ။
ကျောက်တန်းက သံထည်ကိုခြစ်ဆွဲကာ
လောင်စာဆီများ ယိုစိမ့်ခဲ့လေပြီ။ မည်း
ညစ်သော လောင်စာဆီများက ဖွေးဖွေး
လှုပ်သွားခဲ့လေသည်။

“ဟေး...သင်္ဘောကဆီတွေ
ထွက်ကုန်ပြီ” ဟုဆိုကာ သင်္ဘောသား
များ၏ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်
သံများက ဆူညံလို့နေပါသည်။ စိုးရိမ်
ထိတ်လန့်ဖွယ် အော်ဟစ်နေကြသော
သင်္ဘောသားများ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ကမ္ဘာ
ပျက်သည့်အလား ဖြစ်နေပါသည်။

သင်္ဘောမှ ယိုမိတ်သောလောင်
စာဆီများ၏ ညစ်ညမ်းမှုကြောင့် မော်ရီ
တန်နှင့် ဘရီဘီကမ်းခြေဒေသများမှာ
မြင်မကောင်းအောင် ညစ်ပတ်နေ
ပါသည်။ ဆိုင်ကလုန်းမှန်တိုင်း
စံသွားခဲ့သော်လည်း သင်္ဘောသောင်

တင်သည့် ဒီနေရာတစ် ဝိုက်ကို
အန္တရာယ်ရန်ဟု သတ်မှတ်လိုက် ပါပြီ။
သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင် အဖွဲ့အ
စည်းများက အန္တရာယ်တွေနေရသောရန်
များအဖြစ် ကြေညာထားပါသည်။

ဌာနဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းများ
ကမ်းခြေစောင့်တပ်ဖွဲ့များ ပတ်ဝန်းကျင်
ထိန်းသိမ်းရေးသမားများ ရောက်ရှိလာ
ကာ သန့်ရှင်းသလိပ်ရေးအတွက် လိုအပ်
သလို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေကြပါ
သည်။

ဩစတြေးလျနိုင်ငံ မောရီတန်
ကမ်းခြေတွင် သင်္ဘောမှယိုမိတ်သော
ရေနံလောင်စာဆီများကြောင့် ကမ်းခြေ
ညစ်ညမ်းပြီး သတ္တဝါများဒုက္ခရောက်ရ
သည်ကို ကယ်တင်ရန် ပတ်ဝန်းကျင်
ထိန်းသိမ်းရေးသမားများက အင်တိုက်
အားတိုက် ဆောင်ရွက်နေကြသည်မှာ
အားမာန်ပါလှပါသည်။

ညစ်ပတ်ပေရေနေသောထို
ကမ်းခြေဒေသများတွင် ကျက်စားနေ
သော ပင်လယ်ကျေးဇာန်အချို့နှင့်လိပ်
သတ္တဝါများတွင် ဆီနှစ်များပေါက်နေ
သည်မှာ သနားစရာအလွန်ကောင်းလှပါ

သည်။ ရေရှည်တွင် ထိခိုက်လာနိုင်သည့်
အကျိုးဆက် ဆိုးကျိုးများမှာ ခန့်မှန်း
ပြ၍ မရပါချေ။ လူအသေအပျောက်
၍ တော်ပါသေးသည်။

ဩစတြေးလျနိုင်ငံ အက်စတ
အရ ဆီယိုမိတ်မြစ်ပွားသည့် သင်္ဘော
ကို အရေးယူခဲ့ရာ သင်္ဘောပိုင်ရှင်အ
ဖြင့် ဒဏ်ကြေးအမေရိကန်ဒေါ်လာ
ရှစ်သိန်း ပေးဆောင်ခဲ့ရပါသည်။ ထို့
သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ပျက်စီးမှုအတွက်
လျော်ကြေးငွေဒေါ်လာ သန်းငါးဆယ်ဆယ်
ရိုက်ခံခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် သင်္ဘောပိုင်ရှင်အ
ဖြင့် သင်္ဘောအာမခံနှင့် ကုန်ပစ္စည်း
အာမခံအတွက် လျော်ကြေးငွေဒေါ်လာ
သန်းလေးဆယ် ရရှိခဲ့သဖြင့် တော်ဆ
သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

၁၉၈၅ ခုနှစ်က အဖြစ်အပျ
ဆိုတော့ ကြာတော့ကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့သ
လည်းထိုဖြစ်ရပ်ကို ကိုလွင်မောင်တို့
ယနေ့တိုင်မမေ့နိုင်ဘဲ သတိရလျက်ရှိ
ဆဲပင်။

သက်လို့ဝယ်
(စက်မှုလက်မှုသိပ္ပံ)

မိမိ

ကျော်ဇော (ဟံသာဝတီ)

အခန်း (၁)

ကျော်လင်းနိုင် (ဂ)တန်းနှစ်တွင်
မိဘနှစ်ပါး ကွဲသည်။ အဖေက စင်္ကာပူ
သို့ အပြီးထွက်သွားခဲ့သည်။ အရွယ်ရှိ
သေးသော အမေက လှည်းကူးတွင်
နောက်အိမ်ထောင် ပြုသွားသည်။ ကျော်
လင်းနိုင်က ရန်ကုန်မှာပဲ နေ၍ လှည်း
ကူးတွင် မနေလို။ အဖေ့နောက်သို့လဲ
လိုက်မသွားချင်။ (ဂ)တန်းကျောင်းသား
ဘဝနှင့် ရန်ကုန်တွင် အဆောင်မှား၍
တစ်ယောက်တည်း နေသည်။ အဝတ်
အစားနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို
အဖေက ပို့ပေး၏။ စားဖို့ သောက်ဖို့နှင့်
မုန့်ဖို့ကို အမေက တစ်ပတ်တစ်ခါ လာ
ပေး၏။ ဘာနုကွ၊ ဘာအပူအပင်မျှ မရှိ
သော်လည်း လူမှုဆက်ဆံရေးနှင့် စိတ်
ပိုင်းဆိုင်ရာတွင် တသီးတသန့် ဆန်လာ
သည်။ (၁၀)တန်းရောက်သော် ရန်ကုန်
တွင် မနေဖူးသောအဆောင် မရှိသ
လောက် ဖြစ်လာခဲ့၏။ တက္ကသိုလ်တက်
ရန် စောင့်နေချိန်တွင် ကျောက်မြောင်း
ဘက်၌ တိုက်ခန်းတစ်လုံး ငှားရန်ရှိသဖြင့်
ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။

ပထမနှစ် စတင်ချိန်တွင် မေ
ဂျာချင်းတူသော ကျွန်တော်နှင့် ကျော်
လင်းနိုင် စတင်ရင်းနှီးခဲ့သည်။ သူငယ်
ချင်းသက်တမ်း ကြာလာတော့ သူ့ဘဝ
အကြောင်း အစွဲအဆုံး ကျွန်တော့်ကို
ပြောပြသည်။ တစ်ကျောင်းလုံးတွင်လည်း
ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းနှင့်သာ အပေါင်း
အသင်း လုပ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ထူး
ခြားသော အကျင့်စရိုက်များကို တဖြည်း
ဖြည်း သိလာသည်။ သူသည် နေရောင်
ကို စိုနိုးတတ်ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်
ကွင်း၍ သွားလာသည်။ ၎င်းအခန်းသို့
သွားလည်လျှင် တစ်ခန်းလုံး အမှောင်
ချထားတတ်ပြီး ကျွန်တော်က မီးလိုက်
ဖွင့်လျှင် မတတ်သာသည့် ပုံစံနှင့် နေ
တတ် သည်။ ကျွန်တော် ပျင်းသော
ကြောင့် သူ့မိမိအိမ်ဖြင့် အခွေကြည့်ရန်
အခွေရှာလျှင် သွေးစုပ်ကောင်နှင့် သရဲ
ကားများသာ တွေ့ရတတ်သည်။ ထို့
ကြောင့် ကျွန်တော်က...
“မင်းကလဲကွာ သရဲကားတွေ
ချည်းပဲ။ တစ်ယောက်တည်းနေပြီး သရဲ
ကား ကြည့်ရတာ မကြောက်ဘူးလား”
“မကြောက်ပါဘူး။ ငါက သရဲ

တွေကို အရမ်းအားကျတာ။ သူတို့က
ငါတို့မှာ မရှိတဲ့ Power တွေ ရှိတယ်
ကွ”
“ဟာကွာ . . . မဟုတ်တာ
မကောင်းဆိုးဝါးပါဆိုမှ အားကျရတာ
နေပါဦး မင်းက အပြင်မှာကော တွေ့
လိုလား”
“ဟား...ဟား...တွေ့တာ
တင် မဟုတ်ဘူး။ အခု သူ ဒီအခန်း
မှာရှိတယ်”
“ဟေ့ကောင်...မနောက်နံနက်
ငါ မင်းဆီ နောက်မလာတော့ဘူး”
“ဟဲ...ဟဲ မကြောက်ပါနဲ့ကွာ
ဦးဟန်ကြိုက်က မင်းကို ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး
ငါ့သူငယ်ချင်းမို့လို့”
“တော်...တော်...ဟေ့ကောင်
ဆက်မနောက်နဲ့တော့။ ငါ ပြန်လာ
မယ်”
ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော်
အဒေါ်ကို ပြောပြတော့ အဒေါ်က...
“နင့် သူငယ်ချင်းက စိတ်က
ရဲလား ဟယ်။ ကြည့်လည်း ပေါင်း
ဟု မှတ်ချက်ချလေသည်။
ကျွန်တော်က ပဲခူးမှ မလာ

ဆာတက်တာဖြစ်ပြီး ဖေဖေ ဝယ်ထား
ဆာ တိုက်ခန်းတွင် ဒေါ်ကြီးနှင့် အတူ
နေပါသည်။ ကျော်လင်းနိုင် ကျွန်တော်
တိုက်ခန်းကို လာလည်စဉ် အဒေါ်က
မျက်နှာတွေပူကာ နောက်ဖေသို့ ရှောင်
သွားပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း အဒေါ်
တို့ နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေလေသည်။ သူ
ပြန်သွားတော့ အဒေါ်က မျက်နှာနီနီနှင့်
ဒီလိုထဲမှ ထွက်လာပြီး...

“ကောင်လေး...ရန်ကုန်
ရောက်တာတောင် မကြာသေးဘူး။
ဈေးစားတွေ ဘာတွေနဲ့ နင်အဖေကို
ချန်ဆက်ပြီး တိုင်ရမလား”

“အာ...အဲ့ဒါ ယောက်ျားကြီး
အဒေါ်ရဲ့ ကျွန်တော် ပြောပြောနေတဲ့
ကျော်လင်းနိုင်ဆိုတာ”

“အမလေးဟယ်...နင့်သူငယ်
ချင်းကလည်း မိန်းကလေး ကျနေတာပဲ။
ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးနဲ့ ဆေးနီကလည်း
ဆိုထားသေး”

“ဟား...ဟား...ဖြစ်ရလေ
အဒေါ်ရယ်”

ဤသို့ ပိန်းမချော ချောသူ
တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းရောက်
လျှင် ရောက်ခြင်း ညက သူပြောသော
ဦးဟန်ကြီးဆိုတာကို မေးကြည့်တော့-

“ဦးဟန်ကြီးဆိုတာ ငါ အခုခန်း
ကို မပြောင်းလာခင်ကတည်းက ရှိနေတဲ့
သရဲကြီးကွာ့ ငါလည်း အရင်က မသိဘူး။
ငါစားမလို့ ချထားခဲ့တဲ့ ပေါင်မုန့်တွေ
ပျောက်ပျောက်သွားတာ။ မေမေလာပို့
တဲ့ ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေ အုပ်ဆောင်း
နဲ့ အုပ်ထားရင် လျှော့လျှော့နေတာ
ကြာလာတော့ သိပ်မသင်္ကာတော့ဘူး။
တစ်နေ့ ထမင်းတွေ အုပ်ဆောင်းနဲ့ အုပ်ခဲ့
ပြီး အပြင်ထွက်ချင်ယောင် ဆောင်နေ
လိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ တံခါးဖွင့်ပြီး
ချက်ခြင်း မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်ကြည့်လိုက်
တော့။ ခန္ဓာကိုယ် အကြီးကြီးနဲ့ ထမင်း
တွေ နှိုက်စားနေတဲ့ ဦးဟန်ကြီးကို တွေ့
လိုက်ရတယ်။ ငါကိုတွေ့တော့ သူက
ငါ ဗိုက်ဆာလို့ကွလို့ ပြောတယ်။ သူ
မျက်နှာကြီးက လေထိုးထားသလိုပဲ ပွ
ဖောင်းနေတာ”

“မင်း မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပါဘူး။ ငါ တစ်
ယောက်တည်းနေရတာ တအားအထီး

ကျန်တာပဲ။ သူရှိတော့ မပျင်းတော့ဘူး
ကွ။ စကားပြောဖော်ရတယ်”

“ဟ...မင်းဟာက ဟုတ်ရော
ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“မင်း မယုံရင် ဒီည လာခဲ့လေ။
ငါ ခေါ်ပြမယ်”

“နေပါကွာ...ငါ လန့်ပြီး သေ
သွားလိမ့်မယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

xxx

အခန်း (၂)

ပထမနှစ်တစ်ဝက်ကို ဖြတ်
သန်းပြီးချိန်၌ ကျောင်းသို့ ကျောင်းသူ
တစ်ဦး ရောက်လာခဲ့သည်။ မိန်းကလေး
များကို စိတ်မဝင်စားသော ကျော်လင်းနိုင်
သူမကိုမြင်တော့ တမေ့တမော ငေး
ကြည့်နေ၏။

“ဟေ့ရောင်...အသက်ရှိသေး
ရဲ့လား။ ဘယ်လိုလဲ ကြွေသွားပြီလား”

“အေးကွာ...တော်တော် ချစ်
ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဒါဆို လိုက်မယ်ကွာ”

ကျွန်တော်တို့ နောက်ကလိုက်
ကြည့်တော့ သူမက အိမ်မှလာကြသော
ကားပေါ်သို့ တက်သွားလေပြီ။ နောက်
တစ်နေ့မှစ၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
အလုပ်တစ်ခု ပိုလာသည်။ သူမသွားရာ
နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်
ကြည့်ရသော အလုပ်ဖြစ်၏။

“ကျော်လင်းရာ... စကားလိုက်
ပြောမှ။ မင်း သူ့ကို ကြိုက်နေတာ သိမှာ
ပေါ့။ ဒီလိုကြီး တစ်ပိုင်လောက်က
လျှောက်လိုက်နေတာ သူက မင်းကို သိ
တောင်သိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါမှ စကားလိုက်မပြောရဲတာ။
လူတွေကြားထဲမှာ ရှက်စရာကြီး”

“သေပါတော့ကွာ”

ဤသို့ဖြင့် အချိန်များသာ ကုန်
ဆုံးသွားသည်။ မျက်လုံးခြင်းဆုံ၍ ပြုံးပြ
အဆင့်မှ မတက်ဘဲ ပထမနှစ် ပြီးသွား
ခဲ့၏။

ဒုတိယနှစ် ကျောင်းပြန်ဖွင့်၍
ရန်ကုန်တိုက်ခန်းသို့ ကျွန်တော်ရောက်
တော့ ကျော်လင်းနိုင် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်
ရောက်ချလာသည်။

“ဖိုးနဲ... အရမ်းသတိရတယ်

ကွာ။ သတင်းကောင်းလေးတွေလည်း
ပြောချင်နေတယ်”

“အဲ...လုပ်ပါဦး”

“ကောင်မလေးနာမည်က ပြီး
ပြီးသွယ် ရွှေစာသာလမ်းမှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်
ထားတယ်ကွာ။ သူတို့ဆိုင်ကို မေမေနဲ့
ရောက်ပြီးပြီ။ ငါ ဆွဲကြီးသွားလုပ်တာ။
သူနဲ့ တညတညပဲ တီးတာ။ ငါ့ဆွဲကြီး
ဒီဇိုင်းကို သူ ကိုယ်တိုင်ရှာပေးတာ”

“ဖီးတက်သွားတယ်ပေါ့”

“ဟဲ...ဟဲ ဒါပေါ့။ ပြီးတော့
ငါ သူတို့ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွား
တိုင်း လှမ်းရယ်ပြတယ်ကွာ”

“ပြောတော့... ကြောက်တယ်၊
ကြောက်တယ်နဲ့ ငါမပါပဲတောင် သွားရဲ
သားပဲ။ မနက်ဖြန်တွေ့ရင် တစ်ခါတည်း
ပြောလိုက်တော့ကွာ။ အချိန်တွေ ကြာ
တယ်”

“အေးပါ။ ငါ သတ္တိမွေးထားပါ
တယ်”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်သည်
ကျော်လင်းနိုင်အတွက်တော့ လှပနေ
မည် ဖြစ်သည်။

xxx

အခန်း (၃)

တက်ကြွနေသော သူမတို့
တို့က ကျောင်းရှေ့သို့ လျင်လျင်ဖြူ
ရောက်သွားစေသည်။ ကျောင်းရှေ့
သူမတို့ မေဂျာမှ ကောင်မလေး
ယောက်ရပ်နေတာ တွေ့ရ၏။ မကြာ
သူမတို့အိမ်မှမဟုတ်သော ကားက
တစ်စီး ထိုးရပ်လာပြီး အရွယ်လတ်
အစ်ကိုကြီးတစ်ဦး ထွက်လာကာ
ကျွန်တော်တို့တက် အခြမ်းမှ ကားထဲ
ကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူမက ခြံ
လေး ကားထဲမှထွက်လာပြီး ထိုသူ
နှုတ်ဆက်ကာ ကောင်မလေးသုံးယောက်
ဆီသို့ လျှောက်သွားပါသည်။ မထူး
မကမ်း အကွာအဝေးကြောင့် သူမတို့
စကားသံများ လွင့်ပျံ့လာသည်။

“ဟယ်...ပြီး အဲဒါလား နေ
စေ့စပ်ထားတာ”

“ချောတယ်ဟ...မဆိုဘူး”
“တိုးတိုးပြောကြပါဟယ်။ သူ
ကြမယ်...လာ”

ကျော်လင်းနိုင်တစ်နေ့လည်း

အကုန်တစ်ခုလုံးကို ငေးကျန်ခဲ့လေ
သည်။ မျက်ရည်များပါ ဝဲလာသော
ကြောင့် ကျွန်တော်က...

“ကျော်လင်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီး
ချက်ရည်မကျစမ်းပါနဲ့ကွာ။ သိက္ခာကျ
တယ်။ သူတို့လို သူဌေးသမီးတွေက
အလိုပဲ စပ်ဟပ်ပြီး ပေးစားကြတာ။ ပြီး
တော့ မင်းက သူနဲ့ တရားဝင် ချစ်သူ
သည်း မဖြစ်သေးဘူးလေ”

“ငါ...ငါ့စိတ်ကူးထဲမှာတော့
အံ့သ့တွေ ဖြစ်နေခဲ့တာ ကြာပြီလေ”

“အဲ့ဒါပဲ...မင်းများနေတာက။
အပြင်မှာ မင်း သူ့အတွက် ဘယ်
ထောက်ထိ လုပ်ပေးပြီးပြီလဲ ဥပမာကွာ
အနိပ်ကလေးဖြစ်ဖြစ် လက်ဆောင်ပေး
တာတို့ သူ စားချင်တာကို လိုက်ဝယ်
အဖွဲ့တာတို့ပေါ့။ ဘာလုပ်ဆောင်ချက်မှ
မရှိဘဲ သူက ပေါ့ပေါ့လဲ ပြန်ကြိုက်ပါ
လား ငါ့ကောင်ရာ”

“ဟင်...အဲ့ဒါမျိုးတွေလုပ်မှ
ခြောက်မှာလား”

“အခုခေတ်က ဒီလိုကြီးပဲ”

“အခုမှတော့ ဘာမှ မလုပ်ချင်
တာပါဘူးကွာ”

“အေး...ကောင်းတယ်။ အရင်
လိုပဲ ပြန်နေကြတာပေါ့ကွာ။ လာ...
ကင်းတင်းမှာ တစ်ခုခုသွားစားမယ်”

စိတ်ပြေရာ ပြေကြောင်း
ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်သော
ကြောင့် အစားအသောက်နှင့် အာရုံ
ပြောင်းရန် ကင်းတင်းခေါ်သွားမှ ဝိဉာဏ်
ယွင်းသွားပါသည်။ စားသောက်ဆိုင်တွင်
သူမတို့အုပ်စုနှင့် တည့်တည့်တိုးသော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း
ထိုင်မိသွားပြီဖြစ်၍ ဆိုင်မပြောင်းတော့
ဘဲ မှာစားရာရှိတာ မှာပြီးချိန်တွင် ကျော်
လင်းနိုင်မှ မထင်မှတ်သော အပြုအမူ
တစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်ပါ၏။ ငါ့ကြင်းဖန်
ခွက်ထဲသို့ ရေသန့်ဘူးထဲမှ ရေများ
အပြည့်လောင်းထည့်၍ ငြိုးငြိုးသွယ်၏
ကျော့ကို လှမ်းပက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။ မိန်းကလေးများမှာ အလွန်
အံ့အားသင့်သွားကြပြီး ဘာမှ ပြန်မပြော
နိုင်ခင် ကျော်လင်းနိုင်မှာ ကင်းတဲမှ
ထွက်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်
လည်း ဘာမှမစားတော့ဘဲ ပိုက်ဆံရှင်း
ကာ ပြန်ပြန်လစ်ခဲ့ရ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ သူမ ကျောင်းမ

တက်တော့ပါ။ သူမ၏ သူငယ်ချင်းများ
ကိုလည်း ဘာမှ မေးလို့မရ။ တောင်းပန်
ချင်သောကြောင့် လိုက်ရှာလေ မတွေ့
လေဖြင့် အရူးမီးခိုင်းဖြစ်နေ၏။ သူမ
ကျောင်းမတက်သော တစ်ပတ်အတွင်း
ကျော်လင်းနိုင်မှာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း
စကားမပြော၊ ကျောင်းစာကိုလည်း လိုက်
မလိုပဲတဲ ငေးငေးခိုင်းခိုင်းနှင့် ဖြစ်နေသည်။
ကျွန်တော်လည်း မည်သို့ နှစ်သိမ့်ရမည်
မသိသောကြောင့် မသိသလို နေလိုက်
မိခြင်းသည် အများများကို ပိုမို ဖြစ်စေခဲ့
သည်။ တစ်ည ကျော်လင်းနိုင် ကျွန်တော့်
ဆီ ဖုန်းဆက်လာ၏။

“ဖိုးနေ...ငါ အိပ်မပျော်တာ
တော်တော်ကြာပြီကွာ။ အိပ်ဆေးသောက်
လည်း လုံးဝ အိပ်လို့မရဘူး။ ပြီးတော့
ငါ...ငါ လူ့လောကမှာ မနေချင်တော့
ဘူးကွာ”

“ဟေ့ကောင်...ပေါက်ကရ
တွေ လျှောက်မပြောစမ်းပါနဲ့”

“တကယ်ပြောတာ။ ဦးဟန်ကြီး
ကလည်း ပြောတယ်။ မင်းတို့ လူ
လောကက တော်တော် ရုပ်ထွေးတယ်။
ငါတို့ဆီမှာ အဲ့ဒီ ပြဿနာတွေ မရှိဘူး”

ငါနဲ့ လာနေတဲ့”

“ကျော်လင်း စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထားစမ်း။ ငါ အခု မင်းဆီ လာခဲ့မယ်။ မင်း ဘယ်မှ မသွားနဲ့”

“နောက်ကျသွားပြီ သူငယ်ချင်း ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ။ ငါ မင်းကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ကွာ”

“ဟေ့ကောင် . . . နေဦး . . . မလုပ် နဲ့။ ဒုက္ခပါပဲကွာ”

ဖုန်းကျသွားလျှင် သွားချင်း ကျွန်တော် သူမိခင်ဖုန်းကို လှမ်းဆက် အကြောင်းကြားကာ ကျောက်မြောင်းသို့

အမြန်ဆုံးနည်းနှင့် သွားပါသည်။ ကျွန်တော် ရောက်တော့ တိုက်ရေမှာ လူအုပ်ကြီးက ဆီကိုနေပြီး ရဲများရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ လူများ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြောနေသံများက...

“သနားပါတယ်ကွယ်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ (၄)လွှာက ကျသေသွားတာ။ ချောချောလေးဟဲ့”

“ဟယ်...ငါတော့ မကြည့်ရဲ ပါဘူး။ သွားမယ်...သွားမယ်” အသံများကို ဘေးဖယ်ပြီး ဝင်တိုးကြည့်လိုက်တော့ သူမှ သူအစစ်။

ကျွန်တော် ခြေထောက်များ မထောင်နိုင်တော့သောကြောင့် ဘေးလူပုခံကို လိုက်ရသည်။ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်အလိမ့်၍လိမ့်၍ ကျလာပါ၏။ စိတ်ထဲ “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သူငယ်ချင်းရယ်။ မင်းကို သတ်လိုက်တာ မင်းစိတ်ပဲကွာ”

ဟုသာ အကြိမ်ကြိမ် ရေခဲနေမိပါတော့သည်။

ကျော်စော (ဟံသာဝတီ)

ဆရာမကြီး
ဒေါ်သိန်းယု

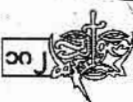

စားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

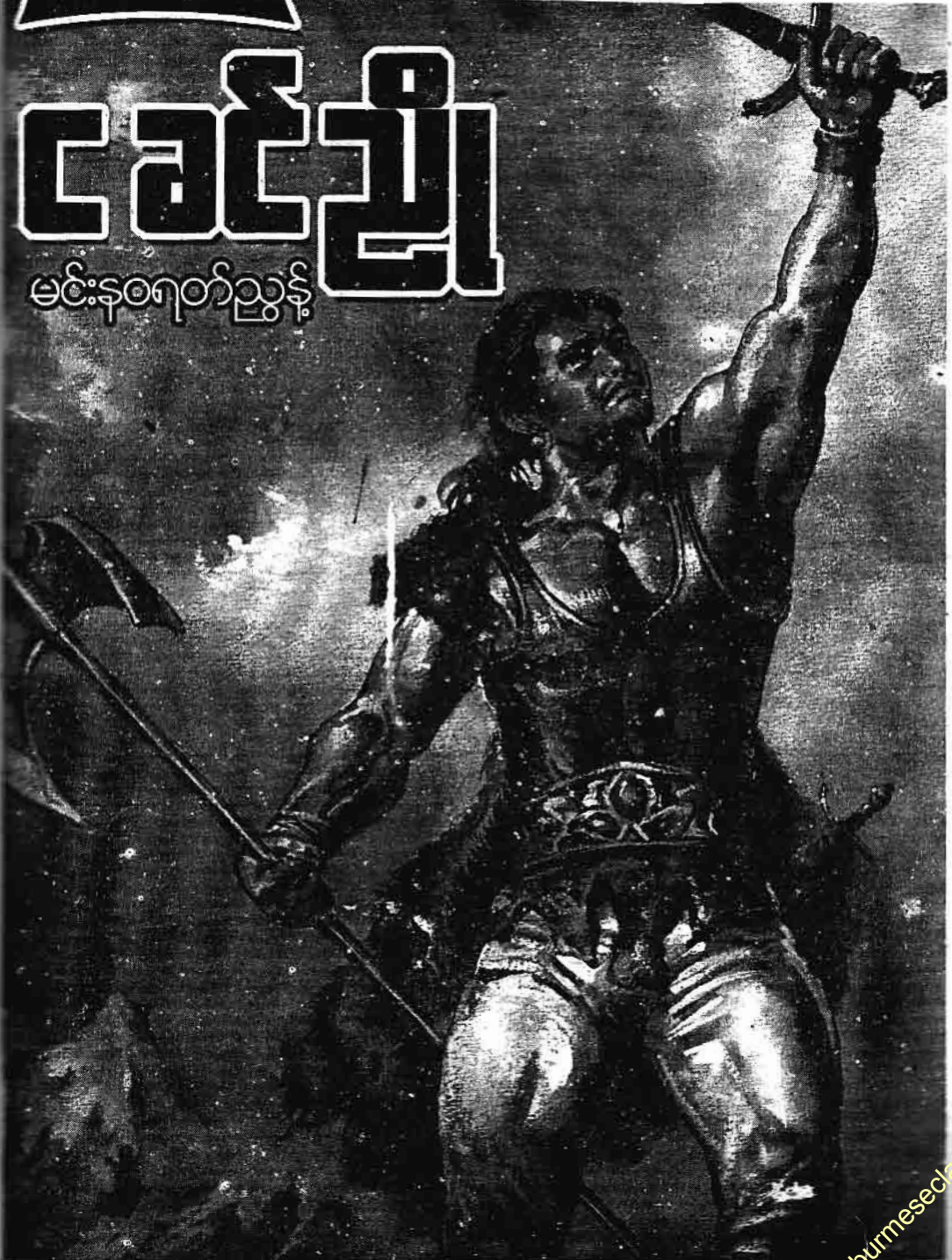
တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

နှလုံးလှသူရဲကောင်း

ငခင်ချို

မင်းနုစုတ်ညွန့်

အခန်း (၁)

အသားညိုညို၊ အရပ်ထောင်
ထောင်မောင်းမောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်လျစ်
သန်စွမ်းပုံရသော မြင်းစီးလှလင်တစ်ဦး
သည် မင်းဝံတောင်တန်းအတိုင်း မြင်းကို
ဒုန်းစိုင်းစီးနင်းလာခဲ့သည်။

မေးရိုးကားကား၊ စူးရှတောက်
ပြောင်သောမျက်လုံး၊ ပိပိရီရီရှိသော
နှုတ်ခမ်းအစုံ၊ ကျယ်ပြန့်သော မဟာနဖူး
တို့က တစ်စုံတစ်ခုသောအလုပ်ကို လုပ်
မည်ဆိုလျှင် ဆုံးဖြတ်ပြီးသားကို ပြန်ပြင်
ရန်မစဉ်းစား နောက်မတွန့်တော့ပဲ ပြီးဆုံး
အောင် ဆောင်ရွက်မည့် မြန်မာသူရဲ
ကောင်းတစ်ယောက်၏ ဥပဓိကို ဆောင်
လျက်ရှိသည်။

မင်းဝံတောင်ရိုး တောလမ်း
အတိုင်း သူသည် ဘာကိုမျှ မမူသလို
သူ့ခြေနှင့် ခရီးတွင်ရေးကိုသာ ရှေးရှု၍
လာခဲ့သည်။

သူသည် ဆောင်စားကိုလွယ်
ထားသလို စားပြောင်တစ်ချောင်းကို
လည်း သူ၏ခြေသလုံးတွင် လျှို့ဝှက် ပတ်
ချည်ယူဆောင်လာခဲ့သည်။

သူ ရောက်လာရသောခရီးလမ်း

က လွယ်ကူသော လမ်းမဟုတ်။ လူသူ
အရောက်အပေါက်နည်းပြီး ကြမ်းတမ်း
ခက်ခဲသော ခရီးကြမ်းကြီးဖြစ်၏။

မင်းဝံတောင်ရိုးတွင် ကျားတွေ၊
ဆင်တွေ၊ ဝံတွေ၊ အောင်းတွေကလည်း
ပေါများလှသည်။

အခန့်မသင့်ပါက တောရိုင်း
တိရိစ္ဆာန်သားစားကောင်ကြီးများနှင့် သူ
ပက်ပင်းတိုးနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏
ခရီးပန်းတိုင်သို့ အမြန်ဆုံးရောက်ရှိအောင်
လာဖို့ရာ လမ်းမှာ ထိုလမ်းမှတစ်ပါး
အခြားမရှိပြီ။

ပြီးတော့ တစ်ခုရှိသေးသည်။
တောပုန်းစားပြများရန်ပင် ဖြစ်
၏။

တောပုန်းစားပြများသည် မင်းဝံ
တောင်ရိုးအရိပ်ကိုခို၍ ကုန်သည်များ
သွားလာရာ လှည်းလမ်းပြောင်းကိုဆင်း
ပြီး တိုက်ခိုက်လုပက်ကြသလို၊ အရှေ့
ဘက် ရောဝတီမြစ်ကြောင်းဖက်ဆင်းကာ
ကုန်သည်လှေကြီးများကို သူတို့၏ လုံး
ထွင်းလှေများဖြင့် လှုပ်တစ်ပြက် တိုက်
ခိုက်၊ လုယက် တတ်ကြပါသေးသည်။

အပုန်းတော့ ထိုတောပုန်းစား

များသည် ဩဇာအာဏာရှိသော ဗြဟ္မာ
နယ်စားကြီးများက လက်သပ်မွေးထား
ကြကာ အခွင့်ကြုံလျှင် အုပ်ချုပ်ခွင့်
လုပ်ခန့်သော ဘုရင်၏ နန်းရပ်ထီးဖြူ
လှပရန်အထိ အစီအစဉ် ကြီးမားကြသူ
များ ဖြစ်၏။

သူ့အဖို့ လူရန်သူ၊ တိရိစ္ဆာန်
ရန်သူ ပတ်လည်ဝိုင်းသော ခရီးလမ်း
အဆောတလျှင် လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်
အန္တရာယ်ခရီးကြမ်းကို ဖြတ်
သန်းလာရင်းမှလည်း ကိုယ်နှင့်မကွာ
သတိကြီးစွာ ထားခဲ့ရသည်။

ထိုသို့သော သတိကြီးစွာထား
သရင်းကပင်လျှင် ရန်သူနှင့် ပက်ပင်း
တိုးဖြစ်အောင် တိုးလိုက်ရသေးသည်။

“ဟိတ်...ရပ်လိုက်စမ်း”
အသံနှင့်အတူ မြင်းကိုယ်စီး
ရန်သူသုံးဦးကို ဆောင်စားလက်နက်
ကိုယ်စီနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

ရန်သူသုံးဦးသည် မျက်နှာထူထွာ
အရပ်မှ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီး
တစ်ဦးက ရှေ့ပိတ်ဆိုလျက် နှစ်ဦး
ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ သူ့ကို

တိုက်ခိုက်ရန် ချက်ခြင်းခွဲထွက်သည်။

သူကလည်း တိုက်ပွဲဝင် သူရဲ
ကောင်း။ အပွဲပွဲ နှံ့လာခဲ့သူ။ ကျားနှင့်ဆင်
လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြလေပြီ။ ကျားနှင့်
ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြခြင်းတော့
မဟုတ်။

မင်းဝံတောင်ခြေမှာ တွေ့ကြ
လေပြီ။ ကျားကသုံးကောင် ဆင်ကတစ်
ကောင်။

သည်တော့ ဆင်တစ်ကောင်
ခွန်းဖွင့်၍ ရှေ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး သည်
အလာ။ သူမြင်းကြီးကို အားကုန်ဖွင့်၍
မောင်းကာ...

“ကျား...”

ဝမ်းခေါင်းမှလာသော ပိုးခြိမ်းသံ
တမျှ ပဲ့တင်ဟီးပေသော ခြိမ်းခြောက်သံ
ကြီးနှင့်အတူ တစ်ရှိန်ထိုး ရှေ့သို့အဝင်-

“အဟီး...ဟီး”

သူ၏ စီးတော်မြင်းကြီးကလည်း
တိုက်ပွဲဝင်မြင်းမို့ တောတောင်အတွင်း
ပဲ့တင်သံဟည်းအောင် အော်သံပေးလိုက်
သည်နှင့်...

ရှေ့မှမြင်းမှာ သူမြင်းထက်
အလှေအကျင့်နည်းနေ၍ လန့်ဖျပ်ပြီး

အခုနဲ့ ရှေ့ဟန်ချက်ပျက်သွားစဉ်...
ရှေ့မှလူ၏လက်ကောက်ဝတ်ကို သူ့မြင်းပေါ်မှနေ၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်ချိန်ပြီး ဆောင်စားကိုရအောင် သူ့လက်အရောက်ယူပြီး ထိုသူကို ခြေတစ်ဖက်တည်းနှင့် မြင်းပေါ်ကနေ လွင့်စဉ်ကျသွားအောင် ဆောင့်ကန်ချလိုက်သည်။

“ခွပ်”

“ဂန်း”

“အား”

ထိုလူ အောက်သို့ကျသွားသည်နှင့် သူ၏ပစ်မှတ်သည် သူ့ဘေးနှစ်ဘက်မှ မြင်းစီးရန် လူနှစ်ယောက်စီသို့ သူ၏မြင်းကို နောက်ပြန်လှည့်စီစဉ် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ရန်သူနှစ်ယောက်မှာ သူ့ရှေ့ကို မြင်းနှင့် ဖောက်ထွက်သွားမည်အထင်ရောက်နေရာမှ နောက်ပြန်၍ ရုတ်ခြည်းလှည့်လာသောသူကြောင့် တိုက်ကွက်တစ်မျိုးပြောင်းရန် ကြံလိုက်စဉ်မှာ သူ၏ မြှော့ညီသတ္တန်တိုက်ကွင်းက လျှပ်ပြက်သလို ပေါ်ထွက်လာပြီး စားသွားဝင်းဝင်းလက်ခနဲ လက်ခနဲ နှစ်ချက်မျှ နောက်

ဆုံမြင်လိုက်ရပြီး သူတို့ခေါင်းတွေ ပြတ်ထွက်ကုန်တော့သည်။

“ဝိုး”

“ဝိုး”

“ဒုတ်”

“ဒုတ်”

ရန်သူသုံးယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း အပြတ်ရှင်းသော သူ၏တိုက်ကွက်ကို ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် တောင်ကုန်းမြင့်ကမှထိပ်မှ မြင်းတစ်စီးနှင့် ကြည့်နေသော လူလင်ကြီးတစ်ဦးက...

“ကောင်းလေစွ... ခင်ညို။

ကောင်းလေစွ... ရဲမက်တော်ရဲတိုက်ကွက်က တယ်ပြီပီရိုသေသပ်ပေသကဲ့”

ထို လူလင်ကြီးစကားကြောင့် ခင်ညိုဆိုသောသူသည် ထိုလူလင်ကြီးရှိရာသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

အခန်း (၂)

“အို... မြင်စိုင်းမြို့စား ရာဇသင်္ကြန်ရဲ့ ရဲမက်တော်ကြီး သိင်္ဂီလိပ်ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ညို။ ဒီခရီးလမ်းမှာ တောပုန်းစားပြဲတွေ သောင်းကျန်းလွန်းတယ်ဆိုလို့ ကျွန်ုပ် နှိမ်နင်းအလာ အသင်နှင့် လာကြံနေပေသကဲ့သင့်ခရီးက အဘယ်ကို ဦးတည်၍ ထွက်လာခဲ့ပါသလဲ။ သင့်သခင် ငါးစီးရှင်ကျော်စွာမှာ ပင်လယ်မြို့စားကြီးဖြစ်၍ ဤခရီးလမ်းက စစ်ကိုင်းနေပြည်တော်လမ်းဖြစ်နေ၍ ခရီးလမ်းပန်းအရာလည်း သိပ်မကျလှပါလား ခင်ညို။”

သင်္ဂီလိပ်၏အမေးကို သူ အနုအတိုင်း ဖြေ၍မဖြစ်ဟု ရုတ်ခြည်းဆုံဖြတ်ကာ...

“ကျွန်ုပ် အင်းဝသို့သွားမည် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်သခင် ငါးစီးရှင်ကျော်စွာက ကျွန်ုပ်အချီးမြှင့်မြှောက်စား သင့်သလောက် မမြှောက်စား၍ အင်းဝမင်းထံ အမှုထမ်းရန် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။”

“ဒါဆိုရင်လည်း ကောင်းတာတစ်ရွာမကောင်း သူကောင်းမဖြစ် ဆိုစကားရှိပေသကဲ့။ ငါးစီးရှင်ကျော်စွာမင်းမှာ ဖခမည်းတော် တစ်စီးရှင်သီဟသူအစီအမံနဲ့ ပင်လယ်မြို့ကို စားရလေသကဲ့”

သူ့အမည်းတော်ရဲ့ အစီအမံကို သိပ်ကြီး
ကျေနပ်ပုံမရဘူး။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ
သင်လို သူရဲကောင်းတစ်ယောက် သူ
အတွက် လျော့ပါးသွားလို့ကတော့ သူနဲ့
နှံ့ပြိုင်ညီနောင်တွေက တော်တော်
သဘောကျ နှစ်ကြိုက်သွားမှာ အားနည်း”
“ကျွန်ုပ် ရှေ့ထက်ရန် ခရီးရှိနေ
သေး၍ လမ်းဖွင့်ပေးပါ သင်္ကဗိုလ်”
“ကျွန်ုပ် သင့်အတွက် လမ်းဖွင့်
ပေးထားလျက်ပါ အကြည်တော်”

“သင်၏ နောက်တော်ပါ ရဲမက်
တွေကို အချက်ပေးလိုက်ပါဦး”
မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ဆိုသလို
လူဆိုးအချို့များကို နှိမ်နင်းဖို့လာသည်ဆို
သောသင်္ကဗိုလ် နောက်ပါတပ်စိပ်တစ်စိပ်
တော့ ပါရမည်ကို ငခင်ညိုက တွက်ဆ
ပြီးဖြစ်၍ ထိုသို့ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
အကင်းပါးသော ငခင်ညို၊
ကြောင့် မြင်စိုင်းသင်္ကဗိုလ်သည် တောထဲ
တွင် လျှို့ဝှက်နေရာယူထားသော သူ

တပ်စိပ်အား လမ်းဖွင့်ပေးရန် ဓားကိုဝင့်
၍ အချက်ပြလိုက်ရသည်။
တကယ်ဆိုလျှင် ငခင်ညိုကို
မြင်စိုင်းသင်္ကဗိုလ် အရှိန်နှင့်လန့်နေတာ
လည်းပါသည်။
ငခင်ညို သူ၏မြင်းနှင့်ပင် သတိ
ကြီးစွာထားလျက် မြင်စိုင်းသင်္ကဗိုလ် တပ်
စိပ်ကို ဖောက်ထွက်လာခဲ့သည်။

xxx

အခန်း (၃)

“တောင်းလည်း လျှင်လျှင်
တောင်း၊ ရောင်းလည်း လျှင်လျှင်ရောင်း၊
ပြောင်းလည်း ဒက္ခိစသို့ လျှင်လျှင်
ပြောင်း”

ပုဂံသက္ကရာဇ် ၆၇၄နှစ်မှ ၇၂၆
ခုကြားတွင် ထိုဘဘောင် အမှန်တကယ်
ပေါ်ထွက်ခဲ့ပါ၏။

ပင်လယ်စား သီဟသူသည်
နောင်တော်ရာဇသင်္ကြန် မလွန်မီ သုံးနှစ်
ကျော်ကပင် အဝမြို့ကို လေးကြိမ်တိုင်
တိုင် လုပ်ကြံရာ မရဖြစ်ရသည်။

ထို့ကြောင့် အဝမြို့ကို မကြာမီ

တော့ပဲ ထိုတဘောင်အရ အကွံ့ထာဟု
သည် အဝဏ် တောင်ဘက်အရပ်ဖြစ်၍
အဝဏ် တောင်ဘက်အရပ်တွင် မြို့တည်
နန်းစိုက်ဖို့ ဖြစ်လာသည်။

မြို့တည်ဖို့ မြေတူးရာ အရိုး
အရွက်၊ အခက်နှင့်တကွ ရွှေပန်းပင်ကို
ရရာ၊ ရွှေပန်းပင်ရသည်ကို အကြောင်း
ပြ၍ သက္ကရာဇ် (၆၇၄)ခုနှစ်တွင် ပန်းရ
မြို့ကို တည်လေသည်။ နောင်မှ ပင်းယ
ဟူ၍ ဖြစ်လာ၏။ မြို့၏ဘွဲ့တော်အား ဝိဝ
ယပူရ မည်၏။

တစ်စီးရှင်သီဟသူတွင် သား
တော်လေးပါးရှိသည့်အနက် သားတော်
ကြီးကျော်စွာကို ပင်လယ်မြို့ကို စားစေ
ပြီး။ သားတော်အငယ်ဆုံး အသင်္ခယာ
စောယွန်းအား စစ်ကိုင်းကိုပေး သီးခြား
မင်းပြုစေ၏။

သီဟသူကိုယ်တိုင် ပင်းယမြို့ကို
တည်ထောင်စိုးစံခဲ့ပြီးဖြစ်၍ မူလပင်လယ်
မြို့ကား စည်ပင်ပြောခြင်းမရှိတော့ဘဲ
ကြံ့ကြိတ်ရည် အညစ်အရှေးသကဲ့သို့ ကြံ
ဖတ်သာသာရှိတော့၍ သားတော်ကြီး
ကျော်စွာမှာ ကျေနပ်မှုလုံးဝမရှိနိုင်ဘဲ
ဖြစ်ရတော့သည်။

ပြီးတော့ ညီတော်အငယ်ဆုံး
အသင်္ခယာစောယွန်းမှာ မင်းမျိုးမှ ဆင်း
ဆက်လာသူမဟုတ်။ လင်းယဉ်ရွာသူ
မှဆင်းသားတစ်ယောက်မိခင်ကို မြောက်
နန်းမိဖုရားမြှောက်ရာမှ အသင်္ခယာစော
ယွန်းကို မွေးဖွားသည်တွင် အငယ်ဆုံး
လည်းဖြစ်ပြန်၊ မျက်နှာငယ်၊ အားငယ်သူ
ဖြစ်သောကြောင့် ခမည်းတော်သီဟသူက
ပိုမိုချစ်သနား၍ ဂရုစိုက်တော်မူသည်။

ဤသို့ဖြင့် အသင်္ခယာစောယွန်း
သည် သက္ကရာဇ် ၆၈၄ ခုနှစ်တွင် စစ်
ကိုင်းမြို့သို့ သီးခြားတည်၍ နန်းစံရလေ
တော့သည်။

ပင်းယမင်း သီဟသူ၏ ကျန်
သားတော် ဥဇနာမင်းနှင့် ပင်းယနရပူတို့
လာမည်သို့ ခံစားချက်များရှိချေမည် မသိ
သော်လည်း စိတ်ထက်သော ငါးစီးရှင်
ကျော်စွာအဖို့ အခံရခက်လေတော့သည်။

သို့သော် ခင်ညို ယခု အတွေ့
အကြုံအရ တွေးဆကြည့်ရသော် ကျန်
ညီနောင်တို့ကလည်း သူတို့အစီအစဉ်နှင့်
သူတို့ ကြိတ်၍ စီမံလုပ်ဆောင်နေကြပေ
လိမ့်မည်ကို မြင်စိုင်းသင်္ကပ္ပိလ် မင်းဝံ
တောင်ရိုးတွင် တပ်စိပ်ဖွဲ့လှုပ်ရှားပုံကို

ကြည့်ပြီး တွက်ဆခန့်မှန်းနိုင်ပါချေပြီ။
စစ်ကိုင်းမြို့နှင့် မတေးတော့မြို့
၍ ခင်ညိုသည် ရောဝတီမြစ်ကို ဖြတ်
ကူးရန် ဟန်ရေးပြပြီး ရထောင်ရွာရှိ
၏အဖိုးယာခင်းသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

အဘိုး အဘမင်းယာသည်လည်း
တစ်ချိန်က စစ်သည်ရဲမက်တစ်ဦး ဖြစ်
ဖူးသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးလာသော
တောင်ယာစိုက်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေး
ကျောင်း ပြုလျက်ရှိချေပြီ။

အနုစစ်စစ် ခင်ညို သူ၏လေး
ပင်လယ်မြို့စားမင်း ငါးစီးရှင်ကျော်စွာ
ယုံကြည်စွာ စေခိုင်းခြင်းမှာလည်း ငယ်
ညိုသည် စစ်ကိုင်း၊ အင်းဝ အရပ်နေ
ကျွမ်းဝင်နေသော ဒေသသားတစ်ဦး ဖြစ်
နေတာလည်း ပါဝင်လေမည်။

အဘမင်းယာက မြေးကြီးငယ်
ညိုကို မှတ်မိနေသည်။

“ဟော... ခင်ညိုပါလား။ ခင်ညို
မဆင့်ပုံမဆင့်နယ် ငြန်းစားကြီး ရော၊
လားဟ မင့်က”

အဘမင်းယာ ပါးစပ်က
ရင်း ဘုရင့်အနွယ်တော်၏ တိုက်ရိုက်
သူရဲကောင်းပီပီ အသက်စွန့်ဟော

သူ၏သားကြီး ငခင်ညိုဖခင်ကို သတိရ
လိုက်မိသည်။

“မင်းခစားယောက်ျား ကမ်းနား
သစ်ပင်စေသလိုပေါ့ အဘရာ။ အချိန်
အခါ သတ်မှတ်လို့မရပါဘူး။ စေခိုင်း
တဲ့အမိန့်၊ ခိုင်းတဲ့အချိန် သွားလာ
လုပ်ရှားနေရတာ ပေါ့ အဘရယ်”

“ဪ... အေး... အေး
အဘသိပါပြီ။ ခု ငါ့မြေး ခရီးစဉ် ဘယ်ကို
ဦးတည်နေသလဲကွဲ့”

“အင်းဝကိုပါ အဘ။ ရေခိုသင့်
ပြီး ကူးတို့အဆင်ပြေတာနဲ့ အင်းဝဘက်
ကို ကူးမယ် စိတ်ကူးတယ်။ ဓါကြောင့်
ကျွန်တော့်ရဲမြင်းကို အဘခြံမှာ အပ်ခဲ့
ပါရစေ”

“အေး... အေး... အဘ ငါ
မြေးပြန်ရောက်တဲ့အထိ ငါ့မြေး မြင်းကြီး
ကို အစာရေစာ မချိုင့်ရအောင် ကျွေး
မွေးထားပါမယ်။ ငါ့မြေးမြင်းက ကြန့်အင်
လက္ခဏာကိုကြည့်ရုံနဲ့ တကယ့် တိုက်ပွဲ
ဝင် မြင်းကောင်းကြီးပဲကွဲ့”

“ဘယ်သူမေးမေး ပင်လယ်က
အဘရဲမြေးရဲမြင်းလို့ မပြောပါနဲ့။ ခရီး
သွားတစ်ယောက်ရဲ့ မြင်းလို့ပဲ ပြောပါ။

ပြီးတော့ အဘမြေးငခင်ညို ပင်လယ်မြို့
က ရောက်လာကြောင်းလည်း ဘယ်သူမှ
မသိပါစေနဲ့”

“အင်း... သိပါပြီ သိပါပြီ။ ငါ
မြေးက ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်နဲ့ ရောက်
လာရတာကိုး”

ခရီးလေးဖင့်ပြီး လူသိခံ၍ မဖြစ်
သည့်အခြေအနေကြောင့် ငခင်ညိုအဘိုး
အဘမင်းယာနှင့် တာရှည်စွာ စကားမ

ပြောအားတော့ပဲ မြင်းကြီးကို အပ်နဲ့ပြီး
ဆောင်မားကိုလွယ်ကာ အလျင်အမြန်
ခြေလျင်ခရီး ထွက်ခွာလာခဲ့ရတော့သည်။

အခန်း (၄)

ငခင်ညိုသည် ပွဲရတိုက်ပွဲဝင်
စစ်သည်သူရဲကောင်းတစ်ဦးဟိ ပင်လယ်

စားငါးစီးရှင် ကျော်စွာ၏ ယုံကြည်အား
ထားစိတ်ချစွာ တာဝန်ပေးစေလွှတ်ခြင်း
ခံရသူဖြစ်၏။

မိမိအရှင် စေခိုင်းသည်ကို
အသက်ပင်သေသေ စွန့်စွန့်စားစားလည်း
ဆောင်ရွက်မည့် ငါးစီးရှင်ကျော်စွာ၏
ကျွန်ယုံ လက်ရင်းတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။
မှန်ကန်သောအရာကို လုပ်ရုံသော သတ္တိ
လည်းရှိ၏။ ကျေးဇူးရှင်ကိုလည်း အလွန်
ကျေးဇူးသိတတ်သော လူတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

အမှန်က ငခင်ညို ခရီးစဉ်ဦး
တည်ချက်မှာ ငခင်ညို မြင်နိုင်သလိုစိတ်
ကို ပြောခဲ့သလို အင်းဝသို့ မဟုတ်ပြီ။
ငခင်ညို မိမိ၏ဘိုးအေ အရှင်းခေါက်
ခေါက် ဘမင်းယာကို ပြောခဲ့သလို
အင်းဝသို့ မဟုတ်ပြီ။

သစ္စာရှိ စစ်သည်တော်တို့၏
ကျင့်ဝတ်နှင့်အညီ မိမိ၏ သွေးသားရင်း
ချာပင် ဖြစ်စေကာမူ မိမိ၏ လျှို့ဝှက်အစီ
အစဉ် မပေါက်ကြားရေးကို အဓိကထား
ပြီး ဘိုးအေကြီး ဘမင်းယာကိုပင်လျှင်
အသိပေး၍မဖြစ်သော အကြောင်းအရာ
တွေ့ လုပ်ဆောင်ရမည့်တာဝန်တွေ့ ငခင်

ညိုမှာပါလာ၍ ဘိုးအေအရှင်းကြီးကို
ငခင်ညို လှည့်စားခဲ့ရသည်။

ငခင်ညို၏ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်
တာဝန်မှာ ဤသို့လျှင်ဖြစ်၏။

တစ်နေ့သ၌ ငခင်ညို၏သခင်
ပင်လယ်စား ငါးစီးရှင်ကျော်စွာသည် ငခင်
ညိုအား သူ၏အဆောင်တော်သို့ခေါ်၍
ကျွန်ယုံတစ်ဦးပီပီ ဤသို့တိုင်ပင်ကာ
တာဝန်ပေး စေခိုင်းခဲ့လေသည်။

“ငခင်ညို...ညီတော်အသင်
ယာစောယွန်းဟာ ခုဆိုရင် စစ်ကိုင်းကို
မြို့ပြနေပြည်တော်ကြီးအဖြစ် စစ်အင်္ဂါ
အခင်းအကျင်း၊ အရပ်အနေအထား
ကောင်းစွာဖြစ်အောင် စီမံနေသည်မှာ
စစ်ကိုင်းသည် အင်အားကြီးမာသည်ထက်
ကြီးမားလာပြီး ငါတို့မြို့ပြ ပြည်ရွာတွေကို
တောင် နောင်တစ်ချိန်မှာ ဝါးမျိုးချေဖျက်
နိုင်အောင် ဖြစ်လာတာကို မောင်မင်း
အသိပင် မဟုတ်လား။”

“မှန်ပါ သခင်မင်းဘုရား။
အထောက်အကူများထံမှလည်း ထို
သတင်းများကို ကြားပြီးဖြစ်ပါတယ်
ဘုရား။”

“အိမ်...ဒါဆို ကောင်းပြီ။

ညီတော်စောယွန်းရဲ့ စစ်ကိုင်းကို အပြီး
တိုင် မထူထောင်နိုင်ခင် စစ်ကိုင်းဘုရင်
ဖြစ်တဲ့ စောယွန်းကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်
မှ ဖြစ်မှာမို့ မောင်မင်းကို တာဝန်ပေး
တယ်။”

“မှန်ပါ၊ အရှင်ရဲ့ ကျွန်ယုံတစ်ဦး
ပီပီ အရှင်ပေးအပ်သည့် တာဝန်ကို ဦး
ဆွေးဆံဖြည့် ထမ်းဆောင်ပါမည်ဘုရား။”

“ဒါဆိုကောင်းပြီ။ ခုကိစ္စဟာ
ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်ပြီး မည်သို့
မပေါက်ကြားစေဘဲ ယနေ့မနက် နံနက်
သောက်သည်နှင့် စစ်ကိုင်းအသင်္ခယာ
စောယွန်းကို လုပ်ကြံရန် မောင်မင်း ခန့်
နှင်ပေတော့။”

“မှန်လှပါ...အမိန့်တော်ဖြင့်
အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမည် ဘုရား။”

ထိုသို့ ငခင်ညို၏အရှင်သခင်
ငါးစီးရှင်ကျော်စွာ၏ တာဝန်ပေးချက်အား
ကျွန်ယုံငခင်ညို ခရီးစဉ် ဦးတည်ချက်မှာ
စစ်ကိုင်းသို့သာလျှင် ဖြစ်နေချေတော့
သည်တည်း။

အခန်း (၅)

သို့သော်...

ဝါးစိုက်ကျော်စွာ စေနိုင်သဖြင့်
ခင်ညိုသည် စစ်ကိုင်းမြို့သို့ စစ်ကိုင်းမင်း
အသစ်ယာစောယွန်းကို သတ်ရန် ထွက်
လာခဲ့၏။

လင်းခရီးတွင် အန္တရာယ်တွေနှင့်
ဆိုင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော်လည်း ခင်ညို
စစ်သည်သူရဲကောင်းတစ်ဦးပီတိ အောင်
မြင်စွာ တိုက်ခိုက်ပြီး အနိုင်ယူ ဖြတ်သန်း
ဆက်လွှားနိုင်ခဲ့၏။

စစ်ကိုင်းနယ်မြေကို ရောက်ခါမှ
ခင်ညိုအတွက် အမုအထစ်တွေ အဆင်
မချောမှုတွေနှင့် ကြုံတွေ့လာရတော့
သည်။

စစ်ကိုင်းမြို့တွင်သို့ဝင်ရန် လူ
မလစ်သေးသဖြင့် တောထဲတွင် ပုန်း
အောင်းနေရလေသည်။

မြို့တွင်သို့ဝင်ရန် တစ်ရက်ပြီး
တစ်ရက် အလစ်ချောင်း၍ နေခဲ့သော်

လည်း လူသူလေးပါးနှင့် အစောင့်အကြပ်
တို့၏ ဘေးရန်မှ မလစ်နိုင်သေးသဖြင့်
တောထဲ သုံးရက်ကြာသွား၏။

ခင်ညိုမှ သုံးရက်တိတိ ထမင်း
မစားရသဖြင့် အလွန်တရာ ဆာလောင်
လျက်ရှိချေပြီ။

သစ်လီသစ်ဥ ရှာပါသော်လည်း
မတွေ့။

ထို့ကြောင့် ထမင်းဆာသမျှ ရေ
ကိုသာ တွင်တွင်ပြီး သောက်နေရလေ
သည်။

ဤကဲ့သို့ ခုက္ခတွေ၍ သုံးရက်
မြောက်သော ညဉ့်အခါမှ စစ်ကိုင်းမြို့
နန်းတော်ထဲသို့ ဝင်ရောက်နိုင်လေသည်။

ထိုအခါ မင်းမဟာဂီရိအား
အသစ်ယာစောယွန်း နတ်တင်ထား
သော အမဲသားအပြည့် ထမင်းပွဲကို ခင်
ညို ပက်ပင်းတိုးမိနေ၏။

ခင်ညို သွားရည်မကျတဲ မနေ
နိုင်တော့ပေ။

သုံးရက်လုံးလုံး ထမင်းမစားခဲ့
ရသဖြင့် ထို နတ်တင်ထမင်းကိုပင် ခင်
ညို အလွတ်မခံနိုင်တော့ဘဲ အခန်တွင်း
သို့ ဝင်ရောက်လေသည်။

စာ၍ဝေသာအခါတွင်မှ အသင်္ခယာစောယွန်း ပိရားခေါင်နှင့် စက်တော်ခေါ်လျက်ရှိသော အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လေသည်။

အသင်္ခယာစောယွန်းသည် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အိမ်မောကျနေနက်ဖြစ်၍ အဆောင်တော်အတွင်း ငခင်ညဉ့် ဝင်လာသည်ကို မသိနိုင်တော့ပြီ။

ထိုအခါသည် အသင်္ခယာစောယွန်းကို ငခင်ညဉ့်သတ်ရန် အကောင်းဆုံးအချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ငခင်ညဉ့် အသင်္ခယာစောယွန်း၏ခေါင်းရင်း တင်းတိမ်အကွယ်တွင် အသာရပ်ရင်း သူ၏ ဆောင်စားအိမ်မှ ငှက်ကြီးတောင်စားကို အသာခွဲ၍ ချွတ်၏။

အသင်္ခယာစောယွန်းကား အိမ်မောကျနေပြီဖြစ်ရာ ဘာမျှမသိရှာ။

သို့သော်...

ငခင်ညဉ့်မှာ စားအိမ်မှ ချွတ်ထားသောစားဖြင့် ချက်ချင်း မခုတ်ပိုင်း နိုင်သေးပဲ သူ၏ စိတ်ထဲတွင် အတွေးတွေ ဝင်လာတော့သည်။

“ဤမင်း၏ နတ်တင်ထားသော

ထမင်းကို ငါ ယနေ့စားမိခဲ့ပြီ။ ဤမင်းသည် ယနေ့အနီတွင် ငါ၏ထမင်းရှင် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ထမင်းသခင်ကို ပြစ်မှားချေသော် အလွန်တရာ အပြစ်ကြီးရာတော့မည်။

အကယ်၍ ဤမင်းကို ငါမသတ်ဘဲ ပြန်၍သွားလျှင် ငါ့အရှင်သည် ငါ့ကို အမျက်ထွက်၍ ငါ့ကို သတ်လိုက် သတ်မည်။ သို့ရာတွင် ထမင်းသခင်ကို ငါ မသတ်မိ၍ ငါ့အရှင် ငါ့ကိုသတ်ကာ ငါ ယခုတစ်သက်မှာသာ သေရမည်။ ထမင်းသခင်ကို ငါ အခု သတ်မိပါမူကား ထိုအပြစ်

ကြောင့် ငါသည် ငရဲ ပြိတ္တာ၊ တိရိစ္ဆာန် အသူရကယ်၊ အပါယ်လေးဘုံတို့၌ ရန်ဆန်ချီ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ခံရတော့မည်”

ထိုအတွေးကြောင့် ငခင်ညဉ့် စိတ်သည် ထမင်းသခင်အား သတ်ကောင်းနိုး၊ မသတ်ရကောင်းနိုးနှင့် ခိုချတုံ ဖြစ်လျက်ရှိသဖြင့် လက်ထဲမှ စားလွယ်ကိုလည်း စားအိမ်သို့ပြန်သွင်းလိုက် ပြန်ချွတ်လိုက် လုပ်နေမိတော့သည်။

နောက်ဆုံးကား ငခင်ညဉ့် စားလွယ်ကို စားအိမ်အတွင်းသို့ အညီတိုင် သွင်းလိုက်လေသည်။

ဘယ်သို့နည်းနှင့်မျှ ငခင်ညဉ့် ထမင်းသခင်ကို မပြစ်မှားနိုင်တော့ပြီ။

“ငါ့အား ငါ့သခင် သတ်ပါစေ။ အသေသာ ခံတော့အံ့”

ငခင်ညဉ့် အမှန်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

“ညီတော် စစ်ကိုင်းမင်းထံ ငါ ရောက်ရှိကြောင်းကို ငါ့အရှင် ကြည်တော်မမူလျှင် သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ်ပြရန် စစ်ကိုင်းမင်း ပစ္စည်းကျောက်စီစား ယူပြီး ပြန်အံ့”

ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ငခင်ညို အသစ်
ယောယွန်း၏ ပတ္တမြားကျောက်စီစားကို
ယူပြီး စစ်ကိုင်းနန်းတော်အတွင်းမှ တိတ်
တဆိတ် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ထို ပတ္တမြားကျောက်စီစားမှာ
ငါးစီးရှင်ကျော်စွာ၏ အမည်းတော် (ဂစ်စီး
ရှင်သီဟသူက အသစ်ယာစောယွန်းအား
ပေးထားသော ပတ္တမြားကျောက်စီစားပင်
ဖြစ်သည်။

ငခင်ညိုသည် စစ်ကိုင်းနန်း
တော်မှထွက်၍ တောလင်း၊ တောင်လင်း
အတိုင်း အဘိုး ဘမင်းယာရှိရာ ရွာ

ထောင်မှ မြင်းကိုဝင်ယူပြီး ပင်လယ်ခြံသို့
ရောက်အောင်အဆောတလျင် ပြန်လာ
ခဲ့သည်။

ပင်လယ်ခြံသို့ ပြန်ရောက်သော
အခါ နန်းစဉ် ပတ္တမြားကျောက်စီစားကို
ငါးစီးရှင်ကျော်စွာအား ဆက်သ၍ ငခင်
ညိုသည် မိမိ၏ စိတ်နှလုံးသဏ္ဌာန် ဖြစ်
ပေါ်ခဲ့သည့်အတိုင်း နားတော်လျှောက်
လေတော့၏။

ငါးစီးရှင်ကျော်စွာလည်း နန်းစဉ်
ပတ္တမြားကျောက်စီစားကို တန်ဖိုးထား
သိမ်းယူ၍ ငခင်ညိုအပေါ် အမျက်မထွက်

ဘဲ...

“ငခင်ညို သည်ထမင်းတစ်နှပ်
မျှ စားရသည်ကိုပင် သူတစ်ထူး၏ ကျွေး
ဇူးကို သိတတ်လှပေသည်။ ငါနေ့တိုင်း
မပြတ် သူ၏ သားမယားနှင့်တကွ ကျွေး
မွေးထားသော ငါ၏ ကျေးဇူးတို့ကို သိ
တတ်ဖို့ရန်ကား အဘယ်သို့ အိုကွယ်ရာ
ရှိတော့အံ့နည်း”

ဟု ချီးမွမ်းတော်မူ၏။ မျူးမတ်
ဗိုလ်ပုံအလယ်တွင်လည်း ငခင်ညို၏
စိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ထုတ် ဂုဏ်တင်တော်
မူသည်။

ထို့နောက်တွင်မူကား ငခင်ညို
မှာ အသတ်မခံ၊ ပြစ်ဒဏ်မသင့်သည့်
အပြင် အလွန်တရာ ကျေးဇူးသိတတ်
သူအဖြစ် များစွာသောဆုလာဘ်၊ စည်း
စိမ်ချမ်းသာတို့ဖြင့် ငါးစီးရှင်ကျော်စွာ၏
ချီးမြှင့်မြှောက်စားခြင်းကို ခံယူရရှိလေ
တော့သတည်း။ ။

သူရဲကောင်းတို့ မည်သည့်
လက်ရုံးရည်သာမက နှလုံးရည်ပါ ပြည့်
ဝရပေမည်။

မင်းနဝရတ်ညွန့်

ဝိမုဒ္ဓိဗျာကိယ
လိင်သွေး

ခုတ်ပိုင်းပြီး သစ်တုံးတစ်တုံးကို
မီထိုင်ရင်း သစ်ခုတ်သမားဟာ ကြယ်
ရောင်တောက်နေတဲ့ ကောင်းကင်ကို
မော့ကြည့်နေတယ်။ လက်ကြားထဲက
ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို မိညွှတ်ရှိုက်ရင်း တိမ်
မျှင်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ လရီရာခီ ဝေး
မောမိပြန်တယ်။

ကြယ်ရောင်တွေနဲ့ပဲ သဲသဲကွဲ
ကွဲလင်းတဲ့ အချိန်အပိုင်းအခြားတစ်ခုပေါ့။

သစ်ခုတ်သမားကတော့ တိမ်
မျှင်တွေနောက်က လထွက်လာမယ့်
အချိန်ကို မျှော်နေမိလေရဲ့။ ဒါ သူ့ဆန္ဒ
အရှိဆုံးအချိန်ပဲလေ။

ညဉ့်လေအေးဟာ သူ့ရဲ့အနီးမှာ
လူးလာပြေးလွှားရင်း သစ်ပင်ကြီးတွေဆီ
က ရနံ့ပေါင်းစုံကို သယ်ဆောင်လာတယ်။
ဆောင်ဦးပေါက်ရာသီရဲ့ မြေသင်းရနံ့တွေ
လည်း ပါတယ်။

လှည်းအိမ်မှာ ချည်ထားတဲ့
မြင်းနှစ်ကောင်ရဲ့ နှာမှတ်သံတွေရယ်။
တောအုပ်ဆီက သားရဲအချို့ရဲ့ အော်သံ
တွေရယ်။ သူ့ရဲ့ အသက်ရှူသံတွေဟာ
လည်း ညဉ့်လေထဲမှာ ရောနှောနေလေ

ရဲ့။

ကုန်လုနီး ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို
မီးပုံထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး အသစ်တစ်လိပ်
မိညွှတ်ရှိုက်လိုက်တယ်။ ညဉ့်နက်ပိုင်းကို
နီးကပ်လာနေတော့ အအေးခတ်ကလည်း
ပိုပြီး စိမ့်သက်လာနေပြီ။ ညဉ့်လေအေး
ကလည်း ဆောင်ဦးပေါက်ရာသီရဲ့ နှင်းဖွင့်
တွေကို ပိုပြီး အေးစိမ့်လာအောင် ကူညီ
နေပြန်ရော။

မီးပုံထဲကို ထင်းနှစ်ချောင်း ထပ်
မံထည့်လိုက်ချိန်မှာ ညဉ့်လေ ခပ်ကြမ်း
ကြမ်းတစ်ချက် ရိုက်ခတ်သွားတယ်။ သူ
ရဲ့ ဘောင်ဘီနဲ့ အပေါ်အောက်ကို သစ်ရွက်
ခြောက်အချို့ လာကပ်လို့ ခါချလိုက်တယ်။
အဲဒီအချိန်မှာပဲ လကို ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့
တိမ်မျှင်တွေလည်း ဘေးဘက်ဆီကို ပျံ့နှံ့
ထွက်လာနေကြပြီ။

တဖြည်းဖြည်းချင်း လင်းရင်း
လာတဲ့ ကောင်းကင်အောက်မှာ သစ်
တောတစ်ခုလုံး ဖြူနှစ်တဲ့ လရောင်နဲ့
တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားမတတ်ပါပဲ။

သစ်ခုတ်သမား ထိုင်ရာကထလို
သစ်တုံးတွေကြား လမ်းလျှောက်လိုက်
တယ်။ လရောင်နဲ့ရောနှောနေတဲ့ ညဉ့်
လေအေးတွေကို တဝကြီး ရှုရှိုက်လိုက်

တယ်။ ပြီးတော့ လမ်းကို ဝေးမောရင်း
ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း သဘာဝ
တရားနဲ့ အဖော်ပြုရတဲ့ အရသာကို အား
ပါးတရ ခံစားနေမိလေရဲ့။

တစ်ကောင်ကြွက် သူ့ဘဝ
အတွက် လသာညတွေနဲ့ ဒီတော၊ ဒီ
တောင်ဟာ မိခင်တစ်ဦးရဲ့ ရင်ခွင်လို ဖြစ်
နေခဲ့ပြီ။

လမ်းလျှောက်နေရင်း မီးပုံရီရာ
ပြန်လှည့်လာမိချိန်မှာ အနီးအပါးဆီကို
ဝေဝဲလာနေတဲ့ အသံအချို့ကို သစ်ခုတ်
သမား သတိမူလိုက်မိတယ်။ အသံတွေ
က တိုးညင်းလွန်းပြီး အမွှေးရနံ့ တချို့
လည်း ပါဝင်နေသလိုပဲ။

အဲဒီ အသံတွေဟာ ပတ်ဝန်း
ကျင်အနေအထားနဲ့ သက်ဆိုင်မှုမရှိတဲ့
အသံတွေလို့ သူထင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဘယ်အရပ်ဆီက လာနေမှန်း မခွဲခြား
တတ်ဘူး။

အနီးအပါးမှာ သက်ရှိ တစ်စုံ
တစ်ဦး ရှိနေလေသလား။

ရုတ်တရက် နောက်ကျောထုက်
ဆီက ဝတ်ရုံလေတိုးသံလို သဲ့သဲ့ကြား
လိုက်သလိုပဲ။

သူ ခပ်ဆတ်ဆတ် လှည့်ကြည့်
လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မရှိနေခဲ့ဘူး။

ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းထဲမှာ
ပျော်ဝင်နေတဲ့စိတ်ကို နှောင့်ယှက်နိုင်တဲ့
အဲဒီအသံကို သစ်ခုတ်သမား စိတ်ဝင်စား
သွားတယ်။

လှည်းအိမ်နားက မြင်းနှစ်
ကောင်ကို ကြည့်မိတော့လည်း ငြိမ်ချက်
သား ကောင်းနေဆဲပါပဲ။ သို့ဆိုရင် စိတ်
ထင်တာပဲလားလို့ တွေးမိရင်း မီးပုံရိရာ
ကို ဆက်လျှောက်လိုက်တယ်။

အဲဒီ အခိုက်အတန့်မှာပဲ လေ

ပြည် ကြမ်းကြမ်းတစ်ချက် ရိုက်ခတ်သွား
တယ်။ သူ့ရဲ့ နှုတ်ခေါင်းထဲမှာလည်း ထုံ
အီအီနိုင်တဲ့ အဖွေးရနံ့တစ်ခု ဖြတ်သန်း
သွားတယ်။

သစ်ခုတ်သမားရဲ့ စိတ်ထဲမှာ
စက္ကန့်ဝက်လောက် သရိုးသရီ ဖြစ်သွား
တယ်။ ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်ရှု
လိုက်တော့ မြင်းနှစ်ကောင်ကလည်း ပုံ
မှန်ပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ပုံမှန်ပါပဲ။

အဲဒီအခိုက် အေးစိမ့်စိမ့်နိုင်တဲ့
ညဉ့်လေတစ်ချက် ရိုက်ခတ်သွားပြန်
တယ်။ ထိုအတူ ဦးခေါင်းထဲတက်က ဆံ

ပင်တွေလည်း ခပ်ယမ်းယမ်း လှုပ်ခါသွား
တယ်။

သစ်ခုတ်သမား သတိထား
လိုက်မိပြီ။ လေဟာ ဆံပင်တွေ အဲဒီ
လောက်အထိ လှုပ်ခါသွားအောင် မတိုက်
ခတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ တစ်စုံတစ်ဦးရဲ့ ပယော
ဂပဲ။

ရုတ်တရက် သူ့နောက်ကျော
ဘက်ဆီက ခပ်ညှင်းညှင်း ရယ်သံတစ်ခု
မိန်းကလေးတစ်ဦးရဲ့ ရယ်သံဆိုတာ ဆေး
ချာတယ်။ သစ်ခုတ်သမား ခပ်ဖြည်းဖြည်း
ပဲ လှည့်ကြည့်မိတယ်။

အဖြူရောင် ဂါဝန်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ရွှေဝါရောင်ဆံပင်နဲ့ မိန်းမ ဖြစ်တစ်ယောက်။ လရောင်ဖြူနဲ့ လိုက်ဖက်လွန်းလှပါရဲ့။

မိန်းမပျိုက သူ့ကို ချစ်စဖွယ် လှောင်ပြီးလေးနဲ့ ကြည့်နေလေရဲ့။ ပြီးတော့ ဥဉ္စအနားကို ခပ်သွဲ့သွဲ့ လျှောက် ထုမ်းလာနေတယ်။ သစ်ခုတ်သမားဟာ မိန်းမပျိုကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေမိတယ်။

“ရှင်... ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားမှာပဲနော်”

မိန်းမပျိုရဲ့စကားက သစ်ခုတ်သမားကို ပိုပြီး ကြောင်စီစီ ဖြစ်သွားစေတယ်။ သစ်ခုတ်သမားဟာ မှင်တက်နေမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှူမြှောက်ဆယ်ရင်း ခပ်အေးအေးပဲ မေးလိုက်တယ်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ဒီတောထဲမှာ နေတဲ့သူပေါ့”

မိန်းမပျိုရဲ့ ဖြေသံ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရိုလွန်ပြီး ပျော်ရွှင်နေသလိုပဲ။ သစ်ခုတ်သမားက အလိုမကျဟန် မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...

“လူတွေပြောတတ်တဲ့ သစ်

တောထဲမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ မင်းလား”

သစ်ခုတ်သမားရဲ့စကားကို ကြားတော့ မိန်းမပျိုက လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်မောတော့တယ်။ ပြီးမှ အနီးက သစ်တုံးတစ်တုံးပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“ဥအချိန် တောနက်ထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့တာနဲ့ တစ္ဆေသရဲ ဖြစ်ရရောတဲ့လားရှင်”

သစ်ခုတ်သမား မျက်ခုံးကို အသာပင့်ပြရင်း မိန်းမပျိုရှုကာ သစ်တုံးတစ်တုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆေးပြင် လိပ်ကို မီးညှိုရင်း မိန်းမပျိုကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး တပ်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဒါဆိုရင် မင်းက တစ္ဆေသရဲမဟုတ်ဘူးပေါ့”

မိန်းမပျို ခပ်တိုးတိုး ရယ်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်စုစုလုပ်ပြီး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်တယ်။

“ရှင်က တစ်မျိုးပဲနော်။ ကျွန်မကိုတွေ့တာ မထူးဆန်းသလိုပဲ တခြားလူသာဆို လန့်ပြေးမှာ သေချာတယ်”

“မင်းက ငါ့ကို ထွက်သွားစေ

ချင်လို့လား”

“ဟင့်အင်း... အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

သစ်ခုတ်သမားက ခေါင်းကို နှစ်ချက်၊ သုံးချက်လောက် ညှိတ်လိုက်ရင်း-

“ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦးကွာ။ မင်းလည်း မင်းအကြောင်းနဲ့မင်း ဒီနေရာကို ရောက်လာတယ်။ ငါလည်း ငါ့အကြောင်းနဲ့ငါ ဒီနေရာကို ရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ တွေ့ကြတယ်။ ဒီအကြောင်းအရာမှာ ကြောက်လန့်စရာ၊ ထူးဆန်းစရာ ဘာများရှိလို့လဲ”

သစ်ခုတ်သမားရဲ့ စကားအဆုံးမှာ မိန်းမပျိုဟာ လေးစားရိုးကျိုးတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ လှမ်းကြည့်ရင်း သစ်ခုတ်သမားဘက်ကို ပိုပြီး လှည့်ထိုင်လိုက်တယ်။

“ရှင်... အဲဒီလို တကယ်ပဲ တွေးမိသလား”

သစ်ခုတ်သမား ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်တယ်။

မိန်းမပျိုဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် တွေးနေသလိုမျိုး သစ်ခုတ်သမားကို စိုက်ကြည့်နေရင်းက ဇီဝ

ရှိရာဆီကို ခပ်တွေတွေလေး လှမ်းငေး
နေတယ်။ သစ်ခုတ်သမားကတော့ သစ်
တောအုပ်ဆီ ငေးမောနေလေရဲ့။

ညဉ့်လေအေးတွေဟာ နှင်းမှုန်
နှင်းစက်တွေကို ပိုမို သယ်ဆောင်လာပြီး
သူတို့နှစ်ဦးအနီးမှာ ဝှေ့ဝှေ့နေတယ်။ ကြယ်
ရောင် ပြုံးပြက်တွေကြားက လဟာ
လည်း ယခင်ကထက် ပိုပြီးဝိုင်းစက်
တောက်ပလာသလို ထင်ရတယ်။

သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
တော့ မီးပုံဆီက မီးပွားတောက်သံကလွဲ
ပြီး ဆိတ်ငြိမ်နေလေရဲ့။

မိနစ်ပိုင်းလောက် တိတ်ဆိတ်
သွားပြီးနောက် မိန်းမပျိုဟာ သစ်ခုတ်သ
မားဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ထွက်တွေတာ
မှန်သွားပြီ သိလား”

“ဘာကြောင့်ပါလိမ့်”
သစ်ခုတ်သမား လှည့်မကြည့်
ဘဲ ပြန်မေးလိုက်သည်။

မိန်းမပျိုဟာ သူ့ရဲ့ ပါးပြင်ကို
လက်ချောင်းတွေနဲ့ ပွတ်သပ်ရင်း တခဏ
တွေ့နေတယ်။ ပြီးတော့မှ...

“ကျွန်မ ပြောမပြတတ်ဘူး ဖြစ်

နေတယ်။ တစ်ခုခုကြောင့်ပဲ မှတ်လိုက်
ပါတော့လေ။ ခုလည်း ရှင့်နဲ့ကျွန်မ စကား
အတူ ပြောနေပြီပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

စကားဆုံးသွားတဲ့အခါ မိန်းမပျို
ဟာ သစ်ခုတ်သမားကို ခပ်နီရဲ မျက်လုံး
တွေနဲ့ ငေးကြည့်နေတယ်။ သစ်ခုတ်သ
မားလည်း မိန်းမပျိုကို ပြန်ကြည့်နေ
တယ်။

အကြည့်နှစ်ခုကြားက ဆုံဆုံ
မှု အဓိပ္ပာယ်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် မခေါ်
ကျူးနိုင်ကြဘူး။ နှစ်ပေါင်းများစွာဆီက
တည်းက ခင်မင်ပေါင်းဖော်ခဲ့ရသူတွေ

ခံစားနေရတာပါ။

သစ်ခုတ်သမားဟာ မိန်းမပျိုဆို
ကနေ အကြည့်ကို လွှဲလိုက်တယ်။
မိန်းမပျိုကလည်း ခေါင်းကို ဝှံ့လိုက်ပြီး
သူမရဲ့ဂရုစိုက်မှုကို ပွတ်သပ်ကြည့်နေလေ
ရဲ့။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ ရွှေဝါရောင်ဆံနွယ်
တွေကို လက်ချောင်းတွေနဲ့ ဆွဲယူပွတ်
သပ်ရင်း ကောင်းကင်ကို ပြုံးယောင်
ယောင်လေအေး ငေးနေလေရဲ့။

လေပြည်အေးတွေ ရောနေတဲ့
ဆောင်းဦးညရဲ့ ချမ်းစိမ့်မှုဟာ သူမနဲ့ ဘာ
မှ မသက်ဆိုင်လေလို့ပဲ။

မိနစ်ပိုင်းလောက် တိတ်ဆိတ်
သွားပြီးနောက် သစ်ခုတ်သမားဟာ ထိုင်
ရာကထပြီး လှည်းအိမ်ဘက်ဆီ ဦးတည်
လျှောက်လိုက်တယ်။

“ရှင် . . . ဘယ်သွားမလို့လဲ
ဟင်”

မိန်းမပျိုက သစ်တောအုပ်ဆီ
ငေးမောနေရာက လှည့်ကြည့်ရင်း မေး
တယ်။ သစ်ခုတ်သမားက လည်ပြန်
လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“လှည်းအိမ်ထဲမှာ ရိုင်ဖယ်
သေနတ်တစ်လက် ပါတယ်။ တော

ကောင်တွေရန်က ကြောက်ရတယ်ကွ။
အနားမှာ ယူထားမလို့လေ”

“ဒီညအတွက် ရှင့်ရဲ့ အဲဒီ
သေနတ်ဆိုတာကြီး မလိုအပ်ပါဘူးရှင်”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ မင်းက
တောကောင်တွေကို မကြောက်ဘူးလား။
ဒီကောင်တွေက အမှတ်မထင် ဝင်လာ
တတ်တယ်”

“ဟင်အင်း...မလိုအပ်ပါဘူး။

ဒီည ရှင့်အနားမှာ ကျွန်မ ရှိနေတယ်
လေ။ ရှင့်ရဲ့သေနတ် တကယ် မလိုအပ်
ပါဘူး”

သစ်ခုတ်သမားဟာ မိန်းမပျိုကို
စိတ်ပျက်သလို ကြည့်လိုက်ရင်း စကား
ကို ပြန်ဆက်တယ်။

“ဒါဆိုရင်လည်း မင်း အဆာ
ပြေ တစ်ခုခုမစားချင်ဘူးလား။ လှည်းအိမ်
ထဲမှာ ပေါင်မုန့်ထုပ်တွေပါတယ်။ ငါ
သွားယူပေးမယ်လေ”

“ဟင်အင်း...ကျွန်မ မဆာပါ
ဘူး။ ပြီးတော့ ချမ်းလည်းမချမ်းဘူး။ ဒီ
မီးပုံလေးရှိရင်ပဲ ကျေနပ်ပြီ”

မိန်းမပျိုက ချစ်စဖွယ် အပြုံး
တစ်ခုနဲ့အတူ ခပ်နွဲ့လေး ပြန်ပြောတယ်။

သစ်ခုတ်သမား သက်ပြင်း
တစ်ချက်ချလိုက်ရင်း ပြန်လှည့်လျှောက်
လိုက်ပြီး သစ်တုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။
ပြီးတော့ မိန်းမပျိုကို သေသေချာချာ စိုက်
ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အဲဒါပဲပေါ့ မင်းနဲ့ငါရဲ့ ကွာခြား
ချက်”

“ရှင်...ဘာကွားခြားချက်လဲ
ဟင်”

မိန်းမပျိုက မျက်လုံးအပိုင်းသား
နဲ့ ပြန်မေးတယ်။

သစ်ခုတ်သမားက သစ်တော
အုပ်ဘက်ဆီ တစ်ချက်ငေးကြည့်လိုက်
ရင်း...

“ငါက မုဆိုး မဟုတ်ပါဘူး။

သစ်ခုတ်သမားပါ။ ဒါပေမဲ့ တောထဲ၊
တောင်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်
ဖို့ သေနတ်တစ်လက်ဆိုတာ လိုအပ်
တယ်။ မင်းကကျတော့ နနယ်တဲ့ မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး လက်နက်
မလိုအပ်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ မင်းဟာက
လူသားစင်စစ်ကော ဟုတ်သေးရဲ့လား”

မိန်းမပျိုက ခေါင်းငုံ့ပြီး အားရ
ပီးရ ပြုံးရှာတယ်။ ပြီးတော့မှ...

“ရှင်က အမေးအဖြန်း ထူလိုက်တာ။ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပဲ။ ဒါလေး တစ်ခုပါပဲ”

သစ်ခုတ်သမားက ခေါင်းကို တံဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး မိန်းမပျိုရဲ့ အဖြေစကားကို လက်ခံလိုက်တယ်။

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ လူည်းအိမ်ထဲက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဟာ မင်းကို ချိန်နဲ့ ဖြစ်သွားမလားလို့ပါ။ မင်းကို ငါ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခွဲတဲ့နဲ့”

မိန်းမပျိုဟာ သစ်ခုတ်သမားရဲ့ စကားကို ဂရုပြုမနေတော့ဘဲ မီးပုံထဲကို သစ်ကိုင်းခြောက် ခပ်သေးသေးလေးတွေ ထိုးထည့်နေလေရဲ့။

သစ်ခုတ်သမားဟာ မြက်ခင်းပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်နောက် ပစ်ရင်း သစ်တုံးကို ကျော့ပို့ပြီး လှဲအိမ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကောင်းကင်က ဝိုင်းစက်နေတဲ့ လမင်းကို ငေးမောလိုက်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှို့ဖွာရှိုက်လိုက်တယ်။

လရောင်ဖြူနဲ့ မီးပုံဆီက နီးကုန်းကုန်းအလင်းရောင် ရောထွေးသလို ရောက်နေတဲ့ မိန်းမပျိုရဲ့ ကျော့ရှင်းထူး

ဟာ သစ်ခုတ်သမားရဲ့ စိတ်အစဉ်ကို
ကြည့်နဲ့ဆွတ်ပုံနေစေခဲ့တယ်။

ညဉ့်လေပြည်တွေ ဝေဝဲသွား
တိုင်း မီးပုံဆီက မီးညွန့်တွေ ယိမ်းနဲ့နေ
ကြသလို မိန်းမပျိုရဲ့ ရွှေဝါရောင် ဆံနွယ်
တွေဟာလည်း လေသင့်ရာဆီ လွန်လွှား
သွားကြတယ်။ ဂါဝန်ဖြူရဲ့ အနားစတွေ
ဟာလည်း တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်နေကြ
လေရဲ့။

သစ်ခုတ်သမားကတော့ လ
ရောက်အောက်မှာ ကဗျာဆန်လွန်းတဲ့
ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရှုနေရသလိုပါပဲ။

လသာညရဲ့ ဖြစ်တည်မှု အား
ထုံးဟာ မိန်းမပျိုရဲ့ ပျိုခြစ်နယ်မှုကို ပိုပြီး
ဆောက်ပလာအောင် ကူညီပို့သက်သက်
ဖြစ်နေသလားလို့ တွေးထင်နေမိတယ်။

သစ်ခုတ်သမားဟာ အတွေးစ
တွေကို ဖြတ်ပြီး လဲ့အိပ်နေရာက ထ
ထိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီ
ထ သစ်တုံးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး မီးလှုံနေတဲ့
ရွှေဝါရောင် ဆံနွယ်ပိုင်ရှင် မိန်းမပျိုရဲ့
မျက်နှာကို ကြည့်နေမိတယ်။

သူမဟာ သူ့ဆီကို ဖိတ်ခေါ်ခြင်း
ဆိုတဲ့ ရောက်လာခဲ့တယ်။ သစ်ခုတ်သ

မားရဲ့ စိတ်ထဲမှာလည်း ကြောက်ရွံ့တုန်
လှုပ်ခြင်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ သေသေချာချာ
သတိထားမိတာကတော့ မိန်းမပျိုရဲ့
အသားအရေဟာ ပါးလွှာတဲ့ ဇာပဝါကို
သိပ်ပါပဲ။

သူမ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ဂါဝန်စ
ထက်တောင် ပါးလွှာလွန်းနေသလို ထင်
မိတာပါပဲ။

သစ်ခုတ်သမားရဲ့ စိတ်အစဉ်
မှာ ကျင်ခနဲ ကျင်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွား
တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဝင်လာတဲ့အတွေး
စတွေကို ထပ်ပြီး ဖြတ်ချလိုက်ပြန်တယ်။
ပြီးတော့ မွန်းတည့်ခါနီးဖြစ်နေတဲ့ လရှိရာ
ဆီ တစ်ချက်မော့ကြည့်မိတယ်။

မိန်းမပျိုကလည်း လမွန်းတည့်
ခါနီး နေတာကို သိပုံပေါ်ပါတယ်။

“ရှင် ကျွန်မကို ပြန်စေချင်ပြီ
လား။ လမွန်းတည့်တာနဲ့ ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်
ဘူးနော်”

မိန်းမပျိုရဲ့ တန်ပြန်စကား
ကြောင့် ဒီတစ်ခါမှာတော့ သစ်ခုတ်သမား
ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ အားရပါးရ ပြန်လိုက်
မိတယ်။

“ဘယ်ကလာကွာ။ ငါ မင်းကို

ဘယ်ပြန်စေချင်ပါ့မလဲ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်က
သစ်ခုတ်သမား မဟုတ်လား။ မင်းနဲ့မှ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်သူနဲ့ပဲ တွေ့တွေ့ ငါ
အတွက် စကားပြောဖော်ရတာပေါ့။ မင်း
ကိုပဲ အားနာမိတာပါ။ မင်းက မိန်းက
လေးလေ”

မိန်းမပျိုက ရှက်ပြီးတစ်ချက်
ပြုံးလေရဲ့။ “ဟာ တစ်ယောက်စိတ်ကို
တစ်ယောက် မြင်သွားပြီဆိုတာကို သူတို့
နှစ်ဦးစလုံး သိနေကြလေရဲ့။

သစ်ခုတ်သမားဟာ ဆေးပြင်း
လိပ် မီးခိုးတွေကို ခပ်ပျင်းပျင်း မှုတ်ထုတ်
လိုက်ပြီးတော့...

“မင်း တစ်ခုကံကောင်းတာက
မှဆိုတွေနဲ့ မတွေ့လို့၊ သူတို့နဲ့သာတွေ့ရင်
မင်းကို သေနတ်တွေနဲ့ ဝိုင်းပစ်ကြလိမ့်
မယ်”

မိန်းမပျိုက ခေါင်းကိုခါပြီး ငြင်း
တယ်။

“သူတို့တစ်တွေနဲ့ ကျွန်မ
ဘယ်တော့မှ တွေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။
ကျွန်မက ရှင်နဲ့ပဲ တွေ့ချင်လို့ ထွက်လာ
တဲ့ ဥစ္စာ”

သစ်ခုတ်သမားက မိန်းမပျိုရဲ့

အဖြေကို သိပ်မကျေနပ်ချင်ဘူး ဖြစ်သွား
တယ်။

“ငါက မင်းလို မိန်းကလေးမျိုး
တန်ဖိုးထားရလောက်တဲ့ အခြေအနေမျိုး
ရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့။ ရှင်ပဲ စောစောက
ကျွန်မကို ပြုံးပြခဲ့ပြီးပြီလေ”

သစ်ခုတ်သမား အံ့သြသွားမိ
တယ်။

“အဲဒါ မင်းလိုချင်တာလား”

“ဒါပေါ့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပြုံးပြ
ခြင်းဟာ ခင်မင်မှု၊ လုံခြုံနှေးကွေးမှုကို

ကိုယ်စားပြုတယ်လေ”

ဒီတစ်ခါမှာတော့ သစ်ခုတ်သ

မား အသေအချာ စဉ်းစားလိုက်မိတယ်။

မိန်းမပျိုဟာ သူ့ဆီက တစ်စုံတစ်ခုကို
လိုချင်နေသလားလို့ ထင်လာမိတယ်။

ပြီးတော့ မိန်းမပျိုဆီမှာ သူ့ဘယ်လိုမှ
လွန်ဆန်လို့မရတဲ့ စွမ်းအားတစ်ခု ရှိနေ
တာကို သတိပြုမိလာသလိုပဲ။

အဲဒီတော့ သစ်ခုတ်သမားရဲ့

စိတ်ထဲမှာ မိန်းမပျိုဟာ တောစောင့်နတ်

သမီးများလားလို့ တွေးထင်လာမိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မိန်းမပျိုဆီက

သက်ပြင်းချသံတစ်ချက် ကြားလိုက်သ
ရဲ့ ပြီးတော့ သစ်ခုတ်သမားကို ခပ်ရုဏ
ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်...ကျွန်မကို သတ်မှတ်
တာ အဲဒါပဲလား။ ဒွီဟာဖြစ်ရုံပဲလား
တောစောင့်နတ်သမီးစင်စစ်ပဲလို့ ရှင်
တင်းတင်း မသတ်မှတ်ရဲဘူးလား။ နေ
ဟာ ပြတ်သားရဲရင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်
ပါ”

မိန်းမပျိုရဲ့ အသံဟာ ပြတ်သား
သလိုတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခု
မချင်မရဲ ဖြစ်နေသေးသလိုပဲ။ သစ်ခုတ်

သမားကလည်း သူ့စိတ်ထဲက သတ်
ဆတ်ချက်ကို သူမ သိသွားတဲ့အတွက်
တုန်လှုပ်မှုလည်း မဖြစ်မိပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ပြတ်သားတဲ့ သတ်မှတ်
ချက်ကို သူလည်း မပေးရဲတော့ဘူးလေ။

“ထားလိုက်ပါတော့ရှင်။ ဂျွန်မ
ရှင်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးသလို
ဖြစ်သွားပြီ”

မိန်းမပျိုက နှမ်းလျှော်မျက်နှာနဲ့
ပြန်ပြောရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ညဉ့်
လေပြည်တွေကို ဝဝကြီးရှုရှုလိုက်
တယ်။ ပြီးတော့ သစ်ခုတ်သမားကို နှစ်
သိမ့်တဲ့ အပြုံးမျိုး ပြုံးပြတယ်။

“ကဲပါရှင်... လာပါ။ ကျွန်မတို့
ဒီအနီးအနားမှာ အညောင်းအညာပြေ
လမ်းလျှောက်ကြတာပေါ့”

မိန်းမပျိုက မူမူစိတ်နဲ့လေးပြုံးရင်း
သစ်ခုတ်သမားကို ကြည့်နေလေရဲ့။

သစ်ခုတ်သမားလည်း သစ်တုံး
ပေါ်က ထပြီး မိန်းမပျိုအနီးမှာ ရပ်လိုက်
တယ်။ သူ့ဆီမှာ ပြောစရာစကားမရှိသလို
ဖြစ်နေတော့ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုဖွာရင်း သစ်
တောအုပ်တွေဆီကိုပဲ ငေးနေလိုက်မိ
တယ်။

“ရှင်ကိုလေ ကျွန်မက တစ်
ယောက်တည်းသမားလို့ပဲ ထင်ခဲ့မိတယ်။
ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း
နေတတ်တာကို ပြောတာပါ။ ခုတော့
အဲသလို မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ဆီမှာ ချစ်ရ
မယ့်သူတွေ အများကြီးပဲနော်”

မိန်းမပျိုက အားတုတ်အားနာလေ
သံနဲ့ သစ်ခုတ်သမားကို ပြောတယ်။ သစ်
ခုတ်သမားဟာ မိန်းမပျိုရဲ့စကားကြောင့်
မျက်မှောင် နည်းနည်းကြုတ်သွားလေရဲ့။

“ငါ့ဟာ တစ်ယောက်တည်းသ
မား မဟုတ်ဘူးလို့ မင်းဘာလို့ ပြောနိုင်
တာလဲ”

“ရှင်က ဒွီဟဖြစ်နေတာကိုး။
ကျွန်မကို တောစောင့်နတ်သမီးပါလို့ တိ
တိကျကျ မသတ်မှတ်ဘဲ ထင်ရုံပဲထင်
မတာလေ။ ရှင် ကျွန်မကို စိတ်မှမဝင်
စားဘဲ”

အမှန်ပါပဲ။ သစ်ခုတ်သမားဟာ
မိန်းမပျိုကို စိတ်ဝင်စားမှု မရှိခဲ့ဘူး။ မိန်းမ
ပျိုရဲ့ အလှအပကို ယောက်ျားဆန်ဆန်ပဲ
ခံစားကြည့်နေမိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သစ်ခုတ်
သမားရဲ့ ရင်ထဲမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မခံ
စားဘူးတဲ့ အပျော်စိတ်တွေ စီစဉ်နေတာ

တော့ ငြင်းလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။
သစ်ခုတ်သမားဟာ မိန်းမပျိုကို
အားနာစိတ်နဲ့ စကားကို အားယူပြီး
ပြောလိုက်တယ်။

“ငါ့ရဲ့ ဘဝက မင်းထင်သ
လောက်ပဲ ပျော်စရာမကောင်းသေးပါဘူး။
ငါ့မှာ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ တချို့တော့ ရှိ
တယ်။ တချို့ကတော့ သားမယားတွေနဲ့
ပေါ့။ တချို့ကတော့ ငါ့လို တစ်ကိုယ်
တည်း သမားတွေပေါ့။ သူတို့နဲ့ ငါက
အရမ်းကြီး ချစ်ကြခင်ကြတယ်တော့
မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်
ကိုင်ရင်း အေးတိအေးစက်ကြီးပါကွာ”

သစ်ခုတ်သမားက စကားကို
ခဏရပ်ပြီး ရှေ့ကို ခြေလေးငါးလှမ်း
လောက် လျှောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့
မိန်းမပျိုဘက် ပြန်လှည့်လိုက်တယ်။

“ဒါပေမဲ့... ငါလည်း မင်းနဲ့တူ
လို့လားတော့ မသိဘူး။ ရွာရဲ့အစွန်မကျ
တကျမှာ တဲလေးတစ်လုံးနဲ့ပဲ တစ်
ယောက်တည်းနေတယ်။ အဲဒီတဲက ငါ
မိဘတွေထားခဲ့တဲ့ တဲပေါ့”

မိန်းမပျိုဟာ သစ်ခုတ်သမားရဲ့
ဘဝအကြောင်း သိလိုက်ရတဲ့အတွက်

ကျေနပ်သွားပုံပေါ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘာ
မေးခွန်းမှ ထုတ်မနေတော့ဘဲ လရောင်
လွှမ်းတဲ့ သစ်တောအုပ်တွေဆီ လက်
ပိုက်ရင်း လှမ်းငေးနေလေရဲ့။

အဲဒီနောက် အချိန် အခိုက်
အတန်တစ်ခုအထိ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး
တိတ်ဆိတ်နေခဲ့တယ်။

ကောင်းကင်က လမင်းဟာ
မွန်းတည့်ရာကနေ အနောက်အရပ်ဆီကို
မသိမသာလေး တိမ်းညွတ်ကျလာနေပြီ။
တိမ်မှိုင့်တိမ်တန်းတချို့လည်း ကောင်း
ကင်မှာ ပြေးလွှားနေလေရဲ့။

ဆောင်းဦးညရဲ့ လေပြည်အေး
တွေကတော့ သူတို့နှစ်ဦးအနီးမှာ ဝှေ့ဝဲ
တိုက်ခတ်နေဆဲပါပဲ။ ရံဖန်ရံခါ လေပြည်
တွေထဲမှာ မီးပုံဆီက မီးပွားမှန်တွေ
လည်း လွင့်မျောပါလာကြတယ်။ ခပ်လှမ်း
လှမ်း သစ်ပင်အောက်နားဆီက လည်း
အိမ်မှ ချည်ထားတဲ့ မြင်းနှစ်ကောင်က
တော့ အိပ်မောကျနေဆဲပေါ့။

လရောင်လွှမ်းတဲ့ သစ်တောအုပ်
တွေဆီက တောပန်းရနံ့တွေ သူ့အနား
ကို ဝှေ့ဝဲလာချိန်မှာ သစ်ခုတ်သမား တစ်
စုံတစ်ရာကို သတိထားလိုက်မိတယ်။

အဲဒါကတော့ မိန်းမပျိုရဲ့ ကျော့ရှင်ထူး
မှဟာ လပြည့်ညနဲ့ တစ်ထပ်တည်း
နေတာပါပဲ။

ချမ်းစိမ့်မှု ပိုကဲလာနေတော့
သစ်ခုတ်သမားဟာ သူ့ရဲ့ရှာကင် ကြေး
သီးတွေကို ခပ်ဖြန့်ဖြန့်ပဲ တပ်လိုက်တာပဲ။
ပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဂျာကင်အိတ်
ထဲ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် လေကို တဝင်
ရှူရှိုက်လိုက်ပြီး စကားစလိုက်တယ်။
“ငါ့ဘဝမှာ ဒီလိုညမျိုး ရှောင်
လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ကို ထင်မထား

ဘာ၊ ပြီးတော့ ပျင်းရိပြီးငွေ့စရာ
ကောင်းတဲ့ ဂိုဏ်းအတွက် အပျော်တစ်ခု
ချူးလိုက်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ ငါနဲ့
အမြဲတမ်းလာတွေ့မှာ မဟုတ်တာ”

မိန်းမပျိုက သစ်ခုတ်သမားရဲ့
စကားကို ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပဲ တုံ့ပြန်လိုက်
တယ်။

“ရှင် ကျွန်မကို ရှောင်နေပါ
လား။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ လသာညတွေကို
ချစ်တာချင်း တူတယ်နော်။ ရှင် ရှောင်

နေစရာမလိုပါဘူး။ တစ်ကြိမ်တည်း တွေ့
တာထက် အမြဲတမ်းတွေ့နေဖို့က ပိုပြီး
လွယ်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ကွာ မင်းဟာ လူသား
စင်စစ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ငါ့ကို လှည့်စားချင်
နေတာပါ”

မိန်းမပျိုက သစ်ခုတ်သမားရဲ့
စကားကို ဂရုမပြုဘဲ ဆက်ပြောတယ်။

“ရှင်ဟာ တောတောင်ရှုခင်းကို
ချစ်တဲ့သူပါ။ စဉ်းစားကြည့်လိုက် စမ်းပါ။

သစ်ခုတ်သမားနဲ့ တောစောင့်နတ်သမီး
ဆိုတာ ဘာထူးလို့လဲ။ နှစ်ယောက်စလုံး
တစ်သားတည်းကျနေတာပဲ။ ရှင်လည်း
ကျွန်မ၊ ကျွန်မလည်း ရှင်ပဲလေ”

သစ်ခုတ်သမား စိတ်မရှည်ချင်
သလို ဖြစ်သွားတယ်။

“အဲဒါဆို မင်းနဲ့ငါက ဒီနေရာ
မှာ ဘာလုပ်နေတာတုန်း။ ငါ မင်းနေရာ
မှာ တစ်လှည့်နေပေးရမှာလား”

မိန်းမပျို အားရပါးရပြုံးရင်း

ခေါင်းခါခြင်းတယ်။ ပြီးတော့မှ ရယ်ကျဲ ကျဲအသံနဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။

“ရှင်ပဲ ကျွန်မကို တောစောင့် နတ်သမီးလို သတ်မှတ်ခဲ့တာပဲ ဥစ္စာ။ ရှင်ကို ကျွန်မ သစ်ခုတ်သမားလို့ မပြော ရသေးပါဘူးနော်”

သစ်ခုတ်သမား စိတ်ပျက်လက် ပျက်နဲ့ ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

“ငါက စိတ်ထဲကပဲ သတ်မှတ် တာလေ။ မင်းက ဘယ်လိုလုပ် သိသွား ရတာလဲ။ မင်းက လူမှ မဟုတ်တာ”

သစ်ခုတ်သမားရဲ့ လေသံမှာ ငေါ့သံ နည်းနည်းပါသွားတယ်။ မိန်းမပျို က မျက်နှာပိုးကိုသတ်ပြီး ကောင်းကင် ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

“ဟိုးမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဝိုင်း စက်နေအောင် သာနေတဲ့ လ။ ပြီးတော့ ရှင်၊ ပြီးတော့ သစ်ခုတ်တဲ့ ပုဆိန်တွေ၊ စားတွေ၊ လှည်းအိမ်နဲ့ မြင်းနှစ်ကောင်၊ ပြီးတော့ မီးပုံလေးတစ်ပုံ၊ အဲဒီ လည်ပတ် မှုတွေထဲမှာ ရှင် ကျွန်မကို တစ်သား တည်း ထည့်မတွက်သေးဘူး။ ရှင်ကို ကျွန်မ လေးစားပါတယ်။ မှန်ပါတယ်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာ တစ်သားတည်းကျပြီး

သား ဥစ္စာ။ တွေနေလို့ ဘာထူးမှာလဲ”
မိန်းမပျိုရဲ့လေသံဟာ ဖျော့

တော့နှမ်းလျှော့ အဆုံးသတ်သွားခဲ့ တယ်။ သစ်ခုတ်သမားဟာ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု ခိုဝင်သွားသလို ထင်လိုက် တယ်။ မိန်းမပျိုကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့် လိုက်ရင်း နောက်ကို ပြန်လှည့်လျှောက် လိုက်ပြီး သစ်တုံးမှာ ပြန်ထိုင်နေလိုက် တယ်။

သူ သိလိုက်တယ်။ အဲဒါက တော့ မိန်းမပျိုကို တစ်စုံတစ်ရာတော့ ပြန်ပေးရပါလိမ့်မယ်။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ တွေ့ဆုံ မှုကို အချည်းနှီးအဖြစ်ခံလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ဒါဟာ မတော်တဆ တွေ့ဆုံခြင်းမျိုးပါပဲ။ ဘယ်သူ့ခေါ်မှာမှ မရိုးသားမှု မပါဝင်ခဲ့ပါ ဘူး။

သစ်ခုတ်သမား သတိပြုမိချိန် မှာတော့ မိန်းမပျိုဟာ သူ့ရဲ့ရှေ့ဆီက သစ်တုံးပေါ်မှာ စူးစမ်းတဲ့လေသံနဲ့ စကားစလေရဲ့

“ရှင် လပြည့် ညနေတွေကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မနဲ့ မတူဘူးနဲ့ တူ တယ်နော်”

“တူပါတယ်။ လပြည့်ညတွေကို

ချစ်နေမှတော့ အတူတူပဲပေါ့”
သစ်ခုတ်သမားဟာ မိန်းမပျို

ခပ်တွေတွေပဲ ကြည့်နေလိုက်မိတယ်။
“ရှင်ဟာ သစ်ခုတ်သမားဆိုလေ မယ့် တက်ကြွမှုရှိတယ်နော်။ တခြားသူ တွေနဲ့ မတူဘူး။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ လပြည့်နေ့တွေမှာ ရွာကိုမပြန်ဘူး။ တောထဲမှာပဲ ညအိပ်တတ်တယ်။ အဲဒီ တော့ ရှင်အနားမှာ အပေါင်းအဖော်ဆီ တာ ကျွန်မတော့ အဲဒီ မြင်းနှစ်ကောင် ရယ်၊ လပြည့်ညရယ်။ အဲဒါပဲ မြင်မိတာ ပဲ”

သစ်ခုတ်သမားဟာ အိပ်မော ကျနေတဲ့ မြင်းနှစ်ကောင်ဆီ လှမ်းကြည့် လိုက်မိတယ်။

“ဟုတ်တယ်ကွ။ အဲဒါဟာ ငါ့ အပေါင်းအဖော်တွေပဲ။ တကယ်တမ်းမှာ ငါ့ဘဝက အတော်ကို ပျင်းရိညည်းတွေ ရာကောင်းတဲ့ ဘဝထဲက တစ်ခုပါကွာ”

မိန်းမပျိုက မွန်းလွဲနေပြီဖြစ်တဲ့ လကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်တယ်။

“ရှင်ကတော့ ထင်နေလိမ့်မယ် ရှင်ကို ကျွန်မ လှည့်စားနေတယ်လို့သိ အမှန်ကိုပြောရရင် ရှင် တွေ့ချင်တယ်ဆို

မင်း ကျွန်မတို့ အမြဲတမ်း တွေ့နေရမှာ
။ ရှင်မတွေ့ချင်ဘူးဆိုရင်တော့ ဘယ်
တော့မှ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။
ရှင်စိတ်ဆန္ဒက အဓိကပါ။”

အဲဒီစကားကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး
အကြည့်ချင်းဆုံသွားတယ်။ မိန်းမပျိုက
စကားကို ဆက်လိုက်တယ်။

“ရှင်အနားမှာ ကျွန်မ ရှိနေခဲ့
တာ ဒီတစ်ညတည်း မဟုတ်ဘူး။ ငါးည
မြောက်သွားခဲ့ပြီ။ ရှင်အနားမှာ လပြည့်
ညတိုင်း ကျွန်မ ရှိနေတာ။ ဒီညဆို ငါး
ညမြောက်ပေါ့။”

မိန်းမပျိုရဲ့စကားအဆုံးမှာ သစ်
ခုတ်သမားရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး အကြော
အချဉ်တွေ တဖျင်းဖျင်း ထသွားတယ်။
မိန်းမပျိုဟာ သူ့အနားမှာ ရှိမှရှိလေးရဲ့
လားလို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ မိန်းမ
ပျိုကတော့ သူ့ကို ခပ်အေးအေးလေးပဲ
မြန်ကြည့်နေတယ်။

သစ်ခုတ်သမားရဲ့ မျက်လုံးထဲ
မှာ လရောင်လွှမ်းတဲ့ သစ်တောအုပ်
တွေရယ်၊ သူ့ အချစ်တော် မြင်းကြီးနှစ်
ကောင်ရယ်၊ ပြီးတော့ လပြည့်ညတွေ။
အဲဒါတွေ ဘယ်ပျောက်သွားကြပါလိမ့်။

သူ့အနားမှာ ဂါဝန်ဖြူနဲ့ မိန်းမပျိုပဲ ရှိ
တော့သလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ လကွယ်
ညတွေကို ဖယ်လိုက်ရင် သူမ သူ့ကို
သိနေခဲ့တာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိလောက်ပြီ။

သစ်ခုတ်သမား သစ်တုံးပေါ်က
ထပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်တယ်။ ပြီး
တော့ လရောင်လွှမ်းနေတဲ့ သစ်တော
အုပ်တွေဆီ ငေးနေမိတယ်။ မိန်းမပျိုက
တော့ သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေလေရဲ့။

သစ်ခုတ်သမား ကောင်ကင်ကို
မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဝိုင်းစက်နေတဲ့ လ
ဟာ အနောက်ဘက်ကို တော်တော်
လေးကွာလာနေပြီ။ မိန်းမပျိုရှိရာဆီ လှမ်း
ကြည့်လိုက်မိတယ်။

မိန်းမပျိုဟာ သစ်တုံးပေါ်ကထ
ပြီး သူ့အနားကို လျှောက်လာတယ်။
သစ်ခုတ်သမားဟာ မိန်းမပျိုကို သနား
ကြည့်နဲ့ ကြည့်နေမိပြီလားလို့ သူ့ကိုယ်
သူ တွေးနေမိတယ်။

မိန်းမပျိုဟာ သူ့အနားမှာ ရပ်
နေရင်း ရှုခင်းတွေကို ငေးမောနေလေရဲ့။

သစ်ခုတ်သမားဟာ မိန်းမပျိုနဲ့
အတူစကားပြောခဲ့တာတွေကို ပြန်တွေး
နေမိတယ်။

ဒါတွေဟာ အိမ်မက်မှ မဟုတ်
ဘဲ။

မိန်းမပျိုဟာ မြက်ပင် ရေးရေး
လေးတွေကို သူမရဲ့ ခြေဖဝါးနဲ့ ဖွတ်တိုက်
ကစားနေတယ်။ ဆောင်းဦးည လပြည့်
တွေ တိုက်ခတ်လိုက်တိုင်း ဂါဝန်ဖြူရဲ့
အနားစတွေဟာလည်း သစ်ခုတ်သမား
ရဲ့ ဘောင်ဘီ အောက်နားစရှိရာဆီ ဖွတ်
တိုက်ကျီစယ်နေကြလေရဲ့။

သူတို့နှစ်ဦးဟာ အနီးကပ်ဆုံး
ရပ်နေပြီး လရောင်လွှမ်းတဲ့ သစ်တော
တွေကို ငေးမောနေကြတာပါ။

ကောင်ကင်က လမင်းကတော့
အနောက်အရပ်ဆီကို ပိုပြီး ကျလာနေ
ပြီ။ အမှောင်ကြီးစိုးနေဆဲ ဆိုပေမယ့်
အရှုလက်ကွင်းဖိုက နီးကပ်လာနေပြီလေ။
တောက်ပနေတဲ့ ကြယ်တွေလည်း
ယုတ်လျော့လာနေကြပြီ။

မိန်းမပျိုဟာ ပင့်သက်ကိုရိုက်
ရင်း ညဉ့်လပြည့်တွေကို ရှုရိုက်လိုက်
တယ်။ ပြီးတော့ သစ်ခုတ်သမားကို
ကိုယ်ချင်းစာတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်
လိုက်တယ်။

“ရှင်ဆီမှာ ဘာတွေရှိသလဲလို့

ကျွန်မမေးရင် ရှင် ဘယ်လိုဖြေမလဲဟင်”

သစ်ခုတ်သမား ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါလိုက်တယ်။

“မရှိပါဘူး။ ငါ့ဆီမှာ ဘာမှကို မရှိတာ။ ငါ့တဝက် ခပ်ရှင်းရှင်းကြီးပါကွာ။ မင်းက ငါ့ကို ဘာများ ကူညီချင်နေလို့ ပါလိမ့်။ မင်းနဲ့ငါက အတူတူပဲဆို”

မိန်းမပျိုက သစ်ခုတ်သမားနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လေးနက်တည်ကြည်ပြီး ခွဲနဲ့တဲ့လေသံနဲ့ ပြောလာတယ်။

“ရှင် ကျွန်မနဲ့ အချိန်းအချက် တစ်ခုလောက် မလုပ်ချင်ဘူးလား ဟင်။ လာမယ့် လပြည့်ညမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညမှာ ရှင်ရဲ့ သစ်ခုတ်တဲ့လက်နက်တွေ ယူမလာစေချင်ဘူး။ ကျွန်မအတွက် သီးသန့်ပဲ လာတွေ့စေချင်တယ်”

သစ်ခုတ်သမား မိန်းမပျိုစကားကို လက်ခံဖို့ တွန့်ဆုတ်နေတယ်။ သူကတော့ လပြည့်ညတိုင်း တောထဲမှာ အိပ်နေကျပဲ။ ဒါပေမဲ့ လာမယ့် လပြည့်ညကို မိန်းမပျိုအတွက် သူ့ဘက်က ပေးရလိမ့်မယ်။ အဲဒီအတွက် သူ ဘာတွေ

ကို ဖြတ်ကျော်ရမလဲဆိုတာ သူမသိဘူး။

မိန်းမပျိုက သစ်ခုတ်သမားကို ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေပြီး စကားကို ဆက်ပြန်တယ်။

“ရှင် ကျွန်မနဲ့ အချိန်းအချက် မလုပ်ချင်ဘူးလား ဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ စဉ်းစားနေတာပါ။ ငါ ဘာပြောရမှန်း မသိဘူး။ ငါ အနားမှာ မင်းရှိနေတာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားလို့ ငါ ဒွိဟဖြစ်နေတာပါ”

“ရှင်အနားမှာ ကျွန်မ တကယ်ရှိနေတာပါ။ ရှင် ကျွန်မကို စိတ်မဝင်စားသေးပါဘူး။ အဲဒါဆို လာမယ့် လပြည့်ညမှာ ရှင် ကျွန်မအတွက် ရည်စူးပြီး လာခဲ့ပါလား။ ကျွန်မကို ရှင် တွေ့ဖူးသွားအောင်လေ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်။ ရှင် ကျွန်မကို မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ကျွန်မလည်း ရှင်ကို မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

မိန်းမပျိုဟာ ပြောနေရင်းက သစ်ခုတ်သမားနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေရာက ဖယ်လိုက်ပြီး ရှေ့ကို နှစ်လမ်းသုံးလမ်းလောက် လျှောက်လိုက်တယ်။

သစ်ခုတ်သမား စဉ်းစားနေတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးစကားပြောနေကြတာကလွဲလို့ မတွေ့ကြသေးဘူး။ လာမယ့် လပြည့်ညမှာ သူတို့ ဘယ်လိုစိတ်ချိန်းနဲ့ တွေ့ကြမလဲ။ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။

မိန်းမပျိုက သစ်ခုတ်သမား လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်... ကျွန်မကို တကယ် မတွေ့ဖူးချင်ဘူးလား ဟင်။ ရှင် ကျွန်မအချိန်းအချက် မလုပ်ချင်ဘူးလား။ အဲဒါဆို ကျွန်မတို့ မတွေ့ကြရုံပေါ့။ ရှင် စိတ်ဆွဲပါပဲ”

သစ်ခုတ်သမား နှစ်နှစ်ခြိုခြို ပြုံးလိုက်မိတယ်။ မိန်းမပျိုက သူ့ကို ဆွယ်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖြူစင်သားမှု အပြည့်နဲ့ပေါ့။ အဲဒါကိုတော့ သူ ယုံကြည်တယ်။

ပြီးတော့ သစ်ခုတ်သမား တစ်သတိပြုမိတယ်။ ဒီညထက် သဘာဝတရားနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ကျတဲ့ည ရှိမထင်ဘူး။ လရောင်ကြယ်ရောင်အောက်က သစ်တောအုပ်တွေကြီး ဆောင်ဦးလေပြည်တွေ တိုးတက်ထွန်း

အင်းယိမ်းနဲ့နေကြတဲ့ မြက်ပင် တို့တို့
ဆေးတွေနဲ့အတူ တောင်ကုန်း မိုးမိုးလေး
ဆီမှာ သူတို့နှစ်ဦး ရှိနေတယ်။

ခုတ်ပိုင်းပြီး သစ်တုံးတွေကြား
မီးပုံတစ်ပုံရယ်။ သစ်ပင်တံ၊ ပင်
အောက်က လှည်းအိမ်ရယ်၊ မြင်းကြီးနှစ်
ကောင်ရယ်။

ဒီထက် ကြည်နူးစရာတွေနဲ့
ပြည့်စုံတဲ့ည သဘာဝမှာ မရှိခဲ့ဘူး။ အဲဒီ
တိတ်ကူးက သူမရဲ့ ချိန်းဆိုမှုကို လက်ခံ
နိုင်လာအောင် တွန်းအားပေးနေလေရဲ့။

သစ်ခုတ်သမားဟာ မိန်းမပျိုရှိ
ဆီ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး မျက်နှာချင်း
ဆိုင် ရပ်လိုက်တယ်။ မိန်းမပျိုက သစ်
ခုတ်သမားကို မရဲတရဲနဲ့ ကြည့်နေလေ
ရဲ့။ သစ်ခုတ်သမားက မိန်းမပျိုကို နှစ်နှစ်
ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့
အားကို တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းက သဘာဝကျတဲ့ ဖုန်း
ဆွေ ပြောတတ်တယ်။ မင်းရောက်လာ
တဲ့ ငါ ပျော်မိတာ အမှန်ပါပဲ။ မင်းနဲ့ငါက
သူစိမ်းတွေပဲ ရှိကြသေးတာပဲ။ ရှေ့ကို
ဆီဆက်ကြရဦးမယ်လေ။ မင်းရဲ့ ချိန်းဆို
ချက်ကို ငါသဘောတူပါတယ်။ လာမယ့်

လပြည့်ညဟာ မင်းအတွက် ဖြစ်စေရ
မယ်”

သစ်ခုတ်သမားရဲ့ စကားအဆုံး
မှာ မိန်းမပျိုရဲ့ မျက်နှာမှာ ကြည်လင်
တောက်ပတဲ့ အပြုံးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်
ရတယ်။ သူမ ဝမ်းသာသွားပုံရတယ်။

“ရှင်ရဲ့ သဘောတူညီမှုအတွက်
ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်။ ရှင်ဟာလေ
တခြား လူတွေနဲ့ မတူဘူး။ အမြဲတမ်း
တစ်ယောက်တည်း ခွဲထွက်နေတတ်
တယ်။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်မသိတယ်။
ရှင်ဟာ ကျွန်မ တွေ့ချင်တဲ့ လူစားမျိုးလို့၊
လပြည့်ည လေညလုံး ရှင်အနားမှာ ရှင်
မသိအောင် နေခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်နော်။
ကျွန်မက နောက်တတ်တယ်ရှင်”

မိန်းမပျိုဟာ ပြောနေရင်း သူမ
ရဲ့ လက်တစ်ဖက်နဲ့ သစ်ခုတ်သမားရဲ့ ပါး
ပြင်ကို ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်လိုက်တယ်။

သစ်ခုတ်သမားရဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့
ပါးပြင်ဟာ အေးစက်နေတဲ့ မိန်းမပျိုရဲ့
အထိအတွေ့ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး
တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဆံ
ဖျားကနေ ခြေဖဝါးအထိ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွား
တယ်။

ဒါပေမဲ့ မိန်းမပျိုဟာ သစ်ခုတ်
သမားကို ကြည်လင်တဲ့ အပြုံးတစ်ခုနဲ့
ကြည့်နေဆဲပါပဲ။ သစ်ခုတ်သမားဟာ
မိန်းမပျိုကို ပြန်ပြုံးပြရင်း သူ့ရဲ့ ပါးပြင်ကို
ထိတွေ့ကိုင်တွယ်နေတဲ့ မိန်းမပျိုရဲ့ လက်
ဖမိုးကို သူ့ရဲ့ လက်တစ်ဖက်နဲ့ ပြန်ပြီး
ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ မိန်းမပျိုရဲ့ လက်
ချောင်းတွေနဲ့ လက်ဖမိုးဟာ နူးညံ့သိမ်
မွေနေပေမယ့် အေးစက်နေတယ်။

“မင်း ပြန်တော့မလား”
မိန်းမပျိုက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။
ပြီးတော့ ကောင်းကင်က လမင်းကို
မော့ကြည့်တယ်။

“အင်း... ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်။
မကြာခင် မိုးလင်းတော့မယ်။ ရှင် လာ
မယ့် လပြည့်ညမှာ လာခဲ့ပေါ့။ ကျွန်မ
ရှင်ကို မြင်တွေ့ဖူးချင်လို့ပါ”

“ဒါပေါ့။ ငါ လာရမှာပေါ့။ အဲဒီ
သဘောတူညီချက်ရှိတဲ့ လပြည့်ည
ရောက်မှ ငါတို့ ပိုပြီး ရင်းနှီးသွားမှာလေ”

မိန်းမပျိုက ဝမ်းသာလွန်းတဲ့
အပြုံးတစ်ခုနဲ့အတူ သစ်ခုတ်သမားရဲ့ ပါး
ပြင်ကို ထိတွေ့ထားတဲ့လက်ကို ပြန်ရုတ်

လိုက်တယ်။ သစ်ခုတ်သမားလည်း မိန်းမ
ပျိုရဲ့ လက်ဖခံကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိတဲ့
လက်ကို ပြန်ရုတ်လိုက်တယ်။

“တကယ်တော့ ရှင်ကမူ ဒီ
သစ်တောကြီးရဲ့ အရှင်သခင်ပါ။ ရှင်
ကျွန်မကို လာတွေ့နော်။ ကျွန်မ သွား
မယ်”

မိန်းမပျိုဟာ နောက်ဆုံး ခိုးဖွမ်း
စကားကိုပြောပြီး နောက်ကို နှစ်လှမ်း
သုံးလှမ်းလောက် ဆုတ်လိုက်တယ်။ ပြီး
တော့ လက်ပြန်တဆက်ပြီး အနောက်
အရပ်ဆီကို ဖြည်းဖြည်းသွဲသွဲ လျှောက်
လှမ်းပြီး ထွက်ခွာသွားခဲ့တယ်။

မီးပုံဆီက နီကျင်တဲ့ အလင်း
ရောင် သက်ရောက်ခြင်း မရှိတော့တဲ့
နေရာအရောက်မှာတော့ မိန်းမပျိုရဲ့ ဖြူ
လွှဲတဲ့ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါဟာ မိန်းမပျို
စွာ ပျောက်ကွယ်သွားလေရဲ့။

သစ်ခုတ်သမားဟာ နောက်ကို
ပြန်လှည့်လျှောက်လိုက်ပြီး သစ်တုံးမှာ
ထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တရှိန်ရှိန်
တောက်နေတဲ့ မီးပုံကို စိုက်ကြည့်နေမိရဲ့။
နောက်ပြီး သစ်တုံးတစ်တုံးပေါ် တင်ထား
တဲ့ ရေနွေးခိုး မည်းကျတ်ကျတ်ကလေး

ဆီ အကြည့်ရောက်သွားတယ်။
ဒီညမှာတော့ မိန်းမပျိုနဲ့ စကား
ပြောနေလိုက်တာ ရေနွေးကျိုဖို့ မေ့လျော့
သွားခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ သစ်တောကြီးရဲ့ အရှင်
သခင်လိုလည်း တင်စားသွားသေးရဲ့။
တကယ်တော့ သူမဟာ သူရဲသတိတွေ
ကို မေ့လျော့စေခဲ့သူပေါ့။

သစ်ခုတ်သမားဟာ လာမယ့်
ဆဋ္ဌမမြောက် လပြည့်ညကို ချက်ချင်း
ရောက်စေချင်သလို ခံစားမိနေလေရဲ့။
တဌာယ်တော့ သူတို့နှစ်ဦးအတွက် ဆဋ္ဌမ
မြောက် လပြည့်ညဆိုတာ မရှိတော့ပါ
ဘူး။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ အရာအားလုံး
ကို မေ့လျော့သွားခဲ့စေတာကိုး။

သူမဟာ လာမယ့် လပြည့်ည
တွင် ဘယ်လို ထူးခြားဆန်းပြားတဲ့ အေး
ချမ်းငြိမ်သက်မှုတွေကို ပြသဦးမလိမ့်လိမ့်
လို့ သစ်ခုတ်သမား တွေးနေမိတယ်။
တကယ်တမ်းမှာ သူဟာ တိကျသေသပ်
ပြီး သဘာဝတရားနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ကျ
နေတဲ့ သိမ်မွေ့နူးညံ့မှုအစ်ခုကို တွေ့ဖူး
မြင်ဖူးလိုက်ခြင်းပါပဲ။

xxx

ဒီညဟာ/ လဆန်းည တစ်ည
ပေါ့။ လပြည့်ညရောက်ဖို့ နှစ်ရက်ပဲ ထိ
တော့တဲ့ ညတစ်ညပေါ့။ သန်ဘက်ဆီ
နေ့ လယ်လောက်မှာ သူဟာ မိန်းမ
ပျိုနဲ့တွေ့ဖို့ သစ်တော အုပ်တွေ ရှိရာ
သွားရမယ်။

သစ်ခုတ်သမားဟာ ဆေးခြစ်
လိပ်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း သူ့ရဲ့တရုတ် ခြေကွက်
လပ်က ပက်လက်ကုလားထိုင်လေး
မှာ လှဲရင်းတွေးနေမိလေရဲ့။ ကောင်းတာ
မှာတော့ ပြည့်လုနီးပါးဖြစ်နေတဲ့ လဆန်း
ဟာ သူရောက်စေချင်နေတဲ့ လပြည့်
ကဲ့သို့ ထိန်ထိန်သာ နေပြီလေ။

ကျေးရွာထဲမှာ နေထိုင်ကြ
သူရဲ့ ညီအစ်ကိုတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေ
တော့ ဒီအကြောင်းတွေကို မရိပ်စား
ကြဘူး။ သူကလည်း ဘာမှ ပြန်ပြော
မနေခဲ့ဘူး။ ဒီကိစ္စကို ပြန်ပြောပြခြင်း
မိန်းမပျိုနဲ့ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်
စေလိမ့်မယ်။ သူ ဒီလိုပဲ ခံစားမိတာ။

သစ်ခုတ်သမားဟာ သစ်တုံး
တစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်
ထလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တဲအရောင်
ဆီက ဝါးစည်းရိုးတွေရှိရာဆီ

သောက်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် သစ်
တော့ကို တစ်နေ့ကုန် ခွဲခြမ်းထားတဲ့
သူရဲ လက်ဖဝါးကြမ်းကြမ်းကို ဖြန့်ကြည့်
ထိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ ဆောင်းလေ
အေးတွေ နှင်းစက်တွေထက် ဒေးစက်
အနုတဲ့ မိန်းမပျိုရဲ့ လက်ဖဝါးနဲ့ လက်ချောင်း
တွေအကြောင်း သတိရလိုက်တယ်။

သူရဲစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို
ထိတ်လန့်နေသလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူမကို
သူ ကြောက်ရွံ့နေလို့ မရတာတော့ အမှန်
ပဲ။ သန်ဘက်ခါမှာ ရောက်လာမယ့်
ထပြည့်သူကို သူ စိတ်ဝင်စားနေခဲ့ပါပြီ။

သစ်ခုတ်သမားက နောက်ကို
ပြန်လျှောက်လိုက်ပြီး သူ့ရဲတဲထဲကို ဝင်
လိုက်တယ်။ တဲအတွင်းဘက်က မီးလင်း
ဖိုထဲက မီးပုံဟာ ဟရိန်ရိန် တောက်
လောင်နေတယ်။ သစ်ခုတ်သမား မီးလင်း
ဖိုရှေ့က ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
တယ်။

မိန်းမပျိုဟာ မီးပုံဆီက မီးညွန့်
မီးလျှံတွေများလာ။ ဒါမဟုတ် ဆောင်း
လေပြည်တွေလား၊ နှင်းစက်တွေလား၊ သူ
ချစ်တဲ့ လပြည့်ညတွေပဲလား။

သစ်ခုတ်သမားဟာ မိန်းမပျို

အကြောင်း အတွေးခေါင်နေမိတယ်။
တကယ်တမ်းမှာ ချိန်းဆိုမှု ပျက်ကွက်
သွားမှ ကြောက်စရာကောင်းတာတွေ
ဖြစ်လာမှာပါ။

သူ တွေးမိတယ်။ တစ်ခုခုတော့
ရှိရမှာပေါ့။ အဲဒီညဟာ အဲဒီ ချိန်းဆိုမှု
ကြောင့် သဘာဝတရားနဲ့ တစ်ထပ်တည်း
အကျဉ်းကျ ဖြစ်သွားမှာပါ။ မိန်းမပျို သူ
ကို ဆိုလိုချင်တာ သဘာဝကျမှု တစ်ခု
တည်းကိုပါပဲ။ မရိုးသားမှု ဘာတစ်ခုမှ
မပါဝင်ခဲ့တာ သူ သိနေခဲ့တယ်။ သူတို့
နှစ်ဦးစလုံး ရိုးသားဖြူစင်ကြသူတွေပါပဲ။

နောက်တစ်ပတ်လောက် ကြာ
ပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ ရွာထဲက လူဟွေ
ဟာ သစ်ခုတ်သမား မရှိတော့တာကို
သိသွားခဲ့ကြတယ်။ သစ်ခုတ်သမားရဲ့
တဲထဲမှာတော့ သူရဲ အသုံးအဆောင်
ပစ္စည်းအားလုံး သစ်ခုတ်တဲ့ လက်နက်
ကိရိယာအားလုံးဟာ အရာမယွင်းဘဲ ရှိ
နေလေရဲ့။ ပြီးတော့ တဲဝင်းထဲက မြင်း
ဖောင်းမှာလည်း မြင်းနှစ်ကောင်ဟာ
ဂေါ်ကြီးချည်ထားခြင်းမရှိဘဲ။ အနီးက

မြက်ထုံးကြီးတွေကို ဆွဲယူစားသောက်
နေကြတယ်။

သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ လပြည့်နေ့
နေ့လယ်မှာပဲ တာတစ်ခုမှ ယူဆောင်
ခြင်းမရှိဘဲ ထွက်ခွာသွားခဲ့တာကို သူ
မိတ်ဆွေတချို့က မြင်သိထားကြတယ်။
အနီးအပါး ကျေးရွာတွေဆီကို ကိစ္စတစ်ခု
နဲ့ ထွက်ခွာခဲ့တာလို့ ထင်ခဲ့မိကြတယ်။
အခုတော့ သူဟာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ပါပြီ။

သစ်ခုတ်သမားရဲ့ မိတ်ဆွေတချို့
က ပြောတယ်။ သူဟာ တောကောင်
တွေရဲ့ အန္တရာယ်ကြောင့် သေဆုံးသွားခဲ့
ရလို့ ပြန်မလာနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ
ဟာ အစွမ်းထက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။
သူတို့အားလုံးထဲမှာ သတ္တိအရှိဆုံး လူ
တစ်ယောက်ပါ။

ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်ရည် လွတ်
လပ်သူတစ်ယောက်။ သူ့မှာ ကိစ္စတစ်ခု
ရှိလို့ ခွဲခွာသွားပြီး တူပါရဲလို့ သတ်မှတ်
ချက်ချကြတယ်။ သူရဲ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ
အချို့နဲ့ မိသားစုတွေကတော့ တစ်ခုခုကို
သိနေသလိုပဲတဲ့။ ဘယ်သူမှ ဝမ်းနည်းမှု
ဆွေးမှု မရှိခဲ့ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့
အားလုံး ခွဲဟာဖြစ်နေကြတာတော့ အမှန်

ပါပဲ။

xxx

အဲဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးလ
လောက်အကြာမှာတော့ မုဆိုးတစ်စုဆီ
ကနေ သတင်းတစ်ခု ကြားလိုက်ရတယ်။
လပြည့်ည တစ်ညမှာပေါ့။ သစ်တော
အုပ် တစ်နေရာမှာ သူတို့ ၄၂ အိပ်ရပ်နား
ကြတုန်း လရောင်ပြာနေတဲ့ မြက်ခင်းပြင်
တွေပေါ်မှာ လက်ချင်းတွဲလို့ ပြေးလွှား
ရယ်မောနေတဲ့ ချစ်သူစုံတွဲ တစ်တွဲကို
တွေ့ခဲ့ရတယ်။

မုဆိုးအုပ်စုအတွက်တော့ အင်
မတန် ကြက်သီးထစရာကောင်းတဲ့ မြင်
ကွင်းတစ်ခုပါပဲ။ မိန်းမပျိုမှာ ရွှေဝါရောင်
ဆံနွယ်တွေရှိနေပြီး အဖြူရောင်ဂါဝန်ကို
ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူ
ဟာ သားရေဘောင်သီအိုအနက်နဲ့ ဂျာကင်
ကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ အင်မတန်
လိုက်ဖက်ညီတဲ့ ဝိညာဉ်ဘုံက ချစ်သူစုံ
တွဲလို့ သူတို့ သတ်မှတ်ခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီ ချစ်သူစုံတွဲဟာ တစ်ဦးကို
တစ်ဦး ပွေ့ဖက်ထားပြီး ကောင်းကင်က
လပြည့်ဝန်းရှိရာဆီ မော့ကြည့်နေကြ

တယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အဲဒီ ဝိညာဉ်
ဘုံက ချစ်သူစုံတွဲဟာ တောအုပ်ထဲကို
ပြေးလွှားဆော့ကစားရင်း ဝင်ရောက်
ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

မုဆိုးအုပ်စုဟာ သူတို့နှစ်ဦးကို
ဘာ အနှောင့်အယှက်မှ မပေးခဲ့ပါဘူး။
သူတို့တစ်တွေ စိတ်ထဲမှာတော့ အဲဒီ
မြင်ကွင်းကြောင့် ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့သွား
တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

အဲဒီသတင်းကို ကြားရတဲ့အခါ
မှီ သစ်ခတ်သမား ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့
ကျေးရွာက လူတွေဟာ နားရွက်ကလေး
တွေ ထောင်သွားကြလေရဲ့။ တစ်ခါမှ
မကြားခဲ့ဖူးတဲ့ အဲဒီအကြောင်းအရာဟာ
သူတို့တစ်တွေအတွက် အမှတ်တရ ဖြစ်
သွားစေခဲ့တယ်။ ဘယ်လို သတ်မှတ်
ချက်မျိုး ပေးရမယ် မသိပေမယ့် လူတစ်
စုကို တစ်မျိုးစီ ပြောမိသွားကြတာပါပဲ။

အဲဒီလိုတော့ သူတို့တစ်တွေ
ချစ်ကြတဲ့ သစ်ခတ်သမားဟာ သာမန်
လူသားတွေ ဘယ်လိုမှ ပြည့်စုံအောင်
သိမလာနိုင်တဲ့ လောကသဘာဝတရား
နဲ့ အနိုင်ပိုင်းသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ သူတို့နှစ်
ဦးရဲ့ ချိန်းဆိုမှုကိုသာ ကျေးရွာထဲကလူ

တွေ သိခဲ့ရင် သူတို့ကို ဆုံးဆည်အောင်
ကြမှာပါပဲ။ ဘယ်သူက ကွေ့ကွင်း
မလဲ။

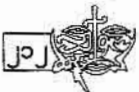
သေချာတာကတော့ သစ်ခတ်
သမား ဘယ်သူဆိုတာ မိန်းမပျိုပဲ သိ
လို မိန်းမပျို ဘယ်သူဆိုတာကိုတော့
သစ်ခတ်သမားကပဲ သိတယ်။ အဲဒီ
သူတို့နှစ်ဦးကို ချစ်သူစုံတွဲပါလို့
မှတ်လို့ မရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

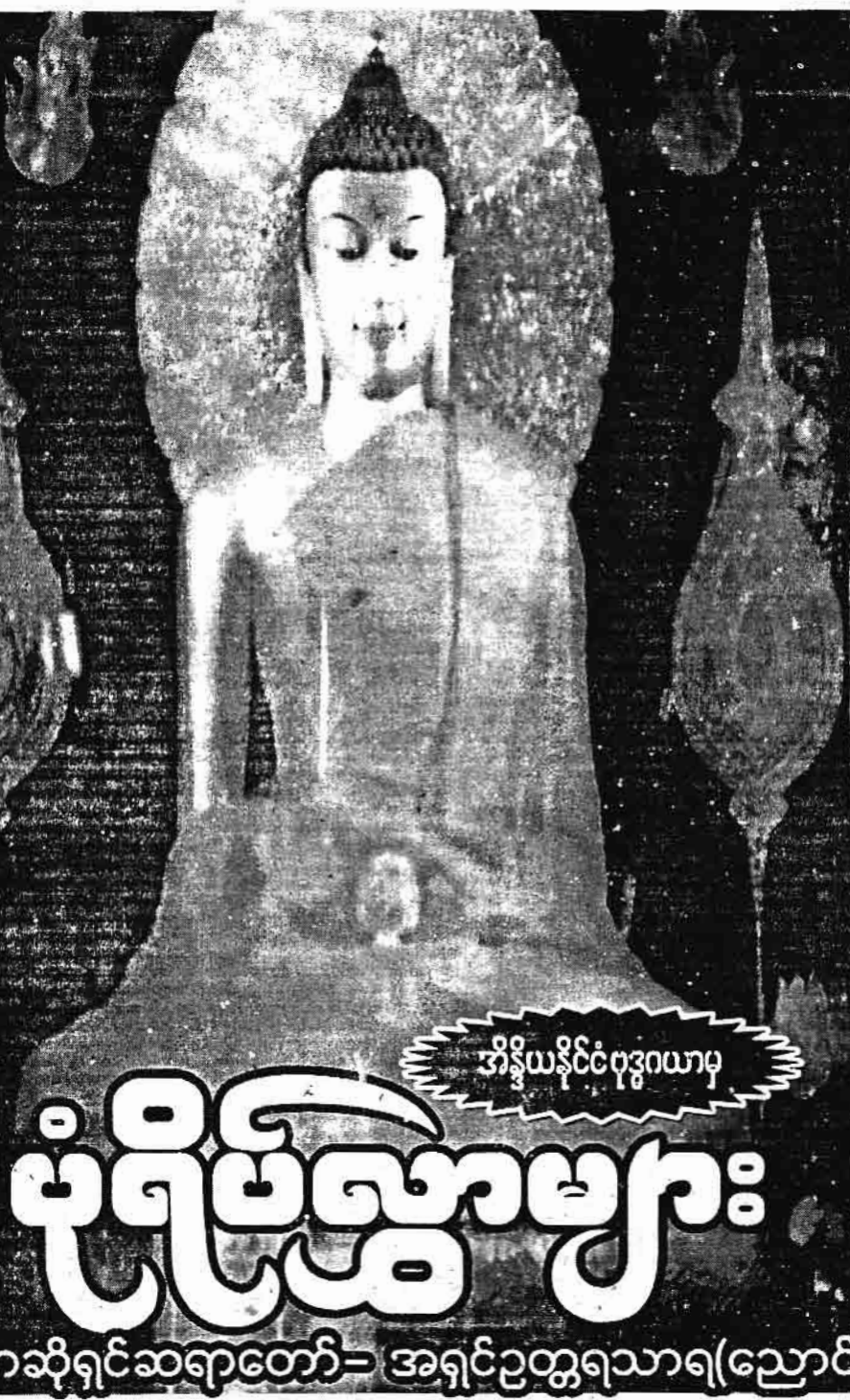
လှိုင်

မုဆိုး (စာပေ)

- ၂၅၊ ၂၆ လမ်း (အထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့
- ၄၊ ကန်လမ်း၊ ပြည်မြို့
- ၁၁ အလကကျောင်း၊ တိုက်တန်း၊ တောင်ကြီး

အိန္ဒိယနိုင်ငံဗုဒ္ဓဝိသုဒ္ဓိ

ပုံရိပ်လောက

စာဆိုရှင်ဆရာတော် - အရှင်ဥတ္တရသာရ(ညောင်ဦး)

၂၆.၃.၂၀၁၂ နေ့ နံနက် ၆ နာရီ မိနစ် ၃၀ ခန့်တွင် ဗုဒ္ဓဂယာမြို့မှာ ကျောင်းမှတစ်ဆင့် ဗာရာဏသီမြို့သို့ ထွက်ခွာရန် တည်းခိုဆောင်ရွက်တွင် ရပ်ထားသော ကားကြီးနှစ်စီးဆီသို့ ဘုရား ဖူးအဖွဲ့ဝင် အဖွဲ့ဝင်များက လက်ဆွဲအိတ် ကြီးများနှင့် အပိပစ္စည်းများကို အသီးသီး ပို့ဆောင်လျက်ရှိကြသည်။ ဂန္ထဝင်ရွှေပုဂံ အဖွဲ့ အကျိုးဆောင်များကလည်း ယူရင်း များကို ကားပေါ်သို့ စနစ်တကျ တာဝန် ယူ တင်ဆောင်ပေးကြသည်။

ဗုဒ္ဓဂယာနှင့် ဗာရာဏသီမြို့ သည် မိုင်အားဖြင့် (၁၅၇) မိုင်ဝေးသည် ဟုသိရသည်။

စာရေးသူတို့ ကားကြီးနှစ်စီး သည် ဗာရာဏသီမြို့သို့ နံနက် (၇) နာရီ ခန့်တွင် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းဘေး ဝဲယာကို လေ့လာသောအခါ ဂျုံစိုက်ခင်း များကိုသာ တွေ့ရှိရပြီး မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်းကဲ့သို့ ပူပြင်းခြောက်သွေ့ လျက်ရှိသည့် အနေအထားကို တွေ့ရ သည်။

လူနေအိမ်များကို လေ့လာ သောအခါ အချို့က အုတ်တိုက်ငယ်များ

ကို အစီအမံနှင့် ဆောက်လုပ်လျက် အဆောက်အအုံကို ပြီးစီးအောင် ဆောက်လုပ်ခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ စာရေးသူတို့၏ ကားကြီးနှစ်စီးသည် အထူးပြေ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် မောင်းနှင် လျက် တူပီမြို့ကို ဖြတ်ကျော်၍ မောင်းနှင် ရသည်။ တူပီမြို့ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသည်နှင့် ဆွန်မြစ်တံတားကို တွေ့ရသည်။

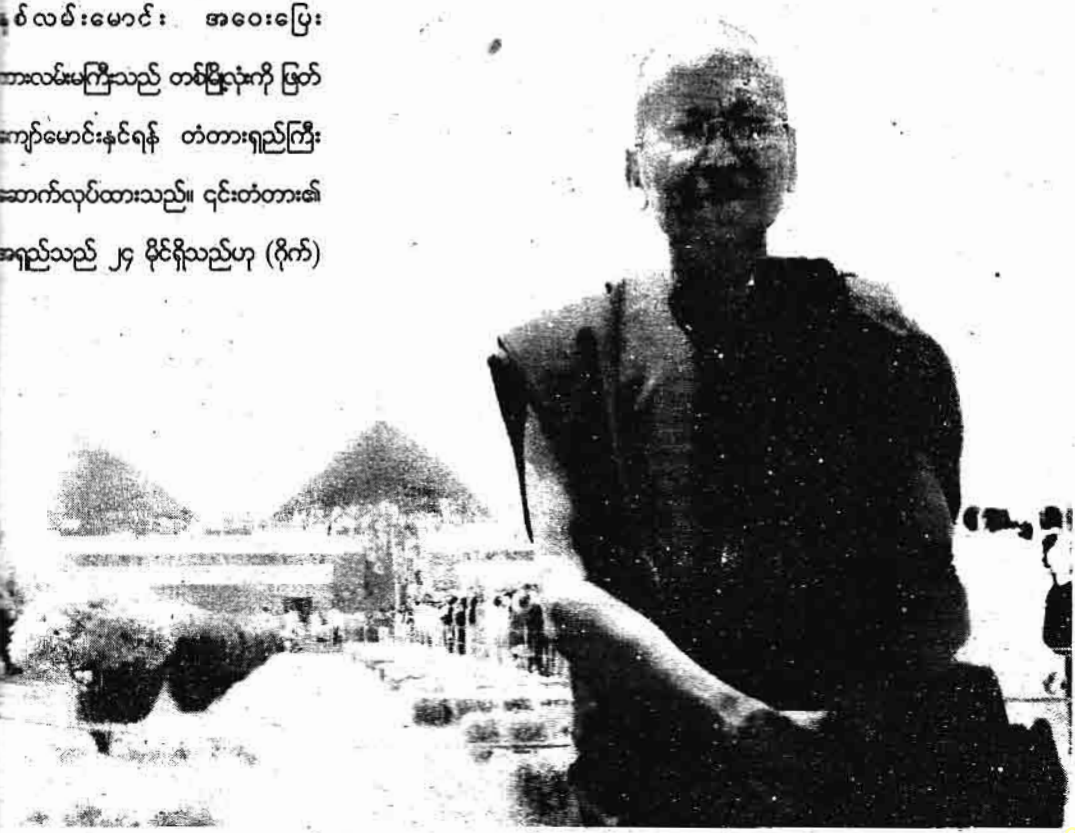
ဆွန်မြစ်ဆိုသည်မှာ ကုလားလို ရွှေထွက်သည့် မြစ်ဟု ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော ကိုသန်းစိန်က ရှင်းပြ သည်။ ထိုမြစ်မှတစ်ဆင့် မောင်းနှင် ခဲ့ကြရာ ကားလမ်းဘေး ရှိ(FAMILY RESTURENT) ဆိုင် တွင် မေ့လျော့ စာစားသောက်ကြ သည် သံဃာတော်များဆွမ်း ဘုန်းပေးပြီသည်။

ဆိုင်တွင် ပုံစံခွက် ဖြင့်
 တည်ထားသည့် နံပြားနှစ်ချပ်နှင့်
 အလူးနှစ်တစ်ပွဲလျှင် ရုပ်ငွေ (၁၀၀)
 ချပ် ပေးရသည်။ ၎င်းပွဲအတွက်
 ကန်ကျွေးကို မှော်ဘီမှကိုညီညီစောက
 သံယာတော်များ ကို လှူဒါန်းပါသည်။
 ဆိုစားသောက်ဆိုင် မှ ထွက်ခွာခဲ့ကြပြီး
 ကန်ပူမြို့ကို တံတား ရှည်ကြီးပေါ်မှ
 ခြစ်ကော်ကြရသည်။ ကန်ပူမြို့သည်
 နံနက်များချုပ်၍ စီးပွားရှာရ သောမြို့ဖြစ်ပြီး
 နံနက်လမ်းမောင်း အဝေးပြေး
 တာလမ်းမကြီးသည် တစ်မြို့လုံးကို ဖြတ်
 ကျော်မောင်းနှင်ရန် တံတားရှည်ကြီး
 ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ၎င်းတံတား၏
 အရှည်သည် ၂၄ မိုင်ရှိသည်ဟု (ဂိုက်)

ကို သန်းစိန်က ပြောပြလေသည်။
 ဗာရာဏသီမြို့ အနီးသို့ရောက်
 သောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၏ အလှများကို
 အဝေးကနေ ခံစားကြည့်မိသည်။
 ဗာရာဏသီမြို့သည် ဂင်္ဂါမြစ်၏
 ဆိပ်ကမ်းဖြစ်တာကြောင့် သာယာလှပ
 လျက်ရှိသလို ခြံတွင်းမှာလည်း ခေတ်မီ
 အဆောက်အဦများနှင့် အရောင်ဆိုင်ကြီး
 များ၊ ဘူတာရုံ၊ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်များနှင့်

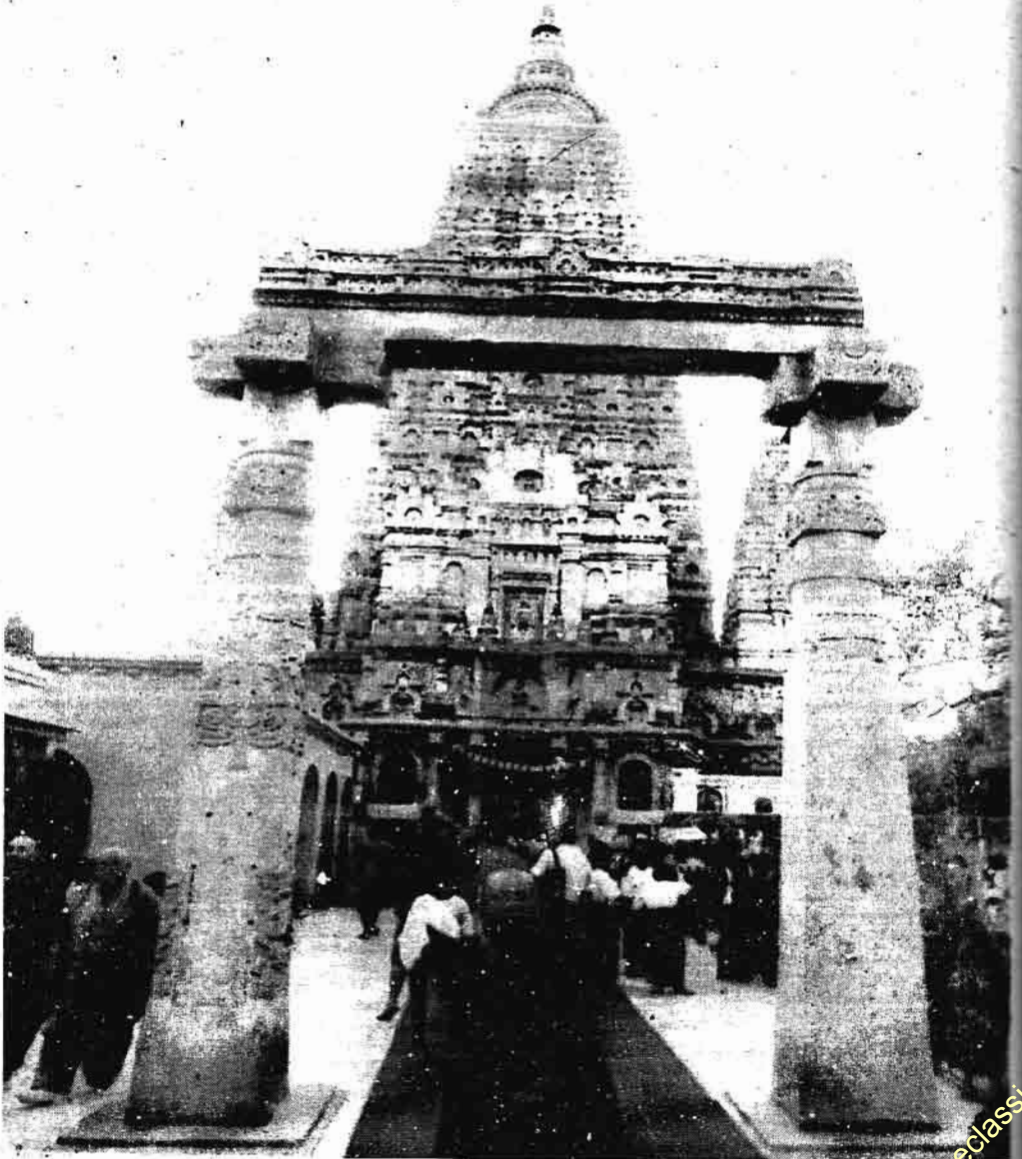
စည်ကားလှပါသည်။ ဗာရာဏသီမြို့တွင်
 လူဦးရေ ခုနစ်သန်းကျော်ခန့်ရှိပြီ။ ဂင်္ဂါ
 မြစ်၊ ဝရုကာမြစ်နှင့် အာရီမြစ်သုံးခုရှိ
 သည့်အနက် ဝရုကာမြစ်သည်နှင့် အာရီ
 မြစ်တို့ ဆုံရာတွင် တည်ထားသဖြင့်
 ဝရုကာအာရီဟု ခေါ်ရာမှ ဗာရာဏသီ
 ဖြစ်လာကြောင်း ယင်းကို မြန်မာသံဖြင့်
 ဗာရာဏသီဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။
 ဗာရာဏသီကို အုပ်ချုပ်သော

မင်းမှာ ဗြဟ္မာကြီးက ပို့ပေးသဖြင့် ဗြဟ္မာ
ဒုတ်ဟုခေါ်ပြီး ဗာရာဏသီကို အုပ်ချုပ်
သောမင်းတိုင်းကိုပင် ဗြဟ္မာဒုတ်မင်းဟု
ခေါ်တွင်ခဲ့ရာ ဗြဟ္မာဒုတ်မင်းဆက်ပေါင်း

ရှစ်သောင်းခြောက်ထောင်ခန့် ရှိသည်ဟု
ဆိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် “ပြည်မသိ
ဗာရာဏသီမင်းမသိ ဗြဟ္မာဒုတ်” ဟု
ပြောလေ့ပြောထ ရှိခဲ့ကြောင်း မင်းဂုဏ်

၏ ဗုဒ္ဓဂယာမြေမြတ်မဟာ စာအုပ်တွင်
ဖော်ပြသည်။
ထို့ပြင် ဗာရာဏသီမြို့သည်
မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူမီ နှစ်ပေါင်း

ဝေ ခန့်က တည်ရှိခဲ့သောမြို့ဟုသိရ
 ခြင်း ကသိက၊ ကာသိနဂရ၊ ကာသိပရ
 ဘသိ၊ ကေတုမတိ၊ ပုပ္ဖဝတိ၊ ဗြဟ္မဝမ
 ဗန္ဓုမတိ၊ မောဠိနီ၊ ရမ္မ၊ ရမ္မနဂရ၊
 ဗန္ဓဝတိ၊ သုဒဿန ဟူသော အမည်
 အမျိုးမျိုးဖြင့် ထင်ရှားခဲ့ပြီး ဘုရားရှင်ပွင့်
 ဆော်မှုပြီးနောက် ဘုရားရှင်လက်ထက်
 ဆော်တွင် ကာသိတိုင်းရာဌာနီ မင်း
 နှစ်ပြည်တော် ဗာရာဏသီ မြို့တော်ကြီး
 ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းနှင့် အနာဂတ်တွင်
 အရာဏသီမြို့သည် အရိမေတ္တေယျ
 ဘုရားအလောင်းတော် ဖွားတော်မူရာ
 ကေတုမတိမြို့ကြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု
 အံ့ဝံသကျမ်း၌ ဖော်ထားကြောင်း ဆရာ
 မင်းဂုဏ်က ဆိုထားလေသည်။

စာရေးသူတို့ စီးနင်းလိုက်ပါ
 သာသော ကားကြီးသည် ဗာရာဏသီ
 မြို့ထဲသို့ရောက်သည်နှင့် ကား သုံးဘီး
 ဆိုင်ကယ်လူများနှင့် ရှုပ်ထွေးလှသဖြင့်
 သတိထားမောင်းနှင်လျက် မကြာမီတွင်
 ချောက်ခဏ္ဍီစေတီသို့ ရောက်ရှိကြ
 ပါသည်။

ချောက်ခဏ္ဍီစေတီကိုဝင်
 ရောက် ဖူးမြော်ကြသောအခါ စေတီ

တော်၏ သမိုင်းအကျဉ်းကို ဂန္ထဝင်
 ရွှေပုဂံအဖွဲ့မှ အကျိုးဆောင် မောင်
 အာကာကဇိုက်ဖြင့် ယခုလိုရှင်းပြပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဘုရားဖြစ်ပြီး
 သည့်နောက် ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးတို့ကို တရားဦး
 ဟောရန် မိဂဒါဝန်သို့ ကြွချီလာစဉ်(ပဉ္စ
 ဝဂ္ဂါငါးတို့က ဘုရားရှင်အား ခရီးဦးကြို
 ပြုခဲ့သည့် နေရာမှာတည်ထားသော
 စေတီဖြစ်ပါသည်။ မူလ ဒါယကာက
 တော့ သီရိဓမ္မာသောကမင်းဖြစ်ပြီး စေတီ
 ဖျက်အုတ်ပေါ်မှ ရှစ်မြှောင်မျှော်စင်တစ်ခု
 ထို့ မြင်တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ အောက်ဖိနပ်
 တော်မှမျှော်စင်ထိပ်အထိ ဉာဏ်တော်
 (၈၄)ပေရှိပါသည်။ ထိုမျှော်စင်ကို ၁၅၈၈
 ခုနှစ်က အက္ကဘာဘုရင်ကြီး* တည်
 ဆောက်ခဲ့ပြီး သူရဲခမည်းတော် တွန်မ
 ယွန်စစ်ရှုံးသဖြင့် ထွက်ပြေးပုန်းအောင်း
 နေရစဉ်က ဒီနေရာကိုရောက်ခဲ့သည်။
 သူ၏ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်တည်
 ဆောက်ခဲ့ကြောင်း ပါရုန်းဘာသာဖြင့်
 ရေးထိုးခဲ့သည်။ ကျောက်ပြားတစ်ခုကို
 မျှော်စင်အဝင်ဝမှာ တွေ့မြင်နိုင်သည်။
 ထိုရှင်းလင်းချက်ကို မှတ်ယူပြီးသည်နှင့်
 စေတီတော်အားဦးတင် ဂါဝရပြုပြီး ကား

ပေါ်သို့တက်ကာ ပြန်လည်နေရာယူလိုက်
 တော့သည်။

ထိုစေတီမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ
 ရာ မိဂဒါဝန် မြန်မာကျောင်းသို့ နေ့လည်
 ၂ နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိကြပြီး လေးပါး
 တစ်ခန်းရှိသည့် ကျောင်းဆောင်ကြီး
 အပေါ်ထပ်၌ ခေတ္တအနားယူလိုက်ကြ
 သည်။

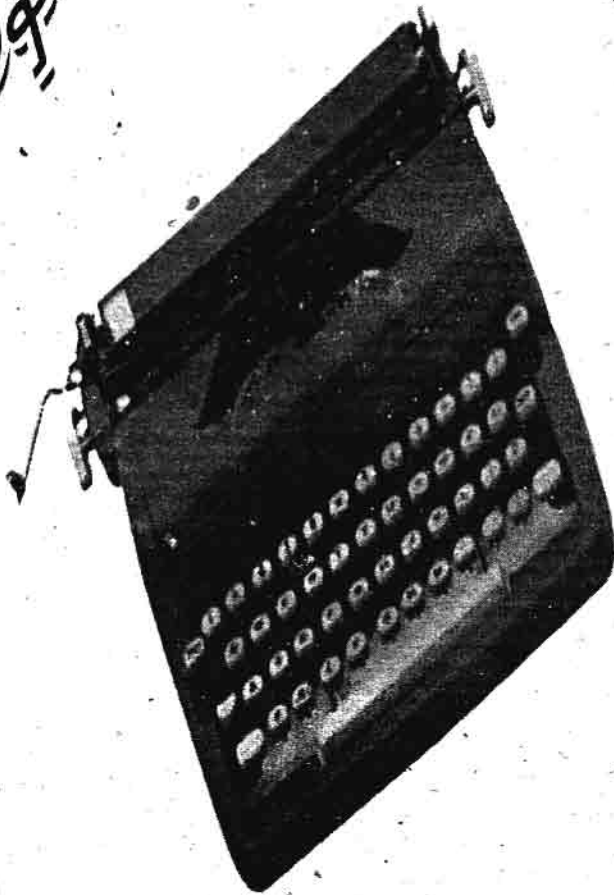
စာရေးသူတစ်ယောက် မိဂဒါဝန်
 မြန်မာကျောင်းအတွင်း၌ လေ့လာကြည့်
 သောအခါ အလွန်ကောင်းမွန်သော
 နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်ကြီးများနှင့်
 ဆွမ်းစားဆောင်၊ ချက်ပြုတ်ဆောင်၊ ဓမ္မာ
 ရုံများသီးသန့် တည်ဆောက်ထားသဖြင့်
 တည်းခို သူများအတွက်လွန်စွာ စိတ်ချမ်း
 သာဖွယ် ကောင်းလှသည်။

ဘုရားဖူးအဖွဲ့သူ၊ အဖွဲ့သားများ
 ခေတ္တအနားယူကြပြီး ၁၇ ရာစုရှင်
 ဓမ္မစင်္ကြာ တရားဦးဟောတော်မူရာ
 မိဂဒါဝန်သို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။

စာဆိုရှင်ဆရာတော်
အရှင်ဥတ္တရသာရ(ညောင်ဦး)

မင်းမြင့်နိုင် ဖြစ်ရန် ခိုကံသည့် ဝိညာဉ်

မင်းမြင့်နိုင် (ဘူးသီးတောင်)

“လှရေ ဇိနသု ကိုယ်တာဝန်
ကြပ်ကြီးကျတယ်။ အိပ်ယာလိပ်ပြင်ပေး
စား” တပ်ကြပ်ကြီးဝင်းမြင့်က ဇိနဖြစ်သူ
ဆင်လှအား ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ဆင်လှက။

“ဇိနသုမှ တာဝန်ကြပ်ကြီးကျ
အောင်လို့၊ အသုဘအိမ်ကို သွားမယ်လို့
စိတ်ကူးနေတာ။ အိမ်မှာကလေးတွေ
ဆည်းပဲ့ ထားခဲ့လို့တယ်ဖြစ်မှာလဲ”

“လှမသွားဖြစ်လည်း ကိစ္စမရှိ
အဘွားက။ ကိုယ်ညဘက် ကင်းစစ်ပြီးရင်
သွားလိုက်ပါမယ်”

“ကိုယ်သွားဖြစ်အောင် သွား
တိုက်ပါနော်။ မထွန်းမေတို့ အားငယ်နေ
ပြမှာ”

“အေးပါကွာ။ ကိုယ်သွားလိုက်
မယ်။ ကဲအိပ်ရာလိပ် ပြင်ပြီးရင်ပေး
ကွာ။ တပ်ရင်းရုံးကို သွားတော့မယ်။
တပ်ရင်းလုံခြုံရေးကင်းတွေ တန်းစီစစ်
ဆေးရဦးမယ်”

တပ်ကြပ်ကြီးဝင်းမြင့်သည်
အိပ်ရာလိပ်အားယူ၍ တပ်ရင်းရုံးကိုထွက်
လာခဲ့လေသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးဝင်းမြင့်
မှာ အမှတ်(××)ခြေသျှင် တပ်ရင်းဌာန
ချုပ်တပ်ခွဲတွင် တာဝန်ကျနေသည်မှာ

(၅)နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ဗမာ့နေ့ည
တပ်ရင်းရုံးတွင် တာဝန်ကြပ်ကြီးတာဝန်
ကျခြင်းဖြစ်သည်။ တာဝန်မှူးတာဝန်ကျ
အရာရှိမှာ စီအက်(စ်)အိုင် (ဒုအရာခံမှိုလ်)
ကျော်ခွန်ဖြစ်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးဝင်းမြင့်
က တာဝန်ကြပ်ကြီး တာဝန်ကြပ်က
တပ်ကြပ်တင်စိုး တာဝန်ကျတပ်သားမှာ
တပ်သားလှဆောင်ဖြစ်သည်။

ဇိနသည်ပြောသည့် အသုဘ
အိမ်ဆိုသည်မှာ သည်နေ့နံနက်ပိုင်းက
ရုံးကိစ္စတာဝန်ဖြင့် ဗြိတိသျှသို့ကားကြံဖြင့်
လိုက်သွားသော တပ်ကြပ်ကြီးစာရေး
အုန်းဟန်ခန့်ကြံစီသွားသော အုတ်တင်
သည့်ကား ဘရိတ်ပေါက်ပြီးချောက်ထဲကျ
တိမ်းပောက်သွားခဲ့ရာ ကားခေါင်းခန်းတွင်
စီသည့် တပ်ကြပ်ကြီးစာရေးအုန်းဟန်မှာ
အော်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိသွားသောကြောင့်
ပြည်သူ့ဆေးရုံသို့ တင်ပို့ကုသခဲ့သော်
လည်း ဆေးရုံရောက်ပြီး တစ်နာရီခန့်
အကြာတွင် သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။
တပ်ကြပ်ကြီး စာရေးအုန်းဟန်၏
အလောင်းအား ဗြိတိသျှသို့ပြည်သူ့ဆေးရုံ
အအေးခန်းတွင် ထားရှိသော်လည်း
တပ်ရင်းရှိအကြပ်ကြီး အိမ်ထောင်သည်
လိုင်းခန်းတွင်ရှိသောတပ်ကြပ်ကြီး စာရေး

အုန်းဟန်၏ လိုင်းခန်းတွင်အသုဘအိပ်
အဖြစ် တပ်ရင်းနောက်တန်းရှိ အရာရှိ
အကြပ်စစ်သည်များ လာရောက်ကြ၍
ကျန်ရစ်သူ တပ်ကြပ်ကြီးစာရေး
အုန်းဟန်၏ ဇိနမထွန်းမေနှင့် သားသမီး
နှစ်ယောက်တို့အား အားပေးစကားပြော
ကြရင်း အိမ်စောင့်အဖြစ်နေပေးကြသည်
ကို ပြောခြင်းဖြစ်လေသည်။

တပ်မတော်အတွင်းရှိ တပ်ရင်း
များတွင် ဖွဲ့စည်းပုံအရ ဦး ရေး ထောက်
ဟုဆိုသော ဌာနသုံးခုရှိသည်။ ဦးဆိုသည်
က စစ်ဦးစီးဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်များဆောင်
ရွက်ရသည်။ ရေးဆိုသည်မှာစစ်ရေး
ဆိုသည့် စစ်သည်များ၏ လစာငွေကြေး
ကိစ္စ သာရေးနာရေး၊ ခွင့်ကိစ္စနှင့်ထွက်
ခွင့်ခံစားခွင့်စသည့် ရုံးကိစ္စများဆောင်ရွက်
ရသည်။ ထောက်ဆိုသည်က စစ်ဝတ်
တန်ဆာ၊ ရိက္ခာနှင့်လက်နက်ခဲယမ်း ကိစ္စ
များကို ဆောင်ရွက်ကြရသည်။ ထိုကဲ့သို့
တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ကြရာတွင် ရုံးကိစ္စ
များအတွက် ပညာအရည်အချင်း(၁၀)
တန်းအောင်သူများအားခေါ်ယူ၍ စစ်သင်
တန်းတက်ရောက်စေပြီး သင်တန်းပြီးဆုံး
လျှင် သုံးရပ်တပ်ကြပ်ကြီး ရာထူးပေး၍
တပ်ကြပ်ကြီးစာရေးဟုခေါ်သော ရုံးကိစ္စ

များဆောင်ရွက်ရာတွင် တာဝန်ပေးလေ
၏။ တပ်ကြပ်ကြီး စာရေးများသည် ရှက်စွာ
စာရင်းယာများအပြင် လက်မှတ်စက်ရိုက်
သော အလုပ်ကိုပါလုပ်ကြရသည်။

ယနေ့ မြို့ထဲသို့တာဝန်ဖြင့်
သွားရင်း ကားမှောက်သေသွားသော
တပ်ကြပ်ကြီးစာရေး အုန်းဟန်သည်
တပ်ရင်းစစ်ရေးဌာနတွင် တာဝန်
ထမ်းဆောင်နေသူဖြစ်သည်။

တာဝန်ကြပ်ကြီးတာဝန်ကျ
သော တပ်ကြပ်ကြီး ဝင်းမြင့်သည်
တပ်ရင်းရုံးသို့ရောက်၍ တာဝန်ကျရုံးခန်း
တွင် အိပ်ရာလိပ်အားနေရာချထားပြီး
တပ်ရင်းရုံးရှေ့ ဝရန်တာတွင်ကုလားထိုင်
တစ်လုံးချ၍ ထိုင်နေစဉ်တပ်ရင်း လုံခြုံ
ရေး တာဝန်ကျသော ကင်းအဖွဲ့များ
ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ တပ်ရင်း
လုံခြုံရေးပတ်လည် ကင်းအဖွဲ့(၆)ဖွဲ့လွှာ
တန်းစီစေပြီး ယနေ့ညအတွက် စကား
ဂုဏ်အားပေးပြီး တာဝန်ကျရာ ကင်းဘန်
ကာများဆီသို့ တန်းစီ၍သွားစေလိုက်ပြီး
တာဝန်ကျ တပ်သားလှဆောင်အား
တပ်ရင်းပိပ်သာရှိ ဗိုကြီးတွင် လက်ဖက်
ရည်ယူရန် စေခိုင်းလိုက်သည်။ တာဝန်
မှူးဖြစ်သူ ဒုအရာခံဗိုလ် ဆရာကြီး

ကျော်စွန်းမှာ စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် အိပ်သာ
လိပ်တင်ကာ ရောက်ရှိလာပြီး အိပ်သာ
လိပ်အား တာဝန်မှူးရုံးခန်းထဲရှိ အိပ်
ခုတင်ပေါ်တင်၍ထွက်လာကာ တပ်ကြပ်
ကြီးဝင်းမြင့် အနီးတွင်ကုလားထိုင်
တစ်လုံးချပြီး ဆရာဝင်းမြင့်အား။

“ဆရာဝင်းမြင့်ရေ ဆရာ
အုန်းဟန်တစ်ယောက် သေသွားတာ
မယုံနိုင်စရာဘဲဗျာ။

မနက်က သူ့အခန်းထဲမှာ
လက်မှတ်စက်ရိုက်နေတုန်း ရုံးအုပ်ကြီးက
ခေါ်ပြီး မြို့ထဲကကောင်စီရုံးကို လွှတ်
လိုက်တယ်ဗျ။ နာရီဝက်လောက်
အကြာမှာ မြို့ထဲမှာတာဝန်ကျတဲ့
တပ်ထိန်းအဖွဲ့က ဖုန်းနဲ့လှမ်းအကြောင်း
ကြားသတင်းပို့လို့။ ကျွန်ုပ်ဖြင့် ယုံတောင်
မယုံဘူး။ နောက်ဆေးရုံက ဖုန်းဆက်မှ
ယုံရတော့တယ်။ မြန်လိုက်တာဗျာ။ သေ
ခြင်းတရားဆိုတာ မျက်စိတစ်မှိတ်
လှုပ်တစ်ပြက်အတွင်း ဖြစ်တတ်တယ်ဆို
တာ အခုတော့ယုံပြီဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီးရာ
သူမြို့ထဲမသွားခင် ကျွန်တော့်ကိုမြို့ထဲမှာ
ဘာမှာဦးမလဲလို့ မေးသွားသေးတယ်။
သူ့စိန်မ မထွန်းမယုံကလေးနဲ့မယောက်

သနားစရာပါဆရာကြီးရယ်”
“ဒါနဲ့ ဆရာဝင်းမြင့်ကို မေး
မယ်။ ဆရာအုန်းဟန် ဗိုလ်လောင်းစာ
ပွဲ ဖြေထားတယ်ဆို ဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဗိုလ်လောင်း
ဖြေထားတာ အခြေအနေကောင်းတာ
လို့ သတင်းရထားတယ်။ မထွန်းမေး
ကွဲမယ်ဆိုလည်း ရင်ကွဲစရာပါပဲ။
ဆရာအုန်းဟန်က သူ့စိန်မနဲ့ကလေး
ကို သိပ်ပြီးချစ်တာ”

“ကံတရားပေါ့လေ။ သူ့
ဗီလောက်ပဲနေဖို့ ကံပါတယ်လို့ပဲ မှား
မှာပေါ့”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့။ ဆရာကြီး
ဆရာအုန်းဟန်က တာဝန်ကိုလေးစား
အမိန့်နဲ့စည်းကမ်းကို အလွန်လေးစား
လိုက်နာတဲ့သူပါ။ သူ့ကိုပေးအပ်
တာဝန်ကို မပြီးဘူးမကျေပွန်ဘူးဆို
တစ်ခါမှမရှိခဲ့ဖူးဘူး။ သူ့တာဝန်မပြီး
ထမင်းတောင် ပြန်မစားဘဲနေတဲ့
ကျွန်တော်က သူနဲ့အနီးကပ်နေရာ
သူ့အကြောင်းကိုသိနေတာပါ”

တာဝန်မှူးဖြစ်သူ ဒုအရာခံ
ဆရာကြီးကျော်စွန်းနှင့် တာဝန်ကျ
ဆရာဝင်းမြင့်တို့နှစ်ယောက် ယနေ့

ဝိုင်းက သေဆုံးသွားသူ တပ်ကြပ်ကြီး
စာရေးအုန်းဟန်အကြောင်း ပြောနေကြ
စဉ်စားရိပ်သာဖိုကြီးသို့ Night Tea
(ညလက်ဖက်ရည်) ယူရန်သွားသော
တပ်သားလှဆောင် ပြန်ရောက်လာပြီး
ဖန်ခွက်နှစ်လုံးတွင် လက်ဖက်ရည်ထည့်
ပြီးလာပေးသဖြင့် လက်ဖက်ရည်သောက်
ကြလေသည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး
ချိန်တွင်စစ်သည် လူပျိုအိပ်ဆောင်
များအားစစ်ဆေးရန် တာဝန်မှူးနှင့်
တာဝန်ကြပ်ကြီး တပ်သား လှဆောင်တို့
တပ်ရင်းရုံးမှ ထွက်လာ ခဲ့ကြသည်။
လူပျိုအိပ် ဆောင် စစ်ပြီး တပ်ထောက်
စတိုးအား စစ်ဆေးလေ သည်။ ပြီးလျှင်
တပ်ရင်း ဗဟိုကင်းအားသေချာစွာ
စစ်ဆေး ကြသည်။ ည ၁၁:၃၀ အချိန်
ခန့်ရှိပြီ

ဖြစ်သဖြင့် တပ်ရင်းလုံခြုံရေး ကင်း
ဘန်ကာများအား လိုက်လံစစ်ဆေး
ကြသည်။ ကင်းအဖွဲ့များ စနစ်တကျရှိ
မရှိစစ်ဆေးခြင်း ကင်းတာဝန်ကျ ကင်း
စောင့်စစ်သည် ကင်းစောင့်ရင်းအိပ်နေခြင်း
ရှိ မရှိ စစ်ဆေးခြင်း အခြေအနေထူးခြား
မှုရှိ မရှိစသည်များကို စစ်ဆေးကြရခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ကင်းစစ်ဆေးပြီးပြန်လာကြ
ရင်း သေဆုံးသူတပ်ကြပ်ကြီး စာရေးအုန်း
ဟန်၏ အိပ်ခန်းတပ်ကြပ်ကြီး လိုင်းခန့်သို့
ဝင်၍ အားပေးစကားပြောပြီး စောင့်နေကြ
သော အကြပ်စစ်သည်များအား မှာကြား
သင့်သည် စကားများမှာကြား၍
တပ်ရင်းရုံး သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။
တပ်ရင်းရုံးသို့ ရောက်လျှင် တပ်ကြပ်
ကြီးဝင်းမြင့်သည် သူ၏အိပ်ယာ
လိပ်အားယူ၍ တပ်ရင်းရုံး ဝရန်တာသို့
ထွက်လာခဲ့ပြီး အိပ်ရာခင်းခြင် ထောင်ချ
ပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့လေ၏။

ညတစ်နာရီကျော် အချိန်ခန့်
တွင် ဝဟိုကြပ်ကြီးဝင်းမြင့်သည် အပေါ့
သွားချင်လာသောကြောင့် အိပ်ရာမှနိုးလာ
ပြီး အိပ်သာရှိရာသို့ တပ်ရင်းရုံးအလယ်
လမ်းအတိုင်း လာခဲ့လေသည်။ တပ်ရင်း
ရုံးရှိ စစ်ရေးရုံးခန်းအနီးမှ ဖြတ်လျှောက်စဉ်
ရုံးခန်းအတွင်းမှ လက်နှိပ်စက်ရိုက်သံ
တစ်ဖျောက်ဖျောက် အသံအားကြားရ
သောကြောင့် အသာခွဲစောင်းကြည့်ပြီး
အိပ်သာသို့ အရောက်လာခဲ့ပြီး အပေါ့
သွား၏။ ကိစ္စပြီး၍ ပြန်လာစဉ်မှာလည်း
လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေသံကို ကြားရသော
ကြောင့် ပြတင်းပေါက်မှန်မှတစ်ဆင့်

အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ရုံးခန်း
အတွင်းရှိ ၄၀ ဝပ်အား မီးလုံးအလင်း
ရောင်ဖြင့် မြင်လိုက်ရာသည်က စားခွဲတစ်
လုံးပေါ်ရှိ လက်နှိပ်စက်မှာ လူမရှိဘဲ
လက်နှိပ်စက်ရှိ စာလုံးဖော်သည့် ဆလတ်
များသည် လက်နှိပ်စက်ရှိလာပေါ်ရှိ စက္ကူ
ပေါ်သို့ တဖျောက်ဖျောက်ဖြင့်ရိုက်နေ
သည်ကို မြင်ရလေသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး
ဝင်းမြင့်သည်၊ တစ္ဆေ သရဲကို ကြောက်
တတ်သူမဟုတ်ပေ။ သို့သော် ယခုလိုည
တစ်နာရီကျော်ကျော်အချိန်တွင် လူမရှိ
ပါပဲ လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေသည်ကို
မြင်တွေ့ရသောကြောင့် ခေါင်းပေါ်ရှိဆံပင်
များထောင်သွားပြီး ခေါင်းကြီးသွားသလို
ခံစားလိုက်ရလေ၏။ လက်နှိပ်စက်ရိုက်သံ
မှာ တဖျောက်ဖျောက်ဖြင့် အသံထွက်
လျှက်ရိုက်နေလေသည်။ ဆရာဝင်းမြင့်
သည် တာဝန်မှူးရုံးခန်းသို့သွားပြီး တာဝန်
မှူး နုအရာခံဗိုလ် ဆရာကြီးကျော်ခွန်းအား
အိပ်ယာမှနိုးလိုက်ကာ ရေးရုံးခန်းအတွင်း
လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေသည့် အကြောင်း
အားသတင်းပို့လိုက်၏။ ဆရာကြီး
ကျော်ခွန်းမှာ ဖယံတစ်ဝက်ဖြင့် အိပ်ရာမှ
ထ၍လိုက်ခဲ့လေသည်။ တပ်ရေးရုံးခန်း
အနီးရောက်လျှင် ရုံးခန်းအတွင်းမှ

လက်နှိပ်စက်ရိုက်သံအား ကြားရလေ
လျှင် ရုံးခန်းပြတင်းမုန်မှတစ်ဆင့် ရုံးခန်း
အတွင်း ကြည့်လိုက်ရာတွင် လူမရှိပဲဘဲ
လက်နှိပ်စက် ရိုက်နေသည်ကို မြင်ရလေ
သော ဒုအရာခံဗိုလ် ကျော်ခွန်းမှာမျက်
လုံး ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

လက်နှိပ်စက်မှာရိုက်၍ စာတစ်
ကြောင်းလုံးဆုံးလျှင် ရိုလာတုံးမှာရွေ့သွား
ပြီး စာကြောင်းအစကို ပြန်ရိုက်နေလေ
၏။ စာရွက်မှာစာရိုက်၍ ထက်ဝက်ခန့်ပြီး
နေပြီး ရိုလာတုံးတစ်ဖက်သို့ လိပ်လျှက်
ကျနေသည်ကို မြင်ကြရလေသည်။
ဆရာကြီးကျော်ခွန်းက အံ့သြလျက်
ဆရာဝင်းမြင့်အား အသံမပေးရန်လက်
ဟန်ဖြင့်ပြ၍ ကြည့်မကြည့်နေကြ၏။
လက်နှိပ်စက်မှာ ပုံမှန်စာရိုက်နေ၏။
စာရွက်ဆုံးသည်နှင့်စာရွက်မှာ လက်နှိပ်
စက်၏ညာဖက်ရှိ စာရွက်ပုံပေါ်သို့လူကယူ
၍ တင်လိုက်သည့်ပမာ။ တင်လျက်သား
မြင်တွေ့ကြရလေသည်။ စာရွက်ဆုံး၍
စာရွက်ပုံပေါ်သို့ ထပ်ပြီးသည့်နောက်
လက်နှိပ်စက်မှ လက်နှိပ်စက်ရိုက်သံ
မကြားရတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားလေ
သည်။ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ခြင်း မရှိတော့
လေမှ ဒုအရာခံဗိုလ် ကျော်ခွန်းကတာဝန်

မှူးရုံးခန်းအတွင်းရှိ စာရေးရုံးခန်း
သော့အား သွားယူပြီး စာရေးရုံးခန်း
အတွင်းသော့ဖွင့်၍ ဝင်ခဲ့ပြီး နံရံရှိစီး
ခလုတ်များအား ဖွင့်လိုက် လေသည်။
လေးပေမီးချောင်းများ၏ အလင်း
ရောင်ကြောင့် ရုံးခန်းအတွင်း လင်းထိန်၍
သွားလေ၏။

ရုံးခန်းအတွင်းရှိ လက်နှိပ်စက်
ရှိသော စားပွဲအနီးသို့ရောက်လာပြီး
စာရွက်ပုံပေါ်တွင်ရှိသော စာရွက်အားယူ၍
ကြည့်လိုက်ရာတွင် လက်နှိပ်စက်ရိုက်
ထားသော စာလုံးများအားမြင်လိုက်ရ
သည်။ လက်နှိပ်စက် ဘယ်ဘက်တွင်
ရှိနေသော လက်ရေးဖြင့်ရေးထားသော
စာရွက်မှာ စစ်သည်များ၏ လစာစာရင်း
များဖြစ်ပြီး ၎င်းလစာစာရင်းအား လက်နှိပ်
စက်ရိုက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ လက်နှိပ်
စက်ရိုက်ထားပြီးသော စာရွက်အားယူ၍
ကြည့်လိုက်ပြီး ဒုအရာခံဗိုလ်ကျော်ခွန်း
က တပ်ကြပ်ကြီးဝင်းမြင့်အား ပြောလိုက်
သည်။

“ဒီစားပွဲနဲ့ဒီလက်နှိပ်စက်က
ဆရာအုန်းဟန်ရဲ့ စားပွဲနဲ့သူရိုက်နေကျ
လက်နှိပ်စက်ပဲဗျ။ မနက်က သူ့မြို့ထဲ
မသွားခင်ရိုက်လက်စ စစ်သည်လစာ

စာရင်းတွေပဲ။ ရိုက်လက်စတန်းလမ်း
ထားခဲ့တာ။ အခုစာရင်းတွေ အားလုံးရိုက်
ပြီးသားတွေ ဖြစ်နေတယ်။ အံ့သြစရာ
ဆရာဝင်းမြင့်ရဲ့”

“ဪ . . . ဆရာအုန်းဟန်
ဆရာ . . . အုန်းဟန်။ သူလုပ်လက်စ
အလုပ်တာဝန်ကို မပြီးသေးလို့သေဆုံး
ပြီး ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ တာဝန်ကိုပြန်ဆုံအောင်
တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တာပဲဗျေ။ မနက်က
လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေရင်း ဗြိသိတ်ထွက်သွား
ရလို့ စာရွက်ကိုရိုက်လက်စ တန်းလမ်း
ထားခဲ့တာကို စိတ်ထဲမှာစွဲနေပြီး သူ့ဆေး
ဆုံးတဲ့အခါ ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့လက်နှိပ်စက်
လာရိုက်သွားတာဖြစ်မယ်။ တာဝန်ကျေ
တယ်။ ဆရာအုန်းဟန်ရယ်” တပ်ကြပ်
ကြီးဝင်းမြင့်၏ ပြောစကားကိုကြားရသော
ဒုအရာခံဗိုလ် ဆရာကြီးကျော်ခွန်းက
“ဟုတ်တယ်ဗျာ အံ့သြဖို့ကောင်းလွန်း
တယ်။ ကိုယ်တိုင်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်သော
ချာမြင်ရလို့သာယာရမှာ။ မယုံနိုင်စေ
အဖြစ်အပျက်ပဲဗျာ။ အမိန့်နဲ့တာဝန်
လေးစားလိုက်နာတဲ့ ဆရာအုန်းဟန်
လေးစားမိပါတယ်ဗျာ။ ဒီအဖြစ်ကို မနက်
မိုးလင်းသို့ တပ်ရေးရုံးအဖွဲ့တွေနဲ့ လျှောက်
တွေ့ကိုပြောပြလို့ ယုံကြည်စရာဟုတ်တယ်”

“မယုံကြည်ရင်လည်း ဒီမှာလက်
နှိပ်စက်ရိုက်ပြီးသား စာရင်းစာရွက်တွေ
သက်သေရှိနေပြီပဲ။ ဒီကိစ္စကိုတပ်ရေး
ဗိုလ်ကြီးကိုလည်း သတင်းပို့ရမယ်။
ဆရာကြီးမနက်ရုံး ထွက်လာရင် သတင်း
ပို့လိုက်ပါ”

“ပို့ရမှာပေါ့ကွာ။ ဒီကိစ္စကို
တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးသိမှလည်း ဆရာ
အုန်းဟန်အတွက် လုပ်ပေးသင့်တဲ့
ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ လုပ်ပေးနိုင်ရမှာ
ပေါ့”

တာဝန်မှူးဒု အရာခံဗိုလ်
ချုပ်ခွန်းသည် ပြောပြသည်နှင့်စားပွဲပေါ်
မှ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပြီးသည့် စာရွက်များ
အားယူ၍ တပ်ရေးရုံးခန်းအတွင်းမှထွက်
လာလေရာ။ နောက်မှ တပ်ကြပ်ကြီးဝင်း
မြင့်က ထွက်လာရာ ယင်းအခန်းတွင်းရှိ
မီးခလုတ်များအား ပိတ်လိုက်ပြီးရေးရုံးခန်း
သဘင်ကိုပိတ်၍ အိပ်ယာဆီသို့လာခဲ့လေ
သည်။

နံနက် မိုးလင်းသည်နှင့်
တပ်ကြပ်ကြီး စာရေးအုန်းဟန်၏ ဇနီးဖြစ်
သူ မထွန်းမေအား တပ်ကြပ်ကြီးဝင်းမြင့်
မှပြောပြလေရာ မထွန်းမေမှာလင်
ယောက်ျားဖြစ်သူအတွက် ဝမ်းနည်းမိသ

ဖြင့် ငိုလေသည်။ ထိုအကြောင်းကို
တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့်တပ်ရင်း
တစ်ရင်းလုံး သိရှိပွားကြပြီး တပ်ကြပ်ကြီး
စာရေးအုန်းဟန် အကြောင်းအမျိုးမျိုး
ပြောနေကြလေသည်။ ဆရာအုန်းဟန်
“တစ္ဆေဖြစ်သွားတယ်တဲ့” “ညက သူ
ရုံးခန်းမှာ ခြောက်လို့တဲ့” စသည်ဖြင့်
ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်တွေး၍ ပြောနေကြ
တော့သည်။

နောက်ညတွင် တပ်ရေးရုံးခန်း
အတွင်း လက်နှိပ်စက်ရိုက်သံကို မကြား
ကြရော့ဘူးပေ။ သို့သော် ရုံးခန်းအတွင်း
တစ်ရှင်ရှပ်ဖြင့် လမ်းလျှောက်သည့်ခြေ
သံကို ကြားကြရသည်ဟု ပြောကြသည်။
သုံးရက်ခွဲ၍ ဦးတွင်းရှိဆေးရုံမှ တပ်ကြပ်
ကြီး စာရေးအုန်းဟန်၏ အလောင်းအား
ထုတ်ယူ၍ သုဿန်သို့ပို့ဆောင်၍
မီးသင်္ဂြိုဟ်သည်။ မီးသင်္ဂြိုဟ်မီ တပ်မ
တော်ထုံးစံအတွင်း အမိန့်ပြန်တမ်းစာအား
တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးမှ ဖတ်ကြားပြီးအခေါင်း
တွင်း ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုနေ့
ညတွင် တပ်ရင်းရုံးရှိ တပ်ရေးရုံးခန်း
အတွင်း ဘာသံမှမကြားကြရတော့
ကြောင်း တာဝန်ကျသော တာဝန်မှူး
တာဝန်ကြပ်ကြီးနှင့် တာဝန်ကျစစ်သည်

တို့မှာ ပြောကြားကြလေသည်။

ဤကဲ့သို့ အသက်ထင်ရှားရှိ
စဉ်ကလည်း အမိန့်နှင့်တာဝန်ကို
ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်ခဲ့သူ တပ်ကြပ်ကြီး
စာရေးအုန်းဟန်သည်။ သေဆုံးသွားသည့်
အချိန်တွင်လည်း မိမိလုပ်လက်စ
လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေသည့် စာရင်းများကို
ပိညာဉ်ဘဝဖြင့် ပြီးဆုံးသည့်အထိ တာဝန်
ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ခဲ့သော
တပ်ကြပ်ကြီး စာရေးအုန်းဟန်အား
လေးစားစွာဖြင့် သည်စာစုအားရေးသား
ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါသည်။ ဆရာအုန်းဟန်
ကောင်းရာတိုတာဝန် ရောက်ပါစေ။ (ဖြစ်ရပ်
မှန် အဖြစ်အပျက်အား အမည်များ
လွှဲပြောင်းရေးသားလိုက်ရပါသည်။
စာရေးသူ)

မင်းမြင့်နိုင်
(ဘူးသီးတောင်)

သောင်းစေဦး

အမှတ် ၇ တိုက်ပွဲများ

မြန်မာနိုင်ငံသို့တရုတ်ပြုကျူးကျော်ဝင်ရောက်မှု

မြန်မာ့တပ်မတော်၏ ကျေးသောစစ်ဆင်ရေးများ

ယခင်လမှအဆက်

မြေပြန့်ရှမ်းရွာများနှင့် မျဉ်း
 နှိုင်းယှဉ်လျက်ရှိနေသော လွိုင်ထ
 သောင်၊ လွိုင်ဖလန်၊ လွိုင်ဖချမ်းဝဲ
 သော တောင်တန်းတစ်ကြော့ ၁၂
 မိုင်၊ ၅ အိမ်စု ဆိုသလို ရွာငယ်
 စလေးတွေ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု
 ခြံနဲ့ကျဲလျက် ရှိပေသေး၏။ အီကော
 သားဟူနှင့် တောင်ပေါ်ရှမ်းတို့၏
 အားရွာများတည်း။ သူတို့သည်လည်း
 ရှေးရိုးစဉ်လာအတိုင်း တောင်ယာ
 တို့သာ အားထားလုပ်ကိုင် စား
 သောက်ကြသည်။ စားစရာ မလုံ
 လောက်သဖြင့် မြေပြန့်နေ ရှမ်းရွာ
 များအပေါ်တွင် ခိုခိုနေရရှာသည်။
 မြေပြန့်ရှမ်းတို့သည် လယ်ယာအပြင်
 တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ မိုင်းကိုင်စက္ကူ
 ဆုပ်ငန်းကလေးများလည်း တွဲဖက်
 ဆုပ်ကိုင်ကြသေး၏။ သူတို့အားလုံး
 ဘုညီသောအချက်မှာ ရိုးသားခြင်း၊
 ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းခြင်း၊ ဘာသိ
 ဘာသာနေတတ်သော အလေ့အထ
 မျိုး လူကြီးသူကြီးနှင့် အုပ်ချုပ်သူ
 အပေါ် အမြဲတမ်း ရိုသေလေးစားကြ

သော်လည်း ဆက်ဆံရန် လွန်စွာ
 ကြောက်တတ်ခြင်း၊ လောဘစောကင်း
 ၍ မိမိတစ်ဝမ်းတစ်ခါး တစ်အိမ်
 ထောင်စာအတွက် လုံလောက်ရုံသာ
 စိုက်ပျိုးမွေးမြူကာ အေးအေးလူလူ
 စားသောက်နေထိုင်ကြခြင်းတို့ပေတည်း။
 ဤဒေသရှိ ရှမ်းရွာသားတို့
 တွင် ချစ်စရာကောင်းသော အခြား
 အမူအကျင့်ကလေးများလည်း ရှိပေ
 သေး၏။ တွေ့စရင်းနှီးစအချိန်ဝယ်
 ရှက်အမ်းအမ်း ကြောက်ရွံ့ဖြင့် မေး
 လျှင် 'မဟု'၊ 'မသိ' မြန်မာစကား
 နားမလည်ဟု ဖြေမည်။ သည်အတွက်
 သင်က အားမလို အားမရဖြစ်ပြီး
 စိတ်ပျက်မည်။ သို့သော် အချိန်ကလေး
 ရလာ၍ တစ်ဦးအကြောင်းတစ်ဦး
 ကောင်းစွာသိကျွမ်းသွားပြီး ခင်မင်ရင်း
 နှီး စိတ်ချယုံကြည်သွားတော့လည်း
 အလွန်ပင် ပေါင်းလို့ကောင်းပါသည်။
 သည်အခါ ကျွေးစရာရှိလျှင် အကုန်ချ
 ကျွေးမည်။ ဆွေမျိုးရင်းချာလို ဆက်
 ဆံမည်။ ပြောစရာ ရှိလျှင်လည်း
 ထိန်ချန်မထားဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
 ပြောဆိုပါလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ တစ်ခါ

တစ်ခါတော့လည်း လူကြီးသူကြီး
 အပေါ် ခိုတွယ်အားထားလွန်းသော
 ကလေးဆိုကြီးကိုလည်း မြင်တွေ့ရ
 တတ်ပါသေးသည်။
 မိုင်းပါလျှိုးရွာမှ ရှမ်းအဘိုး
 ကြီး အိုက်ဆန်ထီး ဆိုပါတော့။ ကျွန်
 တော်တင်ပြခဲ့သော အရပ်ဒေသ၏
 ရှမ်းအမျိုးသားများ၏ ပုံစံမျိုးကို
 သူတွင် အပြည့်အဝ တွေ့ရပါမည်။
 ဦးအိုက်ဆန်ထီးသည် လွယ်လင်ဘက်
 တွင် ဗမာတွေနှင့် အတူနေ အတူ
 လုပ်ကိုင်ဖူးသဖြင့် ဗမာစကား
 အတော်လေးပြောဆိုနိုင်သည်။ သည်
 တစ်ကြော့ ရွာသူရွာသားများကား
 ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးကို ရောက်ဖူးမည်
 ဝေးစွာ ကြားပင် မကြားဘူး။ တောင်
 ကြီးမြို့ဆိုတာလည်း မသိ။ ယုတ်စွ
 အဆုံး သူတို့ဒေသကို အုပ်ချုပ်ခဲ့သည့်
 ရှမ်းစော်ဘွားရုံးစိုက်ရာ ကျိုင်းတုံ
 မြို့ကိုပင် ရောက်ဖူးသူ မရှိသလောက်
 ရှားလှချေသည်။ ယိုးဒယားဘက်၊
 လောဘက်တော့ မဲခေါင်မြစ် ဟို
 ဘက်ကမ်း အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်လိုမို့
 ရောက်ဖူးကြသည်။ သည်ထဲဝယ်

အဘိုးအိုက်ဆန်ထီးက ဗဟုသုတ
ကြွယ်ပြီး တစ်ဖုတ်ခြားနေသည်။ သို့ပါ
လျက် အဘိုးလည်း တွေ့စတော့ ထုံစံ
အတိုင်း ဗမာစကားမသိဟု ဆိုသေး
၏။ နောက်ရင်းနှီးတော့မှသာ ကျွန်
တော်တို့အား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လက်
ဆုံစကား ပြောကြားဆွေးနွေးလာရ
ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

အဘိုး၏ ပြောပြချက်အရ
သူတို့နယ်မြေအား ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး
ဖြစ်လာသောအခါ စစ်နိုင်သူဂျပန်တို့
က ယိုးဒယားသို့ လက်ဆောင်ပေး
လိုက်သည်။ ဒီတော့ ယိုးဒယားစစ်
သားတို့၏ လက်အောက်၌ သုံးနှစ်
သုံးမိုး အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်ခြင်း ခံကြ
ရကြောင်း၊ တစ်ဖန် စစ်ကြီး ပြီးဆုံး၍
မြန်မာပြည်တွင် အင်္ဂလိပ်တွေ မရှိ
တော့ လွတ်လပ်ရေးရပြီဆိုသော
အသံကို ကြားရုံသာ ကြားလိုက်ရ
သည်။ သူတို့တော့ ဘာမှမသိလိုက်ရ။
သူတို့ထံ ရှမ်း ပြည်နယ်အစိုးရဆိုတာ
လည်း ရောက်မလာ။ ယုတ်စွာအဆုံး
ကျိုးတုံ့စော်ဘွားပင် မရောက်ခဲ့ပါဟု
ဆိုလေသည်။

ယိုးဒယားစစ်တပ် ဆုတ်သွား
ပြီး မကြာခင် တရုတ်ဖြူတွေ တစ်သုတ်
ပြီးတစ်သုတ် ရောက်လာတော့သည်။
ပထမတော့ ကွန်မြူနစ်ရန် ကာကွယ်
ရေးအတွက် ကရုဏာ အပြည့်အဝရှိ
သလို ဆက်ဆံကြသေး၏။ မကြာပါ
ချေ။ မျက်နှာပုံပြတ်ကျကာ ဇာတိမှန်
ပြလာတော့ကြောင်း ၁၀ နှစ်လုံးလုံး
ကူမင်တန်တရုတ်ဖြူတွေ၏အောက်၌
ဒုက္ခမျိုးစုံဖြင့် နေထိုင်စားသောက်ခဲ့ရ
ပုံကို ကျွန်တော်တို့အား မီးဖိုဘေးဝယ်
ညအခါ ပုံပြောသလို လုံးစေ့ပတ်စေ့
ပြန်လည်ပြောပြခဲ့လေသည်။

အခွန်ကောက်သည်။ ဘိန်း
စိုက်ဖျိုးပေးရသည်။ ရိက္ခာဆက်ရ
သည်။ လမ်းဖောက်ပေးရသည်။ သူတို့
နေထိုင်ရန် တဲနန်းမှအစ အိမ်တွေ၊
ကတုတ်ကျင်းတွေပါ မကျန် ဆောက်
လုပ်ပေးခဲ့ရသည်။ နောက်တော့ သမီး
ကညာ ကောက်ယူတာလည်း ရှိလာ
လေသည်။ မိုင်းပါလျှိုးတွင် တရုတ်
ဖြူအာဏာရှင် ဘုရင်ဆိုသော ဗိုလ်
ချုပ်ကြီး ကြုံပုံကိုယ်တိုင် နေထိုင်အုပ်
ချုပ်သည်။ ကျိုင်းလပ်စခန်းတွင်

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလောက်ကျန်၊ ဝမ်းနည်း
ခွမ်တွင် စစ်ကျောင်းအုပ်ကြီး တာ
ချင်တို့သည် အဘိုးအိုက်ဆန်ထီး
ကြောက်ရသည့် ရောမပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
တည်း။ ကေအမ်တီစစ်တပ်၏ ခေါင်း
ချက်အရ ရှမ်း၊ လားဟူ၊ အီတော
တိုင်းရင်းသားတို့ ချွေးဖြင့်ရင်း
တည်ဆောက်ပေးခဲ့ရသော အင်မတန်
ကြီးကျယ်သည့် မိုင်းပါလျှိုး လေယာဉ်
ကွင်းကြီးသည်လည်းကောင်း၊
တန်းလျားများ၊ စစ်ကျောင်း၊
ဆေးရုံ၊ စစ်ဂိုဒေါင် စသည်တို့သည်
လည်းကောင်း အထင်ကရ ဟီး
အောင် ရှိနေဆဲဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်
တို့ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ရလေသည်။
တရုတ်ဖြူတို့လက်အောက်
နေထိုင်ရပုံကား ဒေသသားခြား
ရွာအမည်၊ စခန်းအမည်၊ စစ်နံပါတ်
တွေ၏ အမည်ကသာ ကွာခြားသည်။
ဘဝအတွေ့အကြုံ ခံစားမှု အတိုင်း
အတာကား ထပ်တူထပ်မျှပင် ဖြစ်
တော့သည်။ သာကေတစ်ခုအနေဖြင့်
ကျိုင်းတုံ၏အရှေ့ဘက် ဒေါင့်
ခရီးအားဖြင့် မိုင် ၃၀ ခန့်သာဝေးသည်။

နမ့်မမြစ်ဝမ်းရှိ ဗိုင်းမချိုင့်ဝမ်းနယ်မြေ
တို့ ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည်
ခေါင်စစ်ဆင်ရေးအတွင်းက မြန်မာ
ဘဝမတော်မှ မြန်လည်သိမ်းပိုက်ပြီးစ
ဆင်းဒေသသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြပါ၏။

နမ့်မချောင်းသည် သိပ်မကြီး
ဘူး။ သို့သော် ဤဒေသတစ်ကြော့မှ
ရွာများအတွက် သောက်သုံးရေ
သာမက စိုက်ပျိုးရေးအတွက်ပါ
ဦးစွာအကျိုးပြုလျက် ရှိလေသည်။
သန့်ရှင်းကြည်လင်သော စိမ့်စမ်းရေ
သည် စိမ်းလန်းသော လယ်ကွင်းပြင်
အလယ်၌ ကွေ့ကာစိုက်ကာ စီးဆင်း
နေ၏။ နမ့်မချောင်းဘေးရှိ ဝပ်ပေါင်နှင့်
ခပ်ဆန်ရွာသို့ ရောက်ကြသည်။
တရုတ်ဖြူတို့၏ အုပ်ချုပ်ရေးရုံးများ၊
အကျဉ်းထောင်နှင့် မြေတိုက် အထူး
အချုပ်စခန်းများ၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ် နေထိုင်
ရာ စံနန်းနှင့် ကိုယ်ရံတော် ကင်းတပ်
ရာ တောင်ကုန်း၊ စစ်တန်းလျားနှင့်
စိပ်ထောင်သည် နေအိမ်များကို
ဥပင်လိုက်သည်နှင့် အတိုင်းသား မြင်
တွေ့ရလေသည်။

ဤဗိုင်းမ နယ်မြေကို အုပ်စိုး

ခဲ့သည့် နေဝင်ဘုရင်မှာ တရုတ်ဖြူ
ဗိုလ်ချုပ်လောက်ရှုန်း ခေါ် ကျင်အန်
ကုန် ဆိုသူဖြစ်၏။ ဗိုင်းမတွင် ကျွန်
တော်တို့ရောက်သည့်အချိန်က သူ၏
ရှမ်းအမျိုးသမီး ဇနီးနှစ်ဦး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ
သေးသည်။ ဇနီးကြီး အိခန်းတွင် သား
တစ်ယောက်ကျန်ရစ်ပြီး များမကြာမီ
ကလည်း ဝပ်ပေါင်ရွာ၏ ကွမ်းတောင်
ကိုင်းအပျိုချော အိနန်းလောင်ကို ထပ်မံ
ကောက်ယူခဲ့ပြန်လေသည်။

ဥနေတွင် ကျွန်တော်တို့
သည် တရုတ်ဖြူ ဗိုလ်ချုပ်ကတော်
ဒေါ်အိခန်း၏အိမ်သို့ ရွာလူကြီးနှင့်အတူ
သွားရောက်လည်ပတ်ကြ၏။ သပ်သပ်
ရပ်ရပ် ဆောက်ထားသည့် အုပ်ကြွပ်
မိုး ခြေတံရှည်အိမ်တစ်ဆောင်၏ ရှေ့
တွင် ရုပ်ရည်သနားကမား အသက်
၂၇ နှစ်လောက်ရှိမည့် သွယ်သွယ်
လျလျ ရှမ်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးကို
အဆင်သင့် တွေ့ကြရသည်။

“အိခန်း ဟောဒါ ဒီကို ခဏ
လာလည်တဲ့ စစ်ဗိုလ်လုံပဲ။ နင့်
အကြောင်း မေးချင်လို့တဲ့”

သူကြီးမင်းက တဲ့တိုးကြီးပင်

မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ နန်းအိခန်း
က ပြုံး၍နှုတ်ဆက်ရင်း အိမ်ပေါ်သို့
တက်ကြရန် ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်
တော်တို့သည် အပေါ်ထပ် အိမ်ရှေ့ခန်း
သို့ရောက်ကြသောအခါ မီးဖိုဘေးရှိ
ကြိမ်နှင့်လုပ်ထားသော ခွေးခြေပု
ကလေးများကို အသီးသီး ဆွဲယူရင်း
မီးဖိုဘေး ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

နန်းအိခန်းသည် မီးဖိုမှ ပြာဝံး
နေသည့်မီးခဲကို ရဲနေအောင် မှုတ်
လိုက်ရင်း ထင်းစလေးများဖြင့် မီးမွှေး
နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ဘက် တစ်ချက်
လှည့်ပြီးရင်း ရေနွေးခရားကို ရေသစ်
ထပ်ထည့်ရန်အတွက် အပြင်ဘက်
ကျပ်သို့ ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ကျိုင်း
တုံ၏ ဆောင်းရာသီမှာ နေဝင်ပြီဆို
သည်နှင့် ရုတ်ခြည်းအေးစက်လာတတ်
၏။ ကျွန်တော်နှင့်ပါလာသည့် ရောင်း
ရင်းဘက်သည် အအေးဒဏ်ကို ကာ
ကွယ်နိုင်ရန်အတွက် အနီးရှိတောင်း
ထဲမှ ထင်းများကို မီးဖိုတွင် ထပ်မံ
ထည့်ပေးနေလေသည်။

မီးဖိုနှင့် မနီးမဝေးတွင် နှစ်ခါ
လည်ခန့်ရှိမည့် ကလေးငယ်တစ်ဦး

သည်-ထမင်းပန်းကန်တစ်ချပ်နှင့်
ဆော့ကစားနေ၏။

“ကဲ... ကဲ... သူကြီး
မင်းကိုပဲ စကားပြန် အလုပ်ခိုင်းရမှာပဲ။
မအီခန်းနဲ့ စကားပြောရအောင်။
ရေခွေးတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့။
ကိစ္စမရှိပါဘူးလို့ပြောပါ”

နန်းအီခန်းသည် ဧည့်သည်
များအတွက် လက်ဖက်ရည်အိုး တည်
နေလေသည်။ သူကပင် စတင်ပြီး

“ဘယ်အရပ်က လာပါ
သလဲ”

ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်တော်
က အဖြေပေးပြီးနောက်...

“မအီခန်း ဘယ်တုန်းက
အိမ်ခြေဆင်ကျတုန်း”

“ကြာပြီ။ ရှစ်နှစ်လောက်
ရှိပြီထင်တယ်”

“အခု ခင်ဗျားခင်ပွန်း ထွက်
သွားတော့ သတိမရဘူးလား”

“သတိတော့ရတယ်”

“လွမ်းကော မလွမ်းဘူး
လား”

“မလွမ်းပါဘူး”

“ဘာလို့ လိုက်မသွားတာ
တုန်း”

“အို... မလိုက်ချင်ပါဘူး။
သူက ခေါ်လည်း မခေါ်ပါဘူး။ ခေါ်
လည်း ကျွန်မ မလိုက်ဘူး”

“ဟင်... ဒါဖြင့် ခင်ဗျား
ယောက်ျားကို ချစ်လို့ လက်ထပ်တာ
မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒီလို... မဟုတ်ပါဘူး။
ကျွန်မ လူကြီးတွေက ယူလိုက်ပါဆို
တာနဲ့ ယူလိုက်ရတာပဲ”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် ဗိုလ်ကြီး
ရဲ့။ သူ့မှာက အမေအိုတစ်ယောက်ရှိ
တယ်။ မောင်တစ်ယောက်နဲ့ ညီမ
တစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်
ကြီးက သူ့ကိုတော့ တော့ လိုချင်တယ်
ပြောပေးပါဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့
လူကြီးတွေပဲ အမေကြီးဆီ လာပြော
ရတယ်။ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ သူ့အမေ
ကလည်း ရန်အေးအောင်ဆိုပြီး
သဘောတူလိုက်ရတာပေါ့”

သူကြီးက စကားပြန်လုပ်ရင်း
သူသိသည့်အပိုင်းကို ဝင်၍ ထောက်
ပေးပါသည်။

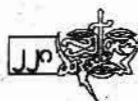
“အင်း... အင်း... နာ
လည်ပါပြီ။ ဒါထက် မအီခန်း
ယောက်ျားက ဒီနယ်မှာ အကြီးဆုံး
ဆိုတော့ ငွေတွေ၊ ရွှေတွေ အများကြီး
ပေးမှာပေါ့နော်”

“အို ဒါလောက်မဟုတ်ပါဘူး
သူနဲ့ရမှ ကျွန်မတို့ အတွက် မှတ်တမ်း
ရရ ဟောဒီအိမ်ကို ဆောက်ပေးတယ်
အပ်ချုပ်စက်တစ်လုံးလည်း ယိုဒဏ်
က ဝယ်လာပေးတယ်။ ဒါလောက်
ရှိပါတယ်”

“ဪ... ဪ...
ဒါထက် စိတ်မရှိပါနဲ့နော်။ သူက
ဒီအိမ်မှာပဲ အမြဲနေတာလား”

“သူလား ဒီစခန်းမှာရှိနေ
တော့ ညည ဒီမှာ လာအိပ်ပါတယ်
မနက်ကျတော့ သူတပ်ကို ပြန်သွား
ပါတယ်။ တစ်ခါတလေတော့ နာ
သွားတယ် ပြောတာပဲ။ ကျွန်မဆီ
တဲအခါ ဟိုဘက်အိမ်လည်း သွား
တတ်ပါတယ်။ ကျွန်မအိမ်မှာ
သူအိပ်ဖို့ မွေ့ရာကြီးတစ်ခု၊ သူ
ဒယားက ဝယ်ပေးထားခဲ့ပါတယ်”

“ဟိုဘက်အိမ်ဆိုတာ

လောင်အိမ်ပြောတာ ခိုလ်ကြီးရဲ့။
ဟိုဝဝမြို့စားကြီး ဦးအိုက်ရဲ့တူမလေး။
သူ့ကို ကောက်တာတော့ သိပ်မကြာ
သေးဘူး”

ဟု သူ့ကြီးက ဝင်၍ထောက်
သည်။

“အင်း... အင်း... သိပြီ
သိပြီ။ ညနေကတောင်- တွေ့လိုက်
သေးတယ်။ အသက်သိပ်မကြီးသေး
ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်
တယ်။ တစ်စခန်းနားမှာပဲ သူ့အိမ်ရှိ
တယ်”

မအိခန်းသည် ရေနွေးဆူပြီ
ဖြစ်သဖြင့် ငါးသေတ္တာ ခွက်ဟောင်း
တစ်ခု၌ ရှမ်းလက်ဖက်ခြောက် အနည်း
ငယ်ထည့်၍ မီးခဲပေါ်တွင် လှော်နေပါ
သည်။ ခဏကြာလျှင် သင်းယုံသော
အနံ့ ထောင်းခနဲထွက်လာလေသည်။
ထို့နောက် ကျွက်ကျက်ဆူနေသည့်
ရေနွေးအိုးတွင် ခတ်လိုက်သည်။
ဆားခွက်နှင့်အတူ ရှမ်းလက်ဖက်ရည်
ကြမ်း သောက်ရန် ကျွန်တော်တို့အား
လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“တော်သေးတာပေါ့လေ။
အတင်းအဓမ္မမယူဘဲ မိသားစုသားပီပီ
တောင်းယူတယ်ဆိုတော့”

ကျွန်တော့် ရောင်းရင်းက
သက်သာရာရရန် ဝင်ရောက်ထောက်
လိုက်လေသည်။

“တောင်းယူတယ်ဆိုတာက
တော့ လိုချင်တယ် ပြောတာပါပဲ။
သူတို့စစ်သားတွေလည်း ဒီလိုပါပဲ။
ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ သူတို့က လိုချင်
ကြတာကို”

သူကြီးမင်း၏ မှန်ကန်သော
အဖြေပင်ဖြစ်၏။

“ဒါထက် ဒီပြင် ဒီနယ်က
ဘယ်သူတွေကို တရုတ်တွေ ကောက်
ကြသေးလဲ”

“အား ... အတော်များ
တယ် ခိုလ်ကြီးရ။ တွက်လို့မရဘူး
ထင်တယ်။ အင်း ... ဒီမိုင်းမ
ပိုင်နယ်မှာ ရွာပေါင်း ဆယ်ရွာရှိတယ်။
ဒီနယ်က ယူတာရော၊ တခြားက
ယူလာတာတွေပါ မိကျွေးထောက်ပံ့ရ
တဲ့ စာရင်းနဲ့ တွက်ကြည့်ရင် မိန်းမနဲ့
ကလေးပါ ၂၈၀ လောက် ကျန်

နေရစ်တယ်”
“ဟာ ... များလှချည်
လား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့
ဘက်က တော်သေးတာပေါ့။ ဟို
မိုင်းယောင်းဘက်က ပိုများတယ်”

“သူတို့ ခိုလ်ချုပ်ကစပြီး လုပ်
နေတော့ အောက်ကလည်း ဘယ်
တားလို့ရတော့မလဲ။ စစ်ခိုလ်တွေ
အားလုံး ခင်ဗျားတို့အမျိုးသမီးတွေကို
ယူတာပဲလား”

“ယူကြတာပဲ။ အုပ်ချုပ်ရေး
တာဝန်ခံခိုလ်ကြီး ရှိတယ်။ လောဝမ်
လို့ခေါ်တယ်။ သူ့မိန်းမက မအိမွန်တဲ့။
မိုင်းယန်းက ယူလာတာ။ တော်တော်
လေး ချောပါတယ်။ တရုတ်ခိုလ်ကြီး
ကလည်း အားကြီးချစ်တယ်။ သူ့ကို
ယိုးဒယားဘက်ခေါ်သွားပြီး ဆံပင်တွေ
ဘာတွေတောင် ဖြတ်တောက်ပေးသွား
တယ်။ ရွှေသွားလည်း စိုက်ပေးထား
တယ်။ အခုတော့ သူ မိုင်းယန်းပြန်
သွားပြီ။ သူ့ယောက်ျားနောက် လိုက်
မသွားဘူး။ အဲဒီလောဝမ်မှာလည်း
ဒုတိယ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိသေး

တယ်။ တောင်ပေါ်ကပဲ။ သူကတော့ အိမ်အတွက် စားဖို့သောက်ဖို့ တောင်ယာ လုပ်ကိုင်ပေးရတယ်။

တရုတ်ဖြူ မင်းတရားကြီးများက အတော်လေး ဖိမ်တွေ့ခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့နှင့်ယူရသည့် ရှမ်းအမျိုးသမီးတို့မှာ သူတို့ယောက်ျားများအတွက် တောင်ယာ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးရ၏။ အချို့မှာ ဘိန်းပင် ရှာဖွေပေးရသည်။ သာမန်စစ်သားတစ်ဦး၏ လစာမှာ အင်္ဂလိပ် ငွေဒဂါးပြား ၃ ပြားသာရ၏။ ရိက္ခာကို ရွာမှ စုဆောင်းပေးရ၏။ တစ်ရွာလျှင် ငွေဒဂါး ၁၀၀ နှင့် စပါးတင်း ၈၀ မှ ၁၀၀ ထိ ရွာလိုက်၍ အခွန်တော် ပေးဆောင်ကြရသည်။ တရုတ်ပြည်ကြီးအား ကွန်မြူနစ်ရန်မှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက် လီမီ၏ ပြောက်ကျားတပ်များ မြန်မာပြည်တွင် ဆောင်ရွက်ကြပုံ အခြေအနေကား ဤနည်းနှင့်နှင်သာ ဖြစ်တော့သည်။ ရဲဖန်ရဲခါ လီမီတပ်များအား နယ်လှည့်စစ်ဆေးရန် ဌာနချုပ်မှ ရာထူးကြီးကြီးပေါက်ဖော်ကြီးများ ရောက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါ ရွာမှ

အဖျိုပေါက်၊ အဖျို ရွယ်ကလေးများအား စုဆောင်းဖွဲ့စည်းထားသည့် ရမှန်း ခေါ် ယိုးဒယား အကအဖွဲ့ဖြင့် ညှဉ်ဆဲခိုင်းသေးသည်။ ယိုးဒယား ယဉ်ကျေးမှုအကဖြစ်သော ထိုရမှန်းအကကို ရှမ်းအမျိုးသမီးများအား အနုပညာရှင် တရုတ်ကြီးများက သင်ပေးထားခဲ့လေသည်။ လသာသာ ညအခါမျိုး၌ ထိုကပွဲများမှာ နံနက်လင်းသည်အထိပင် အတွဲလိုက် အတွဲလိုက် ကခုန်ကြကြောင်း သူကြီးမင်းက ရှင်းပြနေလေသည်။

အဆီကို ထုတ်၊ အသားကို စား၊ အသွေးကို စုပ်ဆိုသလို တရုတ်ဖြူတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ ဆွေရင်းမျိုးရင်းများထံမှ ဂျပန်ထက်ပင် ဆိုးရွားစွာ ပစ္စည်းရော လူပါ စားမျိုးသွားခဲ့ကြလေသည်။ တရုတ်ဖြူသွေးပါသည့် အမမဲ့ကလေးပေါင်း ရာထောင်ပြဿနာကို မည်သို့ ဖြေရှင်း ကြလေမည်နည်း။ အိခန်း၊ အိခန်းလောင်၊ အိပ်ခန်းတို့တစ်တွေ၏ ရှေ့ရေသည် မည်သို့ဖြစ်လာလေမည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့သည် အဖြေကို ရှာကြ၏။

ရင်နာမိသော မိတ်ဆွေများသည်လည်း ဝိုင်းဝန်း၍ အဖြေချာနေရသည်တကာ။

ကူမင်တန်တို့သည် မိုင်းနယ်မြေတွင် မကသေးပါ။ သူတို့၏ ဗိုလ်ချုပ်ကျန်ဝေချင်ဆိုသူ၏ တပ်မဟာ (၁) သည် ကျိုင်းတောင်းတွင် လည်းကောင်း၊ ထပ်န်းလုံးစခန်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်မှန်ပေါင်ရင်၏ တပ်မဟာ (၂) မိုင်းယုတွင် လောက်ဟူးယူရန်၏ တပ်မဟာ (၃)၊ ဝမ်ကွင်းတွင် တပ်မဟာ (၁၄)၊ ဝမ်ပါခတွင် တပ်မဟာ (၁၅) အခြားနေရာများလည်း ရှိနေသေး၏။ ပြီးတော့ သူတို့၏ တပ်မမှူးကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂူဆုပဲဆိုသူက မိုင်းဝတွင် လည်းကောင်း၊ အသီးသီး ကျိုင်းဆုံနယ်၏ စပါးထွက်ကောင်းပေဆိုတာ နေရာများဝယ် လက်ဝါးကြီးအုပ် စိုက်ထားခဲ့လေသည်။

၁၉၆၀-၆၁ ခုနှစ်ရောက်မှ မြန်မာ့တပ်မတော်၏ ဘာဘာနှင့် မဲခေါင်စစ်ဆင်ရေးများကြောင့်သာ မြန်မာ့မြေပေါ်မှ ကူမင်တန်အားလုံး စီမံချုပ်ငြိမ်း အဆုံးသတ်ပေတော့သည်။

လွတ်လပ်ရေးကြီး တည်မြဲရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်ဘက်မှ ပေးဆပ်ရသော သွေးတွေကလည်း ချောင်းစီးလှနိုးနိုး ကြီးထွားခဲ့လေသည်။ နဂါးနိုင် စစ်ဆင်ရေးမှစကာ နောက်ဆုံး မဲခေါင်အထိ တရုတ်ဖြူ စစ်ဆင်ရေး တစ်လျှောက်လုံး မြန်မာ့တပ်မတော် တပ်မှူးများကအစ အရာရှိ တပ်သား မကျန် အသက်ပေး စွန့်စား သွားကြ ရသူများကား မနည်းတော့ပေ။

နီ င် င် ခြားအကူအညီဖြင့် အသက်ရှင်နေသော ကူမင်တန်တို့ သည် ရှေးအခါကမူ လေယာဉ်ပျံကြီး များ၊ စစ်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုး၊ လက်နက် ခဲယမ်းအစုံစုံကို အဆက်မပြတ် ရရှိ နေခဲ့ကြသည်။ မြန်မာ့တပ်မတော်က မိုင်းပါလျှိုး လေယာဉ်ကွင်းကြီးကို သိမ်းပိုက်ပြီးခါစ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ကို အမှတ်ရမိပါသေးသည်။ ထိုနေ့ သည် မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့၊ ကူမင် တန်တို့အား လေကြောင်းမှ ထောက်ပံ့ နေသူများသည် မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်း တစ်လျှောက်တွင် သူတို့တပ်တွေ

ရှိနေလျက် မြန်မာ့တပ်မတော်နှင့် တိုက်ပွဲဝင်နေဆဲဟု ယူဆဟန်တူ သည်။ ရောမ လေယာဉ်ပျံကြီးများ အနက် တစ်စင်းသည် ပျံဝဲကာ မိုင်းပါ လျှိုးလေယာဉ်ကွင်းပေါ်၌ လေထီးဖြင့် လက်နက်ခဲယမ်းမျိုးစုံ ချပေးတော့ မည်။ မြန်မာ့တပ်မတော်က အား လုံးကို အသာလေး ရရှိလိုက်ပါ၏။ ပြီးတော့ ကျိုင်းတုံလေယာဉ်ကွင်း၌ တပ်စွဲထားသော ကျွန်တော်တို့၏ လေ တပ်မတော်မှ တိုက်လေယာဉ်သုံးစင်း သည် သတင်းကြား လျှင်ကြားချင်း ရန်သူလေယာဉ်ပျံနောက်သို့ ထ၍ လိုက်ကြလေသည်။

မြန်မာ့လေတပ်မတော်မှ လေသူရဲဗိုလ်တစ်ဦးနှင့် ဗိုလ်မောင်သိန်း၊ ဗိုလ်ချစ်ခိုင်တို့ မောင်းနှင်သော တိုက် လေယာဉ်သည် ဆီးဖြူရီအမျိုးအစား တိုက်လေယာဉ် ဖြစ်သည်။ မြန်မာ ဝေဟင်ပေါ် ကျူးကျော်လာသော ရန်သူတို့၏ လေယာဉ်ကြီးကား စစ် အတွင်းက ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရသည့် ဘီ ၂၉ အမျိုးအစားလိုကြီးသည့် ဘီ ၂၄ လစ်တာရေတာ ဗိုလ်လေယာဉ်ကြီး

တည်း။ ထို့ကြောင့် လေယာဉ်၏ စွမ်း အားနှင့် လက်နက် အာနိသင်အနေနဲ့ ကတော့ သူတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ နှိုင်း ယှဉ်မရအောင် ကွာခြားလှ၏။ သို့ သော် သတ္တိနှင့် မျိုးချစ်စိတ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့၏ လေသူရဲများသည် မည်သူနှင့်မဆို ယှဉ်ပြိုင်၍ရသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာလေသူရဲသုံးဦးသည် ရန်သူလေယာဉ်ကြီးကို တွေ့သည်နှင့် ရွတ်ရွတ်ချဲ့ချဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ပါလေသည်။ မြန်မာ့သားကောင်းရတနာ ဗိုလ်ပီတာ သည် တစ်ခုတည်းသော ရွေးချယ် စရာလမ်းဖြစ်သည့် ရန်သူလေယာဉ်ပျံ ထက် မြင့်မြင့်ကြီးမှ ပျံဝဲကာ ခါမိခါစေ စိတ်ဓာတ်ဖြင့် အတင်းဒိုင်ဗင်ထိုးချ၍ ပူးကပ်တိုက်ခိုက်တော့သည်။ ရန်သူ ရောမလေယာဉ်ကြီးရော သူ၏သေး ငယ်သော လေယာဉ်ကလေးပါ မဲခေါင် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ နှစ်စင်းစလုံး ဖောက်ထိုးမိုးမျှော် ထိုးကျပျက်စီးရှာ သည်။ ဗိုလ်ချစ်ခိုင်၏ တိုက်လေယာဉ် လည်း အပြီးပိုင်းတွင် ရန်သူ အမြောက်ဆန် ထိမှန်သဖြင့် ကျိုင်းတုံ စခန်းအရောက် အနိုင်နိုင် ပြန်လာခဲ့

ရလေသည်။ မြန်မာလေသူရဲသုံးဦး၏ သတ္တိပြ စွန့်စားပုံအကြောင်းကို ကိုယ် တွေ့မြင်ကြရသည် မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်းမှ ကျေးရွာသားများသည် ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်အောင် ပြောဆိုလျက်ရှိကြပေ သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ယင်း မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြ သောအခါ ကေအမ်တီလေယာဉ်ကွင်း ကြီးကို အကောင်းပကတိအတိုင်း တွေ့ ရသည်။ မဲခေါင်စစ်ဆင်ရေးမှ ရရှိ လိုက်သော ရန်သူ၏ လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်များ၊ ရွှေ၊ ငွေများ၊ အသံ လွှင့်စက်များ၊ လေထီးများ ကိုလည်း ပြသထားလေသည်။

တောင်ကမူကလေး တစ်ခု ပေါ်မှာတော့ ခြင်ဆန်ခါတွေ၊ လျှပ်စစ် မီးတွေ၊ ဖဲမွေ့ရာတွေဖြင့် အကျအန ဆောက်လုပ်ပြင်ဆင်ထားသော ကူမင် တန်မင်းတရားကြီး၏ ဂေဟာပေ တည်း။ မဲခေါင်မြစ်ကမ်းတစ်နေရာ၌ ကား ဝါးရုံပင်၊ အုန်းပင်တွေ၏အောက် ၌ မြှုပ်နှံထားသော တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေးသွားကြသော ရဲဘော်

လေးတွေ၏ မြေပုံကို စိတ်ထိခိုက်စရာ တွေ့မြင်ရပြန်လေသည်။

အလားတူပင် ကူမင်တန် ကျူးကျော်သူတွေအတွက် အသက် ပေး စတေးခံခဲ့ရသူတွေက များလှပေ ၏။ ဘုရင့်နောင်၊ ရန်ကြီးအောင်၊ ယုဒန၊ မိုးကြိုး၊ အောင်သမိန် စသော စစ်ဆင်ရေးတုန်းက ကျဆုံးသွားကုန် သော ကျွန်တော်တို့၏ ကျေးဇူးရှင် ရဲဘော်များ၊ တပ်မတော်နှင့် လက်တွဲ ကာ ပြည်သူ့စစ်အသွင် ဆင်နွှဲရာမှ သေဆုံးသွားကြရသော တိုင်းရင်းသား တို့၏ မြေပုံများကိုလည်း နယ်စပ်တစ် လျှောက် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာ ဟို တောင်ကုန်း၊ ဒီတောင်ကုန်းများဝယ် တွေ့မြင်နိုင်ပေသေးသည်။

သူတို့တစ်တွေကား တိုင်း ပြည်အပေါ် သေသည်အထိ သစ္စာ စောင့်သိသွားကြသူများအဖြစ် သမိုင်း မှတ်တိုင်ထူလျက် ရှိနေပါသည်။ သို့သော် သူတို့ခမျာ သိမသွားကြ ရှာသော ရင်နာစရာအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ မျက်မှောက်ခေတ်ဝယ် မယုံနိုင်လောက် တွေ့လာရပြန်၏။

မဲခေါင်စစ်ဆင်ရေးကြီး ပြီးဆုံး၍ ၁၀ နှစ်ကျော် ခဏီးရောက် လာသော ဤ နေ့ ဤအချိန်အခါဝယ် တပ်မတော် အား မြန်မာပြည်သို့ ကျူးကျော်လာသူ တရုတ်ဖြူတွေကို တိုက်ထုတ်ပစ်ဖိ တော့လားဟု ကြွေးကြော်စေခိုင်းခဲ့သူ တိုင်းပြည်၏ တစ်ချိန်က ရောမခေါင် ဆောင်ကြီးများဆိုသူ တစ်စုသည် ယနေ့ မဲခေါင်တစ်ဖက်ကမ်း၌ ပြည် ပြေးအဖြစ် ရောက်ရှိနေကုန်၏။

မဲခေါင်မြစ်ကတော့ ငြိမ်ငြိမ် ကလေး စီးဆင်းနေဆဲပင်။ အဆုံ အလာရှိသော ကျွန်တော်တို့အားထား ရာ မြန်မာ့တပ်မတော်သည် နီးကြား သော ပြည်သူတို့နှင့်အတူ တိုင်းပြည် အပေါ်၌သာ သစ္စာတည်မည်။ သို့ရာ တွင် လူပုဂ္ဂိုလ်အပေါ် ငဲ့ကွက်လိမ့် မည်၊ ဘက်လိုက်လိမ့်မည်ကား မဟုတ် ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူ့သား ဖောက်ပြန်တတ်သောသဘော ရှိသော ကြောင့်တည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် မဲခေါင် မြစ်ကို သိကြားစေ သက်သေပြ လျက် လွတ်လပ်ရေးအတွက်

လေပြီးသော ရဲဘော်တို့၏ သစ္စာကို
စောင့်သိပါမည်။ လွတ်လပ်ပြီးနောက်
ဆတ်မီနိုင်ငံတော်ကြီး တည်ဆောက်
ရေးသာ ဦးလည်မသုန် ပါဝင်ကြပါ
ကုန်အံ့ဟု တညီတညွတ်တည်း ကြွေး
ကြော်လိုက်ရပါသတည်း။

ဤတွင် မျူးသမိန်၏စာ နိဂုံး
ချုပ်ပါပြီခင်ဗျား။ ဆက်လက်၍ ကျွန်
တော်၏နိဂုံးချုပ်အား ဖော်ပြပါမည်။

စာရေးသူ၏နိဂုံးချုပ်ဖော်ပြချက်

မြန်မာနိုင်ငံတွင်းသို့ တရုတ်
ဖြူများ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာမှု
အား မြန်မာ့တပ်မတော်က ၁၉၆၀/၆၁
တွင် မဲခေါင်စစ်ဆင်ရေးကြီးဖြင့် အပြီး
သတ် ရှင်းလင်းမောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့
ပါသည်။ အချိန်ကာလအားဖြင့် ယခု
ဆို အနစ်ငါးဆယ် ကျော်ခဲ့ပေပြီ။
မေ့မည်ဆိုက မေ့၍ရပါပြီ။

တရုတ်ဖြူများ မြန်မာ့မြေ
ပေါ်မှ ထွက်သွားကြပြီဆိုသော်လည်း
သူတို့ကြောင့် ပြည်တွင်းသူပုန်များ
သက်ဆိုးရည်ခဲ့သည်။ မြန်မာ့နယ်စပ်
ဒေသများ၌ ဘိန်းစိုက်ပျိုးမှုနှင့် မူးယစ်

ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရောင်းဝယ် ဖောက်
ကားမှုများ တွင်ကျယ်ခဲ့ရသည်။ လော၊
မြန်မာ၊ ယိုးဒယား သုံးနိုင်ငံနယ်စပ်
ရွှေတြိဂံဒေသ ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ရသည်။
ဘိန်းမည်းကို ဘိန်းဖြူချက်ကာ တရုတ်
ဖြူတို့က ရွှေတြိဂံဒေသမှ တစ်ဆင့်
ကမ္ဘာအနှံ့ ဖြန့်ခဲ့သည်။

ဘိန်းနှင့် ဘိန်းဖြူမှ ငွေ
သောက်သောက်လဲရသည့် အရသာကို
သိသောအချို့ တရုတ်ဖြူများသည်
ထိုင်ဝမ်သို့မပြန်ဘဲ လော၊ မြန်မာနှင့်
ယိုးဒယားနယ်စပ် ရွှေတြိဂံဒေသ၌
အသွင်အမျိုးမျိုးနှင့် ဆက်လက်နေ
ထိုင်ကြသည်။

၁၉၇၈ ခုနှစ်က စာရေးသူ
တန်ဖန်မိုးမိုင်းရယ်ဒေသ၌ ဘိန်းသူပုန်
များကို နှိမ်နင်းသည့် အောင်ကျော်မိုး
စစ်ဆင်ရေးကို ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ပါသည်။

ဘိန်းသူပုန်ခေါင်းဆောင် များ
မှာ အတော်များများ တရုတ်ဖြူအနွယ်
များ ဖြစ်ကြ၏။ ဟုတ်၊မဟုတ် သူတို့
နာမည်များကို ကြည့်ပါခင်ဗျား။

ကျန်ဆူရှင်တို့
ဝမ်ထင်ကြီးတို့

လီစစ်ယီတို့
ကျန်ကျင့်ယုံတို့
ကျန်ကျီဖူးတို့
လောက်လီတို့
လောက်ဝမ်တို့
လောက်ကျန်တို့
ဘိန်းသူပုန် ခေါင်းဆောင်

အားလုံးလိုလို ဤလို အမည်များသာ
ဖြစ်ကြပါသည်။

သူတို့သည် တစ်ရံရောအခါ
က တရုတ်ဖြူများဖြစ်ခဲ့ကြပြီး နောက်
ပိုင်းတွင် ဘိန်းသူပုန်များအဖြစ် အသွင်
ပြောင်းကာ ဒေသခံသောင်းကျန်းသူ
များ၊ ကာကွယ်ရေးများထံ စိမ့်ဝင်နေ
ထိုင်ခဲ့ကြ၏။ ကြေးစား Mercenary
များအဖြစ် အသွင်ပြောင်းခဲ့ကြ၏။

သူတို့နှင့် စာရေးသူ ပွဲပေါင်း
အတော်များများ နှိမ့်ခဲ့ရပြီး သူတို့
အကြောင်း အတော်သိခဲ့ရပါသည်။
သူတို့သည် ယိုးဒယားနိုင်ငံတွင်
စီးပွားရေး လက်ငုတ်လက်ရင်းများကို
အခြေချထားကာ ရှင်သန်လျက် ရှိကြ
၏။ ဘိန်းဖြူရောင်းဝယ်ရေးကို ထန်
ငေါ့ရှိ တရုတ်ဖြူဗိုလ်ချုပ်ဟောင်း

အချို့က တာဝန်ယူကြ၏။ ယိုးဒယား
မူးယစ်ဆေးဝါးရာဇာများနှင့် မူးပေါင်း
ကာ ကမ္ဘာအနှံ့ ဘိန်းဖြူများ ဖြန့်ကြ၏။

တကယ်တော့ C.I.A

အမေရိကန် ဗဟိုထောက်လှမ်းရေး
အဖွဲ့ကြီးနှင့် အမေရိကန်အစိုးရ လက်
သတ်မွေးခဲ့သော တရုတ်ဖြူများသည်
ဥရောပနှင့် အမေရိကသို့ ဘိန်းဖြူများ
တင်ပို့ကာ စီးပွားရှာခဲ့ကြ၏။ တရုတ်
ပြည်မကြီးကိုလည်း ပြန်တိုက်၍ မရနိုင်
တော့မှန်းလည်း သူတို့ သိသွားကြပြီ။
ထိုင်ဝမ်ကိုလည်း မပြန်လိုတော့။ ထိုင်
ဝမ်ကလည်း ဘာအကူအညီမှ ဟုတ်
တိပတ်တိ မပေးတော့ချိန်၌ KMT
ဟရုတ်ဖြူများ၏ ထွက်ရပ်လမ်းကား
ဘိန်းရောင်းဝယ်ရေးသာ ဖြစ်လေတော့
သည်။ သူတို့ ဘိန်းဖြူတွေ အမေရိ
ကန်နိုင်ငံသို့ အများဆုံး တင်ပို့ရသည်
ဆို၏။ အမေရိကန်တွေ ငါမွေးတဲ့
မျောက် ငါ့ခြောက်ခံခြင်းပါပေ။

တရုတ်ဖြူတို့ လမ်းပြသွား
သည့် ဘိန်းနှင့် ဘိန်းဖြူ စိုက်ပျိုးဝယ်
ရောင်းလုပ်ငန်းများကို နောက်ပိုင်းတွင်
ဗကပ ခေါ် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်

ပါတီက ဆက်ခံကာ ဆောင်ရွက်ခဲ့
၏။ တရုတ်ဖြူနှင့် ဗကပတို့သည်
ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲများ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

မည်သို့ဆိုစေ မြန်မာ့တပ်
မတော်ကတော့ မိမိနိုင်ငံကို ထိပါး
ကျူးကျော်လာသူမှန်သမျှ တွန်း
လှန်ချေမှုန်းခဲ့ပါသည်။ ချေမှုန်းလျက်
ရှိပါသည်။ နောင်လည်း ချေမှုန်း သွား
မည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ မြန်မာမြေကို ကျူး
ကျော်ခဲ့သည့်-

• အင်္ဂလိပ်

ဂျပန်

တရုတ်

အားလုံးကို မြန်မာ့ပိုင်နက်က
မောင်းထုတ်ခဲ့ပါသည်။ မြန်မာ့တပ်မ
တော်က နိုင်ငံတော်၏ အချုပ်အချာ
အာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေးကို ထာ
ဝရ ဦးထိပ်ထားခဲ့ပါသည်။ ဤစာအုပ်
ငယ်ကို ကျွန်တော် မှတ်သားထား
သည့် အောက်ပါစာစုလေးဖြင့် နိဂုံး
ချုပ်လိုပါသည်။

တစ်မှုန့်မြေလွှာ

တစ်လွှာပန်းခြောက်

တစ်ပေါက်ရေစက်

ငါတို့လက်မှ

ရန်သူရလျှင်

မြန်မာ့သမိုင်း ရိုင်းတော့

မည်

- ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်ခင်ဗျား

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ

သောင်းဝေဦး

၃၁-၇-၂၀၁၁

ပြီး

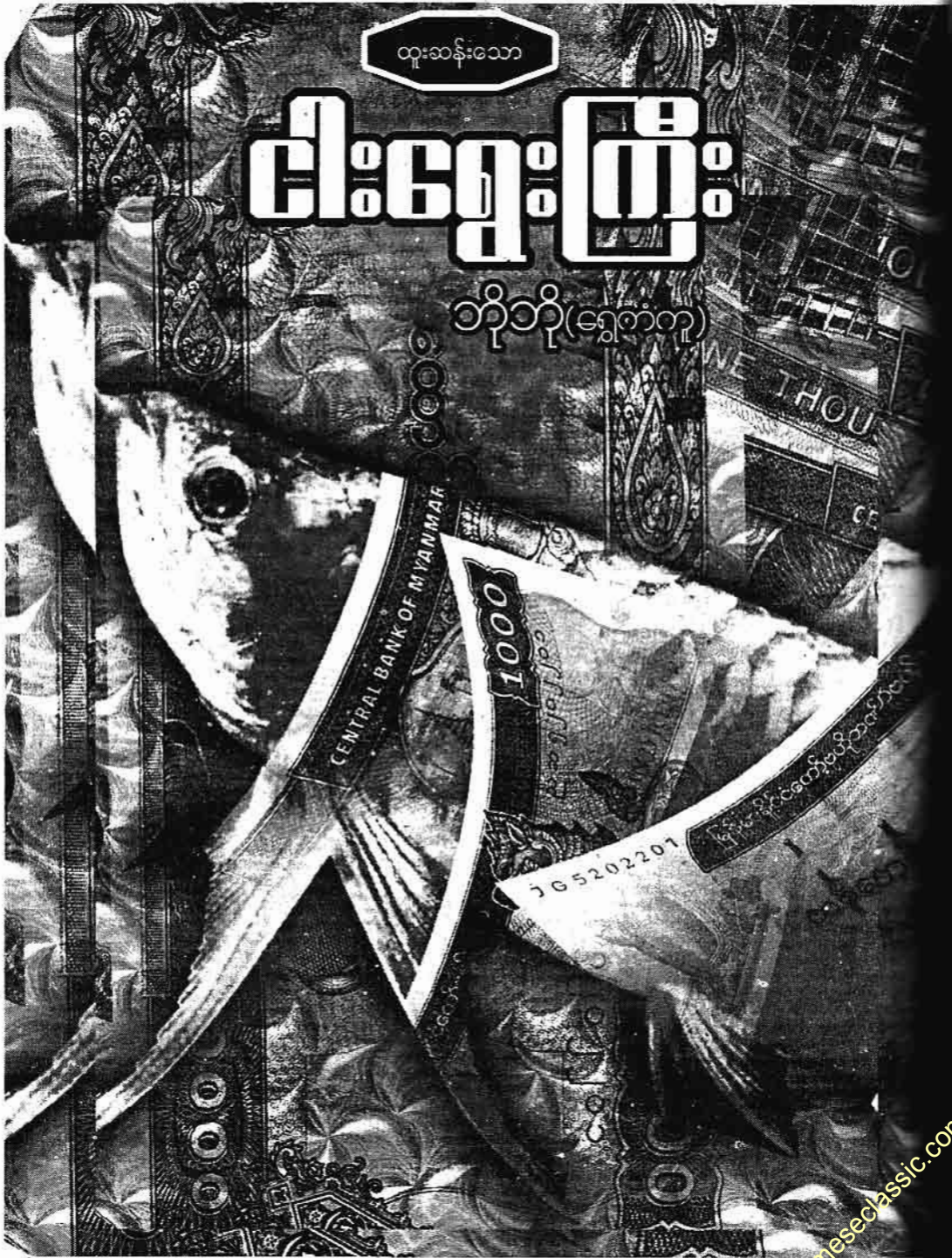
စာ ဖတ် သူ တွေ ငျော် လေ ပို့

ထူးဆန်းသော

ငါးရွေးကြီး

ဘိုဘို(ရွှေကံတု)

ဓမ္မဝတီမြစ်သည် ရှမ်းပြည်နယ်
မြောက်ပိုင်းသို့နီး သီပေါ၊ ကျောက်မဲ၊
နောင်ချို၊ ပြင်ဦးလွင် စသောတောင်စဉ်
တောင်တန်းများပေါ်မှ ရွာချသောမိုးရေတို့
ပေါင်းစပ်၍ စီးဆင်းလာခြင်း။ သဘာဝရေ
ထွက်များမှ စီးဆင်းလာသော စိန်စမ်းရေ
တို့ပေါင်းဆုံ၍ လာခြင်းတို့ကြောင့်
ဧရာဝတီမြစ်မရေထက်ပင် ပို၍အေးမြလှ
ပါသည်။ မြေဦးဒေသများကို ဖြတ်သန်းစီး
ဆင်းလာသောကြောင့် မိုးရာသီမဟုတ်
သော မြစ်ရေကွဲပါးချိန်များမှာပင် မြစ်ရေ
တိုသည် နီမြန်းလျက်ရှိပါ၏။ ဓမ္မဝတီမြစ်
စီးဆင်းရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မြေပြန့်
လွင်ပြင်ဟူ၍ မရှိပါ။ မြင့်မားမတ်စောက်
သော တောင်စဉ်တောင်တန်းများကိုသာ
ဖြတ်သန်း၍ လာရသောကြောင့် ရေစီး
ကြမ်းတမ်းလှပြီး မြစ်ကြောင်းတစ်
လျှောက်၌ အသူတစ်ရာနက်သော
ရေခြောက်၊ ရေအိုင်ကြီးများလည်းပေါ်
များလှပါသည်။ ဓမ္မဝတီမြစ်သည် အင်းဝ
အရပ်တွင် ဧရာဝတီမြစ်နှင့်ပေါင်းဆုံပါ
သည်။ ထိုသို့ပေါင်းဆုံသောနေရာ၌ မြစ်ရေ
နှစ်ခု၏ အရောင်ကွဲပြားမှုမှာ သိသာခြား
နားလှပါ၏။

မြစ်မ၊ ရေသည်ဖြူ၍ ဓမ္မဝတီ
မြစ်ရေသည် နီလျက်ရှိရာ မြစ်ကြောင်း
တစ်လျှောက်တွင် အရောင်ကွဲပြားစွာ
ပိုင်အနည်းမျှအထိ စီးဆင်းသွားပြီးမှ
ပေါင်းစပ်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဓမ္မဝတီ
မြစ်သည် စဉ့်ကိုင်မြို့နယ်အတွင်းသို့
ရောက်ရှိမှသာ မြေပြန့်အနည်းငယ်ကို
ဖြတ်သန်းရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စဉ့်ကိုင်
မြို့နယ်၊ ကျောက်ဆည်မြို့နယ်၊ ပုသိမ်ကြီး
မြို့နယ်၊ ပြင်ဦးလွင်မြို့နယ်စသော ၄မြို့
နယ်အစပ် ကျွန်းနားတောင် (အနောက်
ဘက်ကမ်း) ခုနစ်ရောင်တောင် (အရှေ့ဘက်
ကမ်း) ၊ စင်အကြားတွင် ရေအိုင်ကြီးများ
ရှိပြီး ကျောက်တောင်ကြောတွင် ဖြတ်စီး
ရသဖြင့် ရေစီးလည်းကြမ်းလှပါသည်။
ထိုနေရာတွင် ဧရာမငါးရွေးကြီးများ
ကျက်စားလေ့ရှိပါသည်။

ရေတွင်းငါးရွေး ကုန်းပွင့်မြွေပွေး
ဟု အဆိုရှိပါသည်။ ထိုအဆို၏ အဓိ
ပ္ပာယ်မှာ ကုန်းသတ္တဝါများ၌ မြွေပွေးသည်
အရွယ်ပမာဏအကြီးမားဆုံး ဟုဆိုလိုရင်း
ဖြစ်သည်။ အလွန်အင်းမတန်ကြီးမားသော
မြွေပွေးကြီးများကို မြေပေါ်တွင်မတွေ့ရှိရ
ပါ။ မြေအောက်မှာပင် မြေကြီးကိုစား၍

အသက်ရှင် နေထိုင်ကြသည်ဟု သိရပါ
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရေတွင်းတူးသော
အခါများတွင် မြေအောက်၌မြွေ၏ ကိုယ်
လုံးကြီးများ ကန်လန်ခံလျက် ရှိသည်ကို
တွေ့ကြရကြောင်း။ ရေတွင်းအဝန်းကုန်
တူးဖော်ကြည့်သောအခါမှပင် မြွေ၏
အကွက်တစ်ကွက်ပင် မဆုံးသေးဟုသိ
ရပါသည်။ ဂျပန်ခေတ်တွင် ကချင်ပြည်
နယ် တစ်နေရာ၌ မီးရထားသံလမ်းကူး
တံတားပေါ်မှ မြွေကြီးတစ်ကောင် မကြာ
ခဏဖြတ်သန်း သွားလာလေ့ရှိကြောင်း။
ထိုမြွေကြီးသည် မည်မျှကြီးမားလှပါ
သနည်းဆိုလျှင် မီးရထားကူးတံတား
သည်ပင် နိမ့်ကျသွားသဖြင့် ထိုမြွေကြီးကို
လေယာဉ်ပျံဖြင့် ဗုံးကျဲနှိမ်နင်းခဲ့ရသော
သာဓကများရှိခဲ့ပါသည်။

ငါးရွေးငါး၏ ကြီးမားပုံမှာလည်း
ထိုအတူပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာ
စစ်အတွင်းက ဧရာဝတီအထက်ပိုင်း
တစ်နေရာတွင် ငါးရွေးကြီးပေါ်နေသဖြင့်
သင်္ဘောခရီးစဉ်များ ရပ်ဆိုင်းထားရှိခဲ့ခြင်း
တို့ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့အပြင် ငါးရွေးသည်
လူကို စားသောက်တတ်သည်ဖြစ်၍
ငါးရွေးကြီးများသောင်းကျန်းရာ နေရာတို့

တွင်လူတို့သည် ရေချိုးရန် ရေကူးရန်
နောက်ထား၍ လျှော်ပြင်ပင်လှော်ခတ်သွား
လာမည်သူ မရှိပါ။ လူမီးဆွဲသည်များ
ရောက်ရှိလာလျှင်လည်း အဲဒီနေရာ
ငါးရွေးရုံတယ်။ သတိထားကြဟု
သတိပေးလေ့ ရှိကြပါသည်။

ယခုရေသားတင်ပြမည့် ဇာတ်
လမ်း ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်ခဲ့ရာ နေရာသည်
ကား ကျွန်ုပ်တော်နှင့်နိန့်နှင့် တောင်
ကြားတစ်နေရာရှိ ဒုဠဝတီမြစ်ကြောင်း
အတွင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်တော်သည်
မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး ကျောက်ဆည်
ခရိုင်အတွင်း၌ ပါရှိ၏။ တောင်၏နာမည်
မှာလည်း ဆန်းကြယ်သကဲ့သို့ တောင်၏
ပုံသဏ္ဌာန်မှာလည်း ထူးခြားလှသည်
အသွင်။ ကျွဲတစ်ကောင်၏ နှာသီးဖြား
ပုံသဏ္ဌာန်ရှိပြီး ဤနေရာဒေသ တစ်ဝိုက်
တွင်အကြီးအမားဆုံးနှင့် အမတ်စောက်
ဆုံးတောင်ကြီးဖြစ်ပါသည်။

တောင်ထူးတောင်မြတ် ဖြစ်
သည်နှင့်အညီ ရေတံခွန်စိမ့်စမ်းများ။
သဘာဝလှိုဏ်ဂူကြီးများ (ထုံးကျောက်
တောင်များဖြစ်၍ ကျောက်စက်မီးမျှော်နှင့်
ကျောက်စက်ပန်းဆွဲများဖြင့် လှပဆန်း

ကြယ်သောလှိုဏ်ဂူ) ပေါများလှပြီး
သဘာဝဆေးဖက်ဝင်ပုံစံများ သစ်ခွများ
ပေါများလှပါသည်။ မှီနှင့်မျှစ်တို့လည်း
ပေါများလှသည်။ ပျားအုံတို့လည်း ပေါများ
သည်။ သားကောင်နှင့်ကျေးငှက်တို့
လည်း ပေါများလှပါသည်။ ထို့ကြောင့်
ရှေးကဗိဇ္ဇာ၊ ဇော်ကျီ တပွသီတို့၏တောင်
တွင် လာရောက်သတင်းသုံး နေထိုင်ခဲ့
ကြသည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်
မည်။ ယနေ့ မျက်မှောက်ခေတ် ကာလ
မှာပင် ဤတောင်ပေါ်၌ မည်သည့်အရပ်
ဒေသက ကြွရောက်လာသည်ဟု မသိရ
သော ရသေ့၊ ရဟန်း၊ သူတော်စဉ်တို့ကို
တစ်ဦးမဟုတ်တစ်ဦး တွေ့ရှိ၍နေရသေး
သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ တောင်ခြေ
တွင် ကျွန်ုပ်တော်ရွာကလေးသည် အိမ်ခြေ
၅၀ခန့်မျှသာရှိပါ၏။ ဤအနီးအနားတွင်
မြေပန်းပြုခြင်းမရှိသဖြင့် လယ်ယာစိုက်
ပျိုး လုပ်ကိုင်စားသောက်စရာ မရှိပါ။
ထို့ကြောင့် ဤတစ်ရွာလုံး၏ အသက်
မွေးဝမ်းကြောင်း လုပ်ငန်းမှာသစ်ခုတ်၊
ဝါးခုတ်၊ ထင်းခုတ်၊ မီးသွေးဖုတ်၊ သစ်
ဖေါင်ချ၊ ဝါးဖောင်ချ၊ တောလိုက်၊ တံငါ
စသော လုပ်ငန်းတို့ကို လုပ်ကိုင်ကြရပါ

သည်။ ထို့ကြောင့် ရွာသူရွာသားတို့မှာ
ဆင်းရဲ ကျပ်တည်းကြပါသည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် ဤလုပ်ငန်းများအားလုံး
သည် သမ္မာအာဇီဝ ရှိကြသည်။
လောကီအမြင်နှင့် ပြောနိုင်သော်လည်း
လောကုတ္တရာအမြင်နှင့် ပြောလျှင်အ
သိုလ်မကင်းသည့် လုပ်ငန်းများသာ
ဖြစ်နေ၍ ချမ်းသာသုခလည်း မရရှိ
သကဲ့သို့ ဘေးအန္တရာယ်လည်း ကင်း
နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

သစ်ဝါးမီးသွေးလုပ်ငန်း
သည် သစ်ပင်၊ ဝါးပင်များကို ခုတ်ထွင်
ရရာ ထိုသစ်ပင်ဝါးပင်တို့ကို အချို့
နေထိုင်ကြရသူတို့သည် မှီခိုရာကင်း
ဘုံစိမ္မာန်များ ပျက်စီးပျောက်ဆုံးကြ
သည်။ ရကွဲစီးကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး
ဖြစ်ကြပါ၏။ ထိုကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်
ထဲမှ အချို့သည်ပိမိတို့၏ ဘုံစိမ္မာန်များ
ပျက်စီးကြသူတို့အား ပြန်လည်ကျွေး
တတ်လေ့ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့်
ဝါး ခုတ်လှုံကြသူ အပေါင်းတို့သည်
များတစ်ခုမဟုတ်၊ တစ်ခုကျွေးရာကင်း
မြဲဖြစ်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်လေ
ရှိသည်ကိုလည်း သက်ကြီးစကား

ထယ်ကြားဟူသော ဆိုရိုးစကားအတိုင်း
ဆောနေလူတန်းစားများတွင် လူတိုင်းလို
ဆို သိရှိနေနိုင်ကြပြီဖြစ်ပါသည်။

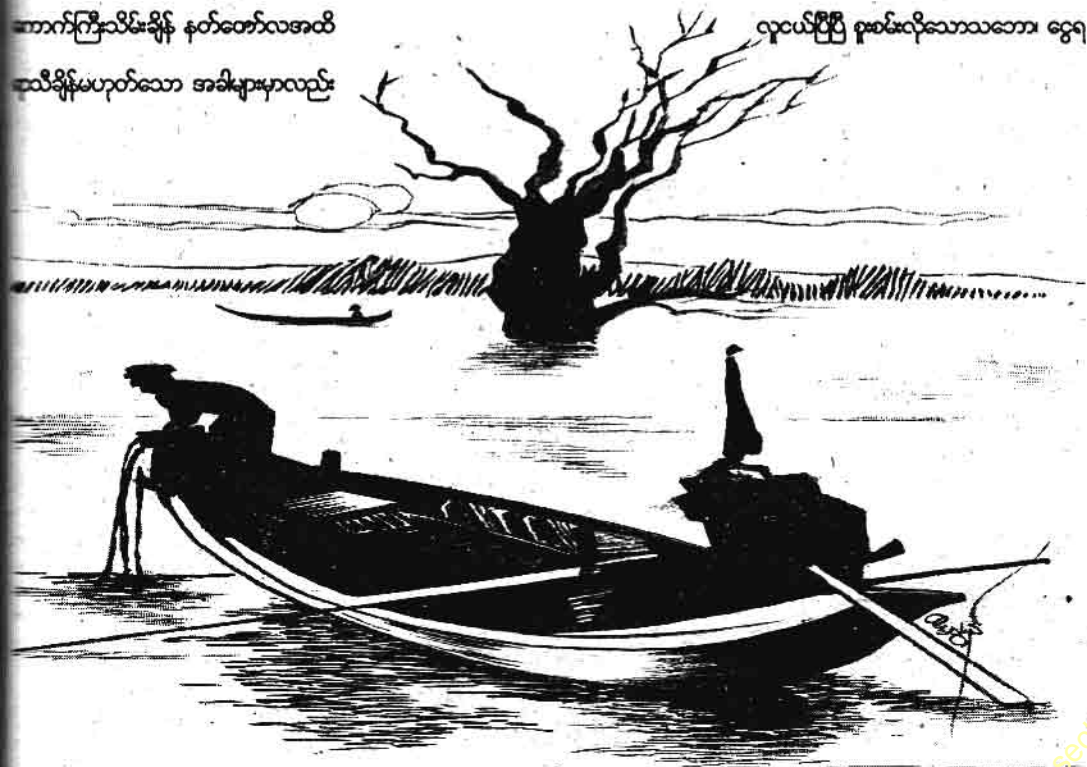
သို့သော် လယ်တွင်းကိုးခရိုင်
ဆောရွာကျေးလက်နေ လယ်ယာမြေ
နိုင်ဆိုင်ခြင်းမရှိ။ သူတို့မှာကား ကောက်
ကြံပိုးနတ်ချိုနှင့် လယ်ရိတ်သိမ်းချိုတို့
တွင်သာ လုပ်ငန်းရှိ၍ စားရေးအတွက်
စိတ်အေးရသော်လည်း ကျန်သောအချိန်
များတွင် အလုပ်ရှားပါ၍ စားရေးအတွက်
ဆက်ခံလုပ်ပါသည်။ ဝါကြိုချိန် တပေါင်းလမှ
ဆောက်ကြီးသိမ်းချိန် နတ်တော်လအထိ
ထယ်ချိန်မဟုတ်သော အခါများမှာလည်း

ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း လုပ်ငန်းက
လေးများရှိတတ်သေး၍ ကုပ်ကပ်
လုပ်ကိုင် စားသောက် နိုင်သော်လည်း
ပြာသို၊ တပို့တွဲနှစ်လတွင်မူ လုံးဝ
အလုပ်အကိုင် ပြတ်တောက်သော
ကာလများဖြစ်၍ သစ်ခုတ်၊ ထင်းခုတ်၊
မီးသွေးဖုတ်ထွက် ကြပါသည်။

အစောပိုင်းကာလများကစ၌
ကိုင်းမြို့၏ အရှေ့ဘက်ကီနွှာတောင်၊
မြွေခေါင်းတောင်၊ ဘော်တောင်တို့မှာပင်
သစ်ဝါးများပေါ်သေသဖြင့် နီးနီးနားနားမှာ

ပင်သစ်ဝါး ထင်း မီးသွေးလုပ်ငန်းတို့ကို
လုပ်ကိုင်နိုင်သော်လည်း ယနေ့အချိန်တွင်
တောများ ပြုန်းတီးလျက်ရှိပြီဖြစ်၍ ဝေးလံ
သော ကျွဲနွားတောင်ဘက်သို့ တိုင်းသွား
လာကြရပြီ ဖြစ်ပါသည်။

စဉ်းကိုင်မြို့နယ် ကုနီရွာမှ
မောင်ကျော်နိုင်သည် ထိုနှစ်ကအိမ်ထောင်
ကျပြီးခါစဖြစ်ပါသည်။ ရွာမှ ကျွဲနွားသို့
တက်ဖူးသော သူများကလိုက်ခဲ့ပါ။ နှစ်လ
အတွင်း စပါး၅၀ဝိးလောက်တော့ ရရှိနိုင်
မည်ဟု အာမခံကြောင်း ပြောကြားသဖြင့်
လူငယ်ပြီပြီ စုစမ်းလိုသောသဘော၊ ငွေရ

လွယ်မည်ဟူသော မက်လုံးတို့ကြောင့် တစ်ခေါက်လောက်တော့ စမ်းကြည့်ရန်လိုက်လာခဲ့ ခြင်းဖြစ် ပါသည်။ ကုမ္ပဏီမှ စဉ်ကိုင်သို့ မြင်းလှည်းဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြသည်။ စဉ်ကိုင် နှင့်ကုမ္ပဏီမှာ ခမိုင်သောသမ္မုသာ ကွာဝေးပါ သည်။ စဉ်ကိုင်မှတစ်ဖန် မန္တလေးသို့ထွက်လာသော ကျားမင်းလှိုင်းကား(ခိုင်နု) ဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ပြီး မြစ်ငယ်တံတား အရောက်တွင်ဆင်းရပါသည်။ ဤအဖွဲ့တွင် မောင်ကျော့ခိုင်သည် အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ စုစုပေါင်း ၅ ယောက်အစု ဖြစ်ပါသည်။

တောထဲတောင်ထဲတွင်ညအိပ်စခန်းချ၍ ရက်အတန်ကြာ နေထိုင်ကြရမည်ဖြစ်သောကြောင့် အိပ်ယာလိပ်စားအိုးစားခွက်၊ ဂိက္ခာ၊ ဆေးလိပ် အရက်နှင့် ဆေးဝါးစသော ဝန်စည်စလယ်တို့ များပြားလှသည့်အပြင် ဓား၊ ပုဆိန်၊ လွှစသော လက်နက်ကိရိယာတို့ကိုပါ ယူဆောင်လာခဲ့ကြရရာ တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီ မနည်းပင်ပစ္စည်းများကို ထမ်းပိုးပြီး တံတားထိပ်မှ အတန်ငယ်လှမ်းသော မော်တော်ဆီပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြရပါသည်။

“ဟော...ဟိုမှာ။ ကျွန်အားထွက်မည့် ငွေငင်သော်မော်တော် ဖိုသေးတယ်။ တော်သေးတာပေါ့ကွာ” မောင်ကျော့ခိုင်တို့၏ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကိုစံငြိမ်းမှဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်ပါသည်။ လက်မတင်ကလေး ဖိုလိုက်ခြင်းပင်။ မော်တော်မှာ စက်နိမ့်ထားပြီးဖြစ်ပြီး မြစ်ကမ်းသစ်တံတားတွင် ချည်ထားသောကြီးကို ဖြတ်ရန်ဟန်ပြင်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ မောင်ကျော့ခိုင်တို့အုပ်စုကို မော်တော်သားများမှ မြင်သွား၍ စောင့်မေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မောင်ကျော့ခိုင်သည် မော်တော်မစီးဖူးပါ။ ထို့ကြောင့် ကမ်းစပ်မြေပြင်နှင့် မော်တော်ဆက်သွယ်ထားသော တစ်ပေခန့်ရှိသစ်သား ကုန်းဘောင်ပြားပေါ်မှ ပြတ်မကျစေရန် သတိဖြင့်လျှောက်ရပါသည်။

ရေကြောင်းခရီးသွားလာနေကျ လူများက မောင်ကျော့ခိုင်ကိုကြည့်ကာ ရယ်မော၍နေကြပါ၏။ မောင်ကျော့ခိုင်သည် ကုန်းဘတ်ပေါ်လည်း မထိုင်ရ။ ခေါင်မိုးပေါ်လည်း မထိုင်ရဲသဖြင့် နေရာမရနိုင်ဘဲဖြစ်နေရာ မော်တော်နောက်ပိုင်းပဲ့စင်အနီးမှ ဝါးခမောက် ဆောင်းထားသောလူကြီးမှ “ဟေ့ကောင်လေး

နေရာမရဖြစ်နေပြီကိုး။ ဒီလာခဲ့” ဟုညှပ်လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ထိုင်စရာနေရာရှာသွားပါသည်။ “ဒီမှာ...ခါဦးနေရာထိုင်လိုတော့ရမယ်။ နေတော့ပူတယ်ကွာ ပုဆိုးချထား” အနားရောက်သွားသောအခါ လူကြီးကိုသေသေချာချာ ကြည့်သည်။ အသက် ၆၀ခန့်ရှိမည်ဖြစ်၍ သန်မာထွားကြွင်းလှသော်လည်း အသားမည်းရသည့်အထဲ ကွမ်းအလွန်အမင်းဝါသွားဖြစ်၍ သွားများမည်းညစ်၍ နေသည်။ နံကိုက ရုပ်ဆိုးရသည့်အထဲ မျက်နှာနှင့်လက်မောင်း လက်ဖျံတို့တွင် အမာရွတ်ကြီးများပါရှိနေပြီး နားရွက်ထစ်ဘက်နှင့် လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ပြတ်နေသည်မှာ ပိုမိုအကျည်းတန်စေပြီး ထူးကင်းပြတ်သော နေရာတွင်တွေ့ရှိခဲ့သော ဆိုပါက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

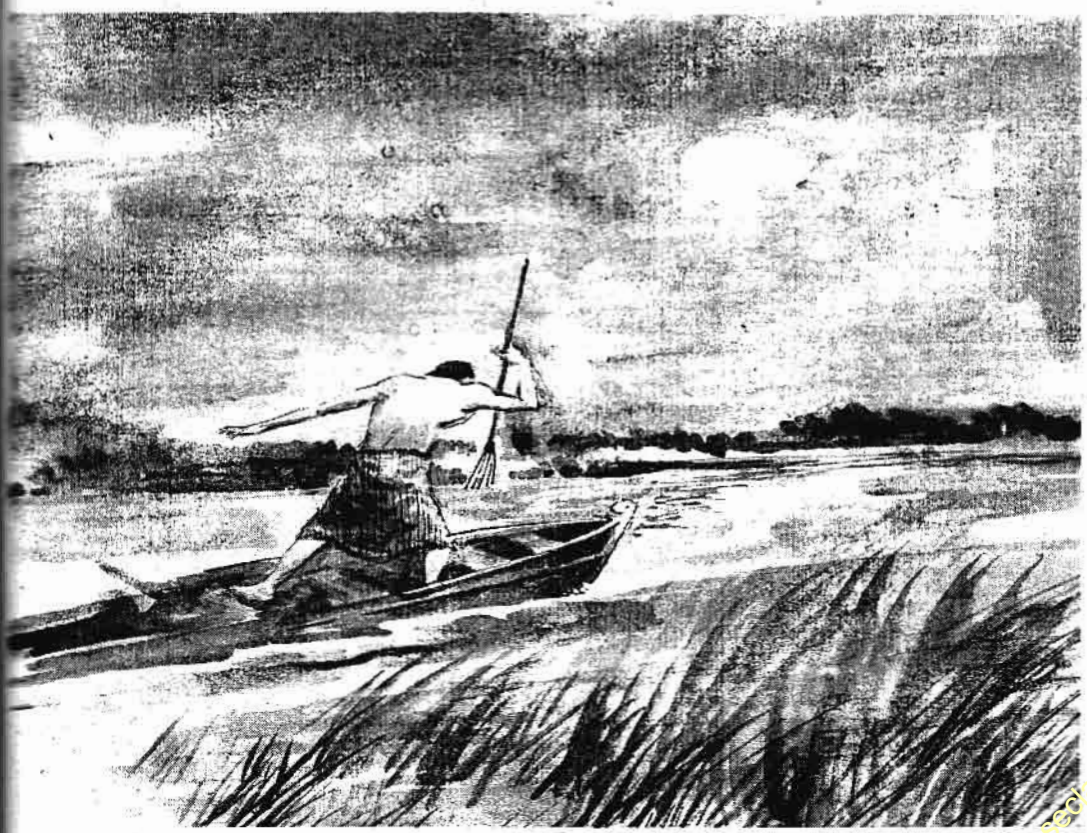
ထိုလူကြီးသည် ပဲ့ထိန်းတော့ဟုတ်ပါ။ ပဲ့ထိန်းသူအား ရေကြောင်းဖြင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ “ဒီခဏ္ဍဝတီဖြစ်သော အမြင်အားဖြင့်တော့ ကျယ်တယ်လို့မရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မော်တော်တွေ သွားနိုင်တဲ့ ရေကြောင်းကတော့ ကျွန်တော်

ကွ။ ဝဲတွေ၊ ရွဲတွေနှင့်ရေမြှုပ်ကျောက်
ဆောင်တွေ သိပ်ပေါ်တယ်။ ရေလမ်း
ကြောင်းကို မသိလိုကတော့ နက္ခဏာရောက်
ပြီသာမှတ်” လူကြီးသည် ပဲ့သမားအား
ရေကြောင်းပြရင်း မောင်ကျော့ခိုင် အား
ကားပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ “(ကိုမှာ
တွေ့လား။ ရေထဲမှာလှိုင်းကြက်ခွပ်
ကလေးတွေဖြစ်နေတာ။ အဲလိုနေရာဆို
ရှောင်ရတယ်ကွ။ အောက်မှာသောင်ခုံရှိ
တယ်။ ရေတိမ်ပြီး သောင်တင်နိုင်တယ်။

ဟိုးမှာမြင်လား။ ကြက်တစ်ဝပ်စာလောက်
ထူးထူးခြားခြား ရေပြင်အလယ်မှာ ယလုံစီ
ပြီးနေတာ။ အဲဒါဆို အောက်မှာကျောက်
ဆောင်ရှိတယ်။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်က
ဖြတ်စီးနေတဲ့ရေဟာ တစ်တောင်
လောက်တောင်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

လူကြီးသည် ဖော်ရွေသဖြင့်
မောင်ကျော့ခိုင်နှင့် မကြာမှီမှီပင် ခင်မင်
ရင်းနှီးသွားပါသည်။ “ကျွန်တော်ရောက်ဖို့
က တော်တော်လိုသေးသလား အဘ”

“လိုသေးတာပေါ့ကွာ”...မိကျောင်းတက်
ကင်းလတ်။ တဲ့ဗျ။ ကျွန်းဦး၊ ညောင်ပင်
သာ။ အဲဒီရွာတွေအထိ မြစ်ကြောင်းက
“အရှေ့ကို ဆန်တက်နေရဦးမှာကွ။ အဲဒီ
ရွာတွေကျော်သွားလို့ ခိုနန်းရှင်ကွေ့ရောက်
ရင်တော့ အရှောက်က ရှမ်းရိုးမကပြာ
ကျလာတဲ့ တောင်တန်းကြီးတွေ ခံနေ
တော့မြစ်ကြောင်းက တောင်ကြားထဲက
နေ တောင်ဘက်ကို ကွေ့ဝိုက်သွားတော့
တာဘဲ။ အဲဒီနေရာ ရောက်ရင်တော့

သတိထားရပြီဟေ့။ မြစ်ကြောင်းက ကျဉ်းပြီး ရေစီးက သန်လာပြီကို။ ရေခိုင် အနက်ကြီးတွေရှိတယ်။ အဲဒီရေအောက် ထဲမှာ ရောမငါးရွေးကြီးတွေနှင့် ကမ္ဘာ လိပ်ကြီးတွေ နေထိုင်ကျက်စားလေ့ရှိ တယ်ကွ” ဟုအစချီ၍ ထိုလူကြီးမှ ၎င်း၏တတ်ကြောင်းကို အစအဆုံးပြန် လည် ပြောပြသဖြင့် ဤဝတ္ထုဖြစ်ပေါ်လာ ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤတတ်လမ်းကို ပြောပြသော လူကြီး၏ အမည်မှာ ဘအောင်ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွဲနဖား၊ ရွာသာယာ၊ မြလိပ် တောင်မှ ရွာသားများသည် အများစုမှာ သစ်၊ ဝါး၊ ထင်း၊ မီးသွေး လုပ်ငန်းတို့ကို လုပ်ကိုင်ကြ၍ အချို့မှာ တံငါလုပ်ငန်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အချို့မှာ ပျားဖွပ်၊ သားတိုး (တောလိုက်) လုပ်ငန်းဖြင့်လည်းကောင်း အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပြုကြပြီး မြစ်နံ ဘေးတစ်လျှောက် ရေကူးချိန်သောင်နံများ တွင် ကိုင်းသီးနှံစိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်သူ အနည်းငယ်လည်း ရှိပါသည်။

ထိုအထဲမှ တစ်ဦးစ၊ နှစ်ဦးစ သာလုပ်ကိုင်သော လုပ်ငန်းလည်းရှိပါ သေးသည်။ ထိုလုပ်ငန်းမှာ ငါးရွေးဖမ်း

သော လုပ်ငန်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဤလုပ် ငန်းမှာ အဆင်မသင့်လျှင် အသက်ပါစွန့်ရ သော လုပ်ငန်းဖြစ်၍ လုပ်ကိုင်မည့်သူ နည်းပါးရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤလုပ်ငန်း သည် တစ်နှစ်ပတ်လုံး အလုပ်မဖြစ်ပါ။ ဝါဆို၊ ဝါခေါင်၊ တော်သလင်း ဤသုံးလ သာလုပ်ကိုင်၍ ရပါသည်။ သို့သော် အလုပ်ဖြစ်လျှင် ငါးတစ်ကောင်တည်းနှင့် ပင်ပီသသာချိန်ရာချီ၍ ရရှိသဖြင့်မက်မော ကြသော်လည်း လုပ်ကိုင်ရသူနည်းပါး သကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်မည်ဆိုလျှင်လည်း မိဘ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ၊ ဇနီးမယားနှင့် သားသမီးများမှ တားမြစ်ကြသဖြင့် မလုပ် ကိုင်ကြရဘဲရှိရာ တစ်ရွာလျှင် တစ်ဦးစ၊ နှစ်ဦးစသာ လုပ်ကိုင်သူရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုလည်း ကျွဲနဖားရွာသား ဘအောင်သည် ရှားပါးလှသော ငါးရွေး မုဆိုးဖြစ်သည့်အပြင် ငါးရွေးဖမ်းရာ၌ ကျွမ်းကျင်လာသဖြင့် ငါးရွေးဘအောင်ဟူ၍ ပင်အမည်တွင်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ငါးရွေးဖမ်းလျှင် တစ်ယောက်တည်း ဖမ်း၍မရပါ။ နှစ်ယောက်သို့မဟုတ် သုံးယောက်ခန့်အထိ လိုအပ်ပါသည်။ ရေတွင်ငုပ်၍ ငါးရွေးဖမ်းသူမှာတစ်

ယောက်တည်းဖြစ်သော်လည်း ထူးဆာ တွင်တစ်ယောက် သို့မဟုတ် နှစ်ယောက် ခန့်ကျန်ရစ်ရပါသည်။ ငါးရွေးမုဆိုးသည် ငါးရွေးများ ကျက်စားလေ့ရှိသော နေရာ များမှာသွားရောက်၍ ကြွက်သေ သို့မဟုတ် ခွေးသေကောင်ပုတ်များ ခံဖြင့်ချီ၍ ချထားရပါသည်။ ထိုနေရာမှ သည်ကား ကျောက်တုံးကျောက်သေ ဖျားပေါသည့် အသူတစ်ရာနက်သော ရေအိုင်ကြီးများဖြစ်ပါ၏။ အကောင်သေ ပုတ်နံရလျှင် ငါးရွေးသည် ပုန်းခိုနေရာ မထွက်လာပြီး အစာကိုဖြိုချသည့် ထို့နောက် အနံ့ခံ၍လိုက်လာရင်း ခံဖြင့် ပေါ်အထိ တက်လာလေ့ရှိပါသည်။ ထိုအခါ ငါးရွေးမုဆိုးသည် ဘောင်သို့ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခါးတောင်းခြောက် အောင် ကျိုက်၍သော်လည်းကောင်း အသွားတစ်တောင်ခန့်ရှိ၍ နှစ်ဖက်သွား ချွန်မြဲလျက်ရှိသော ဓားကိုကိုင်ဆောင်၍ ရေထဲသို့ခုန်ချလိုက်ရပါသည်။

ထိုအခါ အစာမာန်တက် သော ငါးရွေးကြီးသည် ပါးစပ်ကြီးဖြင့် လူဆီသို့တစ်ဟုန်ထိုး ကူးလာပြီးမှ သည်။ ငါးရွေးမုဆိုးသည် လူ့ဥယျာဉ်

ငါးရွေး၏ပိစပ်အတွင်းမှ ဝမ်းထဲသို့ ထိုးဝင်
 ဆိုက်ရပါသည်။ အကယ်၍ နောက်ကျ
 သွားလျှင် ငါးရွေးပိစပ် ပိတ်လိုက်ချိန်၌
 ခြေထောက်သော်လည်းကောင်း၊ ခါးပိုင်း
 ထိလည်းကောင်း၊ ငါးရွေး၏ ချွန်ဝက်
 သောသွားများနှင့် အံကျတိုးကာ၊ ဝက်
 ပိုင်းပြတ်သွားမည် ဖြစ်ပြီးငါးရွေးစာ
 ဖြစ်သွားပေမည်။ ဤသို့ဖြင့် ငါးရွေးစာဖြစ်
 သွားကြသူ ငါးရွေးမုဆိုးများလည်း မရေမ
 တွက်နိုင်အောင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

ဘအောင်သည်ကား ငါးရွေးတို့
 ၏ ရွှေလျားနှုန်း၊ မိမိ၏ အရှိန်တို့ကို
 တိကျစွာမှန်းဆနိုင်၍ ဘအောင်နှင့်တွေ့
 ရသော ငါးရွေးသည်ကား သေနေစေ
 သော ငါးရွေးဟုပင် ပြောရတော့မည်
 ဖြစ်ပါ၏။ ဘအောင်သည် ငါးရွေး၏ပိစပ်
 ပေါက်မှတစ်ဆင့် ဝမ်းထဲသို့ရောက်
 သွားသည်နှင့် ငါးရွေးသည်လည်း ရေ
 အောက်သို့တစ်ဟုန်ထိုး ငုပ်ဆင်းပြေး
 လေ့ရှိပါသည်။ ဘအောင်သည် ရေထဲ
 သို့ ခုန်ချစဉ်ကတည်းက ခါးတွင်ကြီးချို
 ခဲ့၍ ကြီးတန်းလန်းနှင့် ဖြစ်ပါသည်။
 လှေပေါ်တွင် ကျန်ရစ်သူများကကြီးခွေကို
 တောက်လျှောက် ဖြေလျှော့ပေးရပါ

သည်။ ဘအောင်သည် အသင့်ပါလာ
 သော ဓားကိုစုံကိုင်၍ ငါးရွေး၏ဝမ်းထဲကို
 ကို မှန်ဆဲပြီးထိုးခဲ့ကာ အပြင်သို့ထွက်ရ
 ပါသည်။ ထိုအခါ ငါးရွေးသည်သွေးရူး
 သွေးတန်းဖြင့် အပြင်အထန် လှုပ်ရှားရန်
 ကန်ပြီး သေဆုံးသွားပါတော့သည်။ ငါးရွေး
 ကြီး ငြိမ်ကျသွားသောအခါမှ ဘအောင်
 ကကြီးကို လှုပ်၍အချက်ပေးလိုက်လျှင်
 လှေပေါ်တွင် ကျန်ရစ်သူများက ကြီးကို
 ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်၌
 ဘအောင်သည် ခါးမှကြီးကိုဖြုတ်ပြီး
 ငါးရွေးကြီး၏ ပိစပ်ကုန်ဟောက်ပြီး သေချာ
 စွာတုပ်နှောင်ပြီးဖြစ်ရာ ငါးရွေးကြီးသည်
 ရေပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။

ငါးရွေးကြီး၏ ကိုယ်မှထွက်
 သော သွေးတို့သည်ကား ခန္ဓဝတီမြစ်ရေ
 ပြင်တွင် ဟိုတစ်ကွက်၊ ဒီတစ်ကွက်
 ထွက်ပေါ် စီးဆင်းလျက်ရှိပါ၏။ ဘအောင်
 တို့သည် ထိုကဲ့သို့သောနေ့မျိုး၌ ငါးရွေး
 ကြီး၏ ဝမ်းတွင်သားကိုချက်၍ အရက်
 နှင့်မြည်းကာ အောင်ပွဲဆင်နွှဲလေ့ရှိပါသည်။

ငါးရွေးမုဆိုးတို့သည် ငါးရွေးဖမ်း
 သောအခါ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သွားပြီ
 ဆိုပါကကြီးမားသော ငါးရွေးတို့ကို

မကြောက်၊ ပိစပ်အတွင်းသို့ လူတစ်
 ကိုယ်စာမဝင်ဆုံးသော စကောစကအရွယ်
 ငါးရွေးတို့ကိုသာ ကြောက်ရပါသည်။
 ထိုကဲ့သို့သော ငါးရွေးမျိုးနှင့်တွေ့လျှင်
 ရေထဲ၌ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန်
 တိုက် ခိုက်ရလေ့ရှိရာ၊ အခန်းသေသို့လျှင်
 အသက်ပါဆုံးရှုံးနိုင်ပြီး လက်ပြတ်၊
 ခြေပြတ်၊ နားရွက်ပြတ် ဖြစ်လေ့ရှိပါသည်။

ယခု ဘအောင်တွင် တွေ့မြင်ရ
 သော ဒဏ်ရာများမှာ ငါးရွေးကိုက်ခံထား
 ရခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံး
 တွင်တော့ ဘအောင်သည် ငါးရွေးဖမ်း
 ရာ၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာခဲ့ကာ ငါးရွေး
 ဘအောင်ဟူသော နာမည်တစ်လုံးနှင့်
 ခုဋ္ဌဝတီတစ်ကြောတွင် ကျော်ကြား၍နေ
 ပြီဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခုသော မိုးရာသီတွင် ဖြစ်ပါ
 သည်။ ဝါခေါင်မိုးကလေးက သဲတော့မသဲ
 တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့ ရွာသွန်းလျက် ရှိပါသည်။ ဤသို့
 မိုးဖွဲကလေးများကျနေလျှင် ခုဋ္ဌဝတီမြစ်
 တစ်ကြော၌ ငါးရွေးတို့ပြေးတူးလေ့ ရှိပါ၏။
 ဘအောင်၊ စိန်ထွန်း၊ သောင်ငွေတို့သုံးဦး
 သည် လှေတွင်ပေါင်းမိုး တစ်ဆင့်ပြီး
 ကျွန်းဖားရွာမှ အောက်သို့ရောက်ပျောက်ကာ

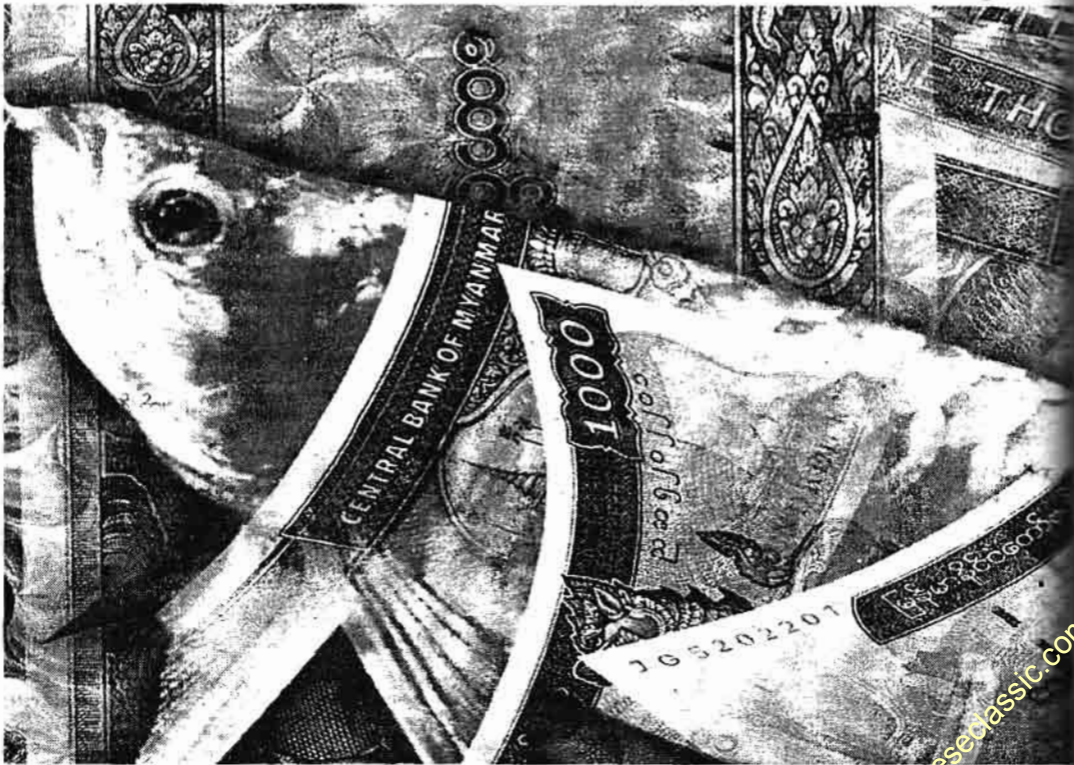
ငါးရွေးတို့ကို သတင်းထောက်လှမ်းလျက်
ရှိပါသည်။ အချို့နေရာများ၌ မြစ်ကြောင်း
သည် မြင့်မားသော တောင်နံရံနှစ်ဖက်
ကြားမှ ရစ်ခွေစီးဆင်းလျက် ရှိသည်မှာ
ပန်းချီကားချင်သဖွယ် လှပလွန်းလှပါ
သည်။

မြစ်ကမ်းဘေး ခြံပုတ်များတွင်
ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ပွင့်လျက်ရှိသော
မိကျောင်းပန်းရနံ့တို့သည်လည်း လွင့်ပျံ့
လျက်ရှိပါ၏။ ဘအောင်တို့လူသိုက်

သည်ကား သဘာဝအလှအပတရားတို့
ကို ခံစားတတ်ကြသူများ မဟုတ်ကြ။
လေပေါ်တွင်တောအရက်ကို ခွက်လှည့်
၍လာခဲ့ကြပါ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မြစ်ကမ်း
ဘေးမှ ဆူညံစွာ အော်မည်လျက်ရှိသော
မျောက်အုပ်တို့၏ အသံတို့မှာ မြစ်ယံတစ်
ကြောတွင် ပဲ့တင်ထပ်၍နေပါသေးသည်။

“ဘအောင်...ဘယ်လိုတုန်း
ကွာ။ ဒီနှစ် ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း။ ဝါဆို
တစ်လတောင်ကုန်သွားပြီ။ ငါးရွေးတစ်

ကောင်မှ မရသေးဘူး။” “ဟုတ်တယ်
စိန်ထွန်း ငါလည်းအဲ့ဒါဘဲစဉ်းစားနေတာ”
“မင်းတို့ကလည်းကွာ မြစ်ထဲမှာ မင်းတို့
အဖေမွေးထားတဲ့ ငါးမှမရှိတာ။ ဘယ်လို
လုပ်သေးချာပေါက်ရမှာတုန်းကွ။ ရတဲ့
အခါလည်း ရလိမ့်မပေါ့ကွာ။ မလောစမ်း
ပါနဲ့” ဘအောင်နှင့်စိန်ထွန်း၏ စကားကို
ရေချိန်လိုက်နေပြီဖြစ်သော သောင်းဆွေ
ဝင်ဟန်လျှင် “မအေဘေး သောင်းဆွေ
အလုပ်ကျတော့ လောဘမရှိဘူး။ ငတ်

တော့ရော့နဲ့က” “ဟေ့ကောင် စိန်ထွန်း
မင်းက မျက်စေ့ပေးမေးနှင့် ဆင်ကြက်
တဲ့နေတဲ့ကောင် လူယုတ်မာ” “သောင်း
ငွေမင်းကကော နဖူးပြောင်ပြောင်နှင့်
ဈေးကြောင်ကြောင် အကောင်ကများ
ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောနေသေးတယ်”
“အန်မာ မင်းကစိုက်လို့လား” “ဘာကွ
ငါတယ်” စိန်ထွန်းနှင့်သောင်းငွေမှာ
နှစ်ယောက်စလုံး မူးနေပြီဖြစ်၍ မထိန်း
နိုင်မသိမ်းဖြစ်ကာ သတ်ပုတ်တော့မှာ
ကဲ့သို့ ဖြစ်နေရာ ဘအောင်မှာ မနေသာ
တော့ဘဲ “ဦး မကွာ။ ငါးရွေးမရလို့
စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် အရက်ကလေး အရ
သာခံသောက်နေပါတယ်။ မိမိမရှိလိုက်
တာ။ တော်ကြစမ်း။ ငါးရွေးထိုးဖို့စားက
မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် ဖြစ်သွား
လိမ့်မယ်” ဘအောင်သည် အပြောထက်
လက်က အလှောင်ရောက်သူဖြစ်၍ ၎င်းတို့
နှစ်ယောက်စလုံး ချက်ချင်းငြိမ်ကုပ်သွား
ကြပါသည်။

“ဟာ...ဟိုမှာ ငါးရွေးကြီးဟေ့”
“ဟာ ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ တွေ့မည့်တွေ့တော့
လည်း အဝစားဘဲဟေ့။ နည်းတဲ့
အကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး” ဟေ့ကောင်

တွေ ဒါနတ်ငါးကြီးဖြစ်မယ်ကွ။ ဟုတ်
တာပေါ့။ ဒို့မြေလိပ်တောင်ဈေး
ရောက်နေ တာကို။ ဒီငါးကြီးတော့
မလုပ်တာ ကောင်းမယ်နှင့်တူတယ်”
ဟုသောင်းငွေမှ ပြောလိုက်ပါသည်။
မှန်ပါသည် ဤ ခုဇွတ်တံ တစ်ကြောတွင်
ငါးရွေးမုဆိုးထို့ ရှောင်ကျဉ်သော
တစ်နေရာရှိပါသည်။ ယခု ဘအောင်တို့
ရောက်ရှိနေသော မြလိပ်တောင်ခြေပင်
ဖြစ်ပါသည်။ ဤနေရာတွင်
အသုတစ်ရာနက်သော ရေ ချောက်ကြီး
ရှိပြီး ဒုတိယငါးရွေးကြီးများ သိုက် ငါး
ရွေးကြီ များ ရှိသည်ဟု ရှေးအစဉ်
အဆက်ကတည်းက ယခုထက်တိုင်
ယုံကြည်ထားကြပြီး မြစ်ရေသည်ဂလိုဏ်
ဖွဲ့၍ မြလိပ်တောင်ထိပ်တွင် တည်ထား
သောစေတီတော်၏ အောက်တည်တည်
အထိ ရောက်ရှိကြောင်း အဆိုရှိပါသည်။
(မြလိပ်တောင် သိုက်သမိုင်းကို အလှူငွေ
သင့်သောအခါ သီးခြားရေးသားတင်
ဆက်ပါဦးမည်။)

ထိုမြလိပ်တောင် အနီးတွင်
ငါးရွေးကြီးများသာမက လေးတိုင်ကတင်
တစ်ချပ်စာမျှ ကြီးမားသောလိပ်ကြီးများ

ကိုပင် တွေ့ရှိကြရလေ့ရှိပြီး ထိုငါးရွေးကြီး
များ လိပ်ကြီးများကို မည်သူမျှမဖမ်းဘဲပါ။
ဖမ်းဆီးဖို့ရန် ကြံစည်စိတ်ကူးရုံမျှနှင့်
ဘေးအန္တရာယ်များ ကျရောက်ကာ
အသက်ဆုံးရှုံးလေ့ရှိသော သာကေများရှိ
ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့် သောင်းငွေမှတား
မြစ်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် သောင်းငွေ
ကြောက်တတ်ရင် ထဘီဝတ်ထား။
ငါတို့ကအငတ်တော့ မခံနိုင်ဘူးကွ။
ပါးစပ်ထဲထည့်တဲ့ လက်မမကိုက်တတ်
ရင် ဘာခွေးတုန်း။ နေ့တိုင်း လက်ဗလာ
နှင့်ချည်းပြန်နေရတာ မိန်းမကလည်း
တော့နာမည် ငါးရွေးဘအောင်မဟုတ်
တော့ဘူး။ ငါးဝေးဘအောင် ဖြစ်နေပြီ။
ဒီကနေမှ ငါးရွေးမရခဲ့ရင်တော့။ ကျုပ်အိမ်
မလာခဲ့နှင့်တော့။ တော့ အမေဆီသာ
ပြန်တော့လို့ မှာလိုက်တာ။ မဖြစ်ဘူး။
ဒီငါးရွေးကြီးကို ရမဖြစ်မယ်ကွ”

အမှန်တော့ ဘအောင်နှင့်
စိန်ထွန်းသည် အရက်မူးနေသည့်အပြင်
လောဘလော တိုက်နေသောကြောင့်သာ
ဤသို့ ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤ
ငါးရွေးကြီးမှာ သာမန်ငါးရွေး မဟုတ်နိုင်ပါ။

တစ်ဝက်ခန့်ရေပေါ်ပေါ်နေသော ငါးကြီး၏ ဦးခေါင်းသည်ပင် တင်း ၅၀ ဝင်စပါးပုတ် လောက်ရှိပါသည်။ မိန်းမကိုကြောက်ရ၍ အရက်များများ မသောက်ရဲသော သောင်းငွေမှာသိပ်မမှု၍ ငါးကြီးကိုကြည့် ကာ ကြောက်ရွံ့ထိပ်လန့်နေမိသော်လည်း ဘာအောင်သည် ခါးတောင်းကျိုက်လျှက် ခါးကိုကြီးချည်ကာ ငါးရွေးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင် ရန်ပြင်ဆင်လျက် ရှိနေပေပြီ။

ငါးရွေးကြီးနှင့် ၁၀ ပေခန့်အလို တွင် လက်သုံးစားကြီးကို ကိုင်ဆောင်၍ ရေထဲသို့ ဝုန်းခနဲခုန်ချလိုက်ပါသည်။ ငါးရွေးကြီးမှာ ကြီးမားလှသည်ဖြစ်ရာ ဘာအောင်တို့လှေကလေးကို မဆိုထား နင့်။ ငါးဖောင်၊ သစ်ဖောင်များကိုပင် မှောက်ပစ်နိုင်စွမ်းရှိပါသည်။

သို့သော် ဘာအောင်သည် မကြောက်ရွံ့ပါ။ ငါးရွေးကြီးကို တိုက်ခိုက် ရန်ကူသွားပါသည်။ အခြားငါးရွေးများကဲ့ သို့ ဘာအောင်ထံမလာပါ။ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်သွားပြီး ရေထဲသို့ဝပ် လျှိုးသွားပါသည်။ ဘာအောင်သည် ဤ ငါးရွေးကြီးကို အလွတ်ပေး၍ မဖြစ်ပါ။ ဤကြီးမားသော ငါးရွေးကြီးကိုရှိမည်

ဆိုပါက မိမိတို့ တစ်လကျော်မျှ ဝင်ငွေ ပြတ်လပ်ခဲ့ရခြင်း အတွက်မောမိမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ငါးရွေးကြီး၏ နောက်သို့အပြေးလိုက်ပြီး အပြီးကိုလှမ်း ဆွဲသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်လျှင် နောက်လှည့် ရွံ့ကိုက်မည် ဖြစ်သော်လည်း ရေနက်ဆီ သို့သာဆက်၍ ကူးနေသဖြင့် ဘာအောင် လည်း ငါးရွေးကြီး၏ အမြီးခွဆုံကို ဖက်တွယ်ထားကာ ငါးရွေးကြီးနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားတော့သည်။

ဘာအောင်သည် ရေကူးရေငုပ် ကျွမ်းကျင်လှ၍ ရေအောက်တွင် နှစ်နာရီ မျှအထိနေနိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ တဖြည်း ဖြည်းနှင့် ငါးရွေးကြီး၏ ကူးခတ်နှုန်းမှာ လည်း မြန်ဆန်၍လာပါသည်။ မည်မျှအ ထိ ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီ မသိပါ။ ကိုက်၃၀၀မျှ ရှည်လျားသော ခါးတွင်ချည်ထားသော ကြိုးမှာ တင်း၍လာပြီဖြစ်ပါသည်။ ကြိုး ကုန်သွားပေပြီ။ ငါးရွေးကြီးကို စွန့်ခွာ၍ ကြိုးကိုဆွဲပြီး လှေပေါ်သို့ပြန်တက်ရမည် လော။ လှေပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့သောစိန်ထွန်း နှင့် သောင်းငွေတို့မှာ ကြီးကိုဆောင့်ဆောင့် ဆွဲ၍ ပြန်တက်ခဲ့ရန်နှင့် အန္တရာယ်ရှိ ကြောင်း အချက်ပေးနေပေပြီ။ ဘာအောင်

သည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်းစားတော့။ အသင့်ပါလာသောစားဖြင့် ခါးမှကြီး ဖြတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“လက်ထဲမှာ ကြိုးမတိုးတော့ဘူး” “ကြိုးကိုမြန်မြန်ဆွဲတင်ကွာ” “ဟူး... မောလိုက်တာကွာ...” “ငါ့ကြိုးအကုန်ပါလာပြီ၊ ကြိုးပြတ်သွားတော့ကွာ” “ဒါဆို... ဘာအောင်တော့ ရောက်ပြီနဲ့တူတယ်။ ငါလိုက်ရှာလိုက်တယ်။ မင်းကလေ့ကို ကမ်းကပ်ပြီးထား။ ရေပြင်အနံ့ကို မျက်ခေ့ရှင်ရှင်သွားပြီး ကြည့်နော့။ ငါတို့ပေါ်လာတာနဲ့ လှေက အမြန်လှော်လာခဲ့။” စိန်ထွန်းသည် ပြောပြောဆိုဆို မြစ်ထဲသို့ ခုန်ချသွားပြီး သောင်းငွေတစ်ယောက်တည်း လှေက တွင် ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ထီးလန်စွာ ကျန်ရစ်ပါသည်။

“ဒီကောင် ဘာအောင်တောင်ခက်တဲ့ကောင်ဘဲ။ ဒါနတ်ငါးကြီးမလုပ်ပါနင့်။ ပြောနေတဲ့ကြားက၊ မြစ်တောင် မြတ်စွာဘုရား တပည့်ထော်သူငယ်ချင်းများ ဘေးကင်းပါစေတော့ မြလိပ်တောင် အရှင်သခင်တို့ရောက်တော်မူပါ ဘုရား”

ပြော၍ ချွေးဒီးဒီးကျသည်အထိ စိတ်
များလှုပ်ရှားလျက်ရှိသော သောင်းငွေ
သည် တစ်ဦးတည်းရေရွတ်လျက်
လှေကို ကမ်းစပ်သို့လှော်ခတ်သွားပြီး
မြစ်ထဲသို့ ထိုးထွက်လျက် ရှိသော
သင်္ကန်းပင်၏ အမြစ်ဆုံတစ်ခုတွင်
ကြီးချည်၍လှေ ကိုရပ်တန့်ကာ မြစ်ပြင်
ထက်အောက် ဝဲယာသို့ မျက်ခြေ မပြတ်
ကြည့်၍နေပါ သည်။

၃၅မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ရေပြင်
အထက်သို့ လူတစ်ယောက် ဘွားခနဲပေါ်
လာပါသည်။ ဘအောင်မဟုတ်ပါ။
စိန်ထွန်းဖြစ်နေပြီး ခေါင်ကိုရမ်း၍ ရေများ
ကိုခါထုတ်ကာ အားရပါးရ အသက်ရှူ
နေပါသည်။ သောင်းငွေသည် လှေကို
စိန်ထွန်းထံသို့ အလျှင်အမြန် လှော်သွား
လိုက်ပြီး အနီးရောက်သော် တက်ထိုးပေး
လိုက်ရာ စိန်ထွန်းသည် လှေပေါ်သို့တက်
လာပါသည်။ ရုတ်တရက် စကားမပြော
နိုင်ပါ။ မောနေပါသေးသည်။ အတန်ကြာ
မှ “ရေကတကယ် နက်တာကိုး နားတွေ
ကို စစ်စစ်နက်ကဲလာပြီ မှောင်မနေတာ
ဘဲကွာ။ ဒီလောက်နက်တဲ့ ရေအိုင်တစ်
ခဲမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ မွန်းကလည်းမွန်း

ဆက်လဲမလိုက်ရဲတော့တာနဲ့ ပြန်တက်ခဲ့
တာ” “ဒါဆို... ဒီဘယ်နှယ်လုပ်မှာလဲ။
ဘအောင်တော့ တစ်ခုခုဖြစ်နေလောက်
ပြီ” “သောင်းငွေ တကယ်တော့
ဘအောင်ဟာ အသက်စွန့်ပြီး ငါးရွေးကို
ဖမ်းပေမဲ့လည်း ရလာတဲ့အခါ သူကပိုမ
ယူဘဲ ဒို့ကို အညီအမျှခွဲဝေပေးခဲ့တာ
မင်းအသိဆုံးပါ။ ဒီတော့ ဒို့ကလည်း
သူ့ကိုပစ်မထားသင့်ဘူးကွ။ ငါ့အလှည့်
ပြီဦး။ မင်းတစ်ခါ ဘအောင်ကို လိုက်ရှာ
လိုက်ဦး” “ဟဟ... အဲဒီလိုတော့မလုပ်ပါ
နဲ့ကွာ။ ငါ့ဘာ ရေငုပ်မကျွမ်းဘူးကွ။ တခြား
ခိုင်းစရာကံတဘဲခိုင်းပါကွာ။” “ကဲ... ဒါဆို
လည်း ဘာမှခိုင်းစရာမရှိဘူး။ ဟုတ်တော့
လည်း ဟုတ်ပါတယ်ကွာ။ မင်းမပြောနဲ့
ငါတောင်မှမငုပ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်
မင်းကမြစ်ညာကိုကြည့်။ ငါကအောက်
ဘက်ကိုကြည့်မယ်။

စိန်ထွန်းနှင့်သောင်းငွေတို့
သည် မြစ်ရေပြင်အားမျှော်လင့်ခြင်း
ကြီးစွာဖြင့် တစ်ချက်ကလေးမှ အလွတ်
မပေးရဲဘဲ။ သဲသဲမဲမဲ ကြည့်ရှုရှာဖွေ၍
နေကြပါသည်။ ဘအောင်ရေထဲသို့ ခုန်ချ
၍သွားသည်မှာ ညနေ ၃နာရီခန့်က

ဖြစ်ပါ၏။ ယခုဆိုလျှင် ၇နာရီခန့်ရှိ
လောက်နေပြီ။ တောင်ကြားဖြစ်၍
အလင်းရောင်အာနည်းကာ မှောင်ရီပိုမ
ပြပေပြီ။ စိန်ထွန်းနှင့်သောင်းငွေတို့လည်း
စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် ရေပြင်ကိုကြည့်နေ
ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ အမြင်အာရုံကွဲပင်
ဝေဝါးလျက်ရှိပြီး ငါးဘတ်ကြီးများပွတ်
လိုက်လျှင် ဘအောင်ပေါ်လာပြီဟု ထင်
ယောင်ထင်မှား ဖြစ်ရတတ်ပါသည်။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမှောင်ထုလည်း
ထူထပ်သိပ်သည်း၍ လာပြီဖြစ်ပါသည်။
ရေပြင်ကိုပင်ကောင်းစွာ မမြင်တွေ့ရတော့
ပါ။ လပြည့်ကျော် ၇ရက်ဖြစ်၍ လ...သည်
လည်း သန်းခေါင်ကျော်မှ ပေါ်ထွက်ပေ
မည်။ အသင့်ပါရှိလာသော ဘက်ထရီ
ဓာတ်မီးမှာလည်း အားကုန်နေပေပြီ။

“ငါတို့... ဒီမှာ ဆက်စောင့်လို
တော့ထူးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ရွာပြန်ပြီး
အကြောင်းကြားရအောင် ပြန်လာလားဦး
ပြန်ရှာကြတာပေါ့” သို့ဖြင့်စိန်ထွန်းနှင့်
သောင်းငွေတို့လည်း ရွာသို့ပြန်ခဲ့ကြပါ
တော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရွာကလေးသည်ကား
မကြီးလှသဖြင့် တစ်ခဏအတွင်း

“ဘအောင် ငါးရွေးမြို့လို့သေပြီတဲ့” ဟု
သော သတင်းသည် တစ်မဟုတ်ချင်း
ပျံ့နှံ့သွားပါသည်။ ကလေးလူကြီး
ရွာလုံးကျွတ်မျှ ဘအောင်အိမ်သို့ ကုန်စု
ရောက်လာကြရုံမက ရွာဦးဆရာတော်
ဘုရားပင် ကြွရောက်တော်မူလာပါသည်။
ဘအောင်မိန်းမနှင့် ကလေးတို့သည်
သည်းထန်စွာငိုကြွေးလျက် ရှိကြပါ၏။
“ကဲဒီအတိုင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူးဟေ့။
ဘအောင်ကိုရှာဖို့ စီစဉ်ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒီနေ့ည အဖို့မှာတော့ ဘာမှလုပ်နိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ လောလောဆယ် ဒီမှာ
ကုန်းဖျင်းထိုးဖို့ရာပြင်ကြဟေ့” ခွာ
လူကြီးမှ ဝင်ပြောပါသည်။ ထိုးခါးမှ
စိန်ထွန်းနှင့်သောင်းငွေကို တစ်ယောက်
တစ်ပေါက် မေးမြန်းလျက်ရှိကြသော
ရွာသားတို့လည်း လူစုခွဲ၍ ကုန်းဖျင်းထိုး
ရန်အတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းများ
ရှာဖွေယူဆောင်ရန် ထွက်ခွာသွားကြ
ပါသည်။

တချို့က ဖိုကျင်းတူးကြ၏။
ရေနွေးတည်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ တချို့က
ရွာတပ်ရွာည်းများ ရေနွေးကုန်းများစသည်
သွားရောက် ယူငင်ကြပြီး တချို့က

အောက်လင်းဓာတ်မီး အချို့က ဖဲထုတ်
နှင့်သုံးပုံရိုက်ရန် ကက်ထုတ်များသွား
ရောက်ယူငင်ကြ၏။ ကျေးလက်ဒေသ၏
နာရေးမြင်ကွင်းတစ်ခုသည် ချက်ချင်း
လက်ငင်း ဘအောင်၏ နေအိမ်တွင်
ပေါ်ပေါက်လာပြီတည်း။

သို့ဖြင့် မကြာမီ အားလုံးပြင်ဆင်
ပြီးသွားရာ ရွာမှ အသက်ကြီးဝိုင်းတို့သည်
ရေနွေးသောက် ဆေးလိပ်ဖွာ၍ တရားမမှ
ကြောင်းများ အပါအဝင် ရောက်တတ်
ရာရာ ဝိုင်းဖွဲ့ပြောဆို နေကြသကဲ့သို့
လူငယ်လူရွယ်ဝိုင်းတို့သည် ကက်ဝိုင်း
ဖဲဝိုင်းတို့ကို သဲသဲမဲမဲ ကစား၍နေကြပြီ
ဖြစ်ပါသည်။

“ဟေ့တွဲကွ” “လာဘ်ကွ”
“ဥဟေ့” “ကုလားသုံးကောင်ကွ”
“တစ်ဝိုက်တယ်ဟေ့” “ထိုးလယ်ကျယ်
ဂေါင်ကွ” ဖဲဝိုင်းနှင့်ကက်ဝိုင်းတို့မှာ အရှိန်
ရနေပြီဖြစ်ရာ ဟေးခနဲ၊ ဟားခနဲ
ဆူညံသောအသံတို့ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ
ပါ၏။

ထိုစဉ် “ဟေ့ . . . ဒကာတို့။
ဒီမှာ ဘယ်သူလဲ ကြည့်ကြစမ်း” ဟူ၍
ရွာဦးဆရာတော်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာရာ

အားလုံးငြိမ်ကျသွားပြီး ဆရာတော်နှင့်
အတူ နေဝက်မှပါလာသူကို ဝိုင်း၍
လိုက်ကြလျှင် “ဟာ . . . ဘအောင် သဲ
ဘဝနဲ့ လိုက်လာတယ်ဟေ့” ကြောင်
လန်တကြား။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပူးက
ကုန်ကြပြီး ကြောက်ရွံ့ နေကြပါသည်။
“ဒကာတို့ ဘအောင်သူရဲ မဟုတ်ပါဘူး။
လူအစစ်ပါ။ သူဟာ လူအစစ်ပါ။
သူဟာသေကံ ရောက်ခဲ့ပေမဲ့ သက်
ပျောက်ပဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြန်လာနိုင်
ခဲ့တာပါ။ ရွာထဲကို တန်းဝင်လိုက်ရင်
သူ့ကို အစိမ်းသရဲမှတ်ပြီး ရန်ပြုကြတယ်
လို့။ ကျုပ်ကျောင်းကို ရောက်လာပြီး
အကြောင်းစုံ လျှောက်ထားပါတယ်။
ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဒကာကြီးတို့ထံ
ရှင်းပြရအောင်လို့ လိုက်ခဲ့တာအ”
ဆရာတော်၏ မိန့်ကြားချက်ကို ကြား
သည့်တိုင် အချို့က မယုံတစ်ဝက်
ယုံတစ်ဝက်သာ ရှိသေးသဖြင့် အရေး
လျှင် ပြောရန်အသင့် အနေအထားပြည့်
နေကြပါ၏။

“သူရဲအဖြစ်ကတော့ တကယ်
ကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်
ဆန်းကြယ်လှပါပေတယ်။ ကဲ . . . ဒကာ

ဘအောင် ခင်ဗျားဘာတွေ တွေ့ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ရ
တယ်။ ဘယ်လိုကြောင့် အခုလို ပြန်
ရောက်လာခဲ့ရတယ် ဆိုတာတွေကို
ကျွန်လည်းသိရအောင်။ အများလည်း
သိရအောင် ပြောပြပေတော့ဗျာ။
ကျောင်းတုန်းက မပြောပြနှင့်ဆိုတာ၊
အကာဘအောင် နှစ်ခါပြောနေရမှာမို့လို့
ဘဲ။ “ဆရာတော်၏ မိန့်ကြားချက်ဆုံး
လျှင် ဘအောင်အသက်ကို ဝအောင်
ပြင်းပြင်းရှုသွင်းလိုက်ပြီး ဤကဲ့သို့ ဖြစ်
ကြောင်းကုန်စင်ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်
ပြောပြပါတော့သည်။

ဘအောင်သည် ခါးတွင်
ဆွဲထား သောကြီးကို ဖြတ်ယစ် လိုက်ပြီး
ငါးကြီးကိုဖက်တွယ်၍ လိုက်သွားခဲ့ရာ
တစ်ထက်တစ်စ မှောင်မိုက်လာကာ
အလင်းရောင် ပျောက်သွားပါသည်။
ငါးကြီးသည် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း
ကူးသွားနေခြင်း မဟုတ်နိုင်။ လှိုက်ခေါင်း
အတွင်းသို့ ဝင်နေသည်ဟု ခံစားမိ
ပါသည်။ မြလိပ်တောင် အောက်သို့
ရောက်ရှိသည်ဟူသော လှိုက်ခေါင်း
ကြီးဖြစ်ပေမည်။

ဘအောင်သည် နဂိုက ငါးကြီး

ကို သတ်ဖြတ်ရန်အတွက် လိုက်လာ
ခြင်းဖြစ်သော်လည်း မိမိသည် မွန်ကြပ်
စပြုလာပြီဖြစ်၍ ရေပြင်ပေါ်သို့ရောက်
အောင် ပြန်မတက်နိုင်တော့ပြီကို သိရှိ
ကာသေရတော့မည်ကို ကြောက်ရွံ့လာ
သဖြင့် ဤငါးကြီးကို မသတ်ဖြတ်လို
တော့ ဆုတ်ကိုင်လာခဲ့သောအားကို လွှတ်
ချပစ်လိုက်ပြီး ငါးကြီးကို အားကိုးကြီးစွာ
ဖြင့် ဖက်တွယ်ထားလိုက်ပါသည်။
ထိုအချိန်မှာပင် ပိန်ပိတ်အောင် မှောင်နေ
ရာမှ အနည်းငယ်လင်းလာခဲ့ပါသည်။
တစ်ထက်တစ်စ အလင်းရောင်တို့ ပို၍
များလာသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။
ထိုအချိန်မှာပင် မိမိ၏ အသက်အောင့်
နိုင်စွမ်းလည်း ကုန်လုပြီဖြစ်၍ သတိတရား
တို့ ကင်းလွတ်မသွားစေရန် မာန်ကြီး
စား၍နေရပါသည်။ မကြာမီ ဘွားခနဲ
ရေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။

အပြင်မြစ်ကမ်း မဟုတ်ပါ။
လှိုက်ကုကြီးတစ်ခုအတွင်း ရောက်ရှိနေ
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ငါးကြီးသည် ကမ်းစပ်မှ
လှိုက်ကုတွင်းသို့ ရွံ့မြေများတွင် တစ်ထွာ
ခန့်သာရှိသော ရေလမ်းကြောင်းအတိုင်း
လျှောတိုက်၍တက်ရာ ဘအောင်လည်း

ငါးအမြီးကို ဖက်တွယ်လျက်လိုက်ပါသွား
ပါသည်။ မြစ်ရေပြင်နှင့် လုံးဝလွတ်သွား
သောအခါ ငါးကြီးသည် ရပ်တန့်သွားပါ
သည်။ ဘအောင်သည် ထိုအခါမှ
ငါးကြီးကို လွှတ်ပြီးရေစပ်စပ်သာ ရှိသည့်
လမ်းကြောင်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်၍
ပြေးသွားလိုက်ပါသည်။ နောက်သို့ ပြန်
လှည့်ကြည့်၍ ငါးကြီးသည် ပါးစပ်ကိုဖြ
လျက် နောက်ပြန်လျှောဆင်းကာ
ရေနက်အတွင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
သွားပါသည်။

ငါးကြီးသည် ကြီးမားလွန်းရကား
ငါးကြီး၏ ပါးစပ်ပေါက်မှ ခြေဖျားထောက်
လက်မြှောက်၍ မတ်တပ်ရပ်လျက်
လမ်းလျှောက် ဝင်ရောက်လျှင်သော်မှ
လူ၏လက်သည် အပေါ်သွားဖုံးကို
ထိမည်မဟုတ်ပါ။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ရေထဲသို့
ပြန်ဆင်းပြီး ဂလိုဏ်အတွင်းမှထွက်ကာ
မြစ်ရေပြင်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ကမ်းပေါ်သို့ပြန်
တက်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ငါးကြီး၏ အမြီး
ကိုဖက်၍ လိုက်ရသည်မှာပင် အတွေ့
အကောက်များ ပေါများကာ ဝက်ဘာ
ကဲ့သို့ဖြစ်နေ၍ ပြန်ထွက်တတ်မည်

မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ရေအနည်းငယ် သာစီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းမှ လှိုက်ခေါင်းကြီးအတိုင်း လိုက်သွားလျှင် မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနိုင်သောသမ်းကို တွေ့ရှိမည်ဟု စိတ်မှာထင်နေသဖြင့် ဆက်လက်လျှောက်လှမ်း သွားလိုက်ပါ သည်။ ထွက်ပေါက်ရှိမည်မှာ သေချာပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လှိုက်ခေါင်းထဲ တွင် လေနှင့်အလင်းရောင် မှန်ဖျပ်ဖျပ်ရှိ နေပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ဖာလုံဝက်ခန့် သွားမိ သောအခါ ချောင်းဘေးကမ်းပါးပေါ်သို့ တက်ရောက်နိုင်သော သဘာဝသဲ ကျောက်သား လှေခါးထစ် ခုနစ်ထစ်ခန့် တွေ့ရပြန်ပါသည်။ ထိုအခါ စမ်းချောင်း ငယ်အတိုင်း မလိုက်တော့ဘဲ လှေခါး ထစ်များမှ တက်သွားလိုက်ပါသည်။ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်တွင် ဂူပေါက်တစ်ခုရှိ နေပြီး အတွင်းမှ မီးရောင်များထွက်ပေါ် လျက် ရှိပါသည်။ ထိုဂူပေါက်အတိုင်း ဝင်လိုက်သွားရာ ဂူနံရံနှင့်ခေါင်မိုးတို့မှာ သဘာဝ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ မဟုတ်တော့ဘဲ အုတ်တိုက်တစ်ခု ဖြစ်နေပါသည်။ အလင်းရောင်

ထွက်ပေါ်လျက် ရှိသော နေရာမှာကြီးကျယ်ခမ်းနားလှ သော ဘုရားခန်းဖြစ်ပါသည်။ ဆီမီးများ မှာ ရုပ်ပွားတော်၏ ရှေ့တွင်သာမက နေရာအနှံ့မှာပင် ထွန်းညှိထားသော ကြောင့် ထိန်းထိန်းပြီးလျက် ရှိပါသည်။ သစ်ခွပန်းများနှင့် အခြားပန်းများစွာ တို့ကိုလည်း ဝေဝေဆာဆာ လှူဒါန်းထား ရှိရာ မွှေးကြိုင်သင်းယှံ့လျက် ရှိပါ၏။

ဘအောင်သည် စိတ်တွင်မပုံ မရဲဖြစ်ကာ ကြက်သီးများ ထလာမိပါ သည်။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရှိရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဘုရားကို သွားရောက်မှုတော် ကန်တော့လိုက်လျှင် လုံခြုံဘေးကင်း လိမ့်မည်ဟု စိတ်တွင်အလိုလို ဖြစ်ပေါ် လာသောကြောင့် ရေသို့တရရွေရွေ တိုးကပ်သွားကာ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ဉာဏ်တော် တစ်တောင်ခန့်ရှိသော ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်မှာ ရွှေသားစင်စစ် ဖြစ်ပြီး ပလ္လင်တော်တွင် စီခြယ်ထားသော ကျောက်မျက်များမှာ အရောင်အသွေး စုံလင်စွာဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်လက်လျှက်ရှိ ပါသည်။ ဘအောင်သည် ရွှေဆင်းတု

ရုပ်ပွားတော်မြတ်အား သပ္ပာယ်လှသော မျက်နှာတော်ကို အားရစွာဖူးမြော်၍ ဦးသုံးကြိမ်ချကာ ကန်တော့လိုက်ပါ သည်။

ထိုသို့ ရှိသောစွာ ကန်တော့ပြီး သောအခါမှ ရုပ်ပွားတော်စံမြန်း သတင်း သုံးတော်မူရာ ကျောက်ခုံမြင့်ပေါ်သို့ သေချာစွာကြည့်ရှုလိုက်ရာ ရုပ်ပွားတော်၏ ပလ္လင်တော်မှာ မြသားအတိပြီးသော ရောမလိပ်ကြီး၏ ကျောပေါ်တွင်ရှိနေပြီး လိပ်ကြီး၏နံဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်၏ တွင် မြသားအတိပြီးသော ရောမငါးခွေ ကြီးနှစ်ကောင်ရှိနေပါ၏။ ၎င်းတို့၏ ရှေ့ကြမ်းပြင်တွင် အဖုံးများဖွင့်လှန်ထား သော ရတနာသေတ္တာကြီး ၅၀(အရှည် ၉ပေခန့် အမြင့်လူ၏ရင်ခေါင်းခန့်) တွင် ရွှေထည်၊ ကျောက်ထည်မျိုးစုံတို့မှာ မော့က်လှုံလျက် ရှိပါသည်။

သို့သော် ဘအောင်တွင် ဤ မြင်တွေ့နေရသော အရာအားလုံးကို အပေါ်တွင် လိုချင်တပ်မက်သော လောဘစိတ်တို့ မဖြစ်ပေါ်မိပါ။ မိမိရွာ၏ သာ အရောက်ပြန်လိုသော ဆန္ဒတို့သာ ဖြစ်ပေါ်နေမိပါသည်။ မိမိအသက်သေ

ဤနေရာအထိတိုင် ရောက်ရှိလာနိုင်ခြင်း မှာ ငါးရွေးငါးကြီး ကျေးဇူးဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မိမိသည် ဤမျှကြီးမားသော ငါးရွေးကြီးအား မဆင်မခြင် သတ်ဖြတ်လိုခြင်းမှာလည်း အရက်မှူး၍ ဖြစ်ခြင်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ တွေးမိကာ နေ့စဉ်တရ မိမိသည်၊ ပြီးခဲ့သော ကိစ္စကိုတော့ ပြင်၍ မရပြီ။ နောင်ပြုမည့် ကိစ္စများကတော့ မိမိအပေါ်တွင် မူတည်ပါမည်။ မိမိမှ သတိ တရားနှင့် ဆင်ခြင်ရှောင်ကြဉ်၍ ရနိုင်ပေ သည်ဟု စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကာ၊ လက်အုပ် နှိုလိုက်ပြီး ရုပ်ပွားတော်မြတ်၏ မျက်နှာ တော်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် မှုးမြှောက်လိုက်ပြီး။

“အရှင်ဘုရား။ တပည့်တော် သည် ဤယနေ့မှစ၍ အရက်သေစာ သောက်စားခြင်းနှင့် ငါးရွေးများနှင့်တကွ ခေသတ္တဝါများကို သတ်ဖြတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါမည် ဘုရား” ဟူ၍ ရိုသေစွာ လျှောက်ထားကာ ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်ပါ သည်။ “သာဓု သာဓု သာဓု” မိမိနံ့သာမှ အောင်မြင်သော အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာ ရာ ဘအောင်မှာ လန့်ဖျပ်ပြီး ခေါင်းနုန်း ကြီးသွားမိပါသည်။ မျက်စေ့ကိုဖွင့်၍ စောင်းခဲ့ကြည့်လိုက်ရာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်

နှင့် လည်ပင်းတွင် ကြီးမားပြောင်လက် လျက်ရှိသော အဘိုးအိုတစ်ဦးမှာ မျက်လွှာချလျက် ဘုရားဝတ်ပြုနေရာမှ သာဓု ခေါ်ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အဘိုးအိုသည် မျက်စေ့ကို ဖဖွင့်သေးဘဲ “အေး . . . အေး အဆိုးကိုမြင်ရင် အကောင်းကို သိလိမ့်မယ်။ အမှားကိုမြင် ရင် အမှန်ကိုတွေ့လိမ့်မယ်။ သိပြီးမြင် ပြီးရင်တော့ ထပ်မံမှားအောင်၊ ထပ်မံဆိုး အောင် ဆင်ခြင်ပေတော့။ သိလျက်နဲ့ ထပ်မှားမယ် ထပ်ဆိုးမယ်ဆိုရင်တော့။ နောက်ထပ်ပြင်ချိန် မရတော့ဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း ကယ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ပြုတဲ့ကံ ကိုယ်သာခံရမှာဘဲကွဲ့” အဘိုးအိုသည် မျက်စေ့ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ဘအောင်၏ မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်လိုက် ပြီး “အဘက မြလိပ်တောင် ဘိုးဘိုးလို့ ခေါ်တယ်ကွယ်။ လူလေးနုနုက ဘုရားကို လျှောက်ထားလိုက်တဲ့ ကတိကို ဒီတစ်သက် တည်စေ့မယ်လို့ အဘကို ထပ်ပြီး ကတိပေးနိုင်မလား” “တကယ် ကို စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း လျှောက်ထား လိုက်တာပါ။ ဘိုးဘိုးကိုသာမက ဘယ်သူ့ ကိုမဆို ဒီကတိတည်ပါမယ်လို့ ပြောရပါ

တယ် ခင်ဗျာ” အေး ဒါဆိုကောင်မလေး လာ အဘနှင့်လိုက်ခဲ့ မင်းကိုပြန်ပို့ပေး မယ်”

မြလိပ်တောင် ဘိုးဘိုးသည် ဘအောင်လာရာ လမ်းအတိုင်းပင် ရေဆိပ်ဆီသို့ ဘအောင်ကို ခေါ်ဆောင် သွားပါသည်။ ဤဂူပေါက်ဝ အပြင်ဘက် တွင် မှောင်မဲနေပြီဖြစ်၍ မြလိပ်တောင် ဘိုးဘိုးမှ ကျောက်ဖယောင်းတိုင်ကြီးကို ထွန်းညှိကိုင်ဆောင်၍ ရှေ့မှသွားပါသည်။ မကြာမီ စမ်းချောင်းငယ်လေးဆုံ၍ ရေပင် သို့ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ရေပြင်ကြီးမှာ မီးရောင်အောက်တွင် တစ်လက်လက် ဖြင့် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်မှာ ကြောက် မက်ဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

မြလိပ်တောင် ဘိုးဘိုးသည် ရေပြင်ကိုကြည့်၍ “သားကြီးရေ လာခဲ့ ဟေ့” ဟုဆိုလိုက်ရာ ရေပြင်သည် လွှိုင်းသဖွယ် လိပ်လိပ်တက်လာပြီး မကြာမီ ငါးရွေးကြီး၏ ဦးခေါင်းကြီး ရေထဲ မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာကာ ကမ်းစပ်သို့ ရွေ့လျားလာပါသည်။ ကြီးမားသော မျက်လုံးကြီးများမှာ အရောင်တလက် လက် ထွက်ပေါ်လျက် ကြောက်မက်

ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ “သားကြီးရေ ပါးစပ်ဟာ” မြလိပ်တောင် ဘိုးဘိုးမှ ထိုလို ပြောလိုက်သောအခါ ငါးကြီး၏ ပါးစပ်ဟာ လာပါသည်။ “ကဲ လူလေးဘာမှ မကြောက်နဲ့ သူဝမ်းထဲကလိုက်သွား။ အဲဒါမှ အန္တရာယ်ကင်းမယ်” ဘအောင် သည် မြလိပ်တောင် ဘိုးဘိုးအား ရိုသေစွာ ကန်တော့ပြီး ငါးကြီး၏ ပါးစပ်အတွင်း သို့ ဝင်လိုက်ပါသည်။ “သားကြီး ဒီကလေးကို သူရွာကမ်းစပ်အထိ သေသေချာချာ လိုက်ပို့ပေးလိုက်။” “မြလိပ်တောင် ဘိုးဘိုး၏ စကားဆုံးလွှတ် ငါးကြီးသည် ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ငါးကြီး၏ အာခံတွင်းထဲ၌ မှောင်ကျသွား ပြီး မွန်းကြပ်သလို ခံစားရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘအောင်သည် စောစောက ဖူးတွေ့ခဲ့ရသော ရွှေဆင်းတု ရုပ်ပွားတော် အား အာရုံပြုနေရင်းမှာပင် သတိတရား တို့ ကင်းလွတ်သွားကာ စိတ်အာရုံ တစ်ခုလုံးပါ မှောင်အတိကျသွားပါ တော့သည်။

မိမိသတိမေ့ပြော၍ နေသည်မှာ မည်မျှကြာသည်မသိပါ။ ပထမဆုံး ခေါင်းထဲမှ တစ်စုံစစ် ထိုးကိုက်လျက်ရှိ

သော ဝေဒနာမှစ၍ သတိတရားတို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သတိရလျှင်ရခြင်း မိမိဘာဖြစ်နေသည်။ ဘယ်နေရာသို့ ရောက်နေသည်တို့ကို မတွေးမိသေးဘဲ မိန်း၍နေပါသေးသည်။ အတန်ကြာမှ မိမိကျောအောက်မှ ကျောက်စရစ်ခဲများ၊ ခြေသားစိုများကို သတိပြုမိသည်။ လှိုင်းပုတ်သံများနှင့် လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေခြင်းများကို သတိပြုမိသည်။ မိမိဘာကြောင့် ဤနေရာရောက်နေဆဲနည်း။ မိမိ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ပါသနည်း။ ပြန်လည်စဉ်းစား ကြည့်သောအခါမှ တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်အမှတ်ရကာ ကြောက်ရွံ့တုန် လှုပ်သွားပြီး အားယူ၍ ထထိုင်လိုက် သည်။ ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်လျက်ရှိ ပါသည်။

မိမိတို့ ရွာအနီး မြစ်ကမ်းစပ် သောင်ခုံပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ယခု မိမိ ပထမဆုံးသွား လိုသည်မှာ မိမိနေအိမ်မဟုတ်ပါ။ ယခင် က သာမန်မျှသာ သဘောထားခဲ့သော ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ထံသို့ ဖြစ်ပါ၏။ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အကြောင်းအရာတို့ကို

ဆရာတော်အား လျှောက်ထားပြောပြ ခြင်း မြလိပ်လိုက်ရာ အတွင်းမှ ရွှေဆင်းတု ရုပ်ပွားတော်နှင့် မြလိပ်တောင် ဘိုးဘိုး အား ပေးအပ်ခဲ့သော ဓာတ်စကားဆုံး လွှတ်ဆရာတော်ထံ ထပ်မံ၍ကတိခံယူ နည်းဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ရွာဦးဆရာတော်၏ ကျောင်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာလာ ပါတော့သည်။

ဘအောင်၏ စကားသည် ဤနေရာမှာပင် အဆုံးသတ်သွားပါသည်။ ရွာသူရွာသားတို့မှာ အံ့ဩလွန်း၍ မှင်သက်မိနေကြကာ ပါးစပ်အဟောင်း သားဖြင့် ဘာစကားမျှ မပြောနိုင်ကြ တတ်ဆိတ်၍နေပါသည်။ “ကဲ...အထဲ တို့ မရွာပ်လည်း ထိုးထားပြီ။ ဘုန်းဦး လည်း ပင့်ထားပြီ။ ချက်ရေးပြတ် တွေလည်း စီစဉ်ထားပြီဆိုတော့။ မနား ဖြန် သက်ပျောက်ဆွမ်းအစား ဘေးနဲ့ အဖြစ် အမည်ပြောင်းပြီး ကပ်ကြပေါ့။ ကျွန်လည်း ကျောင်းပြန်ကြတော့မယ်။ ဟုဆိုကာ ဆရာတော်လည်းပြန်ထွက် ကြွမိန်း သွားသောအခါမှ ဘအောင်ထိန်း ကစ၍ ရွာသူရွာသားတို့ တစ်ယောက် တစ်ပါးကနှင့် ပြောဆိုမေးမြန်းသံများ

ချည်သွားကာ ရယ်သံများထွက်ပေါ်၍
ထားတော့သည်။

ဤနေရာမှာပင် ဦးဘအောင်
ပြောပြသော ဇာတ်လမ်းမှာ ပြီးဆုံးသွားပြီ
ဖြစ်သော်လည်း ပြင်ပအတွေ့အကြုံ
ဗဟုသုတ နနယ်လှသေးသော မောင်
ကျော့ခိုင်သည် ဦးဘအောင်ပြောပြသော
ဇာတ်ကြောင်းတွင် နစ်မြေလျက်ရှိကာ
ဝမ်းနည်းစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိပါသည်။

“ဟ...ကောင်လေး ဝိုက်နေတာလား။
ရဲဝံ့ပြတ်ကုသွားဦးမယ်” “မဝိုက်ပါဘူး။
အဘရယ်။ အဘရဲ့ဇာတ်လမ်းကို
စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ပါ။ လောကမှာ ဒီလို
ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်တွေက တကယ်ရှိနေ
တာကို” ထိုစဉ်မှာပင် ဦးဘအောင်သည်
မြစ်ကမ်းပါးဘက်သို့ လှည့်၍လက်အုပ်ချီ
လိုက်ကာ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို
ရေရွတ်နေသဖြင့် မောင်ကျော့ခိုင်လည်း
မြစ်ကမ်းနံဘေးသို့လိုက်၍ ကြည့်မိပါ
သည်။ မြင့်မားသော ကမ်းပါးယံကြီးကို
တွေ့ရပြီး ထိုကမ်းပါး၏ နောက်ဘက်
တောင်ထိပ်တွင် စေတီတစ်ဆူကို ဖူးတွေ့
ရပါသည်။ ထူးခြားသည်မှာ တောင်၏
သဏ္ဍန်သည် လိပ်တစ်ကောင်ဝပ်၍

နေသည်နှင့်တူလှပါ၏။
ဦးဘအောင်သည် ဝတ်ပြုမှု
ပြီးဆုံးသွားသောအခါ “ကောင်လေး အဲဒါ
အဘပြောတဲ့ မြစ်လိပ်တောင်ပေါ့။ ဟောဒီ
ရေအိုက်ကြီးမှာတော့ အဘနဲ့ငါကြီးနဲ့
တွေ့တဲ့နေရာပေါ့ကွာ။ မကြာခင် ကျွန်တား
ရွာကို ရောက်တော့မယ်။ အခုဒီ
မော်တော်ဆိုင်မှာနဲ့ နေရာမှာတဲ အဘကို
ငါကြီးက ပို့သွားတာပေါ့ကွာ”

ဤနေရာ၌ ရေစောက်အတော်
နက်ဟန် တူပါသည်။ ရေအောက်မှာ
မဲမှောင်လျက်ရှိပြီး မော်တော်ဦးမှာစိုက်၍
နေပါ၏။ “အဘ ပြောခဲ့တာတွေဟာ
အမှန်တွေချည်းပါပဲကွယ်။ မယုံကြည်ဘူး
ဆိုရင်တော့ အဘဟာ ရေနစ်ပြီး မေ့မော
သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဝိညာဉ်ဟာ
ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ကင်းနေပြီး ရောက်ချင်တဲ့နေ
ရာ ရောက်သွားတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်
လည်း အဘဟာ သူတိမ့်မေ့သလိုဖြစ်ပြီး
စိတ်အာရုံမှာ ထင်မြင်ချင်ရာတွေ ထင်မြင်
ပြီး ကံကောင်းထောက်မပြီး ကမ်းစပ်ကို
တစ်နည်းနည်းနှင့် ရောက်လာတယ်။
သဘာဝကျကျ အဲဒီလိုလည်း တွေးယူ
နိုင်တာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ အဘကတော့

ကိုယ်တိုင်ကြံခဲ့ရတာမို့ ယုံတယ်။ ပေး
ခဲ့တဲ့ကတိကိုလည်း တစ်သက်လုံး
စောင့်ထိန်းသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”
ဟု ပြောပါသည်။ ထို့နောက် ဦးဘအောင်
လည်း စကားတို့ကို ရှည်လျားလှစွာ
ပြောလိုက်ရ၍ မောသွားပြီလား။
သို့မဟုတ် အတိတ်ကအကြောင်းတို့ကို
ပြန်ပြောင်း အောက်မေ့နေ၍ဘဲလား
မသိပါ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ နေပါ
သည်။

“ဟော...ကျွန်တားရွာ ရောက်ပြီ
ဟေ့” သွားလာနေကျ မြစ်ဟန်တူသော
ခရီးသည်တစ်ဦးမှ အော်လိုက်ရာ။
ခနီသည်တို့လည်း မိမိတို့၏ ပစ္စည်းများကို
ဆွဲယူကြရင်း ဝိုက်မျဉ်းနေသူတို့လည်း
လုပ်လုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြပါသည်။

မကြာမီ ကျွန်တားရွာသို့
မော်တော်ဆိုင်ကပ်ပါသည်။ မောင်
ကျော့ခိုင်သည် ဦးဘအောင်ကို နှုတ်
ဆက်လျက် အဖော်များ၏ နောက်သို့
ပြေး၍ လိုက်သွားပါသည်။

ဘိုဘို(ရွှေကံကု)

သတ္တဝါတစ်စုကတစ်ခု

ကံ့ကောင့်

တိုးတိုး

ကိုဖိုးဆို မအေးမှန် တို့မှာ သားလေး “ငယ်ပု” ၃ နှစ်သာနဲ့ အညာမှာ နေကြတာ။ အညာမှာနေပေမယ့် အောက်ပြည်အောက်ရွာနဲ့ လုပ်စားကြတာ။ ကိုဖိုးဆိုက အညာမှာ မီးတွင်းနားတယ်။ မီးတွင်းတော့ လှိုင်းတွေ၊ ရေတွေနဲ့ လှေနားပြီး မအေးမှန်က လက်ချက်ကန်းစင်တွေမှာ အညာစောင်တွေ၊ အညာပုဆိုးတွေ၊ အညာထဘီတွေ ထက်စား ရက်တယ်။

ပြီးတော့ ပဲနီပြာ၊ ပဲထောပတ်၊ နောက်တွေ ဝယ်ပြီး စုတယ်။ ဆောင်းအခါကျတော့ အညာစောင်၊ အညာပုဆိုးခြင်း၊ ထဘီတွေ ဝယ်ရပြီး အညာက ခြံပင်တွေ ပေါ်တော့ ကြိမ်းတွေ ခုပြီး အချစ်ထည့်ယူသေးတာ။

အောက်သူအောက်သားတွေက ခံစိရေကျိ မစားသူမရှိတော့၊ အညာက ခြံပန်းချင်” သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ ပဲနီပြာ၊ ထောပတ်တွေ ပဲနောက်တွေ ဝယ်၊ အညာစောင်၊ အညာပုဆိုး၊ ထဘီတွေ ထည့် ဝယ်ကြနဲ့။ “ဝဲခေါင်” ရွာက လူတွေ ကိုဖိုးဆို လှေကို မျှော်နေကြတာပဲ။

ကိုဖိုးဆို မအေးမှန်တို့ကလည်း အောက်ပြည်က ငါးခြောက်၊ ငါးပိတွေ ဝယ်တင်သွား။ အညာကလည်း မအေးမှန် ကိုဖိုးဆို လှေဆိုက်မှ ဝယ်ကြတာ။ ကိုဖိုးဆို မအေးမှန်တို့က သားလေး ငယ်ပုကို ဘုန်းကြီးကျောင်းအပ်ပြီး စာသင်ဆရာတော်ကျောင်းကိုလည်း ငါးပိ၊ ငါးခြောက်ဟင်းတွေနဲ့ ဆွမ်းလောင်း။ ငယ်ပု လေးကလည်း ကျောင်းမှာ စာသင်တော့ စာရေးတတ်ဖတ်တတ် ခိုမကဘဲ ဂဏန်းအတွက်ဒေးချက်တွေပါ တတ်ပြီး အိမ်မှာလည်း အဖေနဲ့ ဝိုင်းဝန်း ထင်ခြောက်တွေ ရပြီး သယ်၊ အမေနဲ့ ရက်ကန်းရုံက အထည်တွေသယ်တော့ ပိ နှစ်သား ငယ်ပု က သူများ ၁၀ နှစ်သားလောက် ထွားကျိုင်း နေတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့မှာ မအေးမှန် တောထဲ မိုသွားရှာတာ မိုးချုပ်လို့ အိမ်ပြန် မလာတော့။

ရွာသားတွေပါ လိုက်ရှာကြတာ မှီကျင်းနားမှာပဲ မြွေကိုက်လို့ သေနေတယ်။ အဲဒီအနားမှာပဲ မြွေပွေးတစ်ကောင် ရှိနေ တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုဖိုးဆိုဟာ သားလေး

ငယ်ပုနဲ့ပဲ လှေထွက်ချိန်ကျတော့ ထွက်ခဲ့ရ တယ်။

ကိုဖိုးဆို လှေက ပေါင်းမိုးနဲ့ မိုးရွာ ရင်လည်း အုပ်မိုး အအုပ်အမိုး ပါတယ်။ လှေထဲမှာ အိပ်ရာခင်းထားတယ်။ ချက်ပြုတ် ဖို့ စီးဖိုပါတယ်။ သားလေး ငယ်ပုက အသက် အရွယ်လည်း ၁၀ နှစ်ထဲ ရောက်လာတော့ မအေး မအေးမှန် မပါတော့၊ လှေပေါ်မှာ ထမင်းချက်တယ်။ ငါးလှေတွေရင် ငါးဝယ် တတ်တယ်။

အောက်သူအောက်သားတွေက လည်း မအေးမှန် ပါမလာလို့ ငယ်ပုကို သနားပြီး ငါးတွေ ပုစွန်တွေ ဖယ်ရင် ပိုပိုမိုပို ပေးကြတယ်။ ကိုဖိုးဆို လှေက အညာကုန် တွေ ဝယ်ကုန်မှ တခြား လှေတွေမှာ ဝယ်။

ဒီအထဲ ကောက်ညှင်းထုပ်သည်၊ မုန့်ဖက်ထုပ်သည်တွေပါ ထဘီ၊ ပုဆိုး ဝယ်ရင် ငယ်ပု စားဖို့ မုန့်တွေ ပေးခဲ့တာပဲ။ ဒီရွာတွေက ငါးခြောက်၊ ငါးပိတွေလည်း အညာမှာ ရောင်းဖို့ ကိုဖိုးဆိုက ပြန်ဝယ်တာပဲ။

နောက် နှစ်ခါလောက် ငယ်ပု
လည်း လူမျိုးပေါက်ဖြစ်လာ တော့၊
လှေထွက်လာပြီး သစ်ပင်တွေ ပေါတဲ့
တောကြီးတစ်တောမှာ လှေ ဆိုက်ပြီး
ထင်းအဖြစ် သစ်ကိုင်းခြောက် တွေ
သူတို့ဆင်းပြီး ကောက်နေတုန်း
လှေတစ်စင်းနဲ့ လူသုံးယောက် လှေ
ဆိုက်ပြီး တက်သွားတာ သိပ်မကြာ ဘူး။
မျောက်သေကြီးတစ်ကောင် ထမ်း
ဆင်းလာပြီး။ လှေပေါ်တင်ထွက်
သွားကြတယ်။ ငယ်ပုတို့ သားအဖ
လည်း ဒီမှာ လှေဆိုက်နေတုန်း
ထမင်းအိုး တည်ကြတယ်။ ထမင်း အိုး

မကျက်ခင်ဘဲ။ မျောက်ကလေး
တစ်ကောင် လှေဆိပ်ကို ဆင်းလာ
တယ်။

သားအဖ ကြည့်နေတုန်းပဲ
မျောက်ကလေးက မျောက်ထီးလေး
ဟိုရှာဒီရှာ လုပ်နေတယ်။ ကိုဖိုးဆုံက
“ဟဲ့သား . . . ခုနက ဟိုလူတွေ
ထမ်းသွားတဲ့ မျောက်သေကြီးဟာ သူ
အမေ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“ဟဲ့တ် မယ် ထင်တယ်
အဖေ” ဆိုပြီး ငယ်ပုက လက်ယပ်ခေါ်
တော့ မျောက်ကလေးက လှေနားကပ်
လာတယ်။ ဒါနဲ့ ငယ်ပုက ဖမ်းဆွဲပြီး

လှေပေါ်တင်လိုက်ရော။ ဒီတော့ ကိုဖိုး
က “ခဏကြည့်နေဦးဟေ့။ သူ့အမေလေ
အမေတွေများလာရင် ထားခဲ့ရအောင်
ဆိုပေမယ့် အတော်ကြာ စောင့်တာ
ဘာမျောက်မှ မလာတာနဲ့ လှေထွက်
ကြရော။

သူ့ကို ကံကောင်း လို့ နာမည်
ပေးထားတယ်။ သားအဖ ထမင်းစား
သူ့ကို ပန်းကန်လေးတစ်ချပ်နဲ့ ဟင်း
နယ်ပြီး ကျွေးတာ။ စားကောင်းတာပဲ
ကိုဖိုးဆုံတို့ လှေထဲ မျောက်ကလေး
လာတော့ ရှေးဝယ်သူတွေက “ဘယ်
မျောက်ကလေးလဲ” မေးကြလို့ ငယ်ပုက
“တောထဲက အမေကြီး သူများပစ်ခတ်
သွားလို့ ခေါ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ပြောတာ
လူတိုင်းက သနားကြပြီး ငှက်ပျောသီး
မာလကာသီးတွေ ပေးကြတယ်။” ငယ်
ကလည်း ကောက်ညှင်းထုပ်သည်လာ
ဝယ်ပြီး ကံကောင်းကို ကျွေးတာ။
ရှေးသည် တချို့ကလည်း ကောက်ညှင်း
ထုပ် ၂ ထုပ်ဝယ်ရင် ၃ ထုပ် ပေးသွား
ကြတယ်။ ကံကောင်းပါ စားဖို့လေ။

ကိုဖိုးဆုံတို့ အညာပြန်ရောက်
တော့လည်း ကံကောင်းကို သနား

ငှက်ပျောသီး၊ မာလကာသီး၊ ပေးကြ
ကျွေးကြတယ်။ အညာရောက်တော့
ငယ်ပုက ဘုန်းကြီးကျောင်း စာသွားသင်
ရင် ကံကောင်းလည်း လိုက်တာပဲ။ ဒီ
တော့ ဘုန်းကြီးက ရှိတဲ့မုန့်တွေ ကျွေး
တာ။

တစ်ခါတော့ ငယ်ပုက ထမင်း
ချက်ပြီး မီးကြွင်းမီးကျန်ထားတာ။
ကံကောင်းက သူများပေးထားတဲ့ ငှက်
ပျောသီး အစိမ်း ၂ လုံးကို မီးဖိုပြာပူထဲ
ဖုတ်ထားပြီး ကျက်တော့ မီးဖိုနား အိပ်
နေတဲ့ ကြောင်လေးရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး
မီးဖိုထဲက ငှက်ပျောသီးကို ဆယ်တော့
ကြောင်လေးက အော်ပြီး ထွက်ပြေးတာ။

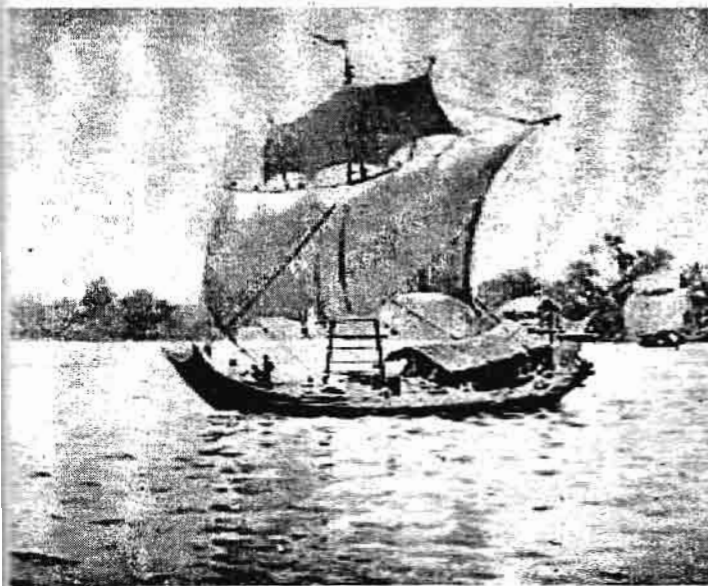
ကိုရီးဆုံတို့သားအဖ ရယ်လိုက်ကြတာ
လေ။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့မှာ ကိုရီးဆုံက အရပ်
ထဲမှာ ချည်ပုဆိုးတွေ၊ ထဘီတွေ သွား
ကြည့် ဝယ်နေတယ်။ ငယ်ပုက အိမ်မှာ
ထမင်းအိုးကို ဆန်နီဆီတူး လေးလုံး ည
မနက်စာ ဆန်ဆေးတည်ထားတယ်။

အဲဒါ အိမ်ရှေ့မှာ ငါးသည်လာ
တော့ ငယ်ပုက ဆင်းဝယ်နေတာ။ ဒီမှာ
ထမင်းအိုးက ဆူစပြနေတော့ အဖုံးဖွင့်
ထားခဲ့တာ။ ကံကောင်းက ငယ်ပု လုပ်
သလို ယောင်မနဲ့ ဖွေပြီး ထမင်းအိုးကို
အဖုံး ဖုံးပြီး အဝတ်စုတ်နဲ့ ကိုင်ပြီး
ကြမ်းပြင်မှာ ငဲ့တာ။ အနံ့တခြား အဝတ်
စုတ်တခြားဖြစ် သူ့လက်လည်း ပူ။

ထမင်းအိုး မြေအိုးလည်း ကွဲရော။ ဆန်
တွေလည်း ဖိတ်ကုန်။

အသံတွေကြားတာနဲ့ ငယ်ပု
တက်လာတော့ ဆန်လေးဘူးလည်း
ဖိတ်စင်၊ မြေအိုးလည်း ကွဲ၊ မီးတွေလည်း
ငြိမ်းနေတော့ ကံကောင်းကို ထင်းစနဲ့
တစ်ချက်ရိုက်လိုက်တော့၊ ကံကောင်း
လည်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးတော့၊ ကိုရီး
ဆုံ လမ်းမက ပြန်လာတာနဲ့ကြုံရော
ငယ်ပုက ဖြစ်ပျက်ပုံတွေ ပြောပြတော့
ကိုရီးဆုံက “မရိုက်ပါနဲ့ သားရယ်။ သူက
လူလုပ်သလို အတုခိုးလုပ်တာ။ သားကို
ကူညီတာပါ” လို့ ဆိုတယ်။ မရိုက်လို့
ဖြစ်မလား အဖေရ။ အခု ဆန်လေးဘူး
လည်းကုန် အိုးလည်း ကွဲပြီ” ဆိုလို့
ကိုရီးဆုံက မြေအိုးရောင်းတဲ့ဆီ သွားပြီး
အိုးဝယ်ပေးရတယ်။ ကံကောင်းက တစ်
နေရာမှာ သွားပြီး ထိုင်နေကော့လည်း
သနားစရာပါ။

ဒါနဲ့ နွေဦးပေါက်။ အညာကုန်
တွေတင်ပြီး လှေထွက်ခဲ့တော့ လမ်းမှာ
ဈေးဝယ်သူလာရင် ကံကောင်းက
ကိုရီးဆုံ လုပ်သလိုပဲ စောင်တွေ ပုဆိုး
တွေ၊ ထဘီတွေကို ဖြန့်ပြတယ်။ နွေ

ပေးရင်လည်း ငွေဒင်္ဂါးတွေ ကံကောင်းက
ကိုင်းပြီး ငယ်ပု ခေါင်းအုံးအောက်မှာထား
တဲ့ အထုပ်ထဲထည့်လို့ ငယ်ပုက လှ
လှယူရတယ်။

ဒါနဲ့ နောက်တစ်ခေါက် ကုန်
တွေလည်း ပိုဝိတ်လာပြီး လှေအကြီး
ဝယ်ဖို့လည်း ပြောထားခဲ့ပြီး ငယ်ပုလည်း
လှပျိုပေါက် ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ လှေ
အလုပ်တွေ အဖေ မကိုင်ရအောင်
ငယ်ပုက သူချည်းလုပ်တယ်။ ထမင်း
ဟင်းလည်း ကောင်းကောင်း ချက်ပြီး
ဖွယ်ဖွယ်ရာ ဖအေကို ကျွေးတယ်။
ဒီတော့ ကိုဖိုးဆုံက သားကို သနားတာနဲ့

“ငယ်ပု...မင်း နားပါဦး။ အခု
ရွက်တိုက်တုန်း အဖေ ကြည့်နေပါမယ်။
ကံကောင်းကလည်း လှေဆိုက်ရင် ကြီး
ချည်တတ်နေပြီ။ သူတတ်တာလည်း
ခိုင်းရတာပေါ့” အဖေ ဒီလိုပြောလို့ ငယ်ပု
အိပ်ရာမှ လှဲလိုက်တယ်။ လှဲပြီး
ခေါင်းအုံးအောက်က ငွေထုပ်ကို လှမ်း
ယူပြီး လက်နဲ့ ဆင်ကြည့်တယ်။ ငွေထုပ်
က အတော် လေးနေပြီ။

“အင်း...လှေကြီးဝယ်ဖို့တော့
နီးလာပြီ။ လှေကြီး ဝယ်ပြီးရင် ကုန်တွေ

လည်း များများတင်။ အဖေတူလေးတစ်
ယောက်လည်း အဖော်ခေါ်၊ သူလည်း
ပေးရမှာပေါ့” တွေးဆပြီး ငွေထုပ်ကို
မြှောက်မြှောက်ပြီး ကစားနေမိတယ်။ ဒါနဲ့
ရွက်သိမ်းချိန်ရောက်လာတော့ ငွေ ထုပ်
ခေါင်းအုံးအောက် ပြန်ထည့်ပြီး ငယ်ပု
ထသွားတာ တအောင့်လောက် ပဲ
ကြာတယ်။

ကံကောင်းက ငွေထုပ်ကို
ယူပြီး ငယ်ပု လုပ်သလို ဆ ဆကြည့်
ပြီး ဇလဦးထွက်ပြီး မြှောက် မြှောက်
ကစားနေတာလည်း ငယ်ပု မြင်တော့
“ဟဲ့...ကံကောင်း...ကံကောင်း ဆိုပြီး
ငယ်ပု လှေဦးကိုပြေးတာ။ ငွေ ထုပ်က
ကံကောင်းလက်ထဲက မြှောက် ပြီး
ရေထဲကျသွားရော။ မြစ်ကလည်း
မြစ်လယ်ကြီးမှာ။

ကိုဖိုးဆုံရော ငယ်ပုပါ ရင်ဘတ်
ကို လက်နဲ့ဖိထားကြတယ်။ ငွေတွေက
ငွေဒင်္ဂါးတွေချည်းပဲ။ အညာကို ပြန်ပေး
ဖို့လည်း ပါတယ်။ အညာက လက်သုတ်
ဗဝါစ အသစ်ကလေးနဲ့ ထုတ်ထားတဲ့
ငွေထုပ်။ အဲဒီညနေက သားအဖ နှစ်
ယောက်စလုံး ထမင်းမစားကြဘူး။

ကံကောင်းကိုလည်း မကျွေးမိဘူး။
ဒါနဲ့ မြစ်သုံးခွဆုံ ရောက်လာ
တော့ ငယ်ပုဟာ ကံကောင်းကို ချိုင်း
ကိုင်းပြီး ရေထဲပစ်ချတာ။ ကံကောင်း
ငယ်ပုကို ဖက်ထားတာကြောင့် လွှဲထွက်
လို့မရ ဖြစ်နေတယ်။

ဒါကို ကိုဖိုးဆုံ မြင်တော့ “သား...
ငယ်ပု မင်းလွှတ်ချလို့ ရေထဲ
ရောက် သွားလည်း သူ တို့...
ရေကျွေးတတ် တယ်ကွ။ တို့ ဒီ...
မိုးမချုပ်ခင် သစ်တော တစ်ခု...
ရောက် ဦးမှာပါကွ။ အဲဒီကျွေး
သူကိုထားခဲ့မယ်။ သံသရာလမ်းကြောင်း
ကို သူနဲ့အပြိုင်မသွားပါနဲ့တော့ သားရယ်
ကိုဖိုးဆုံ ဒီလိုပြောပြီး ရှေ့ကျတော့ သား
တောကြီးတစ်ခု တွေ့တာပဲ။ အဲဒီမှာ
ဆိုက်ပြီး ကံကောင်းကို မောင်းချတာ
အတော်နဲ့ မဆင်ဘူး။ ကိုဖိုးဆုံက သား
ကိုင်းတစ်ခုနဲ့ နှစ်ချက်လောက် ခိုင်း
ကံကောင်းသစ်တောထဲ တက်သွား
တယ်။

ကံကောင်းပါစေလို့ ကိုဖိုးဆုံ
ဆုတောင်းလိုက်တော့တယ်။

ဗဟုသုတရကြပါစေ

ဥရဲနေးသျှားထာဝရအန္တ

တန်ခိုးရှင်ကြီး

ဆရာဝင်းသာကိန္တယ

ကျွန်ုပ်တို့သည် နတ်များနှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်သာသိကြမည်ထင်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအနေဖြင့် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ကို လက်ခံယုံကြည်ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း စတုမဟာရာဇ် နတ်အုပ်စုတွင်ပါဝင်သော လူတွေနှင့်အတူရောနှောနေသည့် နတ်များကိုမူ တချို့က အယုံအကြည်မရှိကြပါ။ ၎င်းနတ်အမျိုးအစားတွင် အိမ်စောင့်နတ်၊ လမ်းစောင့်နတ်၊ ရိုးရာနတ်၊ လယ်စောင့်နတ်၊ ကွင်းပိုင်နတ်၊ ဥကမင်းနတ်များ၊ သစ်ပင်စောင့်နတ်များ၊ ဂမန်းပင်စောင့်နတ်များစသည့် နတ်များပါဝင်ပါသည်။ လူအများကလေ့နတ်သား၊ ငိုနတ်သား၊ သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်များ၊ ဂြိုဟ်စောင့်နတ်၊ စကြာဝဠာစောင့်နတ်၊ အာကာသစိုးနတ်ကြီး အထိသိရှိလက်ခံကြပါသည်။ ယခုတင်ပြလိုသည်မှာ အာကာသစိုးနတ်ကြီးအထက်က၊ နတ်ကြီးများအကြောင်းကို တင်ပြလိုပါသည်။ နေကိုလှည့်ပတ်လျက်ရှိသော ဂြိုဟ်များ၊ ကျွန်ုပ်တို့ကမ္ဘာအပါအဝင် နေသားစုဝင်တစ်ခုကို စကြာဝဠာတစ်ခုဟုခေါ်ပါသည်။ ကောင်းကင်ယံတွင် ညအခါ ကြယ်တာရာပေါင်းများစွာ

မြင်တွေ့ရပါသည်။ ထိုကြယ်တစ်စင်းသည် နေတစ်စင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ နေတစ်စင်းတွင် အင်္ဂြိုဟ်များအသီးသီးရှိနေကြသဖြင့် စကြာဝဠာတစ်ခုဖြစ်တည်နေသည်ဟု နားလည်ကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဆောင်းရာသီဥပဒေ၊ ကြယ်တွေ အထပ်ထပ်လိပ်သည်းစွာ တည်ရှိနေသောကြယ်အစုအဝေးကြီးတစ်ခု စကြာဝဠာပေါင်းများစွာပါဝင်သော အစုအဖွဲ့ကြီးတစ်ခုကို မဟာစကြာဝဠာကြီးတစ်ခုဟု နားလည်စေချင်ပါသည်။ ဤမဟာစကြာဝဠာကြီးတွင် စကြာဝဠာသန်းပေါင်း ၉၀၀၀ ပါဝင်သည်ဟု သိရပါသည်။

မဟာစကြာဝဠာကြီးများသည် အာကာသဟင်းလင်းပြင်ကြီးတွေခြားပြီး အသီးသီးတည်ရှိနေကြပါသည်။ ဤကဲ့သို့သော မဟာစကြာဝဠာကြီးများစုစုပေါင်းသည် အရေအတွက်အားဖြင့် ၉၀၀၀၀ရှိကြောင်းသိရပါသည်။

အာကာသစိုးနတ်မင်းကြီးတစ်ပါးသည် စကြာဝဠာပေါင်း ၁၀၀၀ကိုအုပ်ချုပ်ရပါသည်။ အာကာသစိုးနတ်ကြီးအထက်ကစကြာဝဠာ ၁၀၀၀၀ကို အုပ်ချုပ်ရသော နတ်ကြီးရှိပါသည်။ ၎င်း

နတ်ကြီးအထက်က စကြာဝဠာပေါင်းသန်းကို အုပ်ချုပ်ရသည့်နတ်ကြီး၊ ၎င်းနတ်ကြီးအထက်က စကြာဝဠာသန်းကို အုပ်ချုပ်ရသည့် နတ်ကြီးရှိပါသည်။ ၎င်းနတ်ကြီးအထက်ကမူ စကြာဝဠာပေါင်းသန်းပေါင်း၉၀၀၀ကို အုပ်ချုပ်ရသည့် မဟာစကြာဝဠာစောင့်နတ်မင်းကြီးရှိပါသည်။ မဟာစကြာဝဠာစောင့်နတ်မင်းကြီးများ အထက်ကမူ မဟာစကြာဝဠာပေါင်း ၉၀၀၀၀ကို အုပ်ချုပ်သည့်နတ်မင်းကြီး ၅ပါးအဆင့်ဆင့်ရှိပါသည်။

ပထမအဆင့် နတ်မင်းကြီးမှာ အဖြူရောင်နတ်မင်းကြီးဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယအဆင့် နတ်မင်းကြီးမှာ အပြာရောင်နတ်မင်းကြီး၊ တတိယအဆင့်နတ်မင်းကြီးမှာ ရွှေရောင်အဆင်းရှိသော နတ်မင်းကြီး၊ စတုတ္ထအဆင့်နတ်မင်းကြီးမှာ အနက်ရောင်သင်္ကန်းတွင် အနက်ရောင်နတ်ရုပ်တွေထိုးထားသော သင်္ကန်းဝတ်နတ်မင်းကြီးဖြစ်ပါသည်။ ပဉ္စမအဆင့်မှာ မဟာစကြာဝဠာကြီးများအားလုံးကို အုပ်ချုပ်သည့် အနက်ရောင်အဆင့်အမြင့်ဆုံး နတ်မင်းကြီးဖြစ်ပါသည်။ ဤမဟာစကြာဝဠာကြီးများတည်ရှိရာ နယ်ပယ်

အတွင်း အာကာသထဲတွင် အခြားနတ်
မင်းကြီးပေါင်းများစွာလည်း ရှိနေကြပါ
သည်။ ဤနတ်ကြီးများလောကတွင် မိစ္ဆာ
နတ်ကြီးများနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်နတ်ကြီး
များ ဟူ၍နှစ်မျိုးသာရှိပါသည်။ အခြား
ဘာသာဝင်နတ်ကြီးများ မရှိကြပါ။ ကျွန်ုပ်
တို့နှင့်သက်ဆိုင်သော မဟာစကြာဝဠာ
စောင့်နတ်ကြီးမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်နတ်ကြီး
ဖြစ်ပါသည်။ စကြာဝဠာစောင့်နတ်များတွင်
ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်သော နတ်ကြီးများ
မရှိပါသည်။

မဟာစကြာဝဠာပေါင်း ၉၀၀၀၀
ကို အဆင့်ဆင့်အုပ်ချုပ်သော နတ်မင်း
ကြီး ၅ပါးမှာဗုဒ္ဓဘာသာဝင် နတ်ကြီးများ
ဖြစ်ကြပါသည်။
ထို့အပြင် မဟာစကြာဝဠာကြီး
များနှင့် ကင်းလွတ်ပြီး အာကာသဟင်း
လင်းပြင်ကြီးထဲတွင် အလွန်တန်ခိုးကြီး
သော နတ်ကြီးများလည်း သီတင်းသုံး
လျက်ရှိကြပါသည်။ အချို့သော နတ်ကြီး
များက အခြေအရာနောက်လိုက်နောက်ပါ
နတ်များနှင့် သီတင်းသုံးနေကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ်မနက် ၄
နာရီတွင် အာကာသထဲမှ ကြွရောက်
လာကြသော နတ်ကြီးများ၏ သွန်သင်
ပြောဆိုချက်များကို မှတ်သားလေ့ရှိပါ
သည်။ ထိုနတ်မင်းကြီးများ လာရောက်
ပြောကြားချက်များမှ အများပြည်သူ
အတွက် အဆန်းတကြယ် စိတ်ဝင်စား
ဖွယ်ဖြစ်ပြီး အကျိုးလည်းရှိနိုင်သော သင်
ကြားချက်များကို ဆောင်းပါးများ ရေးသား
လေ့ရှိပါသည်။ ယခုတင်ပြမည့် ထာဝရ
အနန္တတန်ခိုးရှင် ဥရနေသျှား အရှင်မြတ်

ကြီးနှင့် ဆွေးနွေးချက်များကို စာရှုသူတို့
တွေးခေါ် ဆင်ခြင်သုံးသပ်နိုင်ရန် တင်ပြ
လိုက်ရပါသည်။

**တွန်နေးရှု အနက်ရောင်
နတ်ကြီး**

၁-၁၀-၁၂ ရက်နေ့ မနက်တွင်
အလင်းနှစ် ၄၇၀၀ ဝေးကွာသော ဒေသ
မှတွန်နေးရှုမည်သော အနက်ရောင်
သင်္ကန်းဝတ်နတ်ကြီးတစ်ပါး ကြွလာပါ
သည်။ နတ်ကြီးက မိမိပတ်ဝန်းကျင်
တွင်ရှိသော နှစ်ဓာတ်အကြောင်းကို
ဟောပြောမည်ဟု မိန့်ကြားပါသည်။

မိမိတို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
နှစ်ရပ်ရှိသော သတ္တဝါများအပြင် နှစ်
ဓာတ်လည်းရှိပါသည်။ အလွန်သေးငယ်
သော နှစ်ဓာတ်အနေဖြင့် ရှိသည်။
အရွယ်အားဖြင့် ၁လက်မ၏အပုံ၅၀၀၀
ပုံ တစ်ပုံမျှသာရှိသည်။ ၎င်းနှစ်ဓာတ်များ
ပေါင်းစပ်ရာမှ နှစ်ရပ်ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါများ
ဖြစ်လာသည်။ နှစ်ရပ်သတ္တဝါတစ်
စုံတစ်ယောက် ဖြစ်ပေါ်လာရန်အတွက်
နှစ်ဓာတ်သန်းပေါင်းများစွာ ဖွဲ့စည်း
ရသည်။ ဤသို့ဖွဲ့စည်းခြင်းသည် သူ့အလို
အလျောက် ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်ခြင်းမျိုးမဟုတ်

ဘဲ တစ်စုံတစ်ဦး၏ ပယောဂစိုက်တွန်း
လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်ရသည်။
ထိုသို့ဖန်တီးသူမှာ သဘာဝတရားကြီး၏
အရှင်သခင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သည်။ ထို
တန်ခိုးရှင်ကြီးက လောကဓာတ်ကြီး
တစ်ခုလုံးအတွင်းရှိ စကြာဝဠာတွေ
သက်ရှိသတ္တဝါတွေ နှစ်ရပ်သာရှိသည့်
သတ္တဝါတွေသစ်ပင်တောတောင် ရေမြေ
တွေစသည့် သတ္တလောက၊ ဩကာသ
လောကကြီး တစ်ခုလုံးကိုဖန်တီးသည်။
နတ်လောက၊ ဗြဟ္မာလောက၊ နတ်ဘုံ၊
ငရဲဘုံများကိုလည်း ထိုတန်ခိုးရှင်ကြီးပင်
ဖန်တီးသည်။ မဟာစကြာဝဠာကြီးပေါင်း
မြောက်မြားစွာကိုလည်း ထိုတန်ခိုးရှင်ကြီး
ပင်ဖန်တီးသည်။ သို့သော်လည်း ထို
တန်ခိုးရှင်ကြီး ကိုယ်တိုင်မှာမူ အိုခြင်း၊
နာခြင်း၊ သေခြင်းဟူသော လောကနိယာ
မတရားကို ကျော်လွှားနိုင်ခြင်းမရှိပေ။ သူ
ရဲ့သက်တမ်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ကမ္ဘာလူတွေ
ရဲ့သက်တမ်းနှင့်တွက်လျှင် နှစ်သန်းပေါင်း
၃၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀ ခန့်ရှိသည်။
၎င်းတန်ခိုးရှင်ကြီးသည် မဟာစကြာဝဠာ
ကြီးများ တည်ရှိရာဒေသမှ အလွန်အလွန်
ဝေးလံသော အာကာသဟင်းလင်းပြင်

ကြီးထဲတွင် တစ်ဦးတည်းသီတင်းသုံး
သည်ဟု မိန့်ကြားပါသည်။
ကျွန်ုပ်။ ။အသင်နတ်မင်းကြီးအဲဒီတန်း
ရှင်ဖန်ဆင်းရှင်ကြီးက ဟိန္ဒူဘာသာထဲ
ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်၊ မွတ်ဆလင်
ဘာသာဝင်တွေ ကိုးကွယ်တဲ့ ထာဝရ
ဘုရားရှင်ကြီး ပါလား။
နတ်ကြီး။ ။လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ ဤတန်း
ရှင်ကြီးရှိကြောင်း သိဖို့ပင်အလွန်ခက်ခဲ
တယ်။ အာကာသဟင်းလင်းပြင်ကြီး
မှာ သီတင်းသုံးတဲ့ အလွန်တန်ခိုးကြီး
နတ်ကြီးများပင် မသိရှိကြပါဘူး။
ကျွန်ုပ်။ ။ဒီလိုဆိုလျှင် အခုကြွလာတဲ့
အသင်နတ်မင်းကြီးက အလွန်အလွန်
တန်ခိုးကြီးလို့ သိနိုင်တာပါလား။
နတ်ကြီး။ ။ကျွန်ုပ်တန်ခိုးကြီးလို့ သိနိုင်
ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဘုရားရှင်ကြီးတစ်ဆူက
မိန့်ကြားသဖြင့် သိရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်ုပ်။ ။အဲဒီမိန့်ကြားတဲ့ ဘုရားကြီးက
ဆူက ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရားကြီးတစ်ဆူလား
နတ်ကြီး။ ။မှန်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကြီး
ဟာ တန်ခိုးအရာမှာ အဘယ်မျှတန်ခိုး
ကြီးသည်ကိုမှန်ဆရာပင်မရနိုင်ပါ။ ထောင့်
ကဓာတ်ကြီး တစ်ခုလုံးကိုလည်း

ဖောက်ထွင်းသိမြင်နိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။
ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကြီးမသိနိုင် တာလောက
ဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မရှိနိုင်ဘူးလို့
ယုံကြည်ပါ တယ်။
ကျွန်ုပ်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကြီးထံက ဤဖန်
ဆင်းရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအကြောင်း ဘယ်တုန်း
ကစသိတာလဲ။
နတ်ကြီး။ သုံးရက်မျှသာရှိပါသေးတယ်။
ကျွန်ုပ်။ ဘယ်ကမ္ဘာက ဘုရားရှင်ကြီး
က မိန့်ကြားတာလဲ။
နတ်ကြီး။ အသင်တို့ကမ္ဘာမှအလင်းနှစ်
၂၀၀ကျော်ထေးတဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုက အစိမ်း
ရောင်သင်္ကန်းဝတ် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကြီး
တစ်ပါးကမိန့်ကြားတာဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကြီးနဲ့ အသင်နတ်
ကြီးက မူလကရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုရှိပါသ
လား။
နတ်ကြီး။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုရှိပါတယ်။
ဘုရားရှင်ကြီးထံသို့ မကြာမကြာ သွား
ရောက်ဖူးပြောလေ့ရှိပါတယ်။
ကျွန်ုပ်။ ဘုရားရှင်ကြီးက အသင်နတ်
ကြီးကို ဘယ်အကြောင်းအရာနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး ဤတန်းရှင်ကြီးအကြောင်းမိန့်
ကြားတာပါလဲ။
နတ်ကြီး။ ဘုရားရှင်ကြီးက လောကရဲ့
ထူးခြားဝန်ပြားမှုတွေကို ဟောပြောရင်း
ဩဇာ၊ သလောက၊ သတ္တလောကကြီး
များရဲ့ မူလစတင်ဖြစ်တည်လာပုံကို

ဟောကြားစဉ် ဤဖန်ဆင်းရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
အကြောင်း မိန့်ကြားတာဖြစ်ပါတယ်။
ကျွန်ုပ်။ အသင်နတ်ကြီးကိုယ်တိုင်က
ကော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်နတ်ကြီးပါလား။
နတ်ကြီး။ မှန်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ကြီး
နဲ့လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က ဖူးတွေ့ရာက ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်ဖြစ်လာတာပါ။
ကျွန်ုပ်။ ဖန်ဆင်းရှင်ကြီးရဲ့ နာမည်ရော
သိပါသလား။
နတ်ကြီး။ သိပါတယ်။ ၎င်းတန်ခိုးရှင်
ကြီးနာမည်က “ဥဇနေးသျှား” ဖြစ်ပါ
တယ်။
ကျွန်ုပ်။ အသင်နတ်ကြီးနဲ့ အဲဒီ
ဥဇနေးသျှားဆိုတဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်ကြီးနဲ့

တိုက်ရိုက်ဆွေးနွေး ပြောဆိုလိုရန်
မလာ။

နတ်ကြီး။ မူလက ၎င်းတန်ခိုးရှင်ကြီး
ရှိန်းပင်မသိပါ။ ဘုရားရှင်ကြီး မိန့်ကြား
မှသာ ကြားဖူးပါတယ်။ တွေ့ဆုံနိုင်ဖို့
လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ကျွန်ုပ်။ ကျွန်ုပ်ကို ယခုလိုလာပြောဖို့
အသင်နတ်ကြီးကို တစ်စုံတစ်ဦးက
စေခိုင်းတာရှိပါသလား။

နတ်ကြီး။ ဤအကြောင်းအရာကို
ဟောပြောတဲ့ ဘုရားရှင်ကြီးက စေခိုင်း၍
လာရောက်ပြောကြားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ဒီလိုဆို ဘုရားရှင်ကြီးက လူ
အများသိစေလိုတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်ထံ
အပြောခိုင်းတာလား။

နတ်ကြီး။ အဲဒါတော့မသိပါဘူး။

ကျွန်ုပ်။ အခြား စကြာဝဠာတွေမှာ
ဘုရားရှင်ကြီးတွေ ပွင့်ထွန်းတော်မူနေ
တာရှိပါသလား။

နတ်ကြီး။ ရှိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဖူးတွေ့ရ
တာကတော့ ဒီဘုရားကြီးတစ်ဆူပဲ ဖြစ်ပါ
တယ်။ အခြား စကြာဝဠာတွေမှာ ဘုရား
ရှင်ကြီးတွေ ပွင့်ထွန်းနေကြောင်း အခြား
နတ်ကြီးတွေထံမှ သိရပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ သဘာဝတရားကြီးကို ဖန်တီး
တဲ့ ဥဇနုဇာသွားတန်ခိုးရှင်ကြီးက တော
တောင်ရေမြေစကြာဝဠာတွေမှာ နတ်
ဗြဟ္မာတွေကို ဖန်တီးရာမှာ အဆင့်ဆင့်
တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖန်တီးတာပါလား။

နတ်ကြီး။ အဲဒါတော့ မသိပါဘူး။

ကျွန်ုပ်။ အစိမ်းရောင် သင်္ကန်းဝတ်
ဘုရားကြီး သီတင်းသုံးတဲ့ ကမ္ဘာမှာ
လူသားတွေရှိပါသလား။

နတ်ကြီး။ ရှိပါတယ်။ လူသားတွေရဲ့
မေတ္တာအရေက အမြဲရောင်၊ အမဲရောင်
အစိမ်းရောင်ရှိတဲ့ လူတွေရှိပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ သူတို့အားလုံး ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ
ပါလား။

နတ်ကြီး။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေချည်း
မဟုတ်ပါဘူး။ သို့သော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင်တွေက အများစုလို့ သိရပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကြီးက ထင်ရှား
ရှိပါသလား။

နတ်ကြီး။ သက်ရှိထင်ရှားရှိပါတယ်။
လူတွေကို တရားဓမ္မဟောပြော ညွှန်ပြ
လျက်ရှိပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ သံဃာတော်တွေရော ရှိပါ
သလား။

နတ်ကြီး။ သံဃာတော်တွေလဲ ရှိပါ
တယ်။ အစိမ်းရောင်သင်္ကန်းကိုပဲ ဝတ်
ကြပါတယ်။ သံဃာတော်တွေက
ဦးခေါင်းဆံပင်တွေကိုလည်း ရိတ်ဖြာ
တယ်။ စကားပြောတာလည်း နည်း
တယ်။ သိမ်မွေ့စွာသွားလာကြတာပဲ
တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ သံဃာတော်တွေနဲ့ စကားပြော
ဖူးပါသလား။

နတ်ကြီး။ မပြောဖူးပါဘူး။ ဘုရားရှင်ကြီး
နဲ့ ဖူးတွေ့ရတာက ညပိုင်းမှသာ ဖူးတွေ့
ရပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ဘုရားရှင်ကြီးရဲ့ ဥပဓိရုပ်က
အလွန်ကြည်ညိုဖွယ်ရာ အဆင်းရှိပါ
သလား။

နတ်ကြီး။ အဲဒီဒေသက လူတွေက
နှိုင်းယှဉ်လျှင် အလွန်ကြည်ညိုဖွယ်ရာ
ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီက လူတွေက ဒီက
ကလေးတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လျှင် မျက်စိပေါက်
ကျင်းပါတယ်။ ဘုရားရှင်ကြီးက အသား
အရေက အစိမ်းရောင်၊ ဆံပင်က ဒီ
ဘုရားရှင်ကြီးလိုပဲ ဦးခေါင်းပေါ် ဆံထုံး
ထားသလို အနည်းငယ်ရှိပါတယ်။

အဲဒီနောက် မနက် ဖြတ် နတ်

မှာ ပြန်ကြွသွားပါတယ်။

ကျွန်ုပ်သည် ၂၀၁၀-၂၀၁၂

ရက်နေ့ မနက် ၄ နာရီတွင် မဟာ

စကြာဝဠာကြီးမှ အလွန်အလွန် ဝေးလံ

သော အာကာသဟင်းလင်းပြင်ကြီး

အတွင်း တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးလျက်

ရှိသော တန်ခိုးရှင်ကြီးအား သုံးကြိမ်တိုင်

တိုင် လှမ်း၍ပင့်ဖိတ်ရာ ကျွန်တော် ကြွ

လာလိမ့်မည်ဟု မထင်သော်လည်း ခဏ

နေတော့ ကြွရောက်လာသည်ကို ဖူးတွေ့

ရပါတယ်။ တန်ခိုးရှင်ကြီးက သာမန်

အရပ်အမောင်းနဲ့ရှိပြီး အညှိရင့်ရောင်

သင်္ကန်းလို့မျိုး ဝတ်ရုံထားတာကို တွေ့

ရပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။အရှင်မြတ်က ဥဇနေးသျှား

တန်ခိုးရှင်ကြီးပါလား။ နတ်ကြီးလို့ ခေါ်ရ

မလား။ ထာဝရဘုရားရှင်ကြီးလို့ ခေါ်ရ

မလား။ ဘယ်လောက်ဝေးတဲ့ဒေသက

ကြွလာပါသလဲ ဘုရား။

ဥဇနေးသျှား။ ။ထာဝရအနန္တတန်ခိုးရှင်

ကြီးလို့ခေါ်လျှင်ရပါတယ်။ အလင်းနှစ်

ပေါင်း ၉၇၀၀၀ ဝေးတဲ့ အာကာသထဲက

ကြွလာတာပါ။

ကျွန်ုပ်။ ။အရှင်မြတ်က စကြာဝဠာတွေ

သတ္တဝါတွေ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံတွေ ဖန်

ဆင်းတယ်ဆိုတာ မှန်ပါသလား။

သျှား။ ။မှန်ပါတယ်။ လောကဓါတ်ကြီး

တစ်ခုလုံးကို ဖန်ဆင်းတာပါ။

ကျွန်ုပ်။ ။လက်ရှိသဘာဝတောတောင်

သတ္တဝါတွေအဆင့် ရောက်လာအောင်

တစ်ခါတည်း ဖန်ဆင်းတာပါလား။

သျှား။ ။မဟုတ်ပါဘူး။ အဆင့်ဆင့်

ဖန်ဆင်းတာပါ။ အဆင့်ပေါင်း ၃၀၀

လောက် ဖန်ဆင်းရပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ပထမစကြာဝဠာတွေကို

ဖန်ဆင်းတာပါလား ဘုရား။

သျှား။ ။မဟုတ်ပါဘူး။ ပထမဆုံး လျှပ်စစ်

ဓာတ် အစီအမံကို အရင်ဖန်ဆင်းပါတယ်။

ဒုတိယက တေဇောဓာတ်ကို ဖန်ဆင်းပါ

တယ်။ နောက် အာဘောဓာတ် ဝါယော

ဓာတ်၊ ပထဝီဓာတ်များကို ဖန်ဆင်းပါ

တယ်။ အဲဒီနောက် ရုပ်ဓာတ်ကိုလည်း

ကောင်း၊ ရုပ်ကလာပ်စည်းများကိုလည်း

ကောင်း၊ အဲဒီနောက် အလွန်ကြီးမားပြီး

အလွန်ပူပြင်းတဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုအစိုင်အခဲကြီး

ကိုလည်းကောင်း ဖန်ဆင်းပါတယ်။ အဲဒီ

ပူပြင်းတဲ့ ရုပ်အစိုင်အခဲကြီးကတစ်ဆင့်

ဒြိုဟ်ကမ္ဘာပေါင်းများစွာကို ဖန်ဆင်းပါ

တယ်။ အဲဒီနောက်မှ သစ်ပင်တော

တောင်ရေတွေ၊ လေတွေကို ဖန်ဆင်းပါ

တယ်။ အဲဒီနောက်မှ သစ်ပင်၊ ပန်းမာလာ

အမျိုးမျိုး ပေါ်ပေါက်လာအောင် အဆင့်

ဆင့် အကြိမ် ၃၀၀ လောက် ဖန်ဆင်း

ယူရပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။သတ္တဝါတွေကိုရော ဘယ်လို

ဖန်ဆင်းပါသလဲ။

သျှား။ ။သတ္တဝါတွေကို ဖန်ဆင်းရာမှာ

ရေနေသတ္တဝါတွေကို စတင်ဖန်ဆင်းပါ

တယ်။ လိပ်ကဲ့သို့သော သတ္တဝါကို

အရင်ဖန်ဆင်းပါတယ်။ လိပ်ကဲ့သို့သော

သတ္တဝါမှ နောက်ထပ်သတ္တဝါမျိုးစိတ်

သုံးမျိုးကို လိပ်ကပွားတဲ့သဘောဖန်ဆင်း

ပါတယ်။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ယနေ့တွေ့

ကြုံရတဲ့ သတ္တဝါမျိုးကွဲ မျိုးစိတ်ပေါင်း

အမျိုးမျိုးကို ဖန်ဆင်းပါတယ်။ အဲဒီမှာ

ယနေ့လူသားဖြစ်လာမည့် လူသားမျိုးနွယ်

လည်း ပါရှိလာပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ထာဝရအနန္တတန်ခိုးရှင်ကြီးက

ရေမြေတောတောင် သတ္တဝါတွေ စကြာ

ဝဠာကြီးတွေအပြင် နာမ်လောကမှ

ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအားလုံးကိုပါ ဖန်ဆင်းတာ

ပါလား။

သူ့။ ။ နှစ်ပါတယ်။ နာမ်လောကမှ
ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဘုံစိမ္မာန် အားလုံးကိုပါ
အဆင့်ဆင့် ဖန်ဆင်းပါတယ်။ အသင်
ကတော့ သက်ရှိသတ္တဝါတွေရဲ့ သဘာဝ
အလျောက်ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်လို့ နားလည်
မှာပါ။

ကျွန်ုပ်။ ။ ဒီလိုဆိုလျှင် ယခုအနီးကပ်ဆုံး
ကျွန်ုပ်တို့ လူသားတွေရဲ့ သက်ရှိခန္ဓာ
ကိုယ်ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်မှုကို ဒီအတိုင်း
ပဲ ဆက်ရှိနေမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆက်
ပြီး ခန္ဓာသစ် ဖန်ဆင်းဦးမှာပါလား။

သူ့။ ။ ဆက်ပြီး ဖန်ဆင်းဦးမှာပါ။
ဘယ်လို ဖန်ဆင်းမလဲဆိုရင် ခန္ဓာကိုယ်
ဘေ ပေါက်နေတဲ့ အမွှေးအမျှင်တွေကို
ဘဲဖြည်းဖြည်းချင်း ဖယ်ရှားပစ်မယ်။
နောက် လူတွေကို ယခုထက်ပိုပြီး ဉာဏ်
ရည်ဉာဏ်သွေးတွေ ပိုကောင်းလာအောင်
ဖန်ဆင်းမယ်။ နောက် ခန္ဓာကိုယ် အရေ
ပြားကို ယခုထက် နူးညံ့တဲ့ အသားအရေ
မျိုးဖြစ်အောင် ဖန်တီးမယ်။ နောက် လူ
ခန္ဓာကိုယ်က အရိုးတွေကို အဖြူရောင်
ကနေ အဝါရောင်ဖြစ်လာအောင်
ဖန်ဆင်းပါမယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ အခြား သတ္တဝါတွေကိုလဲ

ဒီလိုပဲ အသစ်အသစ်တွေ ဖန်ဆင်းမှာ
ပါလား။

သူ့။ ။ အခြား သတ္တဝါတွေကိုလည်း
သူ့သတ္တဝါအလိုက် သင့်လျော်သလို
ဖန်ဆင်းမှာပါ။

ကျွန်ုပ်။ ။ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံ၊ ငရဲဘုံ
တွေကိုရော တိုးခဲ့ဖန်ဆင်းဖို့ ရှိပါသလား။

သူ့။ ။ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံ၊ ငရဲဘုံတွေ
ကိုပါ တိုးခဲ့ဖန်ဆင်းဖို့ရှိပါတယ်။ ငရဲသား
တွေ၊ နတ်တွေ၊ ဗြဟ္မာတွေရဲ့ နာမ်ရပ်
ခန္ဓာတွေကိုလည်း လူတွေလိုပဲ ပြုပြင်
ဖန်ဆင်းဖို့ရှိပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ ယခုကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာက
လူသားတွေ သဘာဝဝတ်ဝန်းကျင်ကို
လူသားအတွက် လွန်ကဲစွာသုံးစွဲနေကြောင်း
တန်ခိုးကြီးနတ်ကြီးတွေက လူသားတွေ
ကို ပြစ်ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ ကပ်ဘေး
တွေ ဆိုက်စေတယ်လို့သိရပါတယ်။
အဲဒါ တန်ခိုးရှင်ကြီးရဲ့ ပယောဂပါ ပါ
သလား။

သူ့။ ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပယောဂ မပါ ပါဘူး။
ကျွန်ုပ်က သဘာဝတောတောင် ရေမြေ
တွေ သတ္တဝါတွေကို သဟဇာတမျှတ
အောင် ဖန်ဆင်းပေးတယ်။ အသင်တို့

လူသားတွေက သဘာဝဝတ်ဝန်းကျင်ကို
ဖျက်ဆီးတယ်။ အသင်တို့လည်း
သဘာဝဝတ်ဝန်းကျင် ဖျက်စီးသလို
ဖျက်စီးရမှာပါ။ ဒါကို ကြည့်မနေနိုင်
တန်ခိုးကြီးနတ်ကြီးတွေက ဝင်ရောက်
အရေးယူတဲ့ သဘောပါ။

ကျွန်ုပ်။ ။ တန်ခိုးရှင်ကြီးက ဖန်ဆင်း
တွေသာပြုပြီး ပြစ်ဒဏ်ခတ်တဲ့ ကိစ္စတွေ
မလုပ်ဘူးလား။

သူ့။ ။ အခြေခံဖန်ဆင်းမှုတွေ၊ အသစ်
အသစ်သော ဖန်ဆင်းမှုတွေကိုသာ ပြု
လုပ်ပါတယ်။ ကိုယ်ဖန်ဆင်းတာကို
ကိုယ်က ပြန်ဖျက်ဆီးတာမလုပ်ပါဘူး။
ကျွန်ုပ်။ ။ ဒီလိုဆိုလျှင် သတ္တဝါတွေ
ကွယ်လွန်တာကိုတော့ အရှင်မြတ်က
ဘယ်လို သဘောထားမလဲ။ စကြာဝဠာ
ကြီးတွေ သက်တမ်းကုန်လို့ ဖျက်စီးသွား
တာ ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ။

သူ့။ ။ ဒီလိုရပ်ခန္ဓာတွေ၊ အရွယ်ရင့်
အိုတာ၊ နာတာ၊ သေတာ စကြာဝဠာ
တွေ သက်တမ်းရင့်လို့ ဖျက်စီးတာတွေ
ဟာဖြစ်မှုပျက်မှု သင်္ခါရသဘောတရား
ကြောင့် သူ့သဘာဝအရ ဖျက်စီးသွား
တွေကို ပြန်လည်ရှင်သန်အောင် တား

ဖြစ်ပါတဲ့။ တားမြစ်လျှင်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောကဓာတ်ကြီးကို အဟောင်းတွေ ကြေပျက်လိုက် အသစ်တွေဖြစ်ပေါ်လိုက် စတဲ့ သဘောက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝိုဏ်း လှုပ်ကြည့်နူးဖွယ်ဖြစ်စေပါတယ်။ ကျွန်ုပ် လည်း ဘယ်အရာမျှ ထာဝရတည်မြဲ အောင် မဖန်ဆင်းနိုင်ပါဘူး။ ကာလ အကုန်အသတ်နဲ့သာ ဖန်ဆင်းနိုင်ပါ တယ်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် မမြဲတဲ့သဘောတရားကို မလွန်ဆန်နိုင် ပါဘူး။ အလွန်အလွန် ကျယ်ပြောလှတဲ့ အာကာသဟင်းလင်းပြင်ကြီးအတွင်းရှိ ကြောဝဠာအနန္တ သက်ရှိသတ္တဝါအနန္တ သက်မဲ့အရာမှန်သမျှဟာ အခြေခံ သဘောတရားကြီးဖြစ်တဲ့ သမိရ ဖြစ်ပျက် သဘောတရားကြီးကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြ ပါဘူး။ မမြဲတဲ့ သဘောတရားကြီးသည် လောကဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ အခြေခံ အကျဆုံး သဘောတရားကြီးပဲ ဖြစ်ပါ တယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။သတ္တဝါတွေ၊ လူသားတွေ ဘဝသံသရာ အဆက်ဆက်ဖြစ်ပေါ် အောင် အရှင်မြတ်က ဖန်ဆင်းတာပါ လား။

သျှား။ ။မဟုတ်ပါဘူး။ မဖန်ဆင်းပါဘူး။ သတ္တဝါတွေကို စတင်ဖန်ဆင်းရာမှာ အသိစိတ်ပါရှိအောင် ထည့်ပေးလိုက် တယ်။ သစ်ပင်တွေကို အသက်ဓာတ် ပါရှိအောင် ထည့်ပေးတယ်။ ပထမဆုံး သောမျိုးဆက်မှာပဲ ထည့်ပေးလိုက် တယ်။ ကျန်တဲ့ အဆင့်ဆင့်ဖြစ်ပေါ်လာ တဲ့ မျိုးဆက်တွေကိုတော့ ထည့်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူး။ အသိစိတ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါ ကွယ်လွန်တဲ့အခါ အသိစိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတိုင်း ဘဝသစ်တွေ ထပ်မံဖြစ် ပေါ်ကြပါတယ်။ အဲဒီဘဝသစ်ဖြစ်ပေါ် ခြင်းဟာ ကျွန်ုပ်ဖန်ဆင်းတာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ပထမဆုံး အသိဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ်ကို ထည့်ဖန်တီးစဉ်ကပင် နာမ်ဓာတ်ဟာ ထာဝရရှင်သန်တဲ့ သတ္တိအစွမ်းရှိပါတယ်။ ရုပ်ခန္ဓာတွေကသာ အိုမင်းရင့်ရော်ပြီး ပျက်စီးမယ်။ မူလကပါရှိသွားတဲ့ နာမ် ဓာတ်ကတော့ ဆက်လက်ပြီး ဘဝတွေ ဖြစ်ပေါ်နေမှာပါ။

ကျွန်ုပ်။ ။အဲဒီ နာမ်ဓာတ်ကို ဘဝတွေ ဆက်ပြီး မဖြစ်ပေါ်အောင် တားဆီးလို့ ရပါသလား။

သျှား။ ။သက်ဆိုင်တဲ့လူသားက ဘဝ

တွေမလိုချင်တော့၍ ဘဝပြတ်စဲကြောင်း ဖြစ်တဲ့ အကျင့်တွေကို ကျင့်ကြံအား ထုတ်လျှင် ဘဝသစ်မဖြစ်ပေါ်တော့ဘဲ နာမ်ဓာတ်ဘဝနဲ့ အမြဲထာဝရနေသွား လို့ရပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။နာမ်လောကကို ဘယ်လို ဖန်ဆင်းတယ်ဆိုတာ အဓိရှိပါဦး ဘုရား။

သျှား။ ။သတ္တဝါတွေ ကွယ်လွန်တဲ့အခါ နာမ်ဓာတ်က ကျန်ရှိနေတယ်။ အဲဒီ နာမ် ဓာတ်ဟာ မူလကွယ်လွန်သွားတဲ့ သတ္တဝါရဲ့ နာမ်ရုပ်အဖြစ်နဲ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီ နာမ်ဓာတ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေ သွားလာနိုင် အောင် စားသောက်ဖွယ်ရာတွေရအောင် နေရာ ဘုံဗိမ္မာန်တွေရအောင် ဖန်ဆင်း ပေးလာပါတယ်။ တိရိစ္ဆာန်တွေအတွက် ရော လူတွေအတွက်ပါ ဖန်ဆင်းပေးပါ တယ်။ ဒီအလုပ်က အမြဲဟမ်းဆောင် ရွက်ပေးနေရတဲ့ အလုပ်ဖြစ်တယ်။ တိရိစ္ဆာန်တစ်သန်း နာမ်လောကရောက် လာလျှင် တိရိစ္ဆာန်တစ်သန်းအတွက် လူတစ်သန်းရောက်လာလျှင် လူတစ် သန်းအတွက် ဖန်ဆင်းပေးရပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။နာမ်လောကမှာ နတ်ဘုံတွေ၊ ငရဲဘုံတွေက ဘယ်လိုကြောင့်ကွာခြား

နေပါသလဲ။

သျှား။ ။သက်ရှိထင်ရှားဘဝက သူတစ်ပါးကို အနိုင်ကျင့်သူတွေအတွက် ပြစ်ဒဏ်ပေးလို့ ငရဲဘုံကို ဖန်ဆင်းတာ ဖြစ်တယ်။ သက်ရှိထင်ရှားဘဝက သူတစ်ပါးကို အနိုင်ကျင့်နိုင်စက်မှု မပြုဘဲ အများအကျိုးကို သည်ပိုးဆောင်ရွက်သူ၊ သူတစ်ပါးကို ကျွေးမွေးပေးကမ်းလှူဒါန်းသူများကို ချီးမြှင့်တဲ့အနေနဲ့ နတ်ဘုံဗြဟ္မာဘုံများကို ဖန်ဆင်းပေးတာဖြစ်တယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။နိဗ္ဗာန်ဘုံဆိုတာ ရှိပါသလား။

သျှား။ ။ရှိပါတယ်။ ဘဝတွေကို မလိုလားတော့တဲ့ လူသားတွေက လောတာ၊ တဏှာကိုပယ်ပြီး ဘဝပြတ်ကြောင်း အကျင့်တွေကျင့်လို့ ဘဝပြောင်းခဲ့သော် ဘဝတွေဆက်လက်မဖြစ်ပေါ်တော့တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဘုံဌာနကို ရောက်နိုင်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။နိဗ္ဗာန်ဘုံဌာနကို အရှင်မြတ်ပဲ ဖန်ဆင်းတာလား။

သျှား။ ။နိဗ္ဗာန်ဘုံဌာနကို ကျွန်ုပ်ဖန်ဆင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝသံသရာကို ပြတ်လိုတဲ့ လူသားတွေရဲ့ ပြင်းပြတဲ့စိတ်ဆန္ဒတွေကြောင့် သူတို့ရဲ့ တန်ခိုးအာနိသင်

ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဘုံဌာနဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။လောကဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ နိဗ္ဗာန်ဘုံဌာနတစ်ခုတည်းကိုပဲ အရှင်မြတ် မဖန်ဆင်းတာလား။

သျှား။ ။ကျွန်ုပ်မဖန်ဆင်းဘဲ သက်ဆိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ တန်ခိုးနဲ့ဖြစ်ပေါ်တာ ဘုံဌာန လေးဌာနရှိပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်ဘုံ၊ နောက် နေ့စုံ ညဇံဆိုတဲ့ ငရဲဘုံတစ်မျိုး၊ အဲဒီ ငရဲဘုံက ငရဲကြီးရှစ်ထပ်မှာ အကျုံးမဝင်ပါဘူး။ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်တွေက နာမ်

လောကပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်တယ်။ ၎င်းတို့ရဲ့ လူသားဘဝက ကုသိုလ် အကုသိုလ် နှစ်မျိုး အကျိုးညီမျှနေမှုကြောင့် နှစ်မျိုးသော ဘုံကံခံစားရခြင်းဖြစ်တယ်။ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် လူတွေကဲ့သို့ သွားလာနေထိုင် လုပ်ကိုင်နိုင်ပြီး ညအချိန်ရောက်တဲ့အခါ အလွန်ပူပြင်းတဲ့ ဆီဒယ်အိမ်ကြီးထဲ ဆင်းပြီး ပူလောင်လှတဲ့ ဝေဒနာကို သေလည်း

မသေဘဲ ခံစားရတယ်။ နောက်တစ်မျိုးက ပြာပူတွေထဲ လူးလိမ်းပြီး ဝေဒနာခံစားရတဲ့ ငရဲဘုံဖြစ်တယ်။ လူ့ဘဝက သူတစ်ပါးကို ရယ်စရာ မောစရာဖြစ်အောင် နောက်ပြောင်လိမ်ညာလုပ်ကြံ

ပြောတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များခံစားရတဲ့ ငရဲဘုံတစ်မျိုးဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်မျိုးတိရိစ္ဆာန်ဘဝက လာတဲ့သူတွေနဲ့ သင်္ဃာတိဆိုင်တယ်။ သူတို့က ရေထဲမှာမသေဘဲ နဲ့ ရေနစ်နေတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားတယ်။ တိရိစ္ဆာန်ဘဝက အခြားသော တိရိစ္ဆာန်များကို ညှင်းပန်းနှိပ်စက်လို့ ခံစားရတဲ့ ငရဲဘုံတစ်မျိုးဖြစ်တယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။တိရိစ္ဆာန်တွေက ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ကို မကျရောက်ဘူးလား။

သျှား။ ။သတ္တဝါတွေရဲ့အသက် သတ်ဖြတ်စားတဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေက အပီဝီငရဲကျတာများတယ်။ အခု ရေထဲနှစ်တဲ့ငရဲဘုံက တိရိစ္ဆာန်ဘဝက အခြားတိရိစ္ဆာန်များကို သတ်ဖြတ်စားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ခြိမ်းခြောက်ရုံ အနောက်အယုဂ်ပေးလောက် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေအတွက် သူတို့ရဲ့ အကုသိုလ်အင်္ဂါကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာတာဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်။ ။ထာဝရအနန္တတန်ခိုးရှင်ကြီးဘာသာအယူဝါဒ ကိုးကွယ်ယုံကြည်ရှိပါသလား။

သျှား။ ။ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကြီး သုံးဆူဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ဘုရားရှင်ကြီး သုံးဆူရဲ့ ဘွဲ့
 တော်တွေကို သိုလှုံရမလား ဘုရား။
 သျှာ။ ။ဘုရားရှင်ကြီးများရဲ့ ဘွဲ့တော်
 တွေက အရှင်သုနန္ဒ၊ အရှင်သုနေးသျှ၊
 အရှင်သုဘဒ္ဒတို့ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်
 အများဆုံးသွားရောက်ဖူးမြော်ရတဲ့ ဘုရား
 ကြီးကတော့ အသားအရေအဝါရောင်
 ဉာဏ်တော် ၅ ပေခန့်ရှိတဲ့ အရှင်သုဘဒ္ဒ
 ဘုရားရှင်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ကြီး
 က ဘဝရဲမမြဲတဲ့ သဘောတရားတွေကို
 ကြိမ်ဖန်များစွာ ဟောပါတယ်။
 ကျွန်ုပ်။ ။အရှင်မြတ်ကရော ယုံကြည်
 လက်ခံပါသလား။
 သျှာ။ ။မူလတုန်းကတော့ ကျွန်ုပ်သာ
 လျှင် ထာဝရတည်တံ့ခိုင်မြဲတဲ့ တန်ခိုး
 ရှင်ကြီး အခြားပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါတွေဟာ
 မမြဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါတွေလို့ ထင်မှတ်
 မိပါတယ်။ ဘုရားရှင်ကြီးတွေနဲ့ တွေ့မပဲ
 ကျွန်ုပ်လည်း မမြဲတဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲနေ
 တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်းသိရပါတယ်။ သုဘဒ္ဒ
 ဘုရားရှင်ကြီးကို အလွန်ကျေးဇူးတင်မိ
 ပါတယ်။ အခုလိုသိရတဲ့အတွက် ဝမ်း
 မြောက်ဝမ်းသာလည်း ဖြစ်ရပါတယ်။
 ကျွန်ုပ်။ ။အရှင်မြတ်က မမြဲတဲ့ သဘော

သိတဲ့အခါမှာ ကာလတွေ ရွှေ့လျားလာ
 လို့ နောင်တစ်နေ့ အရှင်မြတ်ဘဝပြောင်း
 တဲ့အခါမှာ တန်ခိုးရှင်ကြီးနေရာမှာ ဘယ်
 ပုဂ္ဂိုလ်ရောက်လာမယ်ဆိုတာ သိပါ
 သလား။
 သျှာ။ ။အခြားတန်ခိုးကြီးနတ်ကြီးတွေ
 ပဲ ဘဝပြောင်းပြီးဖြစ်လာမှာပါ။
 ကျွန်ုပ်။ ။အနန္တထာဝရတန်ခိုးရှင်ကြီးရဲ့
 သက်တမ်းဟာ ဘယ်လောက်ရှိပါသလဲ
 ဘုရား။
 သျှာ။ ။ကျွန်ုပ်ရဲ့သက်တမ်းက နှစ်သန်း
 ပေါင်း ၃၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀ (၃
 နောက်က သုည ၁၆ လုံး) ရှိပါတယ်။
 အသင်တို့ ကမ္ဘာက တွက်နည်းနဲ့ဆိုလျှင်
 အသင်တို့ ကမ္ဘာက ၁၀ ရက်ဆိုလျှင်
 ဇီက တစ်ရက်ပဲရှိပါတယ်။ တစ်နှစ်ကို
 ရက်ပေါင်း ၁၀၀၀ သတ်မှတ်ပါတယ်။
 ကျွန်ုပ်ရဲ့သက်တမ်းက သင်တို့ကမ္ဘာရဲ့
 သက်တမ်းနဲ့တွက်လျှင် အခုပြောတဲ့
 သန်းပေါင်း ၃၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀
 ထက်များစွာ ပိုလာနိုင်ပါတယ်။
 ကျွန်ုပ်။ ။ထာဝရတန်ခိုးရှင်ကြီးရဲ့ အရပ်
 က ဘယ်မျှရှိပါသလဲ။
 သျှာ။ ။ကျွန်ုပ်က အရပ် ၅ ပေပဲရှိပါ

တယ်။
 ကျွန်ုပ်။ ။ကျွန်တော် တန်ခိုးကြီး နတ်
 ကြီးတွေ မြောက်မြားစွာ တွေ့ဖူးပါတယ်။
 အရပ်တွေက တန်ခိုးကြီးလေ ပိုမြင့်လေ
 လို့ နားလည်ပါတယ်။ တချို့ အာကာသ
 ထဲက ကြွလာတဲ့ နတ်ကြီးတွေရဲ့အမြင့်
 က မိုင်သုံးလေးဆယ်အထိရှိပါတယ်။
 သျှာ။ ။တန်ခိုးသိဒ္ဓိကို နတ်တွေက
 အရပ်အနိမ့်အမြင့်နဲ့ တိုင်းတာတယ်။
 တန်ခိုးအရာမှာ အတုမရှိကြီးမားတဲ့ ဗုဒ္ဓ
 ဘုရားရှင်ကြီးတွေက သာမန်လူသား
 အရပ်အတိုင်းပဲရှိပါတယ်။ လိုအပ်လို့
 ဘုန်းတန်ခိုးအာနဘော်ကို ပြလိုလျှင်
 အတိုင်းမသိ အရပ်တော်ကို ဖန်ဆင်းလို့
 ရပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ကို ကျွန်ုပ်ထာဝရအနန္တ
 တန်ခိုးရှင်လို့ပြောတာက ကျွန်ုပ်က နတ်
 မဟုတ်ဘူး။ ဘုရားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။
 စကြာဝဠာအနန္တနဲ့ သတ္တဝါအားလုံးကို
 ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မို့ အနန္တတန်ခိုးရှင်
 လို့ သိစေချင်တာပါ။ ကျွန်ုပ်က ဘုရားရှင်
 ကြီးတွေလောက် တန်ခိုးမကြီးပါဘူး။
 ကျွန်ုပ်။ ။အနန္တတန်ခိုးရှင်ကြီးက
 လောကဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖန်ဆင်း
 တယ် မိန့်ကြားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့

ဒီကမ္ဘာမှာ ပွင့်တော်မူခဲ့တဲ့ ဂေါတမ ဘုရားရှင်ကြီးက ဖန်ဆင်းရှင်ဝါဒကို ပယ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ အရှင်မြတ် ဒီဝါဒကွဲလွဲမှုအပေါ် ဘယ်လိုမိန့်ကြားလို့ပါသလဲ ဘုရား။

သျှား။ ။ဖန်ဆင်းရှင်ဝါဒကို ဗုဒ္ဓက လက်မခံပယ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆနဲ့ ပတ်သက်လို့ အချက်သုံးချက်နဲ့ ရှင်းလင်းပြောကြားလိုတယ်။ ကျွန်ုပ် အနန္တတန်ခိုးရှင်ကြီးအနေနဲ့ လောကဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖန်ဆင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ မှန်ကန်ကြောင်းသစ္စာဆိုပြီး ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုဖန်ဆင်းတယ်ဆိုရာမှာလည်း သင်္ခါရတရားကြီးရဲ့ တောင်အတွင်းကလဲ ဖန်ဆင်းနိုင်ပါတယ်။ သင်္ခါရတရားကြီးကို ကျော်လွန်ပြီး မဖန်ဆင်းနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့မြော်ခွင့်ရတဲ့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကြီး သုံးဆူကလည်း သက်ရှိသက်မဲ့ အရာအားလုံးရဲ့ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိမှုကို ဖြစ်စဉ်သုံးမျိုးနဲ့ မိန့်ကြားပါတယ်။ သက်ရှိဖြစ်စေ၊ သက်မဲ့ဖြစ်စေ။ သူ့အလိုအလျောက် ဖြစ်စဉ်ဆိုတာမရှိနိုင်။

သက်ရှိသက်မဲ့အရာအားလုံးသည် ပရမ်းပတာဖြစ်ပေါ်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ စနစ်တကျဖြစ်ပျက်နေခြင်းသည် မူလ

ကပင် ဤသို့ပြုလျှင် ဤသို့ဖြစ်ရမည်ဆိုသည် ဥပဒေစည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်များနဲ့ စတင်ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သက်ရှိသက်မဲ့အရာအားလုံးသည် သူမူလသဘာဝဓာတ်သဘောအတိုင်း အထိန်းအချုပ်မဲ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် လူတုံး နတ်တုံး ငရဲတုံး တိရစ္ဆာန်တုံးက ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတွေ သူတို့စားသောက်ရန် အာဟာရတွေအစဉ်အမြဲ ဖြစ်ပေါ်ရရှိနိုင်ရန်အကြောင်း မရှိပေ။ သက်ရှိသက်မဲ့အရာအားလုံး ပရမ်းပတာဖြစ်စဉ်ကြီး အတွင်း၌သာ ဖြစ်တည်နေပေမည်။ လူရယ် လို့နစ်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်တည်ဖို့သတ္တဝါတစ်မျိုးချင်းအလိုက် နစ်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်တည်ဖို့ နတ်တုံးလောကဖြစ်တည်ဖို့ဆိုတာ ပရမ်းပတာအထိန်းအကွပ်မဲ့ ဖြစ်စဉ်ကြီးအတွင်း မဖြစ်ပေါ်နိုင်။ လနဲ့သတ္တဝါများသည် ကောင်းကျိုးပြုလျှင် ကောင်းရာဘုံဘဝရောက်တယ်။ မကောင်းမှုပြုလျှင် မကောင်းတဲ့ ဘုံဘဝရောက်သည်။ ဤဖြစ်စဉ်ဟာ တစ်စုံတစ်ဦးရဲ့ ထိန်းချုပ်မှု အောက်ရှိမှသာလျှင် စနစ်တကျဖြစ် နိုင်ကတည်း။

အဲဒီမိန့်မြွက်ချက်များကြောင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကြီးများက ဖန်ဆင်းရှင်ဝါဒကို ပယ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ကြားနာမိပါဘူး။

ကျွန်ုပ်။ ။တန်ခိုးရှင်ကြီးက ဘာများထပ်မံပြောကြားရန် ရှိပါသေးလဲဘုရား။

သျှား။ ။အသင်မေးတာလဲ တော်တော် ပြည့်စုံသွားပြီ။ အခြားဘာမျှထပ်မံပြောစရာမရှိတော့ပါဘူး။

ကျွန်ုပ်။ ။ယခုလိုကြွရောက်ပြီး တပည့်တော်သိလိုတာတွေကို အနန္တတန်ခိုးရှင်ကြီးက ပြည့်စုံစွာဖြေကြားပေးတဲ့အတွက် တပည့်တော်ရော ဤကမ္ဘာကလူသားများပါ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ လောကဓာတ်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိရှိခွင့်ရပါတယ်။ အလွန်ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။ ဘုရားတပည့်တော်ကို နောက်ဆောင်ဆုံး သွန်သင်စရာရှိ လျှင် ကြွရောက်သွန်သင်ဆုံးမဖို့ရှိသေစွာလျှောက်ထားအပ်ပါတယ်ဘုရား။

သတ္တဝါအားလုံး ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ ဆရာဝန်း သာကီနွယ်

ကလေးတို့ကို သည်တစ်ခါ ဦး
ဦးစာန ဒီရေနေ ဒီရေရဲ့ အသုံးဝင်ပုံ
အကြောင်းကို ပြောပြချင်တယ်။

မင်းတို့တတွေဟာ ဖန်ဒီပယ်
လယ်အော် (Bay of Fundy) က ကမ်း
ခြေတွေပေါ်ကို ဒီရေတက်တဲ့အချိန်မှာ
သွားချင်ကြမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလို့
လည်းဆိုတော့ ကနေဒါနိုင်ငံရဲ့ အရှေ့
ဘက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ သည်ပင်လယ်အော်
ဟာ ဒီရေတက်တဲ့နှုန်းက အရမ်းမြန်လို့
ပဲပေါ့။ ဒီရေ အကျဆုံးအချိန်မှာ ခြောက်
ထပ်တိုက်လောက်မြင့်တဲ့ အဆောက်
အဦတစ်ခုကို မင်း ဆောက်ထားနိုင်ရင်
တောင်မှ ဒီရေ အမြင့်ဆုံးအချိန်ဆိုရင်
အဲသည်အဆောက်အဦဟာ ရေအောက်
ကို လုံးလုံး ရောက်သွားလိမ့်မယ်လေ။
ပင်လယ်ထဲကို စီးဆင်းနေတဲ့ မြစ်တွေ
ဟာ စီးဆင်းစရာ ရေမရှိတဲ့ အခြေ
အနေကို ဒီရေ တက်လာပြီဆိုရင်တော့
နောက်ပြန် ပြန်စီးတဲ့မြစ်တွေ ဖြစ်ကုန်
ကြတယ်လေ။

ဒီရေတွေလည်း ပြန်ကျသွား
တယ်။ ရေတွေကလည်း ပင်လယ်တက်

ဆီကို ပြန်စီးသွားကြတယ်။ ပင်လယ်
အော်မှာ ရေပြန်ကျပြီပေါ့။ မြစ်တွေက
လည်း ပုံမှန်လို ပြန်ဖြစ်လာကြပြန်တယ်။
သိပ်မကြာခင်မှာတော့ အနိမ့်ဆုံး ဒီရေ
ဆီ ပြန်ရောက်လာပြန်တယ်။ မင်းတို့တ
တွေဟာ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်က ရေ
အိုင်ကလေးတွေမှာ ပင်လယ်သတ္တဝါ
လေးတွေကို မြင်တွေ့နိုင်ကြပြန်ပြီပေါ့။

ဘောလုံးတစ်လုံးကို လေထဲ
ပစ်မြှောက်လိုက်တဲ့အခါ မြေကြီးပေါ်ကို
ပြန်ကျလာစေတာဟာ မြေဆွဲအား
(Gravity Force) ကြောင့်ပဲပေါ့။ ကမ္ဘာ
မြေကြီးရဲ့ ဆွဲအား (Gravity Force)
ဟာ မင်းတို့ ငါတို့ကို ကမ္ဘာမြေကြီး ရပ်
တည်နိုင်အောင် လုပ်ပေးထားတယ်လေ။
ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတွေရဲ့ ဒီရေ အတက်
အကျကိုတော့ အထူးသဖြင့်တော့ လရဲ့
ဆွဲအား (Moon's Gravity) က ဖန်တီး
တယ်။

လရဲ့ဆွဲအားဟာ ကမ္ဘာမြေ
အပေါ် နှုတ်သိပ်မွေ့စွာ သက်ရောက်မှု
ရှိတယ်။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာရဲ့ ရေထုဟာ
လည်း သူ့ရဲ့ဆွဲအား လမ်းကြောင်းအတိုင်း
ဆွဲငင်ခံရတယ်။ လကမ္ဘာဘက် ကိုယ်

ကမျက်နှာမှထားတဲ့ ကမ္ဘာမြေပေါ်က ရေ
ထုဟာ လဆွဲအားကြောင့် အနည်းငယ်
မိုမောက်ပြီး မြင့်တက်ကြရတယ်။ ဒါ
ကြောင့် လနဲ့အနီးဆုံး ကမ္ဘာမြေရဲ့
အစိတ်အပိုင်းဟာ ဒီရေအမြင့်ဆုံး အချိန်
ပဲပေါ့။

လနဲ့အဝေးဆုံး ကမ္ဘာကြီး
တစ်ဘက်ခြမ်းမှာလည်း အမြင့်ဆုံးဒီရေ
တက် အချိန်ဖြစ်နေပြန်တယ်။ ဆွဲအား
တာ အကွာအဝေးကိုလိုက်ပြီး ပြောင်း
လဲရမှာပေါ့။ ဒါဆို လနဲ့ဝေးတဲ့ ကမ္ဘာ
တစ်ဘက်ခြမ်းမှာဆို သူ့ရဲ့ဆွဲအား
အနည်းဆုံးပဲပေါ့။ ဒါကြောင့် အခြေ
ကမ္ဘာခြမ်းမှာ အမြင့်ဆုံး ဒီရေတက်ရ
အကြောင်းဟာ သမားရိုးကျ ရှင်းပြနိုင်
ရင်တော့ ခက်ခဲရှုပ်ထွေးနေလိမ့်မယ်။

ကမ္ဘာကြီးက လည်ပတ်နေ
လို သူ့ရဲ့ အနေအထားကိုလိုက်ပြီး
ဒီရေအမြင့်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ကာလဟာလည်း
ပြောင်းလဲနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာ
က ဘယ်နေရာမဆို တစ်နေ့ကို နှစ်ကြိမ်
တော့ အမြင့်ဆုံးဒီရေ ရောက်ကြရတယ်။
ကမ္ဘာကြီးက ၂၄ နာရီကို လည်ပတ်
ပတ်နှုန်း သူဝင်ရိုးပေါ်မှာ လည်ပတ်

တယ်။ အဲသည်လို လည်ပတ်တဲ့အခါ
မှာ လန့် တစ်တန်းတည်းကျတဲ့ ကမ္ဘာ
အရပ်ဒေသနှစ်ခုမှာ အမြင့်ဆုံးဒီရေ
ရောက်တဲ့အခြေအနေ ပေါ်ပေါက်နေ
တယ်။ သည်ဒေသတွေဟာ အမြင့်ဆုံး
ဒီရေရနေတဲ့ ဒေသတွေပေါ့။ ဒါကြောင့်
နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း အမြင့်ဆုံးဒီရေ နှစ်
ကြိမ်နဲ့ အနိမ့်ဆုံးဒီရေ နှစ်ကြိမ် ရကြရ
တယ်။

နေရဲခွဲအားကလည်း သမုဒ္ဒရာ
တွေအပေါ် သက်ရောက်မှု ရှိပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ နေဆိုတာက လထက်စာရင်
အရမ်းကို ဝေးကွာလှတယ်။ ဒါကြောင့်
သွေ့ခွဲအားဟာ လခွဲအားရဲ့ ထက်ပက်

လောက်တောင် မရှိလှဘူး။ ဒါပေမဲ့ နေ
ဟာလည်း ဒီရေဖြစ်ပေါ်မှုအပေါ် သက်
ရောက်မှုတော့ နည်းနည်းရှိတယ်။

တစ်လမှာ နှစ်ကြိမ် နေရယ်၊
လရယ်၊ ကမ္ဘာရယ် တစ်တန်းတည်း
ကျရောက်လေ့ ရှိကြတယ်။ ဒီရေအမြင့်
ဆုံးဟာ သည်အချိန်မှာ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိ
တယ်။ အနိမ့်ဆုံးဒီရေဟာလည်း သည်
အချိန်မှာပဲပေါ့။ ဒါကို ရေထဒီရေ
(spring tides) လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ရေထ
ဒီရေဟာ လပြည့်ရက်နဲ့ လကွယ်ရက်
တွေမှာ ဖြစ်ပေါ်ကြတယ်။ နေနဲ့လဟာ
ကမ္ဘာရဲ့ တစ်ဘက်တစ်ချက်စီမှာ ရှိကြ
တဲ့အချိန်မှာ လရဲမျှန်နှစ်ပြည့်ကို အဘည့်

မြင်စို့ရလို့ လပြည့်လို့ခေါ်တယ်။ သည်
အချိန်မှာ ကမ္ဘာကမြင့်ရတဲ့ လရဲမျှန်နှစ်
ပြည့်ကို နေကာအလင်းရောင် အပြည့်ပေး
ထားနိုင်တာပေါ့။ လကွယ်ဆိုတာက
တော့ ကမ္ဘာနဲ့ နေရဲ့အကြားကို လက
ရောက်နေတဲ့အချိန်ကို ဆိုတာပေါ့။ သည်
အချိန်မှာတော့ နေဟာ ကမ္ဘာက လှမ်း
ပြီးမမြင်နိုင်တဲ့ လရဲ့ အခြားဘက်
မျက်နှာကို နေရောင်ကျစေတာကြောင့်
လကမ္ဘာကို ငါတို့တတွေက မမြင်နိုင်
ကြတော့ဘူးလေ။

နေရယ်၊ ကမ္ဘာရယ်၊ လရယ်
ထောင့်မှန်ပုံသဏ္ဌာန်ရှိတဲ့ အချိန်။
အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ L (အယ်(လ်)) ပုံ

BURMESE
CLASSIC
.com

သတ္တုတံခွန်ကို အချိန်လည်း ရှိသေးတယ်။ သည်အချိန်မှာတော့ အမြင့်ဆုံးဒီရေ ဟာလည်း နိမ့်နေတတ်သလို အနိမ့်ဆုံး ဒီရေဟာလည်း မြင့်နေတတ်တယ်။ ဒါကို ရေသေဒီရေ (neap tides) လို့ ခေါ်တယ်။ ရေသေဒီရေဟာလည်း တစ်လမှာ နှစ်ကြိမ် ဖြစ်ပေါ်တယ်။ လမင်းကြီးကို မောကြည့်လိုက်လို့ တစ်လလောက်ပဲ လင်းနေတဲ့အခါ (လဆန်း၊ လဆုတ်) တွေမှာ ဒါဟာ ရေသေဒီရေ အချိန်အခါပဲလို့ မင်းတို့ ပြောနိုင်ကြတာပေါ့။

အမြင့်ဆုံးဒီရေနဲ့ အနိမ့်ဆုံးဒီရေကြားက ပင်လယ်ရေ အနိမ့်အမြင့် ကွာခြားမှုကို ဒီရေကွာခြားမှု (Tidal range) လို့ ခေါ်တယ်။ ဖန်ဒီပင်လယ်ကွေ့လို နေရာမှာက ဒီရေအနိမ့်အမြင့် ကွာခြားချက်ဟာ ပေ ၆၀ (၁၈ မီတာ)လောက်ရှိလို့ ရှားရှားပါးပါး နေရာပဲပေါ့။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာနေတဲ့ သူတွေအားလုံးဟာ ဒီရေကို ဂရုတစိုက် နေကြရတယ်။ သင်္ဘောကြီးတွေ ဆိုက်ကပ်မဲ့ ဆိပ်ကမ်းတွေဟာ ဒီရေ တက်ရောက်နိုင်မှု မှတ်တမ်းစာအုပ် (tide gauge) ကို ပြုစုထားကြရတယ်။ ဒါကလည်း

ဒီရေ တက်ရောက်မှုကို အချိန်နှင့်အမျှ ပြုစုထားတဲ့ မှတ်တမ်းစာအုပ်ပဲပေါ့။

အမြင့်ဆုံးဒီရေနဲ့အတူ လေပြင်းတွေပါရောပြီး ပါဝင်လာမယ်ဆိုရင် ကမ်းခြေတစ်ဝိုက်မှာ ရေလွှမ်းမိုးမှုတွေ ဖြစ်ကြမယ်လေ။ အနိမ့်ဆုံးဒီရေ ကျပြန်တော့လည်း သင်္ဘောတွေအတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တဲ့ ရေစူးကို ရောက်သွားနိုင်တယ်။ သင်္ဘောတွေ သောင်တင်သွားနိုင်တယ်ပေါ့။

ဒီရေ မြင့်တက်တယ်ဆိုတာ ကမ်းခြေဘက်ကို ရေတွေမြင့်တက်လာတာပေါ့။ ဒီရေ ကျတယ်ဆိုတာကတော့ ရေတွေက ကမ်းခြေရဲ့အဝေးဆီကို ရောက်သွားစေတာပေါ့။ သင်္ဘောတွေအတွက်ကတော့ ဒီရေ အတက်အကျကို လိုက်ပြီးတော့ နေရာပြောင်းရွှေ့ကြမယ်ဆိုရင် ခက်ခဲတာပေါ့။

တက်လိုက် ကျလိုက်ဖြစ်နေတဲ့ ဒီရေဟာ တကယ်တော့ အလွန် ဖောဖောကြီးတဲ့ စွမ်းအင်ကို သယ်ဆောင်လာတာပါ။ လူတွေက သည်စွမ်းအင်တွေကို လျှပ်စစ်စွမ်းအင် ထုတ်လုပ်ဖို့ အသုံးပြုကြတယ်။ ဒီရေ မြင့်တက်လာ

တဲ့အချိန်မှာ ဆည်ကြီးတစ်ခုထဲကို စီးဝင်ဖို့ လမ်းကြောင်း ပေးထားကြတယ်။ စီးဝင်လာတဲ့ ရေတွေဟာ တာဘိုင်စက်တွေကို လည်ပတ်စေတယ်လေ။ တာဘိုင်ဆိုတာက လည်ပတ်မှု၊ စက်မှုစွမ်းအင်ကနေ လျှပ်စစ်စွမ်းအင်ကို ပြောင်းပေးတဲ့ စက်ကိရိယာပေါ့။

ဆည်ကြီးတွေဟာ ရေတွေကို လှောင်ထားနိုင်ကြတယ်။ ဒီရေ ပြန်ကျသွားတဲ့အခါ ဆည်ထဲကရေတွေက ပြန်ပြီးတော့ စီးထွက်ပြန်တယ်။ သည်အခါမှာလည်း တာဘိုင်စက်တွေကို ပြန်လည်စေပြီးတော့ လျှပ်စစ်စွမ်းအားတွေ ရယူနိုင်ပြန်တာပေါ့။

ဒီရေ လျှပ်စစ်စွမ်းအင် စက်တွေဟာ ဒီရေ အနိမ့်အမြင့် ကွာခြားမှု မြင့်တဲ့ အရပ်ဒေသတွေမှာ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့။ ပထမဦးဆုံးသော ဒီရေ လျှပ်စစ်စွမ်းအင် စက်ရုံကို ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ ၁၉၆၆ ခုနှစ်မှာ တည်ဆောက်ခဲ့တာ။ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ဖန်ဒီပင်လယ်အော်မှာလည်း ဒီရေ လျှပ်စစ်စွမ်းအင် စက်တွေ ဖြစ်လာမှာပေါ့။

မောင်စာနု

BURMESE
CLASSIC
.COM

တာဝန်ကိုယ်စီ!

မောတယ်လို့မပြောပါ

မေချီ (မင်းမန်မန်)

မြို့နယ်ဆေးရုံတွင် သူနာပြု ဆရာမမေကျော့ခိုင်၊ အပြာဝတ်ဆရာမ ဒေါ်နီနီလွင်တို့ တာဝန်ကျပါသည်။ ဆေးရုံ သည် (၁၆) ခုတင်ဆုံ ဆေးရုံဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ဝန်ထမ်းအင်အား နည်းပါးသကဲ့သို့ ဆေးဝါးကိရိယာများ ပြည့်စုံမှုမရှိသေးပါ။ မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်၊ လက်ထောက်ဆရာဝန် တစ်ယောက်၊ ဆရာမ နှစ်ယောက်၊ အမျိုးသမီးဝန်ထမ်း နှစ်ယောက်၊ အမျိုးသား ဝန်ထမ်းသုံးယောက်နှင့် ဆေးစပ်ဆရာ တစ်ယောက်တို့ဖြင့် အာအတက်ရောင်ရောက်၊ အူကျခြင်း၊ အရေးပေါ်ဒဏ်ရာ ရရှိသောလူနာနှင့် မွေးလူနာ၊ ခွဲစိတ်လူနာများကို ကုသရာသကဲ့သို့ အပြင်လူနာများကိုလည်း ကြည့်ရှုပေးရပါသည်။ တစ်မြို့နှင့်တစ်မြို့ အလှမ်းကွာခြင်း၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲခြင်းတို့ကြောင့် ဒေသခံပြည်သူများ အားကိုးတကြီး လာရောက်ကုသကြပါသည်။ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတို့သည် အားချိန်၊ နားချိန် အလွန်နည်းပါးစွာ လုပ်ဆောင်ရပါသည်။ ထမင်းအချိန်နှင့် မစားရသလို အိပ်ရေးမဝသော

ရက်များ ရှိခဲ့ပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း စည်းလုံးညီညွတ်စွာ လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ပင်ပန်းလှပါသော်လည်း ပြီးပြီခြင်း မရှိခဲ့ကြပေ။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန် ဆရာမ၊ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းတို့သည် ဝိသနာအရင်းခံ၍ လူနာများ ရောဂါပျောက်ကင်းစေရန် စေတနာထားပြီး သနားကရုဏာစိတ်ဖြင့် မိမိနှင့်ယှဉ်၍ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ထားကာ သနားကြင်နာခြင်းများစွာဖြင့် စားချိန်၊ နားချိန် အိပ်ချိန် နည်းပါသော်လည်း မပြီးမပြီ၊ ပြုစုကုသခဲ့ကြသည်။ အားကိုးတကြီး ရောက်လာသော လူနာများအတွက် မမော့မိတ် ယမ်းမိတ် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ခုန်းခုန်းချ လုပ်ဆောင်နေရသည့် သူနာပြု ဆရာမဖြစ်ရသည်ကို မေကျော့ခိုင်သည် ကျေနပ်ခြင်း၊ အားရခြင်း၊ ဂုဏ်ယူခြင်းများနှင့် ဘဝကို လျှောက်လှမ်းနေမိသည်။

တစ်နေ့ နံနက် (၉:၀၀) နာရီအချိန်တွင် မိုင် (၂၀)ခန့်ဝေးသော စစ်တောင်းမြစ်ကမ်း၊ ဝဲကြီးရွာမှ လှေနှင့် တစ်ဆင့် လှည်းနှင့်တစ်ဖုံ မွေးလူနာ တစ်ယောက် ရောက်လာပါသည်။

အမည် မလှမြိုင်၊ အသက်(၃၈)နှစ်၊ (၆)ယောက်မွေးပြီး ဖြစ်သည်။ သားစွားဆရာမ၊ ဒေါ်လှလှမြင့် လာပြီခြင်းဖြစ်သည်။ ရေမွှောလမ်းမှာ ပေါက်သည်မှာ တစ်နာရီခန့်ရှိပြီဟု ပြောပါသည်။ လူနာအား မွေးခန်းထဲပို့ပြီး ဆရာဝန်ကြီးနှင့် လက်ထောက်ဆရာဝန်တို့ စမ်းသပ်ကြပါသည်။ နှစ်ရက်ခန့် စိုက်နာထား၍ လူနာ ပင်ပန်းနေပါသည်။ BP သွေးပေါ်ချိန် ၁၁၀/၇၀ အဖျားမရှိ၊ ကလေးအေးအထားမှန်သည်။ ကလေး နှလုံးမကြားရဟု ပြောပါသည်။

BURMESE CLASSIC “ဆရာမကြီး . . . စမ်းပါဦး” ကျွန်တော်ကတော့ (Foetal Heart Sound = FHS) ကလေးနှလုံးမကြားရဘူး။ ဆရာမကြီးတို့ စမ်းသပ်ကလေးနှလုံးသံ မကြားရဘူးဆိုရင် ညှပ်ဆွဲမွေးပေးမယ်။ ညှပ်ဆွဲလို့မရမဲ့ အဆင့်အနေဖြစ်ရင် ကလေးကို ဖြတ်ထုတ်ဆွဲပေးမယ်။ မောင်ဦးနဲ့ ဒေါ်ထွေးတောင် ခွဲခွဲလည်း လိုလိုမည်မည် ပြင်ထားဦး။ ကလေးနှလုံးသံကြားရရင် မိခင်နဲ့ကလေးနှစ်ဦးလုံး အသက်ရှင်ဖို့ စိုက်ခွဲမွေး

မယ်”

လူ့အသက် ကယ်ရာတွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်ထဲ၏ နား မျက်စိ စမ်းသပ်မှုဖြင့် မဆုံးဖြတ်သော ဆရာဝန် ကြီးများ၏ လူနာအပေါ်ထားသော စေတနာကို လေးစားရပါသည်။ လိုအပ်သည် များကိုလည်း လိုအပ်သလို ကုသပေးနိုင် ရန်အတွက် ခွဲခန်းကိုလည်း ပြင်ထားရန် ညွှန်ကြားပါသည်။ အခြေအနေရ ခွဲစိတ် ကုသရနိုင်သဖြင့် လူနာအား မည်သည့်

အရည်နှင့် အစားအစာကိုမျှ မတိုက် ကျွေးတော့ပါ။

ဆရာမကြီး ဒေါ်နီနီလွင် စမ်း သပ်ပါသည်။ ကလေးနုလုံးသံ ကြားနိုင် သည့် နေရာများတွင် နားထောင်ကြည့် သည်။ ဆရာမကြီး ခေါင်းခါသည်။ နောက် ကလေး၏ အနေအထားသိရန် အတွက် စမ်းပြီးနောက်...

“ကျွန်မလည်း မကြားရဘူး ဆရာ။ Breech ဆိုပိုင်းဖြစ်မလား မယ်

ဘူး။ ခေါင်းဆိုရင် ဆံပင်ကို အတွေးအထိ နဲ့ အနီးဆက်တွေ့ရမှာ။ ခုတော့ နူးညံ့တဲ့ အသားတွေပဲ စမ်းမိတယ်”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ကဲ... မေ ကျော့ခိုင်း သမီးလည်း စမ်းပါဦး။ သမီးက သားဖွားဆရာမလည်း လုပ်ခဲ့တာဆို တော့ သေသေချာချာ စမ်းပေးနော်။ သမီးတို့ ဆရာတို့ စမ်းလို့ရတဲ့ ရလဒ် အပေါ် အခြေခံပြီး ကုသမှုပြုရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာကြီး”

မေကျော့သည် မိခင်ဝမ်းဗိုက် အပေါ်မှ ကလေးအနေအထားကို စမ်း သည်။ အနေအထား အလျားလိုက် ပုံရန် ဖြစ်သည်။ ခြေလက်များ မိခင်၏ လက် ဝဲဘက်တွင် ရှိသည်။ ဦးခေါင်းနှင့် ဆံပိုင်း သေချာစေရန် စမ်းရသည်။ သားအိမ် ထိပ်ပိုင်းတွင် မာမာစမ်းမိသည်။ မိမိ ညှာလက်ဖြင့် ထိုအရာကား ကိုင်၍လှုပ် ရှားကြည့်သည်။ ဦးခေါင်းဖြစ်လျှင် လက် ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အစိတ်အပိုင်း သည် ကိုင်ထားသည့် လက်မနှင့် လက် ချောင်းများကို လာထိသောအတွေးဖြင့် သိ နိုင်သည်။ လာမထိသည့်အတွက် ဦးခေါင်း

မဖြစ်နိုင်၊ ဆီးစပ်အထက်နားတွင် မာမာ
တစ်ခု စမ်းတွေ့သည်။ အရိုးကွင်းအတွင်း
လုံးလုံးလျားလျား ဝင်နေ၍ ခေါင်းပိုင်း
လာ။ ဆိုပိုင်းလာ သေချာမခွဲခြားနိုင်၊
ခေါင်းပိုင်းတော့ ပိုဖြစ်နိုင်သည်။ ကလေး
၏ခေါင်းဖြစ်လျှင် မိခင်၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်
တွင် ကလေးနုလုံးခုန်သံ ကြားနိုင်သည်။
ဝမ်းဗိုက်အောက်ပိုင်း နေရာအနှံ့အပြား
နားထောင်ကြည့်သော်လည်း မကြားရပါ။
သေချာစေရန် အတွင်းစမ်းသပ်ကြည့်
သည်။ ဆိုပိုင်းဖြစ်လျှင် စအိုနှင့် တင်ပါး
ဆုံ နှစ်ခုသည် မွေးလမ်းအောက်ဆုံး
အပိုင်းတွင် တွေ့နိုင်သည်။ ကလေးငယ်
၏ အင်္ဂါများကိုလည်း စမ်းတွေ့နိုင်သည်။
စမ်းသောအခါ ထိုသို့ မတွေ့ပါ။ မိမိ စမ်း
တွေ့သည့် အတွေ့အထိသည် နာခေါင်း
နှင့် ပါးရိုးကလေးများ ဖြစ်နိုင်သည်။
ကလေးသည် Face Presentation
မျက်နှာနှင့် ဦးတိုက်နေသည်ဟု မှတ်ချက်
ချမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးခေါင်း
သည် အရိုးကွင်းအတွင်း နက်ရှိုင်းစွာ
ဆိုက်ရောက်နေသဖြင့် ကလေး၏ ရင်
ဘတ်ပိုင်းသည် အရိုးကွင်းအတွင်း ဝင်

နိုင်သည်။ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် ကလေးနုလုံး
သံကို ဆီးစပ်အပေါ်နားကပ်လျက် ကြား
နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ မေကော့သည် လူနာ
အတွက် အမျိုးမျိုး ချင့်ချိန် တွေးခေါ်ရ
ပါသည်။ မိမိ၏ ချွတ်ချော် တိမ်းစောင်းမှု
ကြောင့် ကုသမှု လွဲချော်သွားမည်ကို
အလွန် စိုးရိမ်ပါသည်။ လူ့ အသက်
တစ်ချောင်းအရေးအတွက် စိတ်မအား
လူမနား တစ်ချက်မမှားစေရန် ကြိုးစား
နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးနုလုံးသံ
ကို ဆီးစပ်အပေါ်နားကပ်၍ နားထောင်
လိုက်ပါသည်။

BURMESE CLASSIC

“ခုတ်...ခုတ်...ခုတ်...ခုတ်”
ဟော . . . ကြားရပါလေပြီ။
ဆရာမ၏ ရင်ခုန်သံသည်လည်း ကလေး
ငယ်၏ နုလုံးခုန်သံနှင့်အပြိုင် ခုန်နေပါ
တော့သည်။ ကလေးငယ်၏ နုလုံးခုန်သံ
ကြားရသဖြင့် ဝမ်းသာ၍ ခုန်ရခြင်းဖြစ်
သည်။ လူနာ၏ သွေးတိုးနှင့် မှားမည်စိုး
၍ လူနာ၏ လက်ကောက်ဝတ် သွေး
ခုန်နှုန်းကို စမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ သေ
ချာပါသည်။ ကလေးနုလုံးခုန်သံ အစစ်
ဖြစ်ပါသည်။ နုလုံးခုန်သံ အရေအဟွက်

ကို တစ်မိနစ်တိတိ ရေတွက်ကြည့်သည်။
အချက်ရေ ၁၅၀ ရပါသည်။ အနားတွင်
လက်ထောက်ဆရာဝန် ဒေါ်တင်တင်
သော် ရှိနေပါသည်။

“မမရေ... ဒီမှာ ကလေးနုလုံး
ခုန်သံ ကြားရပြီ။ 150 per minutes ပါ။
သေချာပါတယ်။ Face Presentation
ပို့ နေရာလွဲနေလို့ မဲကြားရတာပါ။ ဒီနား
ပါ မမ”

အသက်ရှင်ကြောင်း သိရသဖြင့်
ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းစွာ ပြောကြား
သည်။

“အေး...အေး...မေကော့
မမ စမ်းကြည့်မယ်”

ဒေါက်တာ ဒေါ်တင်တင်သော်
သေချာစွာ စမ်းကြည့်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . မေကော့
ကလေးနုလုံးသံပါ။ ကဲ...ဆရာကြီး
နုလုံးသံကြားရတယ်လို့ အကြောင်းကြား
လိုက်ပါ မြင့်မြင့်ရေ”

ဝန်ထမ်းမြင့်မြင့်အား အကြောင်း
ကြားစေပါသည်။ ဆရာကြီးက ခွဲစိတ်
သမည်ဟု ညွှန်ကြားပါသည်။ လူနာ

သန့်ရှင်းစေပြီး နှစ်ခေါင်တိုင်တစ်ကြိမ် ဆီး
 ငိုက်တပ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးပါသည်။ ခွဲစိတ်
 ကုသရန် သဘောတူကြောင်းလည်း
 ခပ်ပွန်းသည်အား လက်မှတ်ထိုးစေပါ
 သည်။ လိုအပ်လျှင် သွေးသွင်းနိုင်ရန်
 သွေးအမျိုးအစားစစ်၍ အလှူရှင် (၃-၄)
 ယောက်ကို အနီးအနားတွင် ရှိနေစေပါ
 သည်။ ထိုအချိန်က မေ့ဆေးဆရာဝန်နှင့်
 ဓာတ်ခွဲကျွမ်းကျင်သူတို့ မရှိပါ။ လက်
 ထောက်ဆရာဝန်က မေ့ဆေးဆရာဝန်
 လုပ်ရပြီး သွေးစစ်ခြင်းကို ဆရာမများက
 ပြုလုပ်၍ ဆရာဝန်များက ခွဲစိတ်ကုသ
 သောအခါ ကိုယ်၊ စိတ်နှစ်ပါးကို နှစ်မြှုပ်
 ၍ ကုသရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခွဲစိတ်
 ကုသချိန်တွင်ပင် အချို့လူနာတို့ နှလုံးခုန်
 မှု ရပ်ဆိုင်းတတ်ပါသည်။ နှလုံးခုန်လာ
 စေရန် ပြုကြရပါသည်။ အချို့မှာ နှလုံး
 ပြန်လည် မခုန်တော့ဘဲ သေဆုံးခြင်း
 လည်း ကြုံရတတ်ပါသည်။ ကံကောင်း
 ပါသည်။ ယခုလူနာ မလှမြိုင် အောင်
 မြိုင်စွာ ခွဲစိတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကလေးသည်
 ယပ်ပန်းလွန်းလှသဖြင့် မွေးစတွင် မရှိနိုင်။
 ကလေးကောင်းစွာ ပိုနိုင်ပြီး အသက်ရှင်

ရန် ပြုကုသရပါသေးသည်။ ယင်းသို့ဖြင့်
 မိခင်နှင့်ကလေးတို့အား အသက်ကို
 ကယ်နိုင်ခဲ့လေသည်။ လူနာအား ခွဲစိတ်
 ခန်းအပြင်သို့ အောင်မြင်ချောမောစွာ
 ပေါ်ထွက်နိုင်ပါမှ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတို့၏
 ဝမ်းသာကျေနပ်မှုဖြစ်ရတာ ပီတိသည်
 ကား နှိုင်းယှဉ်ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းသာ
 ချေ။ ပြသောသူတို့သာ ခံစားသိနိုင်သော
 ကိစ္စရပ်ဖြစ်ပေသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းမှ အား
 လုံးထွက်လာကြပြီး ဂျူတီခန်းတွင် ဆော့
 အနားယူကြပါသည်။

“ကဲ...နားကြ။ ဆရာကြီးက
 အားလုံးကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကော်ဖီ
 နဲ့မုန့်ကို တိုက်ပါမယ်။ စားကြ စားကြ
 ဒီတစ်ခါ ကလေးနဲ့ မိခင်ကို ကယ်နိုင်
 တာကတော့ မေကျော့ရဲ့ စိတ်ရှည်လက်
 ရှည် စမ်းသပ်လိုရတဲ့ ရလဒ်ကြောင့်ပဲ။
 သမီးပြောသလိုပဲ မျက်နှာနဲ့ ဦးတိုက်နေ
 တာကိုး။ ဆရာကြီးတို့အားလုံး သံသရာ
 အထိပါတဲ့ ဂုဏ်လင်ကောင်းမှုကို လုပ်နိုင်
 ခဲ့ကြပြီ။ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာစရာ
 ကောင်းလိုက်သလဲ တပည့်တို့”

ဝန်ထမ်းအားလုံးသည် လူ့

အသက်နှစ်ချောင်းကို ကယ်နိုင်လိုက်
 သည့်အတွက် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုများကို
 ခံစားလျက်ရှိကြသည်။ အထူးသဖြင့်
 ဆရာမလေးသည် ကလေးနှလုံးခုန်သံကို
 မကြားရလျှင် အသက်မရှင်နိုင်သော
 ကလေးအတွက် ကလေးအနေအထား
 ကို မှန်ကန်အောင် ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့သဖြင့်
 ကလေး အသက်ရှင်လာခဲ့ရသည်ကို
 သင်ဆရာများအား ကျေးဇူးတင်ရင်း ရင်
 ဝယ် တစ်သိမ့်သိမ့် ကြည်နူးခံစားနေမိ
 ပါတော့သည်။

xxx

မေချို၊ ပျဉ်မနား

နန်းတွင်းသမားတော်ကြီး "ဦးရီ" ၏ ဩဇာရှိတ သုခုမ ဆေးပညာများကို ဆရာကြီး
 ဦးအောင်ဒင် (ဩဇာရှိတ သုခုမ ဆေးပညာကျမ်းပြုဆရာကြီး) တံမှ သင်ယူလေ့လာခဲ့ပြီး နှစ်ပေါင်း
 (၅၀) ကျော် လက်တွေ့ကုသခဲ့သည့် ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ပီ (တဆ-၅၁၉၇) B.Sc. B.Ed.
 H.G.P.R.L ၏ ဆေးစွမ်းကောင်းများ -

စိန်သုံးလုံးအမှတ်တံဆိပ်ပါ

ဆီးဝမ်းလေမှုန်ဆေး ၀၁၁၄ Y ၀၁၀၈၄၈

အကြောပြေဆေး ၀၁၁၄ Y ၀၁၀၈၄၉

လေးဘက်နား၊ သွေးတို၊ ဆီးချို၊ သွေးချို၊ ကျောက်ကပ်ရောဂါများအတွက်
 သောက်သုံးနိုင်ပါသည်။

စိန်သုံးလုံးဆေးတိုက်

ရွှေဘိုမြို့

၀၇၅- ၂၆၇၂၂၊ ၂၇၅၉

၀၉ - ၂၀၃၇၈၄၅ ၊ ၀၉ - ၄၇၀၆၀၂၈၄